

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО

СИЛА И ЖИВОТЪ

Седма серия

Настанало е
царството божие

Учительтъ Беинса Дуно

НАСТАНАЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре.

Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

Учительтъ Беинса Дуно

**НАСТАНАЛО Е ЦАРСТВОТО
БОЖИЕ**

Недѣлни бесѣди

Сила и животъ

Седма Серия

19.10.1924 год. - 08.02.1925 год.

ТОМ ПЪРВИ

ВТОРО ИЗДАНИЕ

НАРЯДИ И УПЪТВАНІЯ

ГР. ТЪРНОВО

ЛЪТОТО 1925 ГОД.

Настанало е царството Божие.

*“Но ако азъ, чрезъ Духа Божия изгонвамъ бѣсовѣтъ, то е
настигнало на васъ царството Божие”¹”.*

На съврѣменнитѣ хора трѣбва една права философия, едно право вѣрую, единъ правъ животъ. Когото и да запитате, всѣки твърди, че живѣе добръ. Когото и да запитате, всѣки твърди, че мисли добръ. Когото и да запитате, всѣки твърди, че постъпва добръ. Въпрѣки всичко това, ние виждаме, че цѣлиятъ свѣтъ е потъналъ въ безправие, животътъ е потъналъ въ болѣсти и мисълта е обградена само съ глупости. Колцина сж онѣзи въ сегашния вѣкъ, които иматъ ясна прѣдстава за живота? Колцина отъ тѣхъ знаятъ отъ гдѣ, какъ и отъ кое мѣсто сж дошли на земята? Тия хора твърдятъ, че науката казва, какво човѣкътъ е произлѣзълъ отъ една малка животинка и тѣй се развилъ на земното кълбо. Току речи, изникналъ като нѣкоя гѣба. Една турска пословица казва: “И да е тѣй, пакъ не вѣрвайте”. Човѣшкиятъ умъ е способенъ на всички възможности. Човѣкъ въ ума си може да допусне всичко. Тамъ всичко е възможно. Въ ума си правото можешъ да направишъ криво, и кривото можешъ да направишъ право; голѣмото можешъ да направишъ малко, и малкото можешъ да направишъ голѣмо; силното можешъ да направишъ слабо, и слабото можешъ да направишъ силно. Въ ума се живѣе въ 1001 нощъ. Така, запримѣръ, младитѣ хвъркатъ, мислятъ, че всичко, което лети се яде. Като четатъ нѣкой романъ, вѣрватъ на този романъ. Тѣ мислятъ, че онзи, който е писалъ този романъ, знае цѣлата истина, и затова нѣкой пѣтъ вѣрватъ по стѣпкитѣ на героя въ този романъ, играятъ роль, а слѣдъ туй мязатъ на Донъ Кихотъ и Санчо Панса. Ако дойдемъ до онова възвишеното - какъ трѣбва да се служи на Бога - до

¹ Матея 12:28

какви ли не противорѣчия ще дойдемъ. Какви богослови, философи сѣ платили съ своя животъ! Горко имъ, ако не вървятъ по отъпкания пѣть. Христа приковаха на кръста, защото не вървѣше по стѣпките на Мойсея. “Ти”, казваха Му евреитѣ, “трѣбва да знаешъ, че Богъ говори на Мойсея и трѣбва да постѣпвашъ като Мойсея, нищо повече!” Христосъ имъ казваше, че въ врѣмето на Мойсея Господъ, наистина, говори на Мойсея, но споредъ неговото развитие, а сега Господъ говори на мене, споредъ моето развитие. Азъ нося друга свѣтлина. “Какъ, ти по-голяма свѣтлина ли имашъ отъ Мойсея?” - Разбира се по-голяма! Хубаво, това сѣ твърдения обаче твърденията нищо не показватъ. Всѣко дърво се познава не отъ своитѣ листа, не отъ своитѣ корени, не и отъ своитѣ клонища. Върху една ябълка ние можемъ да споримъ, да доказваме научно съ часове, дали е ябълка или не, обаче азъ казвамъ: ще отидемъ при ябълката, ще вкусимъ отъ нея, ще опитае плода и, и нищо повече. Ето защо нѣкой пѣть ние разглеждаме нѣкое безплодно учение и споримъ върху него, но всѣко учение върху което може да споримъ е безплодно учение, а всѣко учение, върху което нѣма никакъвъ споръ е плодно учение. Ако тази ябълка е сладка, въпросътъ е свършенъ; ако тази ябълка е кисела, въпросътъ е свършенъ.

И Христосъ казва: “Но, ако азъ чрѣзъ Духа Божий изгонвамъ бѣсоветѣ, настанало е на васъ царството Божие”.

Сега, ще се подигне въпроса, има ли бѣсове въ свѣта или нѣма и ще спорятъ, че има, че нѣма и т. н. Ние, като математи-цитѣ, за да докажемъ нѣкои нѣща, допускаме ги, че сѣ върни и така ги доказваме. Въ логиката, въ математиката има редъ проблеми, които се разрѣшаватъ чрѣзъ допущане. Ще допуснемъ, или ще отречемъ, и въпросътъ е свършенъ. Съврѣменната наука ни иде на помощъ. Запримѣрь, въ живота се срѣщатъ редъ болести, и то отъ най-ужаснитѣ, най-разрушителнитѣ, които се дължатъ на тия малки сѣщества, наречени микроби. Такава е, напимѣрь, холерата, чумата и др. Така, една малка живо-тинка, единъ микробъ, който едва

можешъ да видишъ съ микроскопъ, въ него има сила да умори най-гольмия юнакъ. Когато този микробъ влѣзе вътрѣ въ кръвта, и най-гольмиятъ юнакъ почва да отслабва, почва да прави извѣстни конвулсии, да се гърчи. Тогава, лѣкаритѣ, които разбиратъ законитѣ, правятъ инъекции, и чрѣзъ тѣхъ изпѣждатъ дявола навънъ. И Христосъ казва: “Ако азъ мога чрѣзъ този серумъ да изпѣдя микробитѣ навънъ, значи настанало е здравето у васъ”. Слѣдователно, ако едно учение, може, като този серумъ, да внесе въ вашия умъ, който се гърчи, яснота и прѣснота и го освободи, изпѣди отъ него всички заблуждения, ако може да подобри вашия животъ, питамъ: не е ли изпѣдило онѣзи бѣсове? - Разбира се, че ги е изпѣдило.

Въ съврѣмения животъ, между хората, има редъ разсѣждения, редъ погрѣшки, защото сѣ изобщо заинтересувани. Запримѣрь, нѣкои казватъ: ако видите, че нѣкой носи звѣзда, той е отъ дявола, а онзи, който носи кръстъ е отъ Христа. Добръ, азъ приемамъ туй твърдение, и ще видимъ математически, до колко то е вѣрно. Когато Богъ изпрати Христа на земята, кръстъ ли се яви на небето или звѣзда светна? - Звѣздата светна, тя се появи и показа, че се е родилъ Спасителъ на свѣта, а като разпнаха Христа, тогава Му туриха единъ кръстъ. Питамъ: кое е по-хубаво сега да се яви, звѣздата ли или кръста? Ние, съврѣменнитѣ християни, страдаме все отъ кръстове, звѣзди нѣма. Навсѣкѣждѣ виждаме все кръстове, кръстове, но гдѣ сѣ сега онѣзи живитѣ звѣзди, които показватъ, че се е родилъ Христосъ? Ако кръстътъ е емблема на страдания, разбирамъ тогава. То значи, че той е сила въ свѣта, начинъ, законъ, методъ, чрѣзъ който човѣкъ може да прѣодолѣе страданията. Но, когато човѣкъ иска да изучава другитѣ методи, великитѣ закони на царството Божие, той трѣбва да избира звѣздитѣ. “И ако азъ”, казва Христосъ, “чрѣзъ разумното, чрѣзъ Великото въ свѣта, чрѣзъ Неговата сила, изпѣдя бѣсоветѣ, които се вмѣкнули въ васъ, всички глупави заблуждения, настанало е царството Божие”. Казва се въ Писанието: “Търсете първо царството

Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се приложи”. Въ какво седи тази Правда? Правдата Божия седи въ това: всеки човѣкъ да вземе туй, което му се пада, а не да чака да му го дадатъ. Запримѣрь, седите нѣколко души на масата, прѣдъ васъ сложени панички съ ядене. Всѣки ще вземе своята, нѣма да чака да му я донасятъ но отъ чуждата нѣма да вземе. Това го изисква справедливостъта.

Сега, нѣкои хора въ своитѣ сѣждения сѣ малко странни. Запримѣрь, има нѣща, за които всички ние еднакво можемъ да се радваме, но има нѣща, за които всички ние еднакво не можемъ да се радваме. Да ви приведа единъ простъ примѣрь. Идва при мене нѣкой си и ми казва: “моятъ чичо въ Америка умрѣлъ и ми оставя 10,000,000 долари наслѣдство”. Той се радва, но мене нѣщо ме стѣга и си казвамъ: защо да нѣмамъ и азъ единъ такъвъ чичо, че и на менъ да остави 10,000,000 долари? Азъ не мога да се радвамъ, че чичо му умрѣлъ, мене не ми е драго това и си казвамъ: все едно, моятъ чичо не е умрѣлъ, а какво ме ползува, че твоятъ чичо умрѣлъ? Но, казвамъ така: слънцето изгрѣ! - Значи всички можемъ да се радваме на туй слънце. Пролѣтъта дойде! - Всички можемъ да се радваме на тази пролѣтъ. Когато ние се приближаваме къмъ единъ изворъ, пакъ всички еднакво можемъ да се радваме. Туй, което всички еднакво можемъ да употребимъ, на него всички еднакво можемъ да се радваме. По нѣкой пѣтъ вие ставате тѣжни, скръбни. Защо? Въ свѣта има една скръбъ, която се ражда естествено. Тя е Божествена скръбъ, а именно: когато човѣкъ скърби, че нѣкоя добродѣтель не се е развила у него, тази скръбъ е на мѣсто, разбирамъ я, но има глупава скръбъ. Нѣкой човѣкъ скърби, че не е станалъ министъръ въ България, че дѣдо му, като умрѣлъ, не му оставилъ пари, че баща му не билъ богатъ, че майка му не била отъ благородно произхождение, че приятелитъ му не го заобикаляли, че нѣмалъ общество и т. н. Обществото съществува въ свѣта. Отъ хиляди години коткитѣ живѣятъ въ общество съ хората; кучетата също живѣятъ въ общество

съ хората; воловете, конете също живят в общество с хората, но от хиляди години котките са си все котки, куче-тата - все кучета, конете - все коне и т. н. Нима те не живеят близо до най-благородното общество? - Живеят, но кучетата, конете и воловете научиха най-лошото от човека. Ще ви приведа една басня за лисицата и пътелата. Един красив пътел намърлил едно парче сирене и се качил на един клон да си го изяде. По това време минава една лисица и вижда, че той държи сирене в устата си и като по-умна от него, му казва: "Искам да се поразговоря малко с тебе, дай ми от твое внимание. Ти си отлична, красива птица, имаш ангелски глас, попей ми малко!" Пътелът, без да му мисли много, отворил си устата, изкукуригал. Сиренето му паднало от устата, и лисицата го изядла. Сега, другата част на баснята аз ще я продължа. След като заминала лисицата, пътелът си казал: "Аз пъх много хубаво, но сиренето ми отиде". На другата година пътелът пак имал сирене, качил се на един клон да го изяде. Минава пак лисицата, вижда го, че седи на клона и започва да го хвали, какъв добър певец е иска да му попе, но той мълчал. Защо мълчиш? Той излял сиренето и после казал: "Миналата година пъх преди да изям сиренето и го изгубих, но сега ще изям сиренето и после ще пая". Та, някой път хората паят преди да развият своите добродетели и ги изгубват, а някой път ги развият и след това паят.

Христос казва: "Ако аз чрез Духа Божий изгонвам бсовет, настанало е на вас царството Божие".

Ние се спираме върху факта, че Христос изпжда бсовет. Туй учение има ли приложение в живота, е ли то един метод, по който ние чрез същия Дух можем да изпдим от себе си бсовет? Не е въпросът да изпдим бсовет от обществото, защото ние виждаме какви резултати дават всичките методи, които обществото прилага за изправяне. Нека историята говори за това. Аз наричам тия усилия палеативни, но има едно средство, един

начинъ, чръзъ който човѣкъ може да приложи туй учение. За да се приложи туй учение, човѣкъ трѣбва да има всичката чистота на своя умъ. Той не трѣбва да бѣде откровенъ, но трѣбва да бѣде искренъ и правдивъ въ себе си. Когато разсѣждава, той не трѣбва да разсѣждава за никакви интереси. Запримѣрь, съврѣменнитѣ хора се учатъ, за да осигурятъ живота си. Такова учение не може да принесе полза. Всички училища се създаватъ, за да осигурятъ живота. Всѣки се учи, но защо? - За да осигури живота си. Науката не е едно благо, тя е една професия. Всичкитѣ изкуства, всичкитѣ занятия, даже и най-благороднитѣ сѣ впрегнати съ цѣль само за материални блага. Питамъ: при такова схващане на живота, мислите ли, че той ще се уреди правилно? - Нѣма да се уреди. И всички онѣзи, които твърдятъ, че тѣхнитѣ възгледи за живота сѣ върни, нека ни дадѣтъ единъ малъкъ опитъ. И тѣ трѣбва да ни дадатъ! Тѣй като всѣко едно дърво дава единъ малъкъ опитъ за своя произходъ, така и всѣко едно учение, всѣко едно вѣрую, каквото и да е то, по сѣщия законъ, трѣбва да покаже единъ малъкъ опитъ. И ние, които вѣрваме въ това учение, трѣбва да дадемъ единъ опитъ за себе си. Ако ние вѣрваме въ нѣщо, трѣбва да знаемъ положително, туй реално ли е, така ли е. Запримѣрь, вземете въпроса: въ какво седи сѣщността на Бога? - Че Богъ е Любовь въ свѣта. Ние не трѣбва да проучаваме сѣщността на Бога, като едно сѣщество извънъ насъ: не сѣщността на Бога както ние Го знаемъ е, че Той е Любовь, отъ Него излиза животътъ. Сѣщно-стѣта на живота пѣкъ дава възможность да се прояви разумното, а въ разумното се проявява човѣшката свобода. Сега, ние не можемъ да отдѣлимъ любовта отъ живота, не можемъ да кажемъ, че любовта е глупава, както казватъ нѣкои. Не, не смѣсвайте любовта съ глупостта. Любовта е най-разумниятъ актъ въ свѣта, а това, че ние вършимъ нѣкакви глупости, то е другъ въпросъ. И защо да казваме, че любовта е глупостъ? Коя майка би обѣсила дѣтето си, или би го разпнала на кръсть? Ние всѣкога извършваме известни прѣстѣпления само отъ безлюбие. Има една частична любовь, която

сжщест-вува между животните, но тя не е истинската любов. Вълкът има една частична любов към овците, към агънцата, но това не е любов. Ние знаем неговата любов. Следователно, вашата любов не разръшава въпроситъ. Само Божествената Любов, която обхваща всички сжщества въ себе си и имъ дава условия да живѣятъ, е истинска. И човѣкътъ не е това, за което казватъ, че като умре, съ него всичко се свършва. Ако това е така, тогава да прѣстанемъ да философствуваме и да търсимъ нѣкаква свобода. Въ такъвъ смисълъ, за мене човѣкътъ става една вещь, единъ предметъ, единъ фонографъ, единъ автоматъ, който утръ ще умре, но ние не говоримъ за умрѣли хора. Това, че човѣкъ ще умрѣ и ще изчезне, е първата лъжа, която е вмѣкната въ свѣта. Човѣкъ е една жива душа, която има възможность да живѣе и да чувствава вѣчния животъ, да придобие туй, което иска - разумния и щастливия животъ. Тази душа има всичкитъ методи вложени вътръ въ себе си - въ своя мозъкъ, въ своето тѣло.

Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да направи единъ анализъ вътръ въ себе си, да види, кои чувства прѣобладаватъ въ него. Въ човѣка има такива чувства, които ние наричаме животин-ски. Тъ сж общи съ тия на животните. Въ човѣка още има обществени, лични, индивидуални и морални чувства. Нѣкой казва: е, все сж чувства! Не, важно е за всѣки едно отъ васъ да знае, въ дадения моментъ, какви чувства прѣобладаватъ въ него. Ако азъ, за своитъ животински чувства, пожертвувамъ своитъ лични, обществени и морални чувства, значи животин-скитъ чувства сж по-силно развити въ мене, тъ прѣобладаватъ. Азъ искамъ само да ямъ и да пия. Туй е по важно за мене - нищо повече. Нѣкой българинъ ужъ не пие, но отиде нѣкъдѣ, наго-стоятъ го съ печена кокошка, дадатъ му килце винце, той изяде кокошката и си пийне. Той жертвува своя дългъ. И тогава ние казваме: у този човѣкъ животинското е силно развито, на него ние не можемъ да разчитаме. Ако единъ човѣкъ за своитъ лични чувства пожертвува своитъ обществени и морални, у него сж силно развити

личните чувства. Ако един човек жертвува своите животински, лични и обществени чувства заради моралните, този човек е човек. Всички тия чувства съставляват една йерархия, в която нисшето се подчинява на висшето. Всеки ден вие ще трябва да се опитвате. Ще се запитате: в кого вярвам? - Аз вярвам, в Господа, който е Любов. Но, ако за една обидна дума, която ви каже някой, вие кипнете и кажете: защо е така? - У вас изпъкват личните чувства. Вие жертвувате моралните, и всичко отива. Друг ви каже някоя обидна дума, и вие казвате: господине, знаете ли, че вие обиждате моя личен престиж! - И веднага го дадете под съд. Значи, вие жертвувате моралните чувства за личното, за човешкото достойнство, и искате да реабилитирате вашата чест чрез съд. Според великия морал на свята, честта на човека отвън не може да се възстанови. Никакъв съд, никакво общество, никаква религия не е в състояние да възстанови честта на човека, освен той самият. Ако аз живея според тази Божествена Любов, и съзнавам реда на нещата, никога не ще жертвувам Божественото, великото в мене. Когато изпъкне някое изкушение, аз ще си кажа: за нищо в свята, вътрешно в тази велика Любов, която обгръща всичко в себе си, няма да жертвувам туй великото в мене, според което съм живял и действувал всички висши, разумни същества преди мене и съм добили своята сила. Този велик закон за нищо няма да го престапя, но ще подчиня всичко нисше на Него и ще изпълня волята Божия. Ще каже някой: ти слушаш ли Господа? Не, ти не можеш да слушаш Господа. Как ще Го слушаш? Слушането въ нас трябва да седи въ изпълнението волята Божия. Аз ще кажа: Господи, Ти ме слушай, а аз ще изпълня Твоята воля! Когато изпитват един ученик, учителят ли слуша или ученикът. - Ученикът говори, а учителят слуша и го поправя. Казва му: на едно-кото си място туй ще поправиш. Той се поправя и почва отново да работи. Дойде друг ученик. Учителят го слуша и му казва: едно-където си ще изправиш грешките си. Следователно, ние ще се

молимъ на Бога да ни прислушва, защото велика привилегия е Господъ да те прислуша веднъжъ, да отблъжи всичкитъ твои погрѣшки въ живота, за да знаешъ, какъ да ги изправишъ!

Сега, нѣкой отъ васъ ще каже: докажи ми, дали има Господъ или не. Тази логика е отживѣла врѣмето си. Ние не доказваме нищо въ свѣта. Азъ казвамъ: ето ябълката, вземи и яжъ. Ако ти харесва - добръ, ако не ти харесва - остави я, но никакъвъ споръ не приемамъ. Нѣкой дойде при мене, дамъ му единъ наполеонъ, но той ми казва: докажи ми, че е истински, че върви. На, вземи го, иди при бакалина и вижъ, ще го приеме, или не. Иначе, нѣма какво да споримъ. Ако азъ те убѣждавамъ че е истински, че върви, ще кажешъ: а, ти само тъй говоришъ. Не, нѣма какво да споримъ на улицата, но го вземи, занеси го на бакалина, той нѣма да го разрѣши въ мой интересъ. Бакалитъ ще разрѣшатъ всички философски въпроси. Философитъ никога нѣма да ги разрѣшатъ. За тѣхъ е по-добръ да оставятъ бакалитъ да разрѣшатъ философскитъ въпроси. Тогава философитъ ще кажатъ: ето ви нашата философия, нѣма какво да споримъ. Идете при бакалина и вижте, ако върви, примете я, ако не върви, отхвърлете я. То значи: вложете нашитъ теории въ живота си, и ако дадатъ плодове, прави сж, ако не, бакалитъ сж прави, дѣто казватъ, че нищо не струватъ.

Ние не сме отъ онѣзи, които събиратъ останкитъ на миналото. Нѣма какво да говоримъ за нашето минало. Не е свѣтлото. Нашето минало е толкова порочно! Нѣкой казва: е, какъвъ беше дѣдо ми! Слушай, да не говоримъ вече за нашитъ дѣди и прадѣди, ние ги знаемъ. Имаме дѣди и бащи въ бждеще, за тѣхъ да говоримъ, тѣ ще ни спасятъ. Не трѣбва да върваме и въ Христа, който се родилъ прѣди 2,000 години. Ако върваме въ единъ Христосъ на миналото, ние не сме на правата страна. Азъ бихъ запиталъ съврѣменнитъ философи: въ миналото ли живѣе Христосъ? Въ миналото живѣятъ само умрѣлитъ хора, въ настоящето живѣятъ хората, които може да живѣятъ, може и да умратъ, а въ бждещето живѣятъ безсмъртнитъ. А

сега хората какво правят? - Отварят една война, да делят някаква земя. Въ кой кодекс, въ коя Божествена книга е писано, че хората трябва да делят земята, да се бият за нея и да я владат? Кой баща е написал, че след смъртта му синовете трябва да дигнат дърво, да се изпобият, да си счупят главите и, който е по-силен, да вземе повече. Ако бащата е умен, той е разпределил всичко казал е въ завещанието си: на големия син оставям това, на средния - това, на другия - това и т. н. И ако синовете обичат баща си, трябва да постъпят съобразно завещанието му. Е, мислите ли, че ние имаме един Господ, който е умрял и оставил своето наследство да го делим? Не, това е едно учение на б-сове, дяволско учение. Не е така. Бог, въ когото вярваме който ни люби, и когото любим, вечно живее. Той вечно пръжда. Този Бог сега се проявява въ хората.

Съвременните хора искат еднообразие въ живота. Питам ви: когато отидете при един извор, мислите ли, че този извор е съществувал, какъвто беше преди хиляда години? Не, не е съществувал. Тази вода, която е текла преди хиляди години, същата ли е, каквато тече и днес? Не е същата. Казват: Господ турил живота въ хората още отъ начало. Не, този живот отиде вече. Сегашният, новият живот, който иде, той важи. Аз ви казвам, че сегашната вода е по-добра, отколкото старата. Да ви докажа това. Представете си, че някъде от изворите на Муссала една голяма канализация докарва вода въ София. Мислите ли, че първата вода, която дойде ще бъде чиста? Не. До като се изчистят кюниците, през които ще мине, тя ще има един дъх, но след 20-30 години ще бъде по-хубава от старата. Та, казвам: сегашният живот е по-хубав от стария. Сега ни казват: е, едно време какъ е било! Дъствително, едно време е имало красиви работи, но сегашният живот, който иде, ще бъде хиляди пъти по-красив, отколкото едновремешният. Ако четете притчи Саломони, и той казва: "Не казвайте, че миналото е било по-хубаво, защото всеки един Божествен акт, който

последва е по-великът отколкото прѣдшествуващи-ятъ. Туй и въ природата е единъ законъ. Вземете слънчевитъ лъчи, когато се пукне зората, и ги сравнете съ обѣднитъ. Сжщитъ ли сж? Най-първо сж по-слаби, колкото по-вече свѣтлината се усилюва, тѣ ставатъ все по-силни и по-силни. Въ туй отношение най-свѣтли сж лъчитъ на обѣдъ. Сега нѣкой иска да ме убѣждава, че сутринъ било по-хубаво. Е, хубаво, ние двамата ще учимъ уроцитъ си. Ти ще учишъ сутринъ, при пукване на зората азъ - на обѣдъ, та да видимъ кой по-добъръ ще научи уроцитъ си. Резултатитъ може да сж едни и сжщи, но важното е, кой ще вложи по-вече свѣтлина.

Христосъ казва: “Ако азъ чрѣзъ Духа Божий изпѣждамъ бѣсоветъ, настанало е на васъ царството Божие”. При това положение може ли да има между хората разногласие? Това, което съмъ разбралъ, то е, че всички спорове между хората произлизатъ отъ нѣкакъвъ недоимъкъ вътрѣ въ тѣхъ. Прѣдъ една малка чешма всѣкога ще има караница и бой. Азъ съмъ виждалъ търновци, какъ седятъ до посрѣдъ нощъ прѣдъ чеш-митъ, разговарятъ се, чакатъ редъ. Нѣкой пѣтъ и стомнитъ се счупватъ. Защо? - Скарали се, че нѣкой нѣкого-си прѣредилъ: Какво има? - Прѣредиха ме. Хубаво е Търново, но вода малко има! Но, ако отидатъ при единъ голъмъ изворъ, дѣто има много вода, дѣто и 10 камъка може да се каратъ, питамъ търновци: биха ли счупвали стомнитъ си? Не, никога! И тогава, какво искатъ отъ насъ? Турили сж ни извѣстни философски теории, турили сж ни прѣдъ извѣстни мазгали. Азъ прѣдпочитамъ да живѣя въ най-простата колиба, отколкото въ единъ замъкъ съ мазгали. Прѣдпочитамъ една проста колиба, но да излизамъ свободно отъ тази колиба, да се разхождамъ свободно на слънцето. А сега, създадатъ ни една хубава теория, турятъ ни прѣдъ мазгалитъ и всички се мушкаме. Не, не, всички трѣбва да излъзете отъ тѣзи мазгали, но трѣбва да разбирате какъ. Ето защо трѣбва да изпитате това нѣщо въ живота си. Запримѣрь, прѣдприемете една работа, но изгубите много пари въ нея. Тукъ сж ангажирани вашитъ лични чувства и обществени интереси.

Изведнъж вие почвате да набъдявате този-онзи, че тъ сж виновни за тази загуба. Не, вие не сте човък, който може да се добере до истинския животъ. Вие сте слабъ човък. Въ този случай, когато паритъ ви се изгубятъ, вие тръбва да постъпи-те тѣй, както постъпили онѣзи руски князь и англичанинъ. Срѣщатъ се двамата въ една много тѣсна улица въ Лондонъ съ своитъ кабриолети, и за да се разминатъ, тръбвало единиятъ да отстъпи, но никой не искалъ. Руснакътъ изважда тогава вѣстникъ “Таймсъ” и започва да чете. Англичанинътъ изпраща слугата си при руснака съ порѣчка: “Господарьтъ моли, като свършите вѣсника, да го дадете и нему”. Тѣй тръбва да бждете и вие, като-че нищо не се е случило, като-че бълха не ви е ухапала. А ти, изгубишъ пари, изведнъжъ лицето ти се измѣни, казвашъ: какво ще правятъ дѣцата ми? Гдѣ ти е вѣрата, гдѣ ти е волята, гдѣ ти е душата? Ти въ нищо не вѣрвашъ, но въ паритъ само вѣрвашъ. Гледамъ, върви нѣкой професоръ, разправя за философи-ята на Канта, но едната си рѣчка държи въ джоба, пази се и разказва: има Господъ въ свѣта, науката доказва това. Но тѣй, както се увлѣкълъ въ разговора, изважда рѣката си отъ джоба да жестикулира, да доказва нѣщо, и както свѣтътъ е пѣленъ съ апаши, нѣкой брѣква въ джеба, взима паритъ му. Изведнъжъ той забѣлъзва, спира се: чакайте, чакайте, обраха ме! Отиде Господъ! Докато бѣха паритъ, имаше Господъ. Изгубиха се паритъ, изгуби се и Господъ. Така и турцитъ вѣрватъ въ тази философия: “Дѣто има пари, и въ джендема отивамъ!” Питамъ сега: при такъвъ единъ моралъ, при такова едно обществено схващане, каква религия може да има? Ние се смѣемъ на турцитъ, но такива сж и нашитъ схващания. Имаме Богъ, който се лесно руши. Всѣки си има по единъ идеалъ, но всѣки день иделитъ ни се рушатъ. Този Господъ, който се руши, не е този живиятъ Господъ, за когото говоримъ.

Нѣкой казва: човък не тръбва да бжде толкова глупавъ. Нима като крадешъ, си много уменъ? Ако разумността седи въ краденето, тогава маймунитъ сж много умни. Въ Африка има плантатори, които

насаждатъ цѣли бостани съ дини и ги обработватъ. Много маймуни се събератъ заедно нѣкоя нощъ и отидатъ, та нападатъ бостана и въ единъ часъ прѣнесатъ всичкитъ дини. Питамъ: тѣзи маймуни не сж ли умни? - Умни сж, защото като дойде плантаторътъ, нищо не намира, всичкитъ дини сж изчезнали. Казватъ: трѣбва да бждемъ умни хора, да се осигуримъ. Казвамъ: и маймунитъ сж умни. Плантаторътъ насадилъ, а тѣ прѣнасятъ всичко. Да, но втори пѣтъ, като насади, той дойде съ пушката си, а тѣ всички бѣгатъ. И пѣтельтъ втори пѣтъ вече не кукурига, докато не изяде сиренето.

Та, сега азъ говоря за онѣзи, у които се е пробудило Божественото съзнание. Нѣкои казватъ: е, така му скимнало, така говори. Не, ние не говоримъ така. Има единъ великъ законъ вътръ въ насъ, който опрѣдѣля нашитъ мисли, нашитъ чувства и нашитъ дѣйствия. И когато ние постѣпваме споредъ този законъ, виждаме, че има нѣщо, което ни рѣководи. Туй, което ни говори е толкова красиво! И когато заговори то на единъ човѣкъ, въ каквото положение и да е, кѣдѣто и да е, той нѣма да изгуби присѣтствието на духа си.

“И ако”, казва Христосъ, “чрѣзъ Духа Божий изпѣждамъ бѣсоветъ, настанало е на васъ царството Божие”. Питамъ сега: Христосъ, или пѣкъ вие, изпѣдили ли сте всички бѣсове отъ васъ? Съврѣменната медицина подѣржа, че въ човѣка има много зародиши, които седятъ, чакатъ благоприятни условия, за да се развиятъ. Дойдатъ ли благоприятните условия и тѣ почватъ да се развиватъ. Запримѣрь, ти мислишъ, че си много честенъ човѣкъ, казвашъ: какъ, азъ съмъ честенъ човѣкъ. Моята майка, моятъ баща, дѣдо бѣха честни хора! Случва се, обаче, единъ день Провидѣнието те изпитва. Ти изгубвашъ всичкото си състояние, дѣцата, жената ти гладни седятъ. Служишъ при своя господарь, но единъ день гледашъ касата му пълна съ злато, седи отворена прѣдъ тебе. Казвашъ: е, моятъ господарь е богатъ. Вземешъ, напълнишъ си торбата. Питамъ: гдѣ е твоята честность? Гдѣ става прѣстѣплението? - Прѣдъ пълната каса. Прѣдъ празната каса нѣма честность, нѣма прѣстѣпление. Може ли

човѣкъ да обере една празна каса? - Не може. Сега се явяватъ и други пороци. Виждашъ ти единъ добъръ човѣкъ и искашъ да го спънешъ. Има такива хора, които искатъ да спънатъ нѣкого. И мъже, и жени има такива, и слуги и господари има такива. Въ трена, въ едно купе пътуватъ двама души. Единиятъ държи една чанта и къмъ една близка станция казва на другия: господине, моля ти се, азъ ще слѣза за малко, имамъ да си свърша една важна работа, затова ще оставя да ми подържите тази чанта, въ която имамъ нѣкои скъпоцѣнности. Но, този господинъ билъ апашъ. Той открадналъ отъ нѣкъдѣ чантата и като разбралъ, че го прѣслѣдватъ детективи, слиза на станцията и имъ казва: “Моля ви се, господа, азъ ще ви кажа кой е открадналъ чантата”. Питамъ: какъ ще докажешъ, че не си ти? Тази постѣпка честна ли е? Не е честна. Често има такива хора, които оставятъ своята чанта на прѣстѣпления да я държатъ нѣкои добри, благородни хора. Туй Божествено ли е? Не е. Защо въ този господинъ да нѣма доблѣс-тъта да каже: господа, тази чанта азъ я взехъ. Прѣстѣплението е мое, и споредъ закона приемамъ всичко. Ето ме! Защо да не се изкаже, а туря другитъ въ прѣстѣплението? Туй е хитростъ. Всичко това, което изнасямъ е лошо, но въ всѣкиднев-ния ви животъ това е една малка язва, азъ я виждамъ. Гледамъ, нѣкой дойде при мене, почва да се върти насамъ-натамъ, шава. Казвамъ му: чакай, не бързай да ми говоришъ, защото ако бързашъ, ще кажешъ нѣкоя лъжа. Питамъ ви: гдѣ е вашиятъ Господъ? Идешъ нѣкъдѣ, нѣкой ти каже: хайде да се махнешъ отъ дома ми! Нѣкой ми каже: да се махнешъ отъ земята! Казвамъ: тази земя отъ баща ти ли е? Ако трѣбва да ме изпядятъ, ще ме изпядятъ отгоръ, отъ небето. Както сѣ ме изпратили, така и ще ме извикатъ. Никой не може да ме изпяди, освѣнъ онзи, който ме изпратилъ. Въ единъ пансионъ живѣятъ все сирачета и ставатъ граждани на този пансионъ. Идва едно ново сираче между тѣхъ, а другитъ пансионери казватъ: Ихъ, този готованко! - Недоволни сѣ отъ него. Той билъ готованко, а другитъ не сѣ готованци! Азъ гледамъ, и вие тукъ постѣп-вате по сѣщия

начинъ. Дошла нѣкоя нова сестра, казватъ: готованка! Че гдѣ е вашиятъ мораль? Туй не е философия, не е разсѣждение. Нека и тя присѣтствува тѣй, както и ние. Азъ говоря прѣдъ Бога. Азъ не говоря за човѣшкитѣ общества, но когато дойде да разсѣждаваме по Бога, когато прилагаме закона на Любовта, трѣбва да кажемъ: Волята Божия е да участвуваме всички на трапезата на Любовта. И този, който е дошълъ прѣвъ, и този който е дошълъ послѣденъ, всички трѣбва да седнемъ на тази трапеза. За всѣки има отредено мѣсто да седне.

Казва Христосъ: “Ако чрѣзъ Духа Божий изпѣждамъ този бѣсъ, настанало е на васъ царството Божие”. И сега, Христосъ казва на всички: “Въ мое име изпѣдете всичкитѣ бѣсове”. Кажете: “Въ името на Любовта Божия ние ви заповѣдваме сега, или да я възприемете, или да си вървите - нищо повече! Ако не можете да възприемете тази Любовь, вие не можете да служите на Бога. Заповѣдваме ви въ името на тази Любовь да си вървите въ вашето царство, отгдѣто сте дошли”. Има ли нѣщо лошо въ това? - Нѣма нищо лошо.

Та, казвамъ: отъ духовнитѣ хора се изисква една правилна философия. Нѣкой казва: азъ изгубихъ вѣра въ хората. Не, ти си изгубилъ вѣра въ себе си. Азъ не съмъ срѣщналъ до сега въ България нито единъ святъ човѣкъ, а се изискватъ святи, святи хора. Изискватъ се хора, които слѣдъ като изгубятъ паритѣ си, слѣдъ като изгубятъ всичко въ живота, да иматъ радостъ въ душата си, че сѣ извършили волята Божия и да върватъ, че никога нѣма да осиромашеятъ. Всичко, което може да се вземе отъ единъ човѣкъ, е външно. Да се служи на Бога, това е единъ великъ актъ, едно велико разбиране! Нѣкой казва: човѣкъ не трѣбва да бѣде мекушавъ, а трѣбва да носи ножъ. Е, хубаво, страхливко, не си ли ти, който носишъ ножъ, който проповѣд-вашъ насилието? Отивашъ при бакалина, искашъ 2 кгр. захаръ на вересия, той казва: на вересия не давамъ. Покажешъ му револверъ, даде ти захаръ. Покажешъ му единъ наполеонъ, даде ти захаръ. Силата ти вжтрѣ въ тебе ли е? - Не е въ тебе. Силата ти е въ револвера, силата ти

е въ наполеона. Така всеки може да бъде силенъ. Не, азъ бихъ желалъ да те видя юнакъ безъ кобуръ, юнакъ безъ пари, юначеството ти да седи въ твоя умъ, въ твоето сърдце, въ твоята свещена воля, въ твоята велика и благородна душа, въ твоя мощенъ и силенъ духъ. Това е човѣкътъ, отъ който съ изпждени всички бѣсове, и който изпълнява волята Божия. Отъ това се нуждаятъ и млади, и стари.

Ако не приложите туй учение, всичката наука, която изучавате, ще бъде една лъжа, но ако го приложите, ще имате една свещена наука: и философията, и педагогията, и химията, и физиката, и геологията, и астрономията, всички тѣзи науки ще се осмислятъ и ще ви дадатъ единъ великъ потикъ да изучавате живота. Но, трѣбва да се приложи туй учение, а да не казвате, че за въ бѣдеще ще се приложи. Не, отъ днесъ казва Христосъ: “Въ името на моята Любовь ще изпжда всички бѣсове отъ васъ”. Този Христосъ не е вънъ отъ васъ, азъ Го виждамъ, че Той говори вътръ въ васъ. Ще каже нѣкой: ама безъ пари може ли да се живѣе, безъ кобури може ли да се ходи? Хубаво, то е тѣй, паритъ сѣ едно удобство, но ако е права тази философия, че безъ пари не може да се живѣе, питамъ: птицитъ съ пари ли живѣятъ, пчелитъ въ кошеритъ съ пари ли живѣятъ, ангелитъ съ пари ли живѣятъ, Господъ съ пари ли живѣе? Казвате: простаци сѣ тия хора, които могатъ безъ пари да живѣятъ. Може, може, парата е само символъ на Мѣдростъта. Мѣд-ростъта трѣбва да употреби тѣзи пари. Разумниятъ човѣкъ може да живѣе и безъ пари. Разумността е неговото богат-ство.

Христосъ казва: “Ако азъ чрѣзъ Духа Божий изпждамъ бѣсоветъ, настанало е на васъ царството Божие”. Азъ не ви говоря за вашитъ пари, но изобщо паритъ сѣ идолопоклонство. “Щомъ имате моята Любовь”, казва Христосъ, “моитъ съкровища ще бѣдатъ отворени заради васъ. Ако азъ имамъ тази свещена Любовь къмъ васъ, вашиятъ домъ ще бъде отворенъ заради мене”. Туй може да го провѣрите. Имате ли тази свещена Любовь, навсѣкъдъ пѣтътъ ви ще бъде

отворенъ. Вие имате една велика наука и трѣбва да вървате, разумни трѣбва да бждете, и воля трѣбва да имате.

Значи, най-първото нѣщо: ще се научите да мислите право и да постѣпвате право въ живота си. Всѣка постѣпка на човѣка трѣбва да бжде любовна, въ него трѣбва всѣкога да изпѣква Божественото. Така Господъ иска, така е казалъ Господъ, такава е Неговата воля. Туй е жертвата. Ако ония свѣтски хора отиватъ да жертвуватъ живота си за своето отечество, защо азъ да не жертвувамъ живота си за онова великото въ свѣта, за Бога и да кажа при всички случаи въ живота си: такава е волята Божия! Слѣдователно, ако ние разрѣшимъ онзи великъ въпросъ на жертвата, царството Божие ще бжде въ насъ.

Казвамъ ви сега: направете опити! Имате болести, имате безпаричие, имате нѣкакъвъ споръ, недоразумѣния, имате неприятности съ синове и дѣщери, ето ви хиляди начини да опитате волята си. Сегашниятъ свѣтъ е толкова богатъ на опити! Само разумниятъ хора трѣбва да правятъ опити. И, ако въ насъ живѣе Божествената Любовь, ще провѣримъ, че този законъ работи, но трѣбва правилно да постѣпваме.

Казва Христосъ: “Ако азъ чрѣзъ Духа Божий изпѣждамъ бѣсовеъ, настанало е на васъ царството Божие”.

Сега азъ желая и за васъ да настане това царство Божие и да бждете свободни граждани на това царство.

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 19 октомври, 1924 г. въ гр. София.*

Раздай всичко!

И нъкой си гольмець Го попита и рече: “Учителю благи, що да сторя, за да наслѣдвамъ животъ вѣченъ?”¹”

Ето едно умно запитване. Самото запитване показва, че този богатъ и младъ човѣкъ е билъ уменъ. Той не задава на Христа въпроси, какъ може да бѣде ученъ, какъ може да бѣде силенъ, но Му задава въпроса, какъ може да наслѣди вѣчния животъ.

Вие пъкъ сега може да си зададете въпроса: защо този богатиятъ човѣкъ е запиталъ Христа именно това? - Интере-сувалъ се е. За да се зададе единъ въпросъ, може да има нѣколко подбудителни причини, най-малко три подбудителни причини. Нѣкои казватъ: попитай ме нѣщо, за да те позная, какъвъ си. Всѣкога, когато запитваме нѣщо, този, който запитва, по запитването се познава какъвъ е; и този, който отговаря, се познава по отговора, какъвъ е.

Съврѣменнитѣ хора поставятъ всички нѣща въ свѣта тѣй, като че нѣматъ никаква връзка помежду си, а тѣ не знаятъ, че постоянно запитватъ. Запримѣрь, тѣ запитватъ: защо азъ страдамъ, азъ ли съмъ най-гольмиятъ грѣшникъ, защо тази сиромашия върви по стѣпките ми, защо боледувамъ, защо въ това сполучвамъ, въ онова не сполучвамъ? И слѣдъ всичко това питамъ: защо този богатиятъ момъкъ запитва така Христа? Питамъ ви азъ, кой въпросъ е по-важенъ, вашиятъ, или неговиятъ? - Неговиятъ, разбира се. Е, защо страдате. Ако сте при турците и ги запитате защо страдате, тѣ ще ви кажатъ: страдашъ, защото си серсеминъ и будала. Обаче, ако запитатъ насъ, културнитѣ хора, защо страдаме, ние нѣма да отговоримъ така. Ние ще отговоримъ: понеже не сме спасили законитѣ на природата, понеже сме направили нѣкакви опущения, благодарение на тия опущения страдаме. Слѣдователно, като

¹ Лука 18:18

изправимъ тия опущения, като загладимъ грѣшките си нѣма да страдаме. Но, източните народи сж особени въ своите схващания. Прѣди нѣколко врѣме единъ приятелъ ми разправяше единъ арабски анекдотъ. Той е слѣдующиятъ. Когато Господь създахъ свѣта и всички животни, опрѣдѣлилъ на всѣко животно да живѣе по 30 години: на човѣка опрѣдѣлилъ 30 години, на магарето - 30 години, на кучето - 30 години и на маймуната пакъ 30 години. Единъ день Господь повикахъ магарето и го запиталъ: “Ти благодарно ли си отъ 30 тѣ години”? - “Е, Господи, не искамъ да живѣя 30 години, много ми сж! Този бой, тѣзи подигравки, които се сипятъ върху ми, тежко е да ги нося 30 години, намали ги малко - поне наполовина. Вземи 15 години”. Понеже човѣкътъ билъ царь, живѣлъ добръ, казалъ: “Господи, азъ съмъ царь, ще управлявамъ дълго врѣме, дай на мене тѣзи 15 години”. Той ималъ 30 години, и като взелъ 15 години отъ магарето, станали му 45 години. Послѣ Господь извикахъ кучето и го потиталъ: “Ти доволно ли си отъ твоите 30 години?” - Много ми сж тия 30 години, да ходя да се скитамъ натукъ-натамъ, да зѣзня на студа, посъкрати ги малко”. Съгласилъ се Господь, взелъ 15 години отъ живота на кучето и пакъ ги далъ на човѣка, та му станали 60 години. Най-послѣ Господь извиква и маймуната: “Ти благодарна ли си, че ще живѣешъ 30 години?” - Не, не искамъ, Господи, да бжда подигравка на свѣта, да ме каратъ да се качвамъ и да слизамъ отъ върлините, много ми сж тия години, посъкрати ги малко. И отъ нея взелъ Господь 15 години, та ги далъ на човѣка. Затуй животътъ на човѣка се продължилъ по-вече, отколкото на другите животни. Питамъ сега: какво искалъ да каже този, който е създахъ анекдота, каква идея е скрилъ въ него? Ако питате турците, защо страдатъ хората, тѣ казватъ, че хората страдатъ, защото сж серсеми. Отъ този анекдотъ, споредъ арабите, до 30 годишната си възраст човѣкъ живѣе добръ човѣшки животъ; отъ 30 годишната си възраст нататкъ, до 45 години живѣе магарешки животъ; отъ 45-60 годишната си възраст живѣе кучешки животъ, а отъ насетнѣ -

маймунски. Щомъ дойде човѣкъ до годинитѣ, които е взелъ назаемъ отъ магарето, казватъ: е, отъ магарето си взелъ. Като дойдатъ въ живота на човѣка много страдания, казватъ: е, отъ кучешкия животъ си взелъ, нищо, ще теглишъ. Щомъ дойде човѣкъ до годинитѣ, които взелъ отъ маймуната, казватъ: е, отъ маймуната си взелъ, ще се подиграватъ всички хора съ тебе, но и това ще прѣтърпишъ. Истинската философия на живота седи въ това: ако постѣп-ваме споредъ ума на магарето, ще носимъ послѣдствията на магарешкия животъ; ако постѣпваме споредъ ума на кучето; ще носимъ послѣдствията на кучешкия животъ, ако постѣп-ваме споредъ ума на маймуната, ще носимъ послѣдствията на маймунския животъ. Значи, всѣки единъ животъ се обуславя отъ степенъта на вътрѣшната интелигентностъ, т. е. отъ съзнанието, което човѣкъ има. Магарето е магаре, понеже се спрѣло на този уровень на развитие. Най-напрѣдъ Господъ го направилъ съ много малѣкъ ръстъ и било смирено, но послѣ то поискало да не остава тъй незабѣлъзано, поискало да има голѣма форма, да бѣде гласовито, и да разрѣшава важни философски въпроси. И дѣйствително, то разрѣшило всички въпроси, понеже днесъ все за него се говори. Дѣто и да отидешъ, все за него са разправятъ. Да, но то е станало магаре, понеже е измѣнило Божествения планъ.

Този голѣмецъ идва при Христа и Му казва: “Учителю благи!” Христосъ го пита: “Защо ме наричашъ благъ? Благъ е само единъ Богъ”. Христосъ му показва пѣтя, за да наслѣди вѣчния животъ. За да наслѣдимъ вѣчния животъ трѣбва да се освободимъ отъ всички онѣзи спѣнки за постигане на този животъ, т. е. до тогава, докато човѣкъ е свързанъ съ хората и чака тѣ да му покажатъ пѣтя, тѣ да му покажатъ това-онова, тѣ да го подигнатъ, той не може на намѣри вѣчния животъ. Значи, докато си свързанъ съ хората, не можешъ да намѣришъ пѣтя. Ти, като този богатиятъ, ще отидешъ при Христа и ще Го питашъ, какъ да наслѣдишъ вѣчния животъ. Този богатиятъ се приближава до Христа по човѣшки и Му казва: “Учителю благи!”

“Защо ме наричашъ благъ? Само Богъ е благъ”. Важенъ е този принципъ, който трѣбва да залегне въ нашитѣ души, че само Богъ е благъ. Ако ние признаваме само Бога за благъ, тогава ще настѣпи вѣчния животъ, но понеже ние сравняваме хората, кой е по-вече, и кой по-малко благъ, ние се заблуждаваме. Ако искаме да разрѣшимъ въпроситѣ въ свѣта, тѣ тѣй палеативно не се разрѣшаватъ. Има извѣстни погрѣшки въ свѣта, които се поправятъ постепенно, но има погрѣшки които се поправятъ изведнѣжъ. Запримѣрь, има нѣкой, който пуши тютюнъ, и постепенно, всѣки день съкращава цигаритѣ, докато най-послѣ се откаже съвсѣмъ. Нѣкой пъкъ каже, и изведнѣжъ свърши, отсѣче - прѣстава да пуши. Вие казвате не, постепенно ще намаляваме цигаритѣ, човѣкъ не може изведнѣжъ да се поправи, постепенно трѣбва. Да, това е единиятъ методъ.

Христосъ се обръща къмъ богатия и му казва: “Добрѣ, ти знаешъ заповѣдитѣ, но на четири нѣща трѣбва да обърнешъ внимание - да не прѣлюбодѣйствуващъ, да не убивашъ, да не крадешъ, да не лъжесвидѣтелствуващъ. Прѣлюбодѣянieto е нечистота, то е единъ грѣхъ по отношение самого себе, по отношение своята душа. Щомъ прѣлюбодѣйствуващъ, ставашъ нечистъ, а при нечистия животъ вѣчниятъ животъ не може да дойде. Вториятъ грѣхъ е да не убивашъ. Убийството е нѣщо външно, то значи да махнешъ противника си. Третиятъ грѣхъ е да не крадешъ. Да крадешъ, това е желанието у човѣка да взима чуждото, да го внесе въ себе си. Да не лъжесвидѣтелствуващъ, то значи да не се стремишъ да закриешъ всички свои грѣхове. При тия грѣхове ти опетнявашъ себе си. Всички грѣхове започватъ почти отъ тия четири основни грѣшки. Този голѣмецъ казва на Христа: “Всичко това съмъ спазилъ отъ младини, какво още да сторя?” Христосъ му отговорилъ: “Още едно ти не достига. Иди, продай всичкото си имане, и го раздай на сиромаситѣ”. То значи: ти си се научилъ до сега само да взимашъ, а законътъ е, че трѣбва и да давашъ.

Сега, този въпрос - какво трябва да направя, за да наследя живота вчнен - всеки единъ отъ васъ трябва да си го зададе. Онѣзи пъкъ отъ васъ, които иматъ вчния животъ, трябва да си зададатъ въпроса: какво трябва да правя, за да запазя вчния животъ? Но, слѣдъ това има и трети въпросъ: какъ човѣкъ да използва този животъ въ онзи Божественъ смисълъ, който е скритъ вътрѣ въ него, защото за това е дошълъ на земята. За да могатъ тия въпроси да се разрешатъ правилно, човѣкъ трябва да проучи своето съзнание. Вие може да попитате съврѣменнитѣ хора за едно тѣхно състояние, за едно тѣхно дѣйствие, за едно тѣхно чувство, или за една тѣхна постѣпка, дали сѣ прави или криви, тѣ не могатъ да ги опрѣдѣлятъ. Нѣщата, обаче, вътрѣ въ нашето съзнание, сѣ точно опрѣдѣлени. Човѣкъ никога не може да направи една постѣпка, каквато и да е тя, и да не му се каже, дали тя е права, или не. Той въ себе си знае, дали стѣпката, която е извършилъ е права или крива. Онѣзи които наблюдаватъ отвънъ, може да иматъ криви понятия за насъ, но ние самитѣ никога не можемъ да имаме криво понятие. Опасността въ съврѣмения животъ е тамъ, че ние нѣкой пътъ подцѣняваме своитѣ лоши постѣпки, а нѣкой пътъ подцѣняваме своите добри постѣпки. Това сѣ двѣ опасности, защото лошата постѣпка сама по себе си трябва да се изправи, а цѣната на добрата постѣпка никога не трябва да се понижи. Всѣко нѣщо си има своята цѣна. Една постѣпка е дадена сила въ свѣта, и отъ нея ти не можешъ да извадишъ нѣщо повече отъ това, което тя съдържа въ дадения случай.

Вчниятъ животъ, това сѣ извѣстни условия, при които човѣшкиятъ духъ може да се развива. При обикновения животъ всичко онова, което имате, ще го изгубите, ще го изиграете, а при вчния животъ всичко онова, което имате, ще го запазите за себе си.

Сега, мнозина запитватъ: ние не трябва ли да живѣемъ? Да, съгласенъ съмъ, че трябва да живѣемъ, но какъ трябва да живѣемъ, въ какво седи истинскиятъ животъ? Вземете, запримѣръ, какви трябва да бѣдатъ отношенията между двама приятели? Всеки отъ

васъ знае, какви трѣбва да бждатъ отношенията между двама приятели, какви трѣбва да бждатъ отношенията между господарь и слуга, какви трѣбва да бждатъ отношенията между учитель и ученикъ. Отношенията между господарь и слуга не сж само отношения на заповѣди и изпълне-ния. Между господарь и слуга пакъ има благородни отношения. Отношенията между учителя и ученика не сж само прѣподаване и учене на уроци. Това сж само потици, които свързватъ двѣ души, дошли на земята. Нѣкой пжтъ ние казваме, че ученикътъ може да стане учитель, и учительтъ може да стане ученикъ. Това е право, може така, но има единъ законъ, който опрѣдѣля нѣщата по слѣдния начинъ: висшето никога не може да стане ученикъ на нисшето, и нисшето никога не може да стане учитель на висшето - нищо по-вече! Туй е строго опрѣдѣлено, и вие никога не можете да измѣните тия нѣща. Отъ грѣха човѣкъ може да се учи, но отъ грѣха човѣкъ да стане учитель е невъзможно. Ние казваме за нѣкого: той е лошъ човѣкъ, но единъ день той може да стане даже и светия, Учитель на свѣта. Не, той никога не може да стане светия, да стане Учитель на свѣта. Ако по този законъ единъ лошъ човѣкъ може да стане добъръ, то, казано е още въ старо врѣме, може ли отъ онзи изворъ, отъ който изтича мжтна вода, едноврѣменно да изтича и бистра вода? Ние знаемъ, че всички онѣзи извори, отъ които изтича мжтна вода сж плитки, а всички онѣзи извори, отъ които изтича бистра вода, сж дълбоки. Слѣдователно, по сжщия законъ ние опрѣдѣляме: всички хора, които грѣшатъ, изтичатъ отъ плитко, тѣ сж вплетени въ материята, или, казано друго яче, тѣ разсѣждаватъ по човѣшки върху нѣщата. Тѣхното съзнание не е пробудено, тѣ не живѣятъ Божественъ животъ.

Този богатиятъ човѣкъ билъ уменъ, той задалъ единъ въпросъ на Христа, но слѣдъ това си отива тжженъ. Казва си: трудна задача е тази! Казва Христосъ: “Колко трудно ще се спасятъ богатитѣ хора!” Защо ще се спасятъ трудно? - Понеже не сж готови да направятъ жертва, която изисква вѣчниятъ животъ.

Тогава Христосъ казва: “Невъзможното за човѣка, за Бога е възможно”. Този богатиятъ човѣкъ не беше въ едно безнадежно състояние, за да не може да изпълни това, което Христосъ му каза. Той наричаше Христа “Учителю благи” и казваше, че изпълнили четиритъ положения на Мойсеевия законъ, т. е. надвилъ на всички слабости въ човѣшкия животъ, но когато Христосъ му казва, че въ него има възможность да побѣди и туй послѣдното, въ него се забѣлъза една неготовность.

Всички съврѣмenni християни сте именно въ тази послѣдна стадия. Вие знаете, че Христосъ е благъ, четиритъ заповѣди на Мойсея сте изпълнили, но като дойде до послѣдната, че трѣбва да ликвидирате, спирате се и казвате: мога ли да раздамъ всичкото си имане, мога ли да бѣда толкова серсемиъ, че да ми се смѣятъ хората? Затуй отъ всички се изисква едно будно съзнание, едно правилно разбиране на тази вѣтрѣшна философия на живота. Туй, което ни спѣва сега, то е, че ние повече се занимаваме съ своитъ наслѣдствени чѣрти, мислимъ за баща си, за майка си, за дѣда си, за баба си: какви въпроси сѣ разрѣшили, но точно за себе си не мислимъ. Когато дойде да разрѣшаваме нѣщо за себе си, ние минаваме бѣгло, не се спираме върху своя духъ, върху своята душа, върху своя умъ и върху своето сърдце, и ако даже се спремъ, ние се спираме върху туй, което обществото изисква. Ние сме толкова повърхностни! Запримѣрь, нѣкой иска да стане пръвъ министъръ въ България. Това е единъ вѣтрѣшенъ стремежъ, но повърхностенъ. Нѣкой иска да стане ученъ човѣкъ. Това е единъ вѣтрѣшенъ стремежъ но повърхностенъ. Не, въ човѣшката душа има вложено нѣщо по-дълбоко отъ това, което ти искашъ: да станешъ пръвъ министъръ.

И тѣй, основниятъ въпросъ, първиятъ въпросъ, който още не сте разрѣшили, то е, че вие още не сте познали, кой е благъ въ свѣта, т. е. нѣмате още онази мѣрка, съ която можете да мѣрите човѣшкитъ отношения. Вземете, запримѣрь, двѣ окултни общества, или едно

спиритическо и едно теософско общество, по какво се различаватъ тѣ, иматъ ли нѣкакво сѣществено различие? Единъ спиритистъ има душа, и единъ теософъ има душа, единъ спиритистъ има духъ, и единъ теософъ има духъ; единъ спиритистъ има умъ, и единъ теософъ има умъ; единъ спиритистъ има сърдце, и единъ теософъ има сърдце; единъ спиритистъ има воля, и единъ теософъ има воля. Има ли нѣкакво сѣществено различие между тѣхъ? Вие лесно можете да направите единъ теософъ спиритистъ, и единъ спиритистъ теософъ. Азъ наричамъ това “законъ на боядисване”. Азъ мога да направя когото и да е отъ васъ, какъвто искамъ: синъ, зеленъ, червенъ - мога да му дамъ каквато краска искамъ. Ами когато нѣкой стане или сѣдия, или правникъ, или учителъ, или професоръ, или какъвъ и да е, по какво се различаватъ тѣ? - По нищо. Това е само една боя, единъ етикетъ, който като се смѣни, нищо не остава отъ него. Слѣдователно, когато започнете да разрѣшавате истински въпроситѣ, вие ще снемете всички етикети. Вие ще се поставитѣ въ онова първоначално състояние, въ което се намира вашия духъ, вашата душа, вашия умъ и вашето сърдце. Вие ще отстраните всички онѣзи отношения, които сѣществуватъ между хората и васъ. Тѣ сѣ лѣжливи. Нима азъ ще се занимавамъ съ това, кой какво пише въ вѣстницитѣ: че ме хвалили, че ме корили? Това сѣ празни работи! Това, че ме хвалили, азъ го наричамъ граматическо подигане. Запримѣръ, пишатъ на дѣската: Иванъ е добѣръ. Може ли Иванъ на дѣската да стане добѣръ? Дойде прѣди нѣколко дни при мене единъ приятелъ и ми разправяше, че единъ ученикъ написалъ на дѣската прѣдъ своя учителъ слѣдното изречение: черната дѣска е комета. Да, като изречение, граматически то е право, но логически е безмислено. Слѣдова-телно, нѣщата граматически сѣ прави, но логически не сѣ прави. То значи, че по форма тѣзи нѣща иматъ връзка, думитѣ въ тѣхъ граматически сѣ наредени правилно. Та, ние, съврѣменнитѣ хора, разсѣждаваме все граматически. Туй наричамъ “буквата на закона”. Казватъ: тия думи сѣ наредени граматически правилно. Да,

но не всякога граматически наредените думи са правилни. Когато пишат на дъската, че някой е добър, въ действителност той не е всякога добър. Доброто никога не може да се напише на черната дъска. Казваме: белият плат. Да, но белият плат не може да се напише на дъската. Следователно, онова, което въ нашия живот е същинско, не може да се изкаже. Ако вие ме запитате, обичаш ли ме, или не, граматически мога да ви кажа: обичам ви. Това е едно правилно граматическо изречение, но обичта с думи не се изказва. Какво разбирате вие под думата “обич”. Един разбира едно, друг - друго. Казва някой: обичаш ли ме? - Обичам те. Е, тогава погледни ме малко. Дътето казва на майка си: мамо, обичаш ли ме? - Обичам те. Е, ако ме обичаш, дай ми крушки. Дъщерята пита баща си: татко, обичаш ли ме? - Обичам те. Купи ми тогава шапчица, обувка или някоя книжка. Въ какво седи обичта: въ книжчицата ли, въ шапчицата ли, въ дрехите ли, или въ това-онова? Попитайте едно дъте, въ какво седи обичта? И то ще ви каже нещо, но философ-ското разрешение не е там. Кажете ми вие, какво е философ-ското разрешение на обичта? Е, казват, при обичта имало някакви вибрации на сърцето. Добър, тези вибрации ти опитал ли си ги, виждал ли си ги? Гдъ са инструментите, с които си ги опитал? Колко тръптения прави сърцето ти при тази обич? Ама тази дума “обич” имала съдържание. Хубаво, гдъ е нейното съдържание? Аз не виждам никакво съдържание. Това са символи, с които ние си служим. Въ дадения случай, когато аз произнасям думата “обич” тя заради мене има толкова съдържание, колкото е определена въ моето съзнание. Тази дума се произнася безгласно. Гледам, някой бден човък зъзне пръд мене. Аз веднага произнеса въ себе си думата “обич” и му дам дрехи, обувка, шапка. Това значи обич. Някой пита: обичаш ли ме? Аз няма да говоря, но ще направя нещата. Въ духовния свят е пръстъпление да кажеш нещо, което не си направил. Ти ще направиш нещата, и тогава ще говориш за тях.

Христосъ запита този младия човѣкъ: ти обичашъ ли своя Учителъ? Готовъ ли си да извършишъ всичко заради Него? Учителю благи, Му казваше той. Ако наричашъ Учителя си благи, трѣбва да бѣдешъ готовъ да извършишъ всичко заради Него. Христосъ го изпита отдалечъ. Този младиятъ бѣше ученъ човѣкъ, и той отговори на Христа: “Заради Него всичко мога да направя”. Да, но той лъжеше, той не бѣше готовъ. Чистъ съмъ, казваше той, но чистотата се познава. Има нѣщо въ свѣта, което не лъже. Когато ти си чистъ, и очитъ ти ще бѣдатъ чисти, нѣма да сѣ размѣтени. Когато ти си чистъ, и лицето ти ще бѣде чисто, свѣтло, нѣма да има единъ цвѣтъ като на керемиди, или единъ тъменъ цвѣтъ, като на негръ. Лицето ти трѣбва да бѣде свѣтло, отъ него да излиза свѣт-лина. Когато си чистъ, очитъ ти не трѣбва да светятъ като на котка, но да иматъ мека свѣтлина, ясенъ погледъ, отъ тѣхъ да диша туй любовно чувство, че кой какъ те види, да има довѣрие въ тебе. У кучето, запримѣрь, има туй съзнание, че като види нѣкого, маха съ опашката си, радва му се, а като види друго, свива си опашката и се отдалечава. Защо при първия човѣкъ се радва, маха съ опашката, а при втория си свива опаш-ката? - Защото очитъ на втория сѣ страшни.

Та, Христосъ изпитваше този младия човѣкъ и му казваше: “Иди, продай всичкото си имане, раздай го на сиромаси-тъ и ела, та ме послѣдвай! Нали ме наричашъ “Учителю благи, нали искашъ вѣчния животъ?” той не бѣше готовъ, обаче. За да се придобие вѣчниятъ животъ, изискватъ се най-големитъ жертви. Сега, нѣкои хора разглеждатъ този въпросъ и го прилагатъ до всички. Не, разрѣшението на този въпросъ не се отнася до всички, а само до онѣзи, които искатъ да добиятъ вѣчния животъ. Отидешъ въ нѣкой магазинъ, искашъ да вземешъ нѣкоя хубава дреха, питашъ: господине, колко струва тази дреха? - 10,000 лв. По-долу не може ли? - Не може, цѣната е опрѣдѣлена. Е, щомъ искашъ хубава дреха, скѣпно ще платишъ.

Този младият човък пита Христа: “Що да сторя, за да наслъдвам живатъ вѣченъ?” - Ще разпродадешъ всичко и ще го раздадешъ на бѣднитъ. Това не се отнася до глупавитъ хора. То се отнася само до онзи ученикъ, който иска да се домогне до вѣчния животъ. Ами възможно ли е? - То е другъ въпросъ. За нѣкои не е възможно, а за тия, които сѣ готови, е възможно.

Да допуснемъ сега, че нѣкои иматъ вѣчния животъ. Тъ трѣбва да си зададатъ втория въпросъ: какво трѣбва да направимъ, за да не го изгубимъ? Тогава Богъ казва така: “Въ който день сгрѣшишъ, ще изгубишъ живота си”. Значи, въ първата фаза на своя животъ човъкъ е изучавалъ законитъ за придобиването на вѣчния животъ. Въ първата глава на Битието се казва, че Богъ създалъ човъка по образъ у подобие свое. Нѣкои сѣ изучили законитъ за придобиване на вѣчния животъ и сѣ минали напредъ, а Адамъ, който билъ направенъ отъ калъ, пропадналъ на този първи изпитъ. Сега, при втория изпитъ всички хора изучаватъ условията, законитъ за спазване на вѣчния животъ. Въ вѣчния животъ вие не можете да рѣжете съ езика си, както искате, не можете да говорите, каквото искате. Нѣкой казва: азъ не съмъ ли свободенъ да говоря, каквото искамъ? - Ако правишъ, каквото искамъ, ти ще имашъ опашка, ще имашъ и рога. Когато Господъ създалъ воловетъ, създалъ ги безъ рога, за да не ги впрѣга човъкътъ. Такова било желанието на Бога. Единъ день дошелъ дяволътъ при вола и му казва: Гледамъ те, ти си безъ орѣжие, не можешъ да се бранишъ. Азъ ще ти дамъ едно орѣжие, рога, но нѣма да мушкашъ съ тяхъ. Тѣй, по нѣкога само ще си махашъ главата на лѣво, на дѣсно. Волътъ се намѣрилъ въ едно затруднение, но най-послѣ се съгласилъ, направилъ договоръ съ дявола, и той му далъ рогата. Отъ тогава волътъ взелъ да мисли само за рогата си. Слѣдъ това дяволътъ отива при човъка и му казва: “Слушай, азъ създадохъ въ съзнанието на вола мисълта за рогата, а ти използвай момента, да го впрегнешъ на работа”. Затуй волътъ сега го впрѣгатъ на нивата и го бодатъ отзадъ съ остенъ - защото натуку- натамъ главата си маха

и все за рогата си мисли. Но, човъкът го впрег-налъ. Дяволът му далъ оржие да се брани отъ враговетъ си, но по-голямъ врагъ отъ човъка има ли? Когато паднатъ рогата на единъ волъ, той си охлузва главата отъ хомота и не може да оре, не може да го впръгатъ. Дяволътъ направилъ и съ човъка единъ договоръ. Казва му: “Азъ ще ти дамъ това изкуство, да впръгашъ вола, но съ едно условие: слѣдъ като волътъ оре дълго врѣме нивата ти, ще го заколишъ и пастърма отъ месото ще направишъ, а отъ кожата му - царвули”. Съ това дошли грѣхове-тъ за човъка.

Слѣдъ това дяволътъ отива при коня, който до това врѣме билъ свободенъ, не знаялъ да рита, и му казва: “Ти си изложенъ на голѣми опасности, нѣмашъ оржие да се бранишъ, искашъ ли да ти дамъ такова?” Конятъ знаялъ, какъ постра-далъ волътъ и му казалъ: “Не, рога не искамъ”. “Не, не, казва дяволътъ, волътъ бѣше серсеминъ малко, затуй му дадохъ рога, но на тебъ, ще дамъ друго оржие. Ще ти дамъ изкуството да риташъ съ задните си крака”. До тогава конятъ ималъ петъ прѣста. “Не, съ петъ прѣста не е хубаво, азъ ще прѣвърна крака-та ти въ юмрукъ, та да риташъ съ тѣхъ и така да се бранишъ”. Може ли така? - Може. И тѣй, създаде той това нѣщо, при-способилъ коня къмъ ритане. Отъ тогава конятъ взелъ да мисли все за задните си крака. Отива дяволътъ при човъка и му казва: “Азъ създадохъ у коня условия да рита, да мисли все назадъ. Иди му тури отпрѣдъ гемъ и юларъ”. Тѣй ли? Ето защо конятъ все назадъ рита, а главата му все гемъ и самари носи.

Та, и ние, съврѣменнитъ хора, бодемъ като воловетъ съ роги, но ни турятъ хомотъ, и ритаме като конетъ, но носимъ юзди и самари. Зная, казва нѣкой, да бода. Да, ще бодишъ, но като воловетъ ще орешъ на нивата. Зная да ритамъ. Да, ще риташъ, но като коня ще носишъ юларъ и самаръ. Питамъ, обаче: туй положение въ свѣта освобождава ли ни отъ всички нѣща, въ които сега се намираме? Въ сегашния си животъ ние трѣбва да разрѣшимъ единъ важенъ въпросъ - трѣбва да извою-ваме своята свобода. Не е въпросъ за страданията,

но въпро-сътъ е, азъ свободенъ ли съмъ? Първото нѣщо, ние трѣбва да извоюваме свободата на нашия умъ. Вие си седите, а нѣкоя мисль ходи изъ вашия умъ, и постоянно ви безпокои. Гдѣ е вашата философия, гдѣ е вашиятъ законъ, гдѣ е вашиятъ Богъ? Мислите ли, че Богъ, който е толкова уменъ, който е създалъ свѣта, че не ви е далъ възможности да прѣвъзможнете една ваша слабостъ? - Вложилъ е. Нѣкой иска да прѣвъзможне нѣкоя своя слабостъ и вземе да чете Библията, или книгата на нѣкой моралистъ, да види какво се казва тамъ, а забравя да се справи съ Божественото въ себе си и да види, какъ трѣбва да постѣпи въ дадения случай. Тѣй че, ако искаме да разрѣшимъ нѣкой важенъ въпросъ, трѣбва да се справимъ съ Божественото въ себе си. Питамъ: животнитѣ, които нѣматъ никаква книжнина, какъ се справятъ съ своитѣ въпроси? Когато една котка, или друго нѣкое животно заболѣе, то веднага отваря своята вътрѣшна книга, и тамъ намира нѣкои трѣви, съ които се лѣкува. Тѣ сами се справятъ. Така можете и вие сами да се справяте.

И тѣй, първата работа въ живота ни е да се справимъ съ Божественото въ себе си. Ние сме дошли до тази фаза. Всичко външно, което имаме, е единъ потикъ. То ни най-малко не уронва престижа на сегашнитѣ учени хора. Първо ние трѣбва да направимъ една справка съ себе си, и слѣдъ това да се справимъ съ опитноститѣ на другитѣ хора. Това, което сж казали нѣкои философи, моралисти, то е само едно допълнение на туй, което ние знаемъ.

Вѣчниятъ животъ ще внесе една красота въ насъ. Мнозина казватъ, че иматъ вѣчния животъ въ себе си. Щомъ имате вѣчния животъ, трѣбва да имате разбирателство помежду си. Тия хора, които иматъ вѣчния животъ, сж едно-родни. Само еднороднитѣ нѣща се привличатъ, а разнороднитѣ се отблъскватъ. Два еднородни ума се привличатъ, два разнородни ума се отблъскватъ. Двѣ еднородни души се привличатъ, двѣ разнородни души се отблъскватъ. Ако двама души се отблъскватъ, значи тѣ сж разнородни. Слѣдователно, ако сте разнородни и се отблъсквате, трѣбва да знаете, какво е

разнородно у васъ, дали сърдцата ви, дали умоветъ ви, дали душитъ ви, или духоветъ ви. Тръбва да знаете, въ какво седи причината на туй разнородство. Неджзитъ на хората, до извѣстна степенъ, се дължатъ на разнородството на желанията въ тѣхнитъ сърдца. Еднородни тръбва да бждете! Въ еднородността седи закона на Любовта. Тя прави нѣщата еднородни. Тогава какъ ще се поправи свѣтътъ? - Когато хората станатъ еднородни. Златото и жельзото еднородни ли сж? - Разнородни. Обаче сегашнитъ химици и старитъ алхимици твърдятъ, че жельзото може да стане еднородно съ златото, т. е. неговитъ вибрации могатъ да се трансформиратъ. За това трансформиране има начини въ самата природа. Наистина, не всичкото жельзо, но частъ отъ енергията на жельзото може да се трансформира въ енергия отъ златото и да влѣзе въ него.

По какво се отличава жельзото? - То се отличава по двѣ нѣща: по своята твърдостъ (коравина) и по това, че рждясва. То е силно, но сжщеврѣменно и слабо, защото рждата го разяжда и руши. Нѣкой казва: не, азъ тръбва да бжда силенъ човѣкъ! Да, но силнитъ хора ржда ги разяжда. Азъ ще ви докажа, че всички силни и мощни хора въ свѣта все ржда ги разяжда. Слѣдователно, нашето спасение не е въ силата. Силата носи въ себе си ржда. И тѣй, на всинца тръбва еднородство! Въ този законъ на еднородството ние тръбва да схванемъ отношенията си къмъ Бога. Този е великиятъ законъ, а не да питае, дали Богъ ни обича. Този въпросъ, дали Богъ ни обича, тази Любовь на Бога ни е извратила. Това е много казано, нали? Богъ, който е създалъ свѣта, който тѣй щедро ни е далъ блага, всичко това ни изврати. Всичко това, съ което Богъ ни е надарилъ, нашитъ умъ, сърдце и воля, съ всичко това ние злоупотре-бихме - извратихме се и взехме да се нагрубяваме единъ другъ. Слѣдователно, като не разбрахме Божията Любовь, ние си създадохме най-гольмото зло. Но, сега наставя другъ единъ законъ: Богъ е влѣзълъ въ насъ, наблюдава всичко, учи ни, какъ да Го възлюбимъ. И когато ние възлюбимъ Господа, Той ще урегулира нашитъ чувства. Защо тръбва

да възлюбя Господа? - Защото трябва да има някой, който да регулира моите чувства. Моите чувства ще се регулират само тогава, когато аз обикна Господа. Туй е вечният живот. Вечният живот седи във любовта ни към Бога. Ние ще станем безсмъртни, не когато Бог ни възлюби, а когато ние възлюбим Бога. Някои питат: възможно ли е да станем безсмъртни? - Възможно е. Туй е възможност, туй е една приви-легия на човъка, да възлюби Бога. Азъ няма да ви казвамъ, какъ трябва да възлюбите Бога. Любовта ви към Бога не трябва да бжде като любовта на възлюбения към възлюбената, нито като любовта на майката към дѣтето, нито като любовта на господаря към слугата, нито като любовта на учителя към ученика - любовта към Бога се отличава съ едно качество: абсолютно доверие. Дойдемъ ли до любовта към Бога, обикнемъ ли Го, всѣко съмнѣние трябва да се изхвърли. Дойдемъ ли до любовта към Бога, никакви философ-ски разсѣждения не ни трѣбватъ, защото философските разсѣждения се отнасятъ към единъ по нисшъ свѣтъ, към земята. Между ангелитъ няма философски разсѣждения. Е, какви философски разсѣждения трѣбватъ, за да ви докажа, че съмъ силенъ? Ще почна съ редъ статистически факти да ви доказвамъ, че още отъ прѣди четири поколения прадѣдо ми, дѣдо ми сж били пехливани, слѣдователно, и азъ съмъ пехливанинъ. Хубаво, не е ли по-добъръ, безъ да взирамъ прадѣдо си, дѣдо си, азъ самъ да ви покажа, пехливанинъ ли съмъ. Ще кажа още сега: елате четири души тукъ при мене. Ако ги хвана и ги издигна горѣ въ въздуха и ги държа прави като свѣщи, доказвамъ ли, че съмъ пехливанинъ? Прѣди да ги дигна, питамъ ги: познавате ли ме? - Не те познаваме. Дигна ги, държа ги въ въздуха познавате ли ме? - Познаваме те. Така, някой казва, че е добъръ човѣкъ. Казвамъ му: докажи още сега , че си добъръ човѣкъ. Ние имаме единъ, братъ, той е голѣмъ икономистъ, пословиченъ е съ иконо-мията си. Той казва: споредъ мене, не е въ многото даване, въ малкото, но отъ сърдце. Да дадешъ 10-15-20 стотинки, но отъ сърдце. Че кой не дава

5-10 стотинки отъ сърдце? Петъ, десетъ стотинки, това било даване! Ами защо да не дамъ всичкото, и пакъ отъ сърдце? Щомъ възлюбя Господа, азъ ще дамъ всичкото си имане и то пакъ отъ сърдце. Това е любовъ! Това е законъ. Господъ нѣма да каже: дай всичко! Но щомъ азъ възлюбя Господа, самъ ще раздамъ всичкото си имане. Че туй е единъ законъ, ще ви докажа. Когато онази младата мома възлюби онзи момъкъ и се ожени за него, тя, за да му покаже, че го обича, му приписва всичкото имане. Баща, който обича сина си, приписва всичко. Господаръ обича слугата си - приписва му всичко. Нѣкой царъ обича нѣкого, приписва му всичко. А вие сега философствувате: азъ мога ли да дамъ всичко? - Мога, защо не! Свѣтскитѣ хора го правятъ, а азъ ще взема да разсѣждавамъ, дали мога да дамъ. Азъ не умаловажавамъ философията, но има единъ по-ефикасенъ методъ за разсѣждение. Въ даденъ случай, когато единъ ученикъ иска да разрѣши единъ въпросъ за себе си, той трѣбва да прояви своята любовъ къмъ Бога, трѣва да прояви Божията Любовь вътрѣ въ себе си. Той трѣбва да бѣде мълчаливъ, но вътрѣ въ себе си, въ сърдцето си трѣбва да направи всички жертви. Но, казва той: какъ мога да направя това, азъ имамъ дѣца, жена? Ами че щомъ имашъ дѣца, ти не можешъ да бѣдешъ ученикъ. Щомъ имашъ жена, ти не можешъ да бѣдешъ ученикъ. Вие сега ще изкарате друго заключение. Казвамъ: щомъ имашъ една жена, която ти турила гемъ, хомоть, ти не можешъ да бѣдешъ ученикъ. Щомъ една жена ти турила гемъ, тя не ти е жена. Ако ти е жена, тя трѣбва да каже: ти си свободенъ безъ гемъ, безъ хомоть. Щомъ държи остена, щомъ ти държи юздитѣ, тя не ти е жена, а ти не си свободенъ, ти ученикъ не можешъ да бѣдешъ. Христосъ тогава ще ти каже тъй: "Когато свършишъ училището при жена си, щомъ тя единъ день те изтика и оста-нешъ свободенъ, ела при менъ". А, ще ме изтика. Да, ще те изтика и вънъ ще отидешъ. Въ този свѣтъ нѣма вѣрность. Туй е една истина. Има изключения, но гдѣ сѣ тѣзи изключения. Кой мжжъ не е изтикалъ жена си, и коя жена не е изтикала мжжа си? При по-красивата жена, жената изтиква

мъжа, при по-красивия мъжъ, мъжътъ изтиква жената. Не е ли така? Така е, има изключения, но изключенията сж само при Божествената Любовъ. Щомъ една жена не изтиква своя мъжъ, въ нейното съзнание има нъщо по-високо. Ако въ една жена нъма туй съзнание, колкото и да се кълне, не и вървай, тя ще изтика своя мъжъ. Турцитъ казватъ: и да го чуешъ, пакъ не вървай. Колко мъже и жени сж казвали: азъ те обичамъ, до гроба ще ти бжда върень! И дйствително той и е върень до кога? - Докато жената е красива, докато има парици. Щомъ изгуби красотата, щомъ изгуби парицитъ, изтиква я навънъ. Докато си ученъ, докато си красивъ, всъки ще те търпи, всъки ще те уважава, но то не е за тебе, то е за твоитъ парици, за твоя умъ за твоята красота. Утръ изгубишъ ума си, всички казватъ: този будала тамъ, хайде дайте му пжтя! За такъвъ човъкъ вече наставка особено положение. Сжщото нъщо става съ мъжа, съ жената, съ господаря, съ слугата, съ всички въ свѣта. Слѣдователно, всичко, което ние можемъ да изгубимъ, не съставлява нъщо сжщественно.

Христосъ се обръща къмъ този младия, богатия и учения човъкъ и му казва: “Иди, продай всичкото си имане и всичко, що имашъ въ съкровището си, раздай го на сиромаситъ и ела, та ме последвай! Тогава на небето горъ ще иматъ добро понятие за тебе, а ти ще научишъ великия законъ”. Разправя се за нъкой си графъ Берози, който отивалъ въ Индия на посвещение, да се запознае съ окултнитъ методи на йогитъ. Той ималъ една възлюбена англичанка, която го придружавала навсѣкъдъ. Тя не знаела, въ какво седи силата на графъ Берози. Той се прѣдста-вилъ прѣдъ нея много скромень, обаче, единъ день, като минавали прѣзъ гориститъ мѣста на Индия, той се отдалечилъ за малко, но скоро чува голъмъ викъ. Отправя се къмъ това мѣсто и вижда, че една голъма боа се обвила около тѣлото на неговата възлюбена, само главата и свободна, иска да я прѣмаже. Още малко оставало, за да прѣмаже ребрата на неговата възлюбена. Ако вие бѣхте на мѣстото на графъ Берози, какво щѣхте да направите? Графътъ се затичва къмъ своята възлюбена, но боата тѣй

ловко се извила, като че искала да каже: и за тебе имамъ мѣсто въ своите гънки. Обаче той тѣй ловко хваща боата за врата, че тя веднага се отпуснала. Съ това той показва, че ималъ сила въ ржката си. Питамъ: кой отъ васъ не е опасанъ съ една такава боа? Азъ виждамъ всички хора опасани съ по една боа. Гдѣ е вашия възлюбенъ, който може да я хване за врата? Изисква се сръчностъ, изисква се геройство. Туй наричаме законъ на себеотричане и онзи, който не знае, какъ да се бори, той ще плати съ живота си. Туй наричаме любовъ, туй наричаме безстрашие. Въ този случай графътъ показва своя умъ, своята сила, разумностъ, и своето благородство. Той казва на своята възлюбена: когато си слаба, сама не ходи. Слабитъ хора въ опасни мѣста нѣматъ право сами да ходятъ.

Та, казвамъ: ние трѣбва да разрѣшимъ важния въпросъ въ насъ. Кой е този въпросъ? Въ човѣшката душа има много пороци, много недоразумѣния се явяватъ вътрѣ въ насъ. Тѣ сѣ тия животни, тия змии, и ние трѣбва да имаме силата на графъ Берози, неговата вътрѣшна смѣлостъ, за да ги отстранимъ отъ себе си. Това, че единъ вълкъ е въ насъ, не значи, че той е нѣщо сраснато съ насъ, той е нѣщо външно. Вие трѣбва да опитате силата Божия. Какъ? - Или вие сами, или този, който ви обича, трѣбва да ви освободи отъ боата. Когато вие ходите съ Бога, и тази змия се обвие около васъ, вие ще видите ржката на вашия Учителъ, и змията, подъ силата на неговата ржка ще отпусне тѣлото ви и вие ще бъдете свободни. Тази свобода вие ще я почувствувате съ наставане на единъ вътрѣшенъ миръ. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това въ свѣта, да знае човѣкъ, че той ходи съ Бога. Тѣй както до сега съществуваме въ свѣта, Богъ само отчасти се проявява въ нашето естество, и то не всѣкога. Богъ се проявява само въ ония добри моменти на нашето съзнание. Отворишъ сърдцето си, оставашъ благъ, и Богъ се проявява. Затворишъ сърдцето си, ставашъ жестокъ, нѣма Го Богъ. Та, трѣбва да знаемъ, че въ всички моменти на благородни пориви и постѣпки Богъ е, който дѣйствува върху насъ, и Неговата ржка ни освобождава. Въ моменти на алчностъ,

грубостъ, човѣкъ държи тия животни въ себе си, и тогава Богъ не се проявява. Ние казваме: Господи, ние сме готови да изпълнимъ Твоята воля. Тѣй казва Господнята молитва. Но, дойде онзи гласъ отвѣтрѣ, каже ти тѣй: “Иди, продай всичкото си имане, раздай го на сиромаситѣ, ела та ме послѣдвай!” Нѣкои хора, като се молятъ, най-напрѣдъ си държатъ главата нагорѣ, казватъ: Господи, Господи! Но, като чуятъ този гласъ, навѣ- датъ си главата надолу. Колко върно е туй положение и въ живота! Седи възлюбениятъ момѣкъ прѣдъ своята възлюбена, която съ трепетъ очаква да и направи прѣдложение, та да се оженятъ. Майката и бащата стоятъ въ другата стая, а момата очаква съ благоговѣние, кога възлюбениятъ ще и прѣдложи. Той мълчи, мисли и най-послѣ казва: не мога да се оженя заради васъ, защото условията сѣ такива - и наведе глава. Сѣщото е и съ васъ. Когато нѣкой се моли Богу, Господъ му казва: “Иди, продай всичкото си имане и ела, та ме послѣдвай!” Той, като не може да стори това, наведе главата си надолу. Не, не, ще държишъ главата си нагорѣ и ще кажешъ: Господи, ще бѣде тѣй, както си казалъ. Това е геройство, което всѣки трѣбва да покаже. Всички онѣзи разисквания ние можемъ да оставимъ послѣ. Ние благодаримъ на философитѣ за всички философски системи, съ които сѣ ни занимавали до сега. Ние благодаримъ на всички театри, концерти, които сѣ ни занимавали до сега, но ние разрѣшаваме сега единъ важенъ въпросъ. Кой въпросъ? - Въпросътъ на този младия момѣкъ. На земята момата лесно рѣшава въпроса. Тя пита: ще ме вземешъ ли? Момѣкътъ пита: ще дойдешъ ли слѣдъ мене! Момата очаква, но момѣкътъ казва, че не се рѣшава - и си наведе главата. Господъ сега ви запитва: ще дадешъ ли всичко? - И чака за отговоръ. Ако си наведешъ главата, нищо нѣма да дадешъ. Ако разрѣшишъ въпроса правилно, главата ще си държишъ нагорѣ. Върно е, че пълнитѣ класове все надолу гледатъ, но и счупенитѣ класове все надолу гледатъ. Има ли грѣхъ въ това, ако празниятъ класъ, който билъ първо пълень, слѣдъ като се изпразни се вдигне на горѣ? Той казва:

азъ бѣхъ богатъ, раздадохъ всичко на сиромаситѣ, и сега мога да си вирна главата нагорѣ. Какво означава вирването на главата? Това значи: Господи, азъ давамъ всичко на твое разположение, и съмъ готовъ да изпълня Твоята воля. И тъй, отъ всинца ви се изисква онази вътрѣшна абсолютна готовност. Тази готовност, да слѣдвате или не Христа, е по една вътрѣшна свобода, никой не може да ви насили. Кажете ли: какво трѣбва да направя, за да наслѣдя вѣчния животъ? - Веднага въ съзна-нието ви ще изпъкне отговорътъ: иди, продай всичкото си имане на бѣднитѣ, ела и ме послѣдвай! Този въпросъ у насъ ние бихме го разрѣшили много лесно. Какъ? - Ако имашъ една жена, която много обичашъ, и Господъ ти каже тъй: “Иди, продай всичкото си имане и паритѣ дай на жена си, а слѣдъ това ела и ме послѣдвай”. Какво ще каже жена ти? Ако направишъ така, тя ще те вземе за светия. Ако постъпишъ съ приятеля си така, и той ще те вземе сѣщо за много добъръ човѣкъ. Но, ако Господъ ти каже да продадешъ имането си и паритѣ да раздадешъ на онѣзи, съ които връзкитѣ ти сѣ свърсѣмъ други, какъ би разрѣшилъ въпроса? Господъ ще ти каже тъй: “За да видишъ колко те обичатъ жена ти, дъщеря ти, синъ ти, приятельтъ ти, иди, продай всичкото си имане и раздай паритѣ на сиромаситѣ!” Ако жена ти, дъщеря ти, синъ ти, приятельтъ ти, удобрятъ твоята постъпка, знай, че всички те обичатъ, но ако възстанатъ противъ тебе, знай, че не те обичатъ и че съ тебе не могатъ да разрѣшатъ никакъвъ въпросъ. Единъ день жената казва на мъжа си: азъ те много обичамъ, не мога да живѣя безъ тебе. Той и казва: Господъ ми каза да продамъ всичко, паритѣ да раздамъ на бѣднитѣ, и азъ го направихъ. Ако тя свие въждитѣ си недоволно, значи не го обича. Но, ако му каже: туй, което си направилъ, е много хубаво, то е по моето сърдце, тя го обича. Ако синътъ ти каже: много добре си направилъ, това е по моето сърдце - това е твоятъ синъ. Ако дъщеря ти каже: много добъръ си направилъ - това е твоята дъщеря. Ако приятельтъ ти каже: много добъръ си направилъ - това е твоятъ приятель. И ако азъ направя една добра постъпка, и моето сърдце се

свие, значи азъ не се обичамъ. Усѣтя ли въ такъвъ случай едно стѣгане на сърдцето си, значи азъ не съмъ съгласенъ съ себе си. Нѣкой пѣтъ и азъ не съмъ съгласенъ съ себе си. При всѣка една добра постѣпка, азъ трѣбва да видя, дали се разширява или стѣга душата ми. Ето единъ въпросъ, който трѣбва да се разрѣши по естество. Тукъ се изисква вече не най-малкото, но най-големата разумностъ, най-големата любовъ, съ която може да дѣйствувате въ дадения случай. Дѣйствувате ли по този начинъ, разрѣшавате ли въпроса така, вашето лице ще светне, и въ замѣна на това, Господъ ще ви даде други сили. Дѣйствувате ли така, тогава ще напуснете копитата си, рогата си. Напуснете ли копитата, ще се освободите отъ юздитѣ си. Напуснете ли рогата, ще бъдете свободни отъ нивитѣ си. Всички вие имате хомоти и казвате: тежъкъ е този яремъ!

Азъ говоря за ученицитѣ. И тѣй, смѣлость се изисква! Въ истинския животъ нѣма какво да се осѣждаме. Грѣхъ е това! Отъ становището на Любовта, никой ученикъ нѣма право да сѣди когото и да е. Азъ имамъ право да сѣдя себе си, и като осѣдя себе си, трѣбва да дамъ единъ великъ примѣръ. Като раздамъ своето имане на бѣднитѣ, азъ ще дамъ единъ добъръ примѣръ. Това е право. За всичко онова, което ученикътъ е направилъ, трѣбва да мълчи. Говори ли много, нищо не е направилъ; мълчи ли за онова сѣщинското, вътрѣшното, което е направилъ, то е нѣщо. За хубавото, за великото, което си направилъ, трѣбва да мълчишъ. Азъ не мога да отворя своя мозъкъ да разкрия всички клѣтки въ него, за да докажа, че азъ съмъ ученъ човѣкъ, че баща ми, че дѣдо ми сѣ били учени хора. Ако азъ взема да доказвамъ това нѣщо съ отварянето на моя мозъкъ, какво ще стане съ мене? Ако азъ отворя моето сърдце, да покажа, колко гѣнки има въ него, какво ще стане съ мене? Не, нито мозъкътъ си ще отварямъ, нито сърдцето си ще отварямъ. Ако нѣкой иска да види, какво става вътрѣ въ менъ, нека сѣди по моитѣ постѣпки.

И тѣй, най-първо между насъ трѣбва да се образуватъ правилни отношения: да бъдемъ тихи и спокойни. Усѣщали ли сте

Божествената тишина? Били ли сте при някое същество, на което, сърдцето, умът, душата и духът са свързани със Бога? Били ли сте вие при такъв човек, да почувствувате, каква тишина, каква радост има вътръ в него? Азъ не зная, на какво друго може да се уподоби единъ такъв човек, освѣнъ на онази първа пролътна утринъ, когато птичките пѣятъ, цвѣтята цвѣтятъ и навсѣкъждѣ лѣха чистъ, свѣжъ, ароматенъ въздухъ. Такова е състоянието на човека, когато сърдцето, умът, душата и духът му са въ хармония. Такъвъ човекъ е разрѣшилъ всичките задачи въ свѣта, той е готовъ на всѣка жертва.

Ето единъ идеалъ за стари, и за млади. Старите като постѣпватъ тъй, ще се подмладятъ, и младите, като постѣп-ватъ тъй, силни ще станатъ. Ето пѣтятъ на вѣчния животъ - една задача, която имате да разрѣшите. Това е само една скица, която ви обрисовахъ. Този въпросъ вече е зададенъ. Вие трѣбва да го разрѣшите въ три направления. Ако сте го разрѣ-шили въ първото направление, т. е. намѣрили сте вѣчния животъ, азъ ви се радвамъ. Ако сте го разрѣшили въ второто и третото направление, т. е. ако сте го запазили, и ако сте използвали условията на този животъ, тогава казвамъ: този е Божествениятъ пѣтъ, чрѣзъ който вие можете да донесете благото на човѣчеството.

“Учителю благи, какво да направя, за да наслѣдвамъ животъ вѣченъ”?

Ние разрѣшихме въпроса така: “Възлюбете Господа съзнателно съ всичкото си сърдце!” Тази любовъ да бѣде толкова голѣма, че да бѣдешъ въ състояние да жертвашъ всичко, и душата ти да се разтвори повече.

Бесѣда, държана отъ Учителътъ, на 26 октомври, 1924 г.

Роденитѣ.

“Които не отъ кръвъ, нито отъ похоть плътска, нито отъ похоть мѣжка, но отъ Бога се родиха”¹.

Въ начало бѣ Слово; и Слово бѣ у Бога; и Слово бѣ Богъ. (2) То въ начало бѣ у Бога. (3) Всичко чрѣзъ него стана; и което е станало, нищо безъ него не стана. (4) Въ него бѣ животъ, и животътъ бѣ видѣлината на чловѣцитѣ. (5) И видѣ-лината свѣти въ тъмнината; и тъмнината я не обзе.

(6) Имаше чловѣкъ проведенъ отъ Бога, името му Иоанъ. (7) Той дойде въ свидѣтельство да свидѣтельствува заради видѣлината, за да повѣрватъ всички чрѣзъ него. (8) Не бѣ той видѣлината, но да свидѣтельствува за видѣлината. (9) Той бѣше истината видѣлина която освѣтлява всѣкого чловѣка що иде на свѣта. (10) Въ свѣта бѣ; и свѣтътъ чрѣзъ него стана; и свѣтътъ го не позна. (11) Въ своитѣ си дойде, и своитѣ му го не приеха; (12) а които го приеха, даде имъ власть да бждатъ чада Божии, *сирѣчь*, на тѣзи които вѣрватъ въ неговото име; (13) които не отъ кръвъ, нито отъ похоть плътска, нито отъ похоть мѣжка, но отъ Бога се родиха.

(14) И Слово стана плътъ и всели се между насъ, (и видѣхме славата негова, слава като на единороднаго отъ Отца,) пълень съ благодать и истина.

(15) Иоанъ свидѣтельствува за него, и извика та казваше: Този е за когото рекохъ: Който иде слѣдъ мене прѣденъ ми биде, защото отъ мене по-напрѣдъ бѣ. (16) И всинца ние отъ неговата пълнота приехме, и благодать за благодать; (17) защото зако-нътъ чрѣзъ Мойсея бѣ даденъ, а благодатьта и истината чрѣзъ Исуса Христа биде. (18) Никой никога не е видѣлъ Бога: единород-ниятъ Синъ който е въ пазухата на Отца, той го изяви. (19) И това е Иоановото

¹ Иоана 1:13

свидѣтелство когато проводиха Юдеитъ отъ Ерусалимъ свещеници и Левити да го попитатъ: Ти кой си? (20) И изповѣда, и не се отрече; и изповѣда: Не съмъ азъ Христосъ. (21) И попитаха го: А що си? Илия ли си ти? И казва: Не съмъ. Пророкъ ли си ти? И отговори: Не. (22) И рекоха му: Кой си? за да дадемъ отвѣтъ на онѣзи които сж ни проводили. Що казвашъ за себе си? (23) Рече: Азъ съмъ “гласъ на едного който вика въ пустинята: Оправете пѣтя Господень,” както рече пророкъ Исаия. (24) А проведенитъ бѣха отъ фарисеитъ. (25) И попитаха го и рекоха му: А защо кръщавашъ ако не си Христосъ нито Илия нито пророкъ? (26) Отговори имъ Иоанъ и рече: Азъ кръщавамъ съ вода, а посрѣдъ васъ стои единъ когото вие не знаете. (27) Той е който иде слѣдъ мене, който прѣденъ ми биде, комуто азъ не съмъ достоенъ да развържа ремика на обувката му. (28) Това стана въ Витавара отвѣдъ Иорданъ, дѣто бѣше Иоанъ и кръщаваше.

(29) На утринята гледа Иоанъ Исуса че иде при него, и казва: Ето Агнеца Божий който взема грѣховетъ на свѣта. (30) Този е за когото азъ рекохъ: Слѣдъ мене иде чловѣкъ който биде прѣди мене, защото бѣше по-напрѣдъ отъ мене. (31) И азъ го не знаехъ; но за да се яви на Израиля, за това дойдохъ азъ и кръщавамъ съ вода. (32) И свидѣтельствува Иоанъ и рече: Видѣхъ Духа който слѣзваше като гълѣбъ отъ небето и остана на него. (33) И азъ го не знаехъ; но този който ме проводи да кръщавамъ съ вода, той ми рече: На когото видишъ че слѣзва Духътъ и остава на него, той е който кръщава с Духа Светаго. (34) И азъ видѣхъ и свидѣтельствувамъ че този е синъ Божий.

(35) На утринята пакъ стоеше Иоанъ, и двама отъ ученицитъ негови. (36) И като съгледа Исусъ че минува, казва: Ето Агнеца Божий. (37) И чуха го двамата ученици да говори така, и отидоха слѣдъ Исуса. (38) И като се обърна Исусъ и ги видѣ че идатъ подиръ му, казва имъ: Що търсите? А тѣ му рекоха: Рави, (което тълкувано ще рече, Учителю,) дѣ живѣешъ? (39) Казва имъ: Елате и вижете. Дойдоха и видѣха дѣ живѣе, и останаха при него прѣзъ този день; а

частът беше около десетъ. (40) Единътъ отъ тѣзи двамата които чуха отъ Иоана за него и го послѣдваха беше Андрей, братътъ на Симона Петра. (41) Той първъ намърва брата си Симона и казва му: Намърхмѣ Месия, което се тълкува Христосъ. (42) И заведе го при Исуса. И като погледна Исусъ на него рече: Ти си Симонъ синъ Ионинъ: ти ще се наречешъ Кифа (което се тълкува Петъръ, камикъ).

(43) На утринта поиска Исусъ да излѣзе въ Галилея; и намърва Филипа и казва му: Ела подиръ ми. (44) А Филипъ беше отъ Витсаида отъ града Андреевъ и Петровъ. (45) Намърва Филипъ Натанаила и казва му: За когото писа Мойсей въ закона и пророцитъ, намърхмѣ Исуса сина Иосифова, който е отъ Назаретъ. (46) И рече материални Натанаилъ: Отъ Назаретъ може ли да произлѣзе нѣщо добро? Казва му Филипъ: Ела и вижъ. (47) Видѣ Исуса Натанаила че иде къмъ него, и казва за него: Ето истиненъ Израилининъ въ когото лукавщина нѣма. (48) Казва му Натанаилъ: Отъ дѣ ме познавашъ? Отговори Исусъ и рече му: Прѣди Филипъ да те повика видѣхъ те като беше подъ смоковницата. (49) Отговори Натанаилъ и казва му: Учителю, ти си Синъ Божий: ти си царъ Израилевъ. (50) Отговори Исусъ и рече му: Понеже ти рекохъ: Видѣхъ те подъ смоковницата, вървашъ ли? По-гольми отъ тия нѣща ще видишъ. (51) И казва му: Истина, истина ви говоря: Отъ нинѣ ще видите небето отворено, и ангелитъ Божии да възлѣзватъ и слѣзватъ надъ Сина Человѣческаго.

Ние ще вземемъ тия думи въ сѣврѣмения културенъ животъ въ широкъ смисълъ - ще ги разгледаме като едно усилие на човѣшкия духъ, да изведе човѣшката душа къмъ нѣщо по-добро, по красиво, повъзвишено. Сѣврѣмната култура, при всички свои усилия, не е дала това, което човѣкъ желае. Цѣлиятъ сѣврѣмененъ свѣтъ се възхищава отъ сѣврѣмната култура. Има нѣщо хубаво въ тази култура, ние не отричаме това. Тази култура, съ своята наука, съ своето изкуство, съ своята музика, съ своитъ изобрѣтения, е допринесла нѣщо, но не това, което човѣкъ желае.

Сега, ние ще разсъждаваме разумно, да видимъ, отъ какво произтичатъ противорѣчията въ живота. Противорѣ-чията въ живота произтичатъ ту отъ онова граматическо построяване на нашата рѣчь, ту отъ онова логическо схващане на нашия умъ, ту отъ онѣзи етически мѣрки, съ които мѣримъ нѣщата, ту отъ онѣзи педагогически правила, съ които си служимъ въ живота. Всички тѣзи нѣща ни водятъ къмъ погрѣш-ни изводи. Отъ гледището на сегашния животъ, съврѣмненната култура е извършила много нѣщо, но въ сжщностъ, ако се запитае, какво добро е допринесла културата, какво ще отго-воримъ?

Азъ ще направя едно малко сравнение за това, какво прѣдставлява съврѣмненната култура и какво е допринесла тя за човѣществото. Когато културниятъ баща донесе едно хубаво конче на своя синъ, и той се забавлява съ него, или една хубава, голѣма кукла на своята малка дъщеря, и тя се забавлява съ нея, питамъ: какво сж допринесли кончето на малкото момченце, и куклата на малкото момиченце? Допринесли сж нѣщо, разбира се - занимавали сж тѣхнитъ умове. Е, прѣдставете си, че това малко момиченце, което се занимава съ куклата, има свои схващания за живота, какво ще прави съ нея? - Най-първо ще я кръсти, ще и даде едно име, съ което ще я нарича; слѣдъ това ще и говори логически, ще разсъждава съ нея, ще я запитва, откъде е дошла, отгдѣ е родомъ и т. н. Послѣ ще и каже: тѣй, както се грижа азъ за тебе, както те кжпя, обличамъ, обичашъ ли ме? На всички тия въпроси куклата ще отговори мълчаливо, като нѣкой философъ. Малкото момиченце казва: много умна е моята кукла, мълчи. Най-послѣ малкото момиченце ще и даде всички педагогически правила, наставления, като и каже: слушай, азъ ще отида малко да си гледамъ работата, а ти ще ме слушашъ, нѣма да излизашъ никждѣ. Отдалечишъ ли се малко, не зная какво ще правя съ тебе. Прѣдставете си, че азъ съмъ единъ старъ философъ, дойда и счупя краката на тази кукла. Какво понятие ще се състави туй момиченце за мене? - Ще каже, че съмъ безсърдеченъ човѣкъ. Но,

когато туй момиченце стане мома на 21 години, какво ще каже тя сама за своите педагогически правила, за своите морални кодекси - тъй ги наричамъ азъ - ще иматъ ли валидностъ за живота и? Разбира се, ние не оправдаваме този философъ. Ако той бѣше уменъ, нѣмаше защо да троши краката на тази кукла; ако пъкъ по невнимание е направилъ това ние ще кажемъ: нѣма нищо; обаче, и въ единия и въ другия случай той е нарушилъ спокойствието на туй малко момиченце. Тукъ, обаче нѣма никакво морално нарушение. Питамъ: ние, съврѣменнитъ културни хора, тъй, както живѣемъ, не мязаме ли на туй малко момиченце, което се занимава съ своята кукла, и на туй малко момченце, което се занимава съ своето конче? Всѣки единъ отъ васъ ще каже: какъ тъй, азъ зная това! Азъ зная, какво нѣщо е животътъ, разби-рамъ отъ него, зная и да свира и да пѣя. Знаешъ, но това азъ не наричамъ знание. Често, ние се намираме въ положението на онзи турчинъ, който като дошълъ въ България, постоянно се хвалилъ, че като билъ въ Багдаты, могълъ да прѣскача трапове отъ по 10 м. широчина. Единъ день, единъ старъ турчинъ му казва: щомъ си могълъ въ Багдаты да прѣскачашъ такива трапове, и ние тукъ имаме такива, прѣскочи нѣкой път. - Не, тукъ не мога да прѣскачамъ такива трапове, защото клима-тътъ тукъ не е таквъ, какъвто бѣше въ Багдаты, тукъ е съвсѣмъ другъ.

Сега, да се повърнемъ къмъ 13-ти стихъ отъ прочете-ната глава: “Които не отъ кръвъ, нито отъ похоть плътска, нито отъ похоть мжжка, но отъ Бога се родиха”. Законъ е: ако вложите единъ човѣшки зародишъ въ утробата на една майка маймуна, тя нѣма да роди единъ гений. Или, ако вложите единъ човѣшки зародишъ въ утробата на една майка мечка, или на една майка вълчица, тѣ нѣма да дадатъ качествата на този зародишъ. Какво ще се роди? Какво значи “похоть плътска”? Това значи: нисшъ животъ, неразуменъ животъ. “И отъ похоть мжжка” - значи отъ този нисшия умъ.

Ние казваме: е, азъ вѣрвамъ въ Бога. Тази вѣра е една отъ обикновеннитъ вѣри. Че кой не вѣрва въ Бога? Кой не живѣе въ

свѣта? Ние, разумнитѣ хора, които искаме да осигуримъ живота си, въ какво седи това осигуряване? Вземете, запри-мъръ, кждѣто и да отидете, между съврѣмения християнски свѣтъ, въ Англия, въ Америка, навсѣкждѣ ще срещнете кръсто-ве. По стѣнитѣ на всички църкви все кръстове ще видите. Хиляди томове има написани все за кръста: какъ Христосъ страдалъ, какъ училъ това-онова. Много работи има писани върху кръста, но същественото, което означава той, нито единъ авторъ не се е спрѣлъ върху него. Никой авторъ не е обяснилъ неговото практическо приложение. Златни кръстове има, кръстове съ диаманти има, разни почетни кръстове има, кръстове на разни легиони, но какво означава кръстътъ? Кръстътъ е една посока, която въ даденъ случай при извѣстно безизходно положение, въ което се намира човѣкъ, му показва, какъ трѣбва да постѣпи. Когато се намирашъ въ едно безиз-ходно положение, когато твоятъ животъ виси на косъмъ, кръстътъ ще ти покаже, какъ трѣбва да постѣпишъ. Въ най-опаснитѣ моменти на живота си, когато не знаешъ какъ да постѣпишъ, кръстътъ се явява прѣдъ тебе на помощъ. Той е единствената права мѣрка. Нѣкой ще каже: каква права мѣрка е кръстътъ? Кръстъ - страдание! Дотегна ми на душата да нося тѣзи кръстове! Ще бѣде смѣшно, ако онзи български абаджия носи постоянно съ себе си аршина и ножицитѣ, безъ да ги употребява. Ако ги носи, и никждѣ не ги употребява, тѣ нѣматъ смисълъ. Навсѣкждѣ трѣбва да ги употребява! Този аршинъ му трѣбва за мѣрене платове, а ножицитѣ - за кроене. Отвѣстната линия на кръста показва, че имаме едно козмичес-ко течение въ свѣта, което иде отгорѣ-надолу, по инволюцио-ненъ пѣтъ. То е една сила, която повлича всичко въ свѣта, унищожава всичко, безъ да иска да знае, защото тя си има свой опредѣленъ пѣтъ. Хоризонталната линия на кръста означава слѣдното: когато виждашъ, че тази козмическа сила слиза прѣдъ тебе, когато виждашъ, че животътъ ти се намира въ опасностъ, нѣма да бѣгашъ прѣдъ нея, т.е. въ посоката, въ която отива тази козмическа сила, нито срѣщу нея, защото и въ двата случая ще изгубишъ живота

си, а ще бягашъ или въ лѣво, или въ дѣсно - тамъ е твоето спасение. То значи: ще бягашъ или въ свѣта, или при Бога. Тръбва да се занимавашъ съ нѣщо, за да избѣгнешъ туй противорѣчие. Това сжществува и въ свѣта. Ще ви дамъ едно разяснение. Да допуснемъ, че имаме единъ човѣкъ, който е въ безработица, но пъленъ съ енергия, съ здраво тѣло, съ здравъ умъ, съ здраво сърдце. Тази козмическа вълна иде, той седи на пѣтя и. Какво трѣбва да направи, за да не го завлѣче? - Два пѣтя има: или да влѣзе въ духовния свѣтъ, т. е. да вземе посоката на дѣсно, къмъ нѣщо благородно и възвишено - и тамъ да работи, или да влезе въ свѣта да работи. И двѣтъ посоки сж възвишени и благородни. Или въ свѣта, на лѣво - не е лошо и това, или къмъ Бога - на дѣсно! Но, и въ единия и въ другия случай трѣбва да се работи! Хората, които организиратъ свѣта, които работятъ чрѣзъ кръста сж разумни, а онѣзи хора, които не работятъ чрѣзъ кръста, сж хора, които обичатъ промѣнитъ. Е, прѣдставете си, че единъ търговецъ си отворилъ дюкянъ тамъ въ нѣкоя улица, но не му върви и си казва: чакай, въ този дюкянъ не ми върви, улицата не е хубава, той не е хубавъ, ще се прѣмѣстя. Хваща другъ дюкянъ, на друга улица - не му върви и тамъ. Промѣни 10-20 дюкяни, все не му върви. Питамъ: дюкя-нитъ ли сж, които правятъ търговеца? - Не, търговецътъ трѣбва да има умѣние. Училището ли е, което прави учителътъ, или учителътъ прави училището? - Не е училището, което прави учителя, но учителътъ прави училището.

Питамъ: въ какво седи сжщинското наше вървю? До сега всички говоримъ за Любовта, всички говоримъ за Мѣдростъ-та, за Истината, за Правдата, но гдѣ е приложението на тази Любовь, на тази Мѣдростъ, на тази Истина, на тази Правда? - тамъ е всичката философия на живота. Ние вървимъ по ули-цата и виждаме, че нѣкой господинъ изтезава другиго бие го. Веднага се спираме и си казваме: този човѣкъ постѣпва много жестоко, неговата постѣпка е безобразна. Много хубаво раз-сжждава този човѣкъ. Но, той се връща въ кѣщи, жена му не успѣла да сготви на врѣме, и той веднага

се нахвърля върху и, набие я, безъ да му дойде на умъ, че постъпва точно тъй, както онзи, когото осъди на улицата. Това, което ти видъ на улицата, бѣше кръстътъ, който се яви прѣдъ тебе и те прѣдупрѣждаваше: ти ще се върнешъ въ къщи, но жена ти, поради нѣкакво неразпо-ложение не е успѣла да сготви, и ти веднага ще се нахвърляшъ върху нея да я биешъ. За да избѣгнешъ туй противорѣчие, вземи посока или на лѣво или на дѣсно.

Въ какво седи боятъ? Допуснете сега двѣ нѣща. Азъ мога направо да ударя нѣкому двѣ плъсници, но може и да се случи така, че нѣкой другъ да ме блъсне въ васъ, та и вашата глава да се прѣсне, и моята да се прѣсне. Въ първия случай вие считате мене виновникъ, че съмъ ударилъ двѣ плъсници, а въ втория случай считате виновникъ този, който ме блъсналъ, и ще се оплачите противъ него. Но, ако азъ не бѣхъ между него и васъ, вашата глава щѣше да бѣде здрава. Значи, вие не хвърляте обвинението си върху мене, а върху друга причина. И тъй, у насъ има една причина, която тласка ума, сърдцето и волята ни въ извѣстни посоки. Трѣбва да видимъ, разумна ли е тази причина.

Казва Писанието: “Които не отъ кръвъ, нито отъ похоть плътска, нито отъ похоть мѣжка, но отъ Бога се родиха”. Или, казано на простъ езикъ: тия думи се отнасятъ до ония хора, у които прѣобладава животинския животъ и живо-тинския умъ. Нима мислите, че вълкътъ нѣма умъ? Има, какъ не! Какъвъ е умътъ на вълка? - Той е еднообразенъ. Всичкитъ вълци, колкото и да сѣ културни, иматъ единъ опрѣдѣленъ начинъ, по който ядатъ овци. Специаленъ начинъ си иматъ тѣ. Лисицитъ сѣщо иматъ единъ опрѣдѣленъ начинъ, по който започватъ да ядатъ кокошкитъ. Тѣ сѣ доста благородни, хубаво оскубватъ кокошкитъ, и слѣдъ това започватъ да ги ядатъ. И котката има правила, по които яде мишката. Тя е бърза, не се спира да снима козината и. Вземете човѣкътъ, когато ще яде нѣкоя кокошка, или нѣкое прасенце, и той е, като лисицата уменъ, оскубва перата на кокошката и козината на прасенцето. Казваме, че човѣкътъ е културенъ, защото оскубва

перата и козината на животните, които ще яде. Ако е за култура, по същия начин и лисицата е културна! Културата не седи във външните прояви. Това са живи, разумни принципи, които действуват въ насъ.

Ще ви задам един въпрос: въ какво съвременната култура седи по-високо от миналата? Въ римско време, рим-ляните имаха носилки, и съ тях четирма души носеха одного на ръцъ. А ние днесъ съ конь се движимъ. Казваме: разумните хора трѣбва сами да носятъ товара си. Туй, което вършеха римляните, показваше, че физическото бѣше надъ разумното, то потискаше разумното у човѣка. Това, че днесъ се язди на конь, показва, че разумното е отгорѣ, то потиска физическо-то. Значи, има единъ малкъ успѣхъ. Въ обществения животъ това са методи, начини, чрезъ които ние живѣемъ.

Въ този стихъ се казва, че само родениятъ отъ Бога може да разбере нѣщата. Тѣй че, имаме една мѣрка. Богъ е единствената мѣрка, съ която ние можемъ да разрѣшаваме всички важни въпроси. Единъ виденъ адептъ отъ древността отива при една чешма, която имала три крана, три чучура. Срѣдниятъ чучуръ билъ най-голямъ, послѣ дѣсниятъ и най-послѣ лѣвиятъ. Чешмата му проговорила: “Срѣдниятъ чучуръ е най-хубавъ, а лѣвиятъ и дѣсниятъ не са толкова хубави”. Че какъ? “Да, ти ще забѣлжишъ, че когато идвашъ тукъ, прѣзъ разнитъ времена на годината, срѣдниятъ чучуръ всѣкога се остава еднакъвъ, а другитъ два прѣтърпяватъ нѣкаква промѣна. Срѣдниятъ чучуръ прѣдставлява Любовта на Бога, а лѣвиятъ и дѣсниятъ прѣдставляватъ любовта на индивида и любовта на обществото. Когато любимъ себе си, и когато любимъ обществото, въ тази любовъ всѣкога има една промѣна. Следователно, до сега ние сме боравили съ двѣ величини, и съ тяхъ сме искали да разрѣшимъ една отъ най-труднитъ задачи. Само Любовта е единствениятъ стимулъ, който може да даде насока на всѣка една култура, тукъ на земята, или въ коя и да е слънчева система. Когато обичашъ нѣкого, законътъ е

такъв: ти въ него не можеш да се съмняваш, имаш всичкото разположение да му послужиш тъй, както на себе си; и когато той те обича, не може да се съмнява въ тебе, и е готов да ти послужи тъй, както и на себе си. Следователно, никога не може да изпъкне противоръчие между хора, които се обичатъ. Изпъкне ли въ ума ти нѣкакво противоръчие, усъмниш ли се въ най-малкото нѣщо, ако всичко това е вѣрно, ти си намѣрилъ една истина, ти се спасяваш. Но, ако ти си намѣрилъ една мисль, която не е вѣрна, ако ти създадешъ едно противоръчие, което те спъва, ти се опорочаваш. Ако спасявашъ себе си и мислишъ, че това, което си намѣрилъ е една истина, азъ се радвамъ, но ако забѣлжишъ, че това не е право, ти се опорочаваш. Следова-телно, нѣма да мислимъ тъй, както искаме, а ще мислимъ тъй, както не искаме. И азъ съмъ ви казвалъ много пѣти, че въ Боже-ствения свѣтъ всѣка една мисль, всѣко едно чувство, всѣко едно желание на човѣка, е точно прѣтеглено, всичко това сѣ опрѣдѣ-лени величини. Та, казвамъ: щомъ дойдемъ до Божествената Любовь, трѣбва да знаемъ, че всичко въ нея е точно опрѣдѣлено. Казватъ: ами каква ще бѣде тази Божествена Любовь? - Любовь, която не търпи никакви промѣни въ себе си.

Питамъ одного: какво нѣщо е човѣшката душа? - Тя мяза на въздухъ. Казвамъ: не, азъ по отрицателенъ пѣтъ ще ви опрѣдѣля, какво нѣщо е човѣшката душа. Душата въздухъ не е, но съдържа въздуха въ себе си. Душата вода не е, но съдържа водата въ себе си. Душата земя не е, но съдържа земята въ себе си. Душата свѣтлина не е, но съдържа свѣтлината въ себе си. Душата етеръ не е, но съдържа етера въ себе си. Тя съдържа всичко въ себе си, и сама по себе си е една неопрѣдѣлена величина. Само неопрѣдѣленитъ величини сѣ истинскитъ величини. Всички Божествени нѣща сѣ неопрѣдѣлени. Нѣкой казва: е, опрѣдѣли се! Добрь опрѣдѣлямъ се. Какъ? - Като онзи, който иска пари на заемъ. Дойда при тебе, искамъ ти пари на заемъ и ти казвамъ: колко ще ми дадешъ? - Ти кажи колко искашъ? Е, дай ми 100,000 лв. - Не, много искашъ, не мога да ти дамъ толкова.

Опрѣдли се! Е, хубаво, 50,000 лв. тогава. - Много искашъ. Е, два пѣти не мога да се опрѣдѣлямъ. Хайде тогава 10,000 лв. - Не, и това е много, и толкова не мога да ти дамъ. Вижъ 1,000 лв. мога да ти дамъ. Съгласявашъ ли се най-послѣ! - Съгласявамъ се. Опрѣдѣление ли е това? Опрѣдѣляшъ се като 100,000, опрѣдѣляшъ се като 50,000, опрѣдѣляшъ се като 10,000 и най-послѣ се опрѣдѣляшъ като 1,000. Спираме се на хилядата, тамъ се опрѣдѣляме, но това не е никакво философско опрѣдѣление.

Такъвъ е нашиятъ съврѣмененъ мораль, - много широкъ. Ако нѣкой открадне единъ хлѣбъ отъ фурната, може да го турятъ за 4-5 мѣсеца въ затвора; ако пъкъ нѣкой убие нѣкого за благо на отечеството, може да му турятъ единъ кръстъ на гърдитъ. Нима едно отечество може да се кръпи върху убийството и кръвта на хората? Я ми кажете, кой народъ е прокопсалъ съ убийствата? За тия убийства много народи сж изчезнали отъ лицето на земята. Богъ изисква народи, които не сж опетнени съ никаква кръвъ. Азъ казвамъ на съврѣменнитъ народи, че тѣ ще отговарятъ за тази кръвъ. Ржцѣтъ имъ сж опетнени само съ братска кръвъ, съ сестринска кръвъ, съ майчина кръвъ, съ кръвта на множество дѣца, съ кръвта на слуги и т. н. И сега, много свещеници казватъ: убийството може да се приложи, но за благо на отечеството. Не, какъ вие мислите, то е другъ въпросъ, обаче въ Божествения свѣтъ казватъ: ржцѣтъ ти ще бждатъ абсолютно чисти! - нищо повече. Ако ти си роденъ отъ кръвъ, отъ похоть плътска и отъ мжжки умъ, ти ще убивашъ. Ще бжде смѣшно да кажа на вълка: ти нѣма да давишъ овцитъ. Той ще каже: хубаво, нѣма да ги давя, но какъ ще се храня? Какъвто кодексъ и каквито морални правила да дамъ на вълка, мислите ли, че той ще ме слуша? Не, вълкътъ пакъ ще си върши своята работа. Мислите ли, че ако дамъ на паяка нѣкои морални правила, че той ще ме слуша? Той ще каже: хубаво, азъ риби нѣма да хващамъ въ мрѣжата си, не съмъ толкова лакомъ; послѣ, и овци нѣма да хващамъ, не искамъ и тѣхъ, и птици нѣма да хващамъ, азъ съмъ благороденъ. Защо не ги хваща?

- Защото е страхливъ и малъкъ. Ако бѣше по-голямъ, той и овци щѣше да хваща, и птици щѣше да хваща. А сега казва: азъ хващамъ само тия малкитѣ мушици. Да знаете, че благородство има у менъ! Казвамъ: да, много голѣмо благородство има въ тебе! А тия милионитѣ мушици ми казватъ: изпоядоха ни!

Иоанъ казва: “Само тия, които се родиха отъ Бога, ще разбератъ онѣзи велики истини”.

Ще ви приведа единъ малъкъ примѣръ. Нѣкой си рим-лянинъ, нареченъ Теофилъ, се влюбва въ една благородна рим-лянка. По нѣкакво нещастие, той изневѣрва на своята възлюб-лена, и тя изчезва, отдалечава се. Въ него започва гризене на съвѣстѣта. За успокоение на своята съвѣстъ, той възприема християнството, отива да живѣе 20 години въ пустинята, като си дава обѣтъ, че отъ този моментъ нататкъ ще ходи все съ затворени очи и никого нѣма да поглежда, за да се избави отъ грѣховетѣ си. Той се прочуль подъ името “пустинникътъ съ затворенитѣ очи”. Викали го да изповѣдва хората. И мжже, и жени изповѣдвалъ, но все съ затворени очи. Единъ день дошла да се изповѣдва и неговата възлюбена, да види колко е светия. Като чуль гласа и, той веднага си отворилъ очитѣ. Всички наоколо му, като видѣли това, казали си: каква бѣше тази чудотворна жена, та отвори очитѣ на нашия изповѣдникъ!

Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ съ затворени очи. И съ отворени очи, и съ затворени очи, все сме съжитѣ. Ние мислимъ, че като затворимъ очитѣ си, по-добрь ще бжде за насъ. Затова, затворимъ очитѣ си и казваме: азъ не искамъ да гледамъ този свѣтъ, не искамъ да гледамъ тия хора, тия слуги, този мжжъ, тия дѣца, нищо не искамъ - тѣй, съ затворени очи ще изповѣдвамъ. Казватъ на нѣкоя жена: знаешъ ли, че твоятъ мжжъ взелъ една много хубава мебелирана кѣща? Тѣй ли? - веднага си отвори очитѣ. Нѣкой казва: азъ не искамъ общест-вено положение, това-онова. Кажатъ му: назначиха те профе-соръ въ България. Какъ? - Веднага си отвори очитѣ. Та, като дойде онова, което ни допада, - красивото и

хубавото въ живота - ние си отваряме очитъ. Щомъ не ни харесва нъщо - затваряме си очитъ, и тогава минаваме за философи, за светии. Не е лошо да бждемъ съ затворени очи. Затварянето на очитъ е една почивка, отварянето на очитъ е активностъ, дѣятелностъ. Затварянето на очитъ става, когато искашъ да си прѣгледашъ смѣткитъ, да си починешъ, а отварянето на очитъ означава, че трѣбва да извършишъ най-хубавитъ нѣща. И тъй, затварянето на очитъ е почивка, отварянето на очитъ е рабо-та.

Сега, да се повърнемъ къмъ Божията Любовь! Туй вели-кото, свещеното име на Бога трѣбва да Го намѣримъ вѣтръ въ нашата душа. Туй име, тази дума не се произнася. Тя е един-ствената, мощна, всесилна дума въ свѣта, въ която цѣлото Битие, цѣлото създание, всички най-велики сѣщества, които сѣ завършили своята еволюция, я пазятъ. Всички пазятъ туй свещено име, и който се домогне само да Го прочете, неговата душа се въздига. Въ Писанието се казва: “Да не произнасяшъ името на Господа-Бога твоего напразно!” Ние не подразбираме туй обикновеното Божие име, къмъ което се отправяме въ молитвитъ си: “Господи, Боже нашъ, не ме ли чувашъ?” Не, въ Писанието се говори за това свещено име на Бога. Защо не ни чува Господъ? До тогава, докато ние говоримъ въ този свѣтъ, до тогава, докато ние шаваме, ние сме далечъ отъ Бога, и Той не ни чува. Идете научете онзи истинския начинъ, какъ се вади нѣкой отъ водата. Онзи, който се дави, шава, движи се, а онзи, който го спасява, седи настрана и си казва: чакай, нека изгуби съзнание че тогава. Защо? Тогава трѣбва да го извади, защото иначе давящиятъ ще завлѣче и този, който го спасява. Когато нѣкой лѣкарь иска да направи една сериозна операция на нѣкой боленъ, той казва: нека болниятъ изгуби съзнанието си, тогава ще го оперирамъ. Ето защо, при сериозни операции ги упояватъ. Този законъ е вѣренъ навсѣкѣждъ. Любовьта изисква абсолютно, пълно спокойствие. Когато Богъ те люби, ти ще бждешъ напълно спокоенъ, докато той си свърши работата, а когато си

свърши работата, Божията Любов ще се изяви въ тебе като мощенъ, силенъ животъ, и слѣдъ туй ти ще почнешъ да живѣешъ истински. Когато ти свършишъ всичката работа, Богъ ще дойде да работи пакъ въ тебе, но като Любовъ, като Мѣдростъ, ще внесе въ тебе, свѣтлина и знание, а ти ще бѣдешъ тихъ и спокоенъ. Ти ще почнешъ да работишъ като човѣкъ, който обича науката и се учи. Като се свърши този периодъ, тогава Богъ ще дойде да работи въ тебе като Истина; ти ще обикнешъ Истината, свободата, и въ тебе ще се яви желание да работишъ въ свѣта, да бѣдешъ филантропъ, да направля-вашъ хората въ правия пѣтъ.

Сега, гдѣ седи спасението ни - въ лѣво, или въ дѣсно. Разумниятъ човѣкъ може да бѣде въ лѣво, може да бѣде и въ дѣсно - нѣма никакъвъ грѣхъ въ това. Казватъ за нѣкого: той отива на лѣво. Какво отъ това? Тукъ нѣма никаква философия. Ако по тази права, отвѣсна линия на кръста отгорѣ слиза едно козми-ческо течение и клони да ме завлече, какъвъ грѣхъ има въ това, ако азъ вървя на лѣво, послѣ на дѣсно, пакъ на лѣво, пакъ на дѣсно, и най-послѣ нагорѣ? - Никакъвъ грѣхъ нѣма въ това. Туй е законъ! Не е важно, дали е въ посока на лѣво, или на дѣсно, но все нагорѣ къмъ Бога! Защото, на лѣво, на дѣсно, има и обратна посока - надолу, къмъ центъра на земята. Това води къмъ грѣха, къмъ прѣстѣплението, и тогава, нито посоката на лѣво, нито посоката на дѣсно ме спасява. Тогава, дълбоко въ нашето съзнание трѣбва да има една единствена мисль: да служимъ само на Бога! Ти, като дойдешъ при мене, азъ трѣбва да зная, че си една душа излѣзла отъ Бога, и да съмъ готовъ да направя за тебе това, което свещеното Божие име изисква отъ мене. Всѣки единъ отъ васъ живѣе за себе си, но толкова живѣе и за другитъ. Ако ние живѣемъ за себе си, за своето обикновено себе, и умираме - и въ това животътъ се проявилъ. Ако ние се отказ-ваме да живѣемъ за себе си и умираме, и това пакъ е проявление на живота, обаче истинскиятъ животъ не се самоопредѣля въ тѣзи двѣ проявления. Ако живѣемъ за своето висше азъ, за своя-та

Божествена душа, само така животът ни се разширява. Този живот включва живота на всички наши близни. Слъдова-телно, нашето благо е тяхно благо, и тяхното благо е и наше благо.

Въ Любовта, въ Божествения свѣтъ има три методи. Първият методъ азъ наричамъ “методъ на въздуха, или въз-духообразенъ”, вторият методъ е “методъ на водата, или во-денъ”, и третият е твърдият методъ. При всеки единъ методъ трѣбва да разбирашъ законитъ. При въздухообразния методъ трѣбва да разбирашъ законитъ на въздуха, какъ да сгъствашъ газовеѣ. Напр., трѣбва да знаешъ, какъ да сгъствашъ воднитъ пари въ вода. При водния методъ трѣбва да разбирашъ законитъ на течноститъ - да знаешъ да прѣврѣ-щашъ, напр., водата въ твърдо вещество. При третия методъ трѣбва да разбирашъ законитъ на твърдитъ вещества, да знаешъ, какъ да ги прѣврѣщашъ въ течни, и отъ течни въ въз-духообразни. Слѣдователно, нужна ни е една по-рѣдка срѣда, и затова трѣбва да знаемъ законитъ за прѣврѣщането на мате-рията.

Често, мнозина отъ вѣрующитъ се спиратъ върху нѣкои специфични факти. Не се заблуждавайте отъ външната обста-новка, отъ постѣпкитъ на хората. Знайте, че има единъ мора-ленъ законъ въ свѣта, споредъ който, когато азъ направя една погрѣшка, каквато и да е, колкото малка и невидима да е, азъ я чувствавамъ въ себе си. Има единъ вѣтрѣшенъ гласъ, който прѣтегла всичко и ми казва: толкова липсва на твоята постѣп-ка. Азъ зная всѣка своя грѣшка. Човѣкъ никога не трѣбва да се оправдава за грѣшкитъ си, а трѣбва да се осѣжда. Една крива постѣпка изнесена прѣдъ самия себе си, е равносилно на това, че прѣдъ Бога се сѣдишъ, а не прѣдъ хората. Сега, нѣкой дойде при тебе, пита те: ти мислишъ ли, че азъ постѣпихъ право? Нѣма какво да се турятъ хората за сѣдии. Трѣбва да намѣримъ сѣдията вѣтръ въ себе си, въ своята душа, и тамъ се сѣдимъ - прѣдъ Бога. Когато дойде нѣкой и ми каже, че съмъ постѣпилъ много злѣ, ще му кажа: въ мене има единъ сѣдия, много по-добъръ, отколкото си ти. Въ какво седи моята погрѣшка? Той

казва: снощи дойде въ дома ти единъ братъ, и ти не го прие. Да, ако не съмъ постъпилъ добръ, този вътръшенъ гласъ ще ми каже: снощи единъ братъ дойде при тебе, и ти не се отнесе съ него тъй, както тръбваше. Този вътръшенъ гласъ, туй Божественото постоянно говори въ насъ. Не съмъ го приелъ, това е едната страна; но, ако този братъ, който идва отвънъ, постоянно хлопа по прозорците, и иска да му отворятъ, мисли-те ли, че той е отъ онѣзи Божествени братя, които сѣ пратени отъ Бога? Ами, ако дойде единъ братъ въ името на Христа, вземе ключа, отвори касата и постоянно бърка въ нея, той отъ Бога ли е пратенъ? Че кой апашъ днесъ не дохожда, не отваря касата и не бърка въ нея? Не, за всѣки пѣтникъ има единъ законъ. Той е слѣдниятъ: на пѣтника е позволено да тропне само три пѣти на прозореца, и като потропа четвъртия пѣтъ - нѣма право повече. Сега, за свое оправдание, вие може да кажете: ама ние може да не сме чули този пѣтникъ, може да сме били на гости. Е, азъ взимамъ факта тъй, че сте били въ къщи. Че сте били на гости, това е изключение. Вие сте свободни да приемете този пѣтникъ, или не, а на пѣтника е позволено да хлопне 3 пѣти по 3, значи 9 пѣти, и още единъ пѣтъ, но пакъ по 3 удара, значи всичко 12 пѣти. Числото 12 е цѣлиятъ кръгъ на човѣшкия животъ. Този братъ, когото не сѣ приели въ този домъ, ще тръгне отъ къща въ къща по цѣлото братство и ще разправя: прѣдставете си, снощи ходихъ при еди-кой си братъ, похлопахъ, но не ме приеха. И сега, всичкитъ сестри и братя, отъ своя страна, тръгватъ и разправятъ: прѣдставете си, този братъ не го приеха! Други: прѣдставете си! - Е, прѣдставете си! И всички: прѣдставете си, прѣдставете си! Е, прѣдставихме си, че какво? Но, прѣдставете си сега, че този братъ хлопа на единъ отъ тия, които казватъ “прѣдставете си”. И всички, все на “прѣдставете си” оставятъ. Всичкитъ сѣдятъ много добръ, но като дойде до приложение на закона въ тѣхъ, нѣма ги. И казва тогава нѣкой: азъ искамъ 100,000 лв. - Не мога толкова, опрѣдели се! Добръ, искамъ 50,000 лв. - Не мога и

толкова, опръдъли се! Искамъ 10,000 лв. - Опръдъли се! Е, хайде тогава 1,000 лв. - Много хубаво! Ние сме все отъ хилядата лева. Азъ не казвамъ, че вие не сте добри. Много по-добри сте отколкото въ миналото, но това е една фаза. Нима ние тръбва да се спремъ? Не, животътъ отъ сега започва. Нима онова малкото растение, което е израсло само четири пръста надъ земята, тръбва да спре и да каже: азъ израснахъ вече четири пръста. Не, то може да израсне и 10, и 15 пръста. Много възможности за растене има въ човъшката душа! “Ама ние сме по-добри отъ свѣта!” Не се сравнявайте съ свѣта! Сравнявайте се съ Божествената Любовь, която тръбва да се изяви въ своята пълнота. Ама ще кажете: невъзможно е при сегашните условия. Не, при сегашните условия именно може да приложите този законъ. Този законъ не седи въ това, да си продадешъ къщата, да си раздадешъ паритъ. Този законъ се разбира друго яче. Ако дойде при мене единъ братъ странникъ, ще го оставя да поседи като гостъ три дни и слѣдъ туй ще му кажа: братко, ти си здравъ, като мене, ще ти дамъ една мотика, и ще отидемъ двамата заедно на лозето - хемъ ще се разговаряме сладко, хемъ ще го пръкопаемъ. Върнемъ се вечерта, и той печели, и азъ печеля. Ще си легнемъ заедно на едно легло, и на другия день пакъ ще вземемъ мотиката, ще се разговаряме за философия, за слънцето, за звѣздитъ но и ще работимъ. Обаче, ако той седи 5 - 6 мѣсеца въ къщата ми и казва: азъ съмъ завършилъ своята еволюция, затова ще си почивамъ, а ти ще работишъ заради мене - това не е разбиране на живота на Божественото въ насъ. Не, този пѣтникъ тръбва да каже: братко дай и на мене мотика, азъ обичамъ да работя. Ако той ме обича, тръбва да дойде да работи заедно съ мене; не дойде ли, азъ зная, че той нѣма никаква любовь. Това е едно правило. Нѣкой казва, че обича Бога. Ако не отидемъ да работимъ заедно съ Бога, ние не Го обичаме. Гдѣ е Богъ? - Никой не знае. Богъ е на едно свещено мѣсто, Богъ е мѣсто на работа. Богъ работи тамъ, дѣто се изразява Божията Любовь. Тамъ е Неговото мѣсто. При Него постоянно

носят умрѣли, и Той пита: “Този защо умрѣ!” - Отъ бездѣлие, не работи. “Тѣй ли? Турете го на страна” - казва Господь. Донсятъ другъ умрѣлъ: “Ами тозъ защо умрѣ? - Отъ прѣяждане. “Турете го на страна!” Донсятъ трети: “Този защо умрѣ?” - Отъ прѣсилване. Той носѣше много имане на гърба си, много ниви, много кѣщи имаше, та му бѣше тежко. “Турете го на страна!”

Сега, всички работятъ, работятъ, но всички сѣ осакатѣли. Не, това не е работа. Ние, които вървимъ по този Божественъ пѣтъ, ние, които имаме Божественото въ насъ, трѣбва да работимъ съ Бога заедно. Тази великата, мощната сила въ насъ трѣбва да я проявимъ, и туй свещено име на Бога трѣбва да Го намѣримъ. Ще ви дамъ едно правило: за своята любовъ не говорете никога нищо! Когато човѣкъ говори за любовта си, той се поставя на неправилна основа. Сега, ще дойдете до другото правило: ти ще изявявашъ любовта си тѣй, както Богъ изявява своята Любовь. Какъ изявява Богъ Любовьта си? - Богъ е създалъ цѣлия свѣтъ, съ това изявява Любовьта си, но Той самъ седи на заденъ планъ. Нѣкой питатъ: какво нѣщо е Божията Любовь? - Животѣтъ, който имашъ, въ него Богъ е изявилъ своята Любовь; умѣтъ, който носишъ, въ него Богъ е изявилъ своята Любовь; сърдцето, което имашъ, въ него Богъ е изявилъ своята Любовь. Волята, която имашъ, въ нея Богъ е изявилъ своята Любовь. Какво има да питашъ още? Употрѣби своя животъ, употрѣби своя умъ, употрѣби своето сърдце, употрѣби своята воля, и ти ще намѣришъ, какво Богъ е казалъ вѣтрѣ въ тѣхъ!

Сега, за какво трѣбва да мислимъ? Вие, като станете сутринъ, колко минути мислите за Бога, я ми кажете? Станете сутринъ, набързо си измиете лицето, а нѣкои, изкаратъ набързо, за петъ минути “Отче нашъ” и свършена работа! Тевтери, пари, каси и всичко друго е въ вашитѣ умове, но това, което ще внесе спокойствие, сила и мощъ за нашитѣ души, оставяме го на страна. Ние мислимъ за женитѣ си, за мѣжетѣ си, за дѣцата си, за всичко, но не и за Бога. Ние ли трѣбва да мислимъ за всичко това? До

момента, когато Богъ мисли за насъ, ние живѣемъ, но въ момента, когато Богъ прѣстане да мисли за насъ, ние изчезваме отъ свѣта. До тогава, докато Богъ мисли за тебе, ти живѣешъ; до тогава, докато Богъ те обича, ти живѣешъ, но деньтъ, въ който ти прѣстѣпишъ онова свещено име на Бога, тази Божия Любовь се отегля отъ тебе и ти прѣставашъ да живѣешъ, и Богъ ще ти покаже, че си злоупотѣбилъ съ Неговата Любовь. Твоятъ мъжъ ще бѣде живъ, само ако Богъ го обича. Твоятъ мъжъ може да мисли, само ако Богъ мисли заради него, ако Той го държи въ съзнанието си. Затова, всинца ние трѣбва да се стремимъ чрѣзъ своя животъ да изявимъ Божията Любовь. Всички искатъ Господъ да мисли заради тяхъ. Азъ казвамъ: какво сме извършили за великото дѣло въ свѣта. Кой отъ васъ до сега е обърналъ една душа къмъ Бога и е внесълъ този вжтрѣшенъ миръ на спокойствие, но не привидно, защото азъ мога да внеса въ васъ туй привидно спокойствие, като ви дамъ 1,000-2,000 лв. Не по този начинъ трѣбва да се внесе въ човѣка спокойствие. Има друга една добродѣтель въ свѣта, която седи въ това да покажемъ на хората, какъ трѣбва да се родятъ отъ Бога. Това нѣщо се постига чрѣзъ онова висше съзнание въ насъ, което ще се прояви, когато се свържемъ съ Бога. Тогава само ние ще почувствуваме този вжтрѣшенъ миръ, който никога нѣма да ни напусне.

Сега, ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, какво нѣщо сѣ постояннитъ идеи у човѣка. Единъ старъ изповѣдникъ ми разправяше слѣдния фактъ изъ българския животъ въ турско врѣме. Единъ день, идва при него една старица, на около 90 години и казва: “Отче, искамъ да ти изповѣдамъ единъ грѣхъ, не зная дали Господъ ще ми прости, но много голѣмъ грѣхъ е. Не мога да се освободя отъ този грѣхъ: и мислила съмъ върху него и молила съмъ се прѣдъ Бога, дано ми прости, но туй е по-голѣмъ, отколкото мога да си го прѣдставя. Това се случи въ Варненско, въ с. Хадърджа или Николаевка, прѣди 60 години. Бѣхъ млада, красива, хубава мома и

се влюбихъ въ най-красивия момъкъ, когото толкова обичахъ, че не можехъ да живѣя безъ него. Обаче, моитъ майка и баща не ме дадоха на него и ме ожениха за другъ единъ, отъ когото имахъ петъ сина и двѣ дъщери. Тѣзи дѣца, които родихъ отъ него, ги мразя, и мжжътъ си мразя, не искахъ да живѣя съ него, но какво можехъ да направя? - Нищо, не можахъ да се освободя отъ него. Голѣмъ грѣхъ имамъ споредъ това! Ето на, снощи сънувахъ дори, че ядемъ заедно съ своя възлюбенъ. Това сж идеи, както ги наричамъ азъ. Тази старуха, и до 90-годишната си възраст, не можа да забрави своя възлюбенъ. Обаче, кой извърши грѣха, тя или родителитъ и? Тя казва: и синовеътъ, и дъщеритъ, и мжжътъ си мразя! Голѣмъ грѣхъ е този, не искамъ да ги мразя, искамъ да живѣя съ тѣхъ по Бога. Тукъ, въ нея се борятъ двѣ противоположни чувства. Ние много пжти ще народимъ петъ сина и двѣ дъщери и ще ги мразимъ. Защо? - Това е раждане по плътъ. Но, въ насъ винаги ще остане онзи вжтрѣшенъ, душевенъ копнежъ за нѣщо велико, за нѣщо идеално. Другитъ ще кажатъ какъ не я срамъ тази старица, да мисли за единъ момъкъ. Грѣхъ е това! Защо за една стара жена да е грѣшно, че мисли за единъ момъкъ, а да не е грѣшно, когато нѣкоя мома мисли за нѣкой момъкъ? Ако е грѣшно за старата, то е грѣшно и за младата. Каквъ е този мораль? При тия съврѣмен-ни разбирания, тази баба се намира въ едно противорѣчие. Въ такива противорѣчия и ние се намираме. Нашиятъ животъ е тѣй прѣплетенъ, че нѣкой пжтъ става раздвояване на нашето съзнание, и ние не знаемъ, какво трѣбва да правимъ.

Какво трѣбва да правимъ? Човѣкъ, при сегашнитъ условия, трѣбва да бжде твърдъ въ съзнанието си и щомъ дойде да изпълни волята Божия, той трѣбва или да живѣе, или да умрѣ - едно отъ двѣтъ. Когато искатъ нѣкому да прѣкъснатъ пжтя къмъ онзи Божественъ животъ, той трѣбва да прѣдпочете смъртъта прѣдъ живота. Онзи момъкъ, който обичалъ тази старица, разбиралъ този законъ. Той не се оженилъ, не влѣзълъ въ свѣта да живѣе, да народи

като нея петъ сина и двѣ дъщери, а умира, жертвува живота си заради нея, но той остава въ нейния умъ. Този младъ момъкъ, ни най-малко нѣмалъ нѣкаква умраза срѣщу нейния мжжъ, но си казалъ: такава е волята Божия! Тя съзнава, че неговата любовъ е истинска любовъ. Този законъ е еднакъвъ, и за мжже, и за жени.

Та, казвамъ: щомъ се прояви Божественото въ насъ, ние трѣбва да го приемемъ, но щомъ срещнемъ противорѣчие, трѣбва да дадемъ извѣстна жертва въ свѣта. Сега ние искаме да примиримъ Божественото въ свѣта. Не, свѣтътъ и Боже-ственото не могатъ да се примирятъ. За да живѣемъ ние, за да се издигнемъ, хиляди същества трѣбва да умратъ заради насъ. Слѣдователно, позволено ли е на насъ, разумнитъ същества, при тази Любовь, която се жертвува заради насъ, да грѣшимъ? - Не, не е позволено. Азъ нѣма да грѣша. Защо? - Понеже тамъ нѣкъдѣ, като блѣятъ онѣзи овци, агънца, като квичатъ онѣзи прасенца, то е, защото ги колятъ. И азъ трѣбва да се спра съ единъ свещенъ трепетъ и да си кажа: заради мене ги колятъ. Тѣ се жертвуватъ заради мене, азъ трѣбва ли да грѣша, моето сърдце трѣбва ли да е жестоко? Тѣзи животни умиратъ заради мене, азъ трѣбва да живѣя, но не трѣбва да грѣша! Туй прасе, което квичи заради тебе умира. Ще се спрешъ, ще се обърнешъ къмъ Бога и ще се помолишъ съ най-усърдната молитва. Когато онова агне блѣе, ще се молишъ съ най-усърдната молитва, въ която ще вземе участие умътъ, сърдцето и душата ти. Само така то ще бѣде изплатено! Ще кажешъ: Господи, то заради мене се жертвува! Тѣй прави човѣкътъ, у когото е събудено висшето съзнание, тѣй прави човѣкътъ, който е роденъ Бога. Тѣй е и въ живота. Туй е дълбока философия. Когато единъ човѣкъ работи въ науката и жертвува своя животъ, ти трѣбва да кажешъ: този човѣкъ жертвува живота си заради мене, да добия знания. Туй е единъ свещенъ трепетъ на душата. Всѣки единъ човѣкъ, който жертвува живота си, за да даде потикъ на човѣчеството, където и да е той, било въ религията, било въ науката, било въ сѣмейството си, като

майка, или баща, като синъ, или дъщеря, това сж онѣзи братя, онѣзи агънца или прасенца, които сж подигнали човѣчеството.

И тѣй, казвамъ: при сегашния животъ, нека вашето сърдце бѣде толкова нѣжно, толкова деликатно, че като чуете едно агънце да блѣе, да се изпълни съ единъ свещенъ трепетъ, да се върнете дома си съ нажалени очи и да кажете: трѣбва да се родимъ отъ Бога, за да заживѣемъ въ Неговата Любовь. Когато у всинца ни проникне тази Любовь, тя ще бѣде един-ствено то нѣщо, прѣдъ което всички тия войни, всички тия раздори, които сега сжществуватъ, ще се стопятъ тѣй, както ледътъ. Е, казватъ, възможно ли е? - За насъ е възможно вече. За насъ, първитъ вжглени, които сме запалени, е възможно. И за васъ е възможно. Тѣзи, които сж последни, които сж на периферията, и за тѣзи вжглени ще дойде день, когато ще се запалятъ. Азъ се радвамъ на всички тия вжглени. Въ тѣхъ има сила, само ги запали. Нѣкои казватъ: е, черенъ вжгленъ е той! Не, азъ познавамъ този братъ. Днесъ той е черенъ, но той може да гори, въ него има такава енергия, че единъ день, като се запали, чудо ще направи. Та, сега всички сме вжглени. Това е само фигура на рѣчта. Единъ день, като се запалятъ тия вжглени, тѣ ще дадатъ онази Божествена топлина, и тогава ние ще започнемъ да чувствуваме блѣенето на тия агънца. То ще произведе най-свещения трепетъ у насъ, и като се върнемъ, ще има миръ, радостъ, молитви и славословия, че Богъ е толкова великъ къмъ насъ да излива и Живота, и Святостѣта си, и Милостѣта си, и всичко, което има въ Себе си.

Ние трѣбва да се родимъ отново! Туй е, което наричатъ “новораждане”, раждане въ Бога, но не само веднѣжъ да се родишъ и да кажешъ: родихъ се! Туй е единъ актъ на постоянство - постоянно трѣбва да живѣемъ въ Бога и да бѣдемъ изпълнени съ Неговата мисль, съ Неговото сърдце и чувство и съ Неговото дѣйствиe. Туй е великото, мощното въ свѣта, което ще ни подигне като хора. Нищо друго не е тѣй велико, тѣй мощно въ свѣта, както

идеята за Бога и за Неговата мощност, за Неговата Любов, за Неговата Мъдрост и за Неговата Истина въ свѣта.

*Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ,
на 2 ноември, 1924 г. въ гр. София.*

Блаженъ този рабъ!

“Блаженъ този рабъ, когото би намѣрилъ господарѣтъ му, кога си дойде, че прави така¹”.

Има истини въ свѣта, които сж недостѣпни за човѣш-кото съзнание. Тѣ сж недостѣпни не поради нѣкаква вътрѣшна причина, като една невѣзможностъ, но тѣ сж недостѣпни по причина на разположението на нашия умъ. Ако вие, които сте били свободни като птички и сте възприемали слънчевата свѣтлина на всѣко врѣме, но като човѣкъ си направите единъ замѣкъ и затворите всичкитѣ прозорци и влѣзете въ този замѣкъ, та се лишите отъ слънчевата свѣтлина, питамъ: кой е причината на това лишение? Причината въ самото слънце ли е, или въ самитѣ васъ. Всѣки човѣкъ съзнава своитѣ страда-ния, своитѣ несгоди въ свѣта, но малцина сж онѣзи, които може да си дадатъ отчетъ, защо страдатъ. Всѣки човѣкъ срѣща голѣми противорѣчия въ живота си и си ги обяснява по своему - по единъ, или по другъ начинъ. Вие може да си обяснявате нѣща-та по начинъ, какъвто си искате, но тѣ иматъ само едно правил-но разрѣшение и обяснение. Казва се въ Писанието: “Никой не живѣе само за себе си, а и за другитѣ”. Развитието е нѣщо колек-тивно. Развитието не е само въ сегашната форма. Нѣкой човѣкъ може да каже: азъ трѣбва да живѣя. Кой ти? Ти като Иванъ, като Петко, като Драганъ, като Стоянъ ли? Така може да каже и една птичка, така може да каже и една муха. Нѣкои казватъ, че въ мухата нѣмало “азъ”. Не, има и въ нея.

Слѣдователно, ние, съзнателнитѣ хора, които живѣемъ съ онази дълбока философия, трѣбва да схващаме, че въ свѣта има само едно съзнание, то е Божественото съзнание, което прониква всички същества. И до колкото нашиятъ животъ, нашиятъ умъ е въ съгласие

¹ Лука 12:43

съ тѣзи велики правила и закони на туй съзнание, до колкото сме въ изправностъ съ тѣхъ, до колко- то ги изпълняваме, до толкова и тѣ сж оживѣли въ нашия жи-вотъ. Има много философски задачи и въпроси, които трѣбва да разрѣшимъ. Нѣкои казватъ: пари не ни трѣбватъ въ живота. Други казватъ: пари, пари ни трѣбватъ въ живота. И едното положение е вѣрно, и другото положение е вѣрно. Ако си на сухо, пари ти трѣбватъ, но ако си като риба въ водата какви пари ти трѣбватъ? Ако си на сухо, безъ пари не можешъ, но ако си въ водата, безъ пари можешъ. Какъ ще можемъ? Ще ви докажа. Ако си една риба и живѣешъ въ водата, я ми кажи, какъ ще носишъ торбата съ паритъ си, гдѣ ще я окачишъ? Това е едно противорѣчие, нали? Нѣкой казва: безъ пари може. Да, като риба, но не и като човѣкъ.

Друго положение. Нѣкоя жена казва: азъ обичамъ мжжъ съ малко умъ, съ много пари. Какво иска да каже съ това? Мисли-те ли, че нѣкоя жена, на която мжжътъ е съ малко умъ, но съ много пари, ще бжде щастлива? Не, задъ това нейно изречение се крие единъ немораленъ принципъ. Тази жена прѣдполага да има другъ мжжъ, нищо повече. Тѣй седи Истината. Има извѣст-ни аксиоми, които не търпятъ противорѣчия, а ние може да ги извиняваме по единъ, или по другъ начинъ.

Слѣдователно, ако вие се стремите да разрѣшавате задачитъ въ живота заради вашето благо, заради вашето добро, вие сте на крива посока. Затова, казвам: ние ще възприемемъ въ себе си онази велика Божия Любовь, която включва благото, интереситъ на всички сжщества. Нѣкой ще каже: ама азъ мога ли да разрѣшавамъ всички въпроси? - Можешъ. Обаче, ние трѣбва да дадемъ ходъ на Божественото съзнание въ себе си и да знаемъ, че ако азъ отъ свое, индивидуално гледище разглеждамъ страданията въ живота, ако отъ свое гледище разрѣшавамъ всички задачи, никога нѣма да ги разрѣша правилно. Запримѣрь, откъснато ми е ухото, извадено ми е окото, какъ ще разрѣша тѣзи противорѣчия? Единъ американски прѣдприемачъ май-сторъ, като давалъ заповѣдь на своитъ майстори-

зидари, какъ да дигнатъ единъ голѣмъ камѣкъ, камѣкътъ падналь върху ржката му и му откъсналь двата прѣста. Той веднага си отеглиль ржката и казалъ: благодаря ти, Господи! Защо благодари? Той благодари, че не му се откъснала цѣлата ржка. Това е добрата страна на работата, но туй благодарение може ли да навакса загубата на двата прѣста? Като човѣкъ - не може, защото той изгубиль туй изкуство, но като морска звѣзда, би могълъ да ги навакса. Следователно, отъ тукъ изпък-ва туй противорѣчие.

Често, ние питаме: защо страдамъ азъ? Не питайте, защо страдате, но питайте защо е страданието въ свѣта, защо е страданието въ цѣлата природа. Едновременно когато вие страдате, хиляди други сѣщества даватъ живота си. Въ този моментъ, когато отъ вашата глава се взима само единъ косъмъ и вие усѣщате болка, може отъ други да се взима цѣль животъ. А вие питате: защо ми взимате този косъмъ, какво право имате да ми взимате косъма? Този, който взима главата на хората, ще те пита ли да вземе косъмъ отъ главата ти? Ти питашъ: защо взимашъ косъмъ отъ главата ми? - То е моя работа. Мене ми трѣбва косъмъ отъ главата ти, нищо повече, нѣма защо да разсѣждавашъ. Ние, сегашнитъ хора, за себе си разсѣждаваме много добръ, но щомъ дойде до другитъ, че тѣ страдали, че това-онова, казвате: нѣма защо да разсѣждаваме за тѣхъ. Ако разсѣждате така, ще мязате на онзи негъръ, американски проповѣдникъ, който развиваль прѣдъ слушате-литъ си въпроса, какъ Богъ създалъ човѣка. Той разказвалъ, че Господъ направиль човѣка отъ хубава калъ и го туриль на плета да съхне. Единъ отъ слушателитъ го запитва: ами плетътъ кой създаде? - То не е ваша работа, за васъ това не е важно. За мене е важно да изсуша човѣка на плета, и като го изсуша, ще дигна плета.

Изобщо, такава е и нашата философия. Всички ние, и свѣтски, и религиозни хора, се стремимъ да разрѣшимъ въпроситъ частично. Никога не можете да разрѣшите живота частично. Животътъ частично е неразрѣшимъ. Кое число е цѣло? Цѣло число е това, което

съдържа всички части въ себе си. Ако въ известенъ случай въ живота сте въ дисхармония, т. е. съ една частъ на цялото, защо ще се карате съ тази частъ? Не сте вие, които може да изправите тази грѣшка. Напримѣрь, ние виждаме, какъвъ е този законъ природата, какъ дѣйствува тамъ. Ако имате известна рана въ нѣкой органъ на тѣлото си, вие ще чувствувате болка. Вашата рѣка може да се помѣчи да помогне на тѣлото ви, но не ще може. Има една сила въ организма ви, която може да прѣмахне тази болка. Вие трѣбва да апелирате къмъ тази сила и когато тя дойде, ще прѣмахне тази болка въ организма ви. Вие имате известни несгоди въ живота си - ще апелирате къмъ тази вжтрѣшна сила въ природата. Тя ще оправя вашитѣ части, но затова вие не трѣбва да бързате. Нѣкой казва: ама азъ искамъ да прѣстане тази болка, да се прѣмахнатъ тия несгоди. Нѣма да бързате! Тази болка ще прѣстане, тия несгоди ще се прѣмахнатъ, не когато вие искате, а когато тя намѣри, че трѣбва. Нѣкой иска да стане чудо, изведнѣжъ да прѣстане известна болка. Това не е чудо. Всѣки лѣкарь може да намаже болното мѣсто съ кокаинъ, и болката да изчезне, но тя изчезва врѣменно, не напълно. За да изчезне известна болка, за да стане човѣкъ едно разумно сѣщество, изисква се врѣме и пространство. Азъ взимамъ тѣзи двѣ думи не въ обикновенъ смисълъ, не тѣй, както обикновено се разбиратъ. Подъ тия думи азъ разбирамъ едно непрѣривно разширение на човѣшката душа, защото всичко зависи отъ безграничното. Щомъ единъ човѣкъ е безграниченъ, той може да се разширява, колкото иска. Ние страдаме, защото нѣмаме врѣме, ограничени сме. Ако дадете на единъ човѣкъ дълъгъ срокъ, той всичко може да направи. И когато се уреждатъ падежитѣ на нѣкоя полица, всѣки изисква по-дълго врѣме, по-дълъкъ срокъ. Онзи, който има да взима, казва: падежътъ на полицата ще бѣде за три мѣсеца. Онзи, който има да дава, казва: не за три мѣсеца, но поне за година, двѣ, три, най-много до десетъ години. Колкото падежътъ е по-кратъкъ, толкова сърдцето ти се повече стѣга. Слѣдователно, ние, съврѣменнитѣ хора, имаме полици съ краткосрочни падежи, та

сърдцето ни се стъга. Донесатъ нѣкоя полица, кажатъ ни: изплати тази полица. Пъкъ азъ ви казвамъ: вземете тази полица съ дългосроченъ падежъ.

Христовото учение е едно Божествено учение, което разрешава живота въ неговата вътрѣшна пълнота. Ние, съврѣмненитѣ хора, се заблуждаваме, мислимъ, че материал-нитѣ блага сѣ една необходимостъ. Материалнитѣ блага сѣ послѣдствие на онзи вътрѣшенъ духовенъ животъ. Слѣдователно, щомъ сме разумни, материалнитѣ блага ще дойдатъ. Ние за тѣхъ не трѣбва да мислимъ, а трѣбва да мислимъ, какъ да станемъ разумни. Щомъ си разуменъ, може да имашъ една къща, направена само отъ стъкла, и свѣтлината ще иде отъсѣкъдъ. Щомъ си разуменъ, може да имашъ най-хубавитѣ градини, най-модернитѣ сръдства за съобщения: файтони, автомобили и др. Слѣдователно, не е въпросъ, дали имашъ градини, или не, важно е, че разумниятъ животъ създава всички блага. Ние не можемъ да кажемъ, че онѣзи, които сѣ живѣли прѣди насъ, не сѣ били разумни. Не, редътъ и порядъкътъ, който сега сѣществувa, се дължи на разумни сѣществa, но ако този порядъкъ днесъ не е хубавъ, ако не задоволява хората, той се дължи на онѣзи неразумни сѣщества, които сѣ го развалили. Ще кажете: какъ е възможно това? Ако си напра-вите една хубава къща, съ всички модерни приспособления и я дадете подъ наемъ, но като се върнете да живѣете отново въ нея, намирате всичко разрушено, разнебитено, питамъ: кой ще е причината за това? - Онѣзи, които сѣ живѣли тамъ. Така и ние днесъ тѣй сме развалили съврѣмнения редъ и порядъкъ. Всички водопроводи, канализации, всичко сме развалили и отгоръ на това питаме: защо свѣтътъ не върви. Че какъ ще върви? Не, ние трѣбва да се повърнемъ къмъ онѣзи закони и правила, които регулиратъ живота. Мислите ли, че онази мома, която била на балъ и се въртѣла съ този, съ онзи момъкъ цѣла нощъ като въртоглава, та е придобила нѣщо? Мислите ли, че слѣдъ като се въртѣла съ нѣкой момъкъ, като нѣкой дервишъ, слѣдъ като се нагълтала съ праха въ

това здание и се върне въ къщи уморена, запотена, та е придобила нъщо? Слъдъ нѣколко дни отъ този балъ тя си спечелва една сериозна пневмония, легне болна и казва: урочасаха ме нъщо. Съ други думи казано: нѣма защо да се ходи на балъ, да се бутаме въ това затворено здание тамъ, да дишаме прашния въздухъ. Нейниятъ възлюбенъ - духътъ, казва: нѣма какво да се въртишъ на бала, а като птичкитъ, ще отидемъ въ гората да подишаме чистия въздухъ.

Та, ние, съврѣменнитъ хора, си създаваме извѣстни забавления, но нѣкои отъ тѣхъ не мязатъ на дѣтинскитъ забавления. Азъ не зная, на какво мязатъ тѣ. Ако река да ги уподобя на нъщо, онѣзи, които ходятъ на балъ ще кажатъ: а, той е противъ бала. Азъ не съмъ противъ игритъ, но тѣ трѣбва да бждатъ разумни. Азъ не съмъ противъ яденето, но то трѣбва да бжде разумно. Азъ не съмъ противъ това, да имате къщи, но трѣбва да ги използвате разумно. Защо ти е да направишъ една къща, която струва 5-6 милиона лв., и да задлъжнеешъ толкова много, че цѣль животъ да мислишъ за полици? Направи си една малка къщица, че и ти, и жена ти, и дѣцата ти да сж доволни. Не казвай, че условията на живота сж такива. Да, условията на живота сж такива, но съврѣменното общество трѣбва да почне да мисли.

Казва Писанието: “Блаженъ онзи рабъ, когото би намѣрилъ господарьтъ му, кога си дойде, че прави така”. Онѣзи държавници, които сж поставени на власть изпълниха ли туй правило? Българскитъ народъ може ли да каже за своитъ управници: “Блаженъ онзи рабъ, когото би намѣрилъ господарьтъ му, кога си дойде, че прави така? Защо? Единъ държавникъ въ нѣкоя държава не идва да урежда своитъ работи. Ами че ако той е бѣденъ, и като дойде на власть поиска първо да уреди своитъ лични интереси, а послѣ тѣзи на своя народъ, какво показва това. Това е неразбиране интереситъ на държавата. Първата работа на държавника е да уреди интереситъ на своя народъ. Той трѣбва да положи своя умъ, своето сърдце, своята воля и всичко онова, което е възвишено и благородно въ него за своя

народъ. Той трѣбва да е абсолютно честенъ! Прѣди нѣколко дни, единъ господинъ ми разправяше слѣдното нѣщо: отъ освобождението насамъ, ние, българитѣ въ търговско отношение, сполучихме да имаме двойни фактури, съ всички държави, Германия, Австрия, Русия, съ изключение на Англия. Едната фактура показва истинската стойностъ на стоката, а другата - фиктивната. Англичанитѣ казватъ: ние не можемъ да дадемъ двойна фактура, ние сме честенъ, благороденъ народъ! Това е една добра черта у тяхъ. Ако вие имате въ живота си двѣ фактури, това честно ли е? Разглеждайте разумно въпроса! Ако давате двойна фактура, мязате на Германия, на Австрия, на Русия; ако давате една фактура, мязате на Англия. Азъ похвалявамъ англичанитѣ. Всички народи трѣбва да бждатъ честни! Най-послѣ питамъ: защо сж на българскитѣ търговци двѣ фактури? Ще кажатъ: е, да си уредимъ работитѣ. Уредихте ли си работитѣ съ двѣ фактури? Ето на, 50 години вече откакъ българитѣ се освободиха, и повече забатачиха. Какво трѣбва на българитѣ? Честностъ имъ трѣбва! И какво още трѣбва на българитѣ? - Справедливостъ. На всички славянски народи трѣбва справедливостъ. Българитѣ не сж приложили още справедливостта. На българитѣ трѣбва и любовъ, но не тази обикновената любовъ.

Съ всичко това азъ не искамъ напразно да критикувамъ свѣта, но принципално разглеждамъ работитѣ и казвамъ, че липсва нѣщо на свѣта. “Блаженъ е”, казва Писанието, “онзи рабъ”. Кога е блаженъ? - Само при слѣдното условие: когато той разбира този вжтрѣшенъ, Божественъ животъ. Вие трѣбва да разбирате не само интереситѣ на българския народъ, но дошло е врѣме, когато всички духовни хора трѣбва да разбиратъ интереситѣ на цѣлото човѣчество. Ние трѣбва да разбираме не само интереситѣ на цѣлото човѣчество, но трѣбва да включваме и интереситѣ на ангелитѣ, защото имаме отношения съ тяхъ. По отношение на ангелитѣ, по отношение на висшитѣ сжщества, ние сме корени, а тѣ, по отношение на насъ, сж клонищата. Дали за насъ тѣ сжществуватъ, или не, т. е. дали ги

признаваме, или не, то е другъ въпросъ, но ангелитъ сж клонища за насъ, а ние за тѣхъ корени. Има по-висши сжщества отъ ангелитъ, които съставляватъ цвѣтове и плодове на този животъ. Значи, надъ насъ има другъ единъ, по-висшъ животъ, който регулира нашия животъ, нашитъ отношения. Слѣдователно, ако моитъ отношения, като коренъ долу въ почвата, сж прави, то и отношенията на другъ единъ животъ, на клонищата, ще бждатъ спрѣмо мене прави, нормални.

И тѣй, ние разрѣшаваме една велика задача въ свѣта. Кои ние? - Тия, у които съзнанието се пробудило. Като коренъ, вие ще разрѣшите този въпросъ по единъ начинъ; като клонъ - по другъ начинъ. Но, като човѣкъ трѣбва да разрѣшите този въпросъ! А всѣки човѣкъ трѣбва да разрѣши въпроса като гений. Ама ще може ли? Ще можешъ ли, то е другъ въпросъ. Всѣко дѣте като трѣгва на училище, пита: мога ли да изуча азбуката? - Можешъ. Майката казва: "Можешъ, Иванчо, можешъ". И туй дѣте трѣгва на училището съ своята торбичка. Слѣдъ една година то знае азбуката, знае слоговетъ и по малко да чете. На втората година знае повече, на третата - още повече, и слѣдъ 12-15 години учене минава за единъ добъръ държавникъ. Питамъ: този Иванчо, този Стоянчо роди ли се като ученъ, като великъ човѣкъ? Не, въ този Стоянчо имаше възможности само, които той можеше да развие. Този човѣкъ е блаженъ. Защо? - Защото разви своитъ способности, своитъ дарби и ги употреби за благото на своитъ ближни.

Сега, азъ засѣгамъ единъ въпросъ, които е толкова инте-ресенъ за васъ: за вашето щастие, за вашия умъ, за вашето сърдце, за вашата душа. Този въпросъ има други граници, тѣй, както България си има свои опредѣлени граници, Англия си има свои опредѣлени граници, Франция си има свои опредѣлени граници. Русия си има свои опредѣлени граници и т. н. Като влѣзете въ коя и да е отъ тѣзи държави, вие ще почувствувате границитъ на тѣзи държави. Слѣдъ като влѣзете въ България, запримъръ, най-първо ще ви посрещне

единъ български стражаръ и ще ви запита: знаете ли български? - Не зная. Като отидете въ Англия, въ Америка, ще ви попитатъ: знаете ли английски? Ако не знаете, ще ви намърятъ единъ прѣводчикъ, но тогава вие нѣма да се считате като гражданинъ на тази държава, а като чужденецъ. Вънъ отъ тѣзи граници сѣществува друга - една държава съ широки граници. Ние сме навлѣзли вече въ тѣзи граници. Като ви питатъ въ Англия, знаете ли английски езикъ, така ще ви питатъ и като влѣзете въ тѣзи по-широки граници - знаете ли нашия езикъ? Какъвъ е езикътъ на тази държава? - Любовта. И Павелъ казва: “Ако говоря съ чловѣчески и ангел-ски езици, а любовъ нѣмамъ, гражданинъ на тази държава не мога дѣ бѣда”. Сега, всѣки ще каже: азъ съмъ опиталъ любовъ-та. Да опиташъ любовта, и да имашъ любовта, това сѣ двѣ различни понятия. Да опиташъ любовта, да имашъ любовта, и да живѣешъ съ любовта, това сѣ също различни понятия. Да опиташъ любовта, да имашъ любовта, и да живѣешъ съ любовта, това сѣ сѣщо различни понятия. Да опиташъ любовта, да имашъ любовта, да живѣешъ съ любовта, и да си едно съ нея, това е още повече. Въ любовта има различни състояния. Нѣкой казва: азъ съмъ опиталъ любовта. Имашъ ли я? - Имамъ я. Живѣешъ ли съ нея? - Живѣя. Едно ли си съ нея? - Едно съмъ.

И тѣй, щомъ имашъ любовта, на права посока си. Върви съ нея по този пътъ, додѣ дойдешъ въ единство съ този животъ. Сега, защо ставатъ всички тия войни въ свѣта? Защо се явяватъ тия недоразумения между хората? Това сѣ задачи, които трѣбва да се разрѣшатъ. Питамъ: защо ви сѣ тия съврѣмненни велики теории, които сѣществуватъ? Да допус-немъ, че имате такава сила въ ржката си, че можете да дигнете земята. За какво може да използвате тази ваша сила? Ако трѣгнете по свѣта и започнете съ ржката си да дигате всички планети отъ тѣхния пътъ, мислите ли, че онѣзи по-велики сѣщества отъ васъ ще ви оставятъ така да използвате силата си, да си играете? Какво правятъ тукъ гражданитъ, като видятъ, че нѣкои

дъца хвърлят камъни по улицата, играят си и ударят по главата нъкой минувач? - Повикват нъкой стражарь, прѣдаватъ нему дъцата, да ги накаже - и си заминаватъ.

Сѣга, ние, сѣврѣменнитѣ хора, не мязаме съ нашитѣ мисли на тия дъца? Всѣки прави прѣстрѣлки. Всички питатъ: защо Господь е направилъ свѣта така, защо азъ съмъ нещастень, защо азъ съмъ куцъ, защо азъ съмъ слѣпъ, защо майка ми, баща ми, жена ми умрѣха? Казватъ: нѣмаме ли право да питаме? - Имашъ право да питашъ. Тогава азъ отговарямъ: Богъ, като ти даде крака, ти употреби ли ги за каквото бѣха прѣдназна-чени? Нека видимъ какви сѣ послѣдствията отъ всичко, което не е употребено, както трѣбва. Господь, като ти даде рѣцъ, ти употреби ли ги за каквото бѣха прѣдзначени? За какво сѣ създадени рѣцѣтъ? - За да вършатъ Божиата Правда. Господь, като ти даде очи, ти употреби ли ги за каквото бѣха прѣдназна-чени? Господь, като ти даде умъ, употреби ли го за каквото бѣше прѣдзначень? Краката сѣ създадени за да вършишъ добро съ тѣхъ. Рѣцѣтъ - за да изявишъ Божиата Правда. Очитъ - за да изразишъ Божиата Истина. Ушитъ - за да придобиешъ знание и да го прѣдадешъ.

Това сѣ само частични схващания. Казвамъ: ние колективно трѣбва да схванемъ туй развитие, и ако ти си слабъ въ едно отношение, ще намѣришъ нъкой, който върви по този пѣтъ, и той ще ти помогне. Нъкой казва: азъ съмъ грѣшенъ, падналъ човѣкъ. Не мисли така! Ще отправишъ ума си къмъ всички добри, висши сѣщества въ Англия, въ Америка и другадѣ, ще поискашъ тѣхното съдѣйствие, и тѣ ще ти го дадатъ. Азъ ще ви обясня този законъ, като се обърна къмъ човѣшкия организъмъ. Когато единъ удъ отъ тѣлото е болно, тогава той апелира къмъ всички други органи, да му дойдатъ на помощъ и да му съдѣйствуватъ. Въ такъвъ случай организмътъ изпраща всички жизнени енергии къмъ този удъ, за да възстанови състо-янието му.

И тъй, ние съвременните хора, трябва да имаме една правилна философия, едно друго схващане за Бога, а не да Го схващаме като една сила вън от природата, и тамъ да Го търсимъ, като дъцата. Богъ трябва да схванемъ като една любовна сила, която прониква навсѣкѣ въ пространството, и която може да оправи нашия животъ, нашитѣ отношения. Запримѣрь, работитѣ на нѣкой търговецъ сѣ обѣркани. Защо? - Той не продавалъ честно, не издавалъ честно полицитѣ си. Този търговецъ до 10 пѣти може да е фалирвалъ. Защо трябва да богатѣете по нечестенъ начинъ? Жената, дъцата на този търговецъ боледуватъ, случватъ му се редъ нещастия. Той ме пита, защо е толкова нещастенъ? - Защото изяде паритѣ на толкова хора, защото опропасти домоветѣ на толкова бѣдни сѣмейства! Тия нещастия се върнаха и на тебе. Ама азъ имахъ нужда. - И тия хора имаха нужда. Благородство е човѣкъ да носи страданията за общото, за колективното. Прѣдпочитамъ азъ, единъ човѣкъ, да гладувамъ, отколкото да накажа 100 души да гладуватъ. И тъй, за всички тия нещастия, които ни идватъ, едно отъ двѣтѣ трябва да знаемъ, или че сме изiali паритѣ на толкова хора, или че сме фалирвали по 10 пѣти. Казвате: не искамъ да бѣда такъвъ човѣкъ! Добъръ, тогава мисли другояче! Ако ти мислишъ, че тази неправда е вътрѣ въ Бога, вътрѣ въ нѣщата, а ти си най-умниятъ човѣкъ, тогава азъ съмъ първи-ятъ, който ще дойда при тебе да ми кажешъ: отгдѣ си дошълъ, какво е твоеото прѣдназначение; какво бѣше състоянието на нашата земя прѣди 500 милиона години; какво е състоянието на слънцето, има ли жители тамъ, или не; какво е състоянието на млѣчния пѣтъ, има ли животъ тамъ, или не. Учениятъ човѣкъ, който пита, защо Господъ създаде така свѣта, а не по другъ начинъ, трябва да знае повече отъ Него. А той, като му задавамъ всички въпроси, казва: ами не зная! Като не знаешъ, трябва да мълчишъ и да слушашъ. Малкиятъ човѣкъ ще слуша Учителя си, а Учителътъ ще му прѣдава. Това не е лошо. Благо-родство е да слушашъ, да внимавашъ когато единъ ученъ човѣкъ ти разправя законитѣ въ свѣта. Сега нѣма

да ви казвамъ, че сте невъжи, защото въпросътъ не е въ невъжеството, но въпросътъ е въ нашитъ отношения да станатъ правилни, любовни отношения. Като ме срещнешъ въ гората, да не ме срещнешъ като нъкоя мечка, та да ми трепне сърдцето. Нито пъкъ азъ като те срещна, да бжда мечка за тебе, да ти трепне сърдцето. Какво правите като срѣщнете нъкоя мечка? Като ви срещне една мечка въ гората, сърдцето ви почва да тупа, а тя, като нъкой философъ, съ малкитъ си очики, върви прѣспокойно, не се бои отъ васъ. Нъкой пътъ мечкитъ сж много благородни. Пакъ ще ви приведа примѣра за мечката и онзи каракачанинъ въ гората. Единъ каракачанинъ живѣлъ въ Стара-Планина, дѣто отъ редъ години пасълъ стадата си. Никога не му се случвало нъкакво нещастие. Единъ день, обаче, като минавалъ прѣзъ една тѣсна пѣтека, гледа, насрѣща му една мечка. Тя върви нагорѣ, той - надолу, срѣщатъ се. Втасахме я сега, казва си на ума каракачанинътъ. Намира се той прѣдъ една неразрѣшена задача и си мисли, какъ да я разрѣши. Вижда се, добъръ човѣкъ билъ той, по Бога живѣялъ, затова, забѣлзва, че мечката се отстранява, доближава се до една скала изправя се, отваря му пѣтъ да мине и като че му казва съ погледа си: мини! Той я гледа, иска да се увѣри, дали тя нѣма прѣдъ видъ нъкаква особена стратегия, но вижда, че мечката дѣйствително му отворила пѣтъ и го чака да отмине. Той трѣгва, върви, но се обръща назадъ, да види, какво прави мечката. Тя си продължава пѣтя, но отъ врѣме на врѣме се обръща назадъ и казва “сбогомъ”. Ще кажете, че това е само единъ разказъ. Не, има много мечки благородни и съ съзнание. Ако една мечка може да направи това, колко повече единъ разуменъ човѣкъ може да го направи!

Всички ние имаме погрѣшки, нѣма да разправямъ за какво и защо, но всички трѣбва да изправимъ своитъ погрѣшки и да живѣемъ по новия начинъ. Ще схванемъ тѣзи нѣща колективно. Нъкой ще каже: азъ ще живѣя само за жена си и за дѣцата си - Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ама азъ ще живѣя за народа си. - Ако живѣешъ така, ще

умрешъ. Ама азъ ще живѣя за човѣчеството. - Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ама азъ ще живѣя за ангелитъ - Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ами за кого да живѣя? - Ако живѣешъ за Бога, ще имашъ всичкия животъ въ себе си, ще бѣдешъ всѣкога живъ. За Бога ще живѣемъ! Тѣй казва и Писанието: “Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога!” Ако живѣемъ за Бога, ние ще имаме условията на този безграниченъ и безпрѣдѣленъ животъ. Защо е така? Защото отношенията на тѣзи малки коренчета се опрѣдѣлятъ отъ отношенията ни къмъ Бога. Прави ли сѣ моитѣ отношения къмъ Бога, въ каквото и да е направление, азъ ще бѣда живъ. Ако моитѣ отношения и къмъ най-малкото коренче сѣ любовни, ще имамъ всичкото съдѣйствиe на Бога. Ако ти, като нѣкой търговецъ, като нѣкой земледѣлецъ, или като нѣкой учителъ душата ти е пълна съ онази Божествена Любовь и се разширява, животътъ ти ще се осмисли. Но, ако ти си царъ даже, а нѣмашъ тази Любовь короната на главата ти ще бѣде тежка. Нѣкой казва: азъ ще се откажа отъ това учение, азъ ще се откажа отъ Любавта, Мѣдростта, и Истината. Да се откажешъ отъ Любавта, значи да се откажешъ отъ живота. Да се откажешъ отъ Мѣдростта, значи да изпаднешъ въ робство, въ безумие. Да се откажешъ отъ Истината, значи да влѣзешъ въ ада. Да възприемешъ Любавта, това е животъ. Да възприемешъ Мѣдростта, това е свѣтлина. Да възприемешъ Истината, това е свобода, широкъ замахъ. Тѣзи нѣща трѣбва да ги схванемъ колективно и общо да разрѣшимъ този въпросъ. Не е въпросътъ да направимъ щастливъ само единъ човѣкъ.

Казва се въ Писанието: “Блаженъ онзи рабъ”. Кой рабъ? Сега, всички ние, и тукъ, и въ Америка, и въ Англия, и въ Франция, и по-нисшитѣ, и по-висшитѣ отъ насъ сѣщества, всички служатъ на единъ господаръ, когото наричатъ Господъ. Господъ е проявление на онази велика Любовь, въ която нѣма никаква промѣна. Любавта на Бога е еднаква къмъ всички сѣщества. Подъ думата Господъ, ангелитѣ разбиратъ туй сѣщество, което има еднакви любовни отношения

къмъ всички същества. Туй същество се отзовава на помощ еднакво къмъ всички същества, отъ най-малкото, до най-гольмото, и то споредъ нуждите му. Туй същество еднакво урежда отношенията на всички същества. Азъ често съмъ правилъ опити и съмъ намърилъ, че нъкои паяци сж много благородни и могатъ да схванатъ човъшката мисълъ, а нъкои паяци сж неразумни. Гледамъ, нъкой паякъ хваналъ една муха. Казвамъ му: пусни тази муха! Той не ме слуша, казва ми: влиза ли ти това въ работата? Я си върви! Казвамъ: тъй ли? Въ мое присъствие не ти позволявамъ да изядешъ мухата. Ако не бѣхъ те видѣлъ, друго нъщо, но сега - ще я пуснешъ. Взема бастуна си и посегна да му разваля паяжината. Веднага той избѣга, и мухата избѣга, освободи се. Другъ пътъ, гледамъ нъкой благороденъ паякъ уловилъ една муха, и азъ му кажа да я пусне. Той току поседи-поседи, послѣ, гледамъ го, отиде до мръжата, раскъса конците, съ които е направена, освободи мухата, като и казва: хайде сега си върви, понеже ми е казано да те пусна. Казвамъ му слѣдъ това: азъ те похвалявамъ, че постѣпи благородно. - Е, другъ пътъ нѣма да те слушамъ, но сега така направихъ. Има благородни паяци, но не всѣкога. Нъкой пътъ съзнаватъ, че трѣбва да постѣпятъ благородно, а нъкой пътъ не съзнаватъ. Питамъ: защо този паякъ къса нишката? Защото, ако той самъ не я скъса, азъ ще го накарамъ да я скъса и да освободи мухата. Мислите ли, че ако вие сте хванали една муха и не я пущате, а азъ ви кажа да я пуснете, та моятъ бастунъ нѣма да играе по главата ви? И послѣ казвате: каква катастрофа е станала! Ще пометатъ тази паяжина, че чудо ще стане! Бастунъ има, разбирате ли? И тояжка има.

“Блаженъ онзи рабъ, който върши това, което Господъ иска”. Разбирате ли сега, какво подразбирамъ подъ думата Господъ? Подъ Господъ разбирамъ онова същество, отношенията на което сж еднакви спрѣмо всички същества, безъ разлика. Слѣдователно, Богъ е най-възвишеното, най-благородното, най-разумното същество, за което трѣбва всѣки моментъ да сме готови да вършимъ волята Му,

при каквито условия и да се намираме. И можемъ да я вършимъ! Туй подразбира Христосъ въ дадения стихъ: “Блаженъ онзи рабъ, който върши волята Божия”. Някои казватъ: ама така се заблуждаватъ хората. Да, ако не изпълнимъ нъщата отъ това високо становище, всъкога ще се заблуждаваме. Не мислете, че така лесно ще се постигне това нъщо. Намъ прѣдстои не само единъ животъ усиленa работа, но ни трѣбватъ хиляди години усиленъ трудъ, усиленa работа, за да внесемъ ония елементи, които сж необходими за подобрене на човѣчеството. Не ние, а туй велико Божествено съзнание ще изгради цѣлото човѣчество. И вие, които ме слушате, ако изпълните този законъ, вашитъ тѣла ще се измѣнятъ, ще имате тѣло съ по-благородна, по фина материя, вашето съзнание сжщо ще се измѣни, ще се разшири, и още въ туй съществуване ще ви се отвори миналото, ще ви се отвори и бждешето.

Сега, запитватъ някои: ти откъдъ идешъ? - Не зная. Ами отъ какво произхождение си? - Не зная. Има ли другъ свѣтъ? - Не зная. Азъ съмъ срѣщалъ важни богослови, които почватъ да ме убѣждаватъ и да ми казватъ: и да нѣма другъ животъ, ако живѣя добръ или злъ, губя ли нъщо съ това? Разбира се, че губишъ, губишъ живота си. Смъртъта е една загуба. Дошълъ той да ми разправя, има ли Господъ, нѣма ли, има ли другъ свѣтъ, нѣма ли. Азъ оттамъ идвамъ, а той сега отива, и ще ми разправя, какво има тамъ, и какво нѣма. Казвамъ: оттамъ идвамъ, и послѣднитъ новини зная. Някои казватъ: много е казано. Кое е многото? Азъ показвамъ естественото положение. Ти още не си излѣзълъ навнѣнъ, не си се облѣкълъ, не си се измилъ, а азъ станяхъ въ 4 ч. с., ходихъ на полето, чухъ какъ пѣять птичкитъ, видѣхъ какъ слнцето изгрѣ. Какъ, слнцето не е изгрѣло, азъ не го виждамъ! Че какъ ще го видишъ? Ти още не си станалъ, въ кревата си, а азъ оттамъ идвамъ. Ти ще станешъ, ще се облѣчешъ и ще излѣзешъ. Отъ къщи нѣма да видишъ слнцето. Ако ти станешъ като мене въ 4 ч., условията тогава ще бждатъ едни и сжщи, и за мене, и за тебе. Ако спишъ, нищо нѣма да видишъ. За всинца ви се изискватъ

едни и същи условия. Никому не се дава по благодатъ. Някои хора по благодатъ разбиратъ тъй: дѣдо имъ да умре, че да имъ остави наследство. Това не е благодатъ. Индуситъ иматъ думитъ “карма и дихарма”. Карма подразбира съдба, лоши послѣдствия, т. е. туй, което си правилъ, ще ти го правятъ, а дихарма подразбира най-хубавитъ условия, които Богъ е далъ на разположение на твоята душа. Това ти се дава като благодатъ. Всички хора наоколо те обичатъ, всички ти треперятъ и сж готови да изпълнятъ всѣко твое желание. Това наричатъ въ християнския свѣтъ благодатъ и казватъ, че благодатъта освобождава човѣка отъ всичко. Не, благодатъта показва, че туй същество е живѣло въ съгласие съ Божиитъ закони, затова има тази благодатъ. А за онѣзи същества, които не сж живѣли въ съгласие съ Божиитъ закони, нѣма благодатъ - за тѣхъ има карма.

“Блаженъ онзи рабъ”, казва Писанието. Кой рабъ? - Който върши тъй, както господарътъ му иска. А какво иска нашиятъ господаръ? - Да извършимъ туй, което Той е поставилъ въ живота ни като задача, т. е. да употребишъ разумно своя животъ. Ти можешъ да употребишъ живота си, както искашъ, но едно е вѣрно, че послѣдствията нѣма да бждатъ такива, каквито искашъ. Слѣдователно, ако искашъ послѣдствията да бждатъ такива, каквито тебе сж угодни, ще приложишъ този любовенъ животъ въ свѣта, т. е. ще бждешъ въ съгласие съ Божията Любовь, а любовта е, която ражда живота.

И всѣкога, когато ние сме тѣжни, скръбни, това произ-тича отъ факта, че ние сме изгубили любовта на нѣкое висше същество. Нѣкой пжтъ чувствуващъ, като че свѣтътъ подъ тебе се руши, изпитвашъ голѣма скръбъ, страдания. Защо? - Изгубилъ си любовта. Нѣкой пжтъ се чувствуващъ радостенъ. Защо? - Придобилъ си любовта: тя е потекла къмъ тебе, душа-та ти се разтворила и ти мислишъ, разсѣждавашъ правилно. Та, казвамъ: когато ние придобиемъ Божията Любовь, ние придобиваме вѣчния животъ. Какво по-хубаво отъ това, да проникнешъ въ Божията Любовь, да бждешъ въ съгласие съ нея? И тогава, не трѣбва азъ да ви доказвамъ,

има ли Господь, или не, но това да бжде за васъ една аксиома, и вие само да разисквате върху това, какви трѣбва да бждатъ отношенията ви къмъ тази Любовь, къмъ Бога.

И тъй, всички ние се стремимъ да живѣемъ единъ колективенъ животъ и да чувствуваме живота на цѣлото създание въ себе си. Това е духовниятъ животъ. Ако искате да живѣете като българинъ, вие не можете да бждете християнинъ; ако искате да живѣете като англичанинъ, вие не можете да бждете християнинъ; ако живѣете като французинъ; или американецъ, или германецъ, вие не можете да бждете християнинъ. Даже и ако живѣете като ангелъ, пакъ не можете да имате разположението на Бога. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: ами какъ може да живѣемъ? - Ще живѣете по закона на великата Божия Любовь! Нѣкои отъ васъ казватъ: ние се мѣчимъ да живѣемъ. Азъ не вѣрвамъ въ това. Нѣма защо да се мѣчите за живѣете. Това не се изисква отъ васъ. Богъ те е пратилъ на земята да изпълнишъ Неговата воля, и ти трѣбва да живѣешъ! Животътъ е едно благо, той не е мѣчение. Ако ние се мѣчимъ, то е, защото не разбираме условията на Божията благостъ, която ни води къмъ общата любовь. Вие искате да обичате нѣкого въ свѣта и той да ви обича, да имате едно вѣрно лице. Азъ питамъ всѣки едно отъ васъ: намѣрилъ ли е туй вѣрното лице? Азъ наричамъ вѣрно лице туй, което не умира. Ако той умира и послѣ трѣбва да търсишъ друго нѣкое, значи то не е било вѣрното лице. Туй лице не трѣбва да умира, трѣбва да бжде безсмъртно. Човѣкъ, който умира, той е същество, у което нѣма любовь. Това значи вѣченъ животъ, да познаваме Тебе Единнаго, Истиннаго Бога!” Ако ти живѣешъ въ Бога, смъртта е изключена за тебе.

И тъй, този колективенъ животъ е необходимъ за вашитъ нови схващания. Само по този начинъ вие ще можете да разрѣшите онѣзи дълбоки противорѣчия, които сега срѣщате въ живота си. За въ бждеще ще се родятъ още по-гольми противорѣчия. Вие имате синове и дѣщери, но идватъ старини, а вашиятъ синъ се оженилъ, има

си своя възлюбена; и дъщеря ви се оженила, и тя си има свой възлюбенъ. Вие оставате самъ, и всички наоколо започватъ да си мислятъ: нека си заmine този стариятъ. Вие чувствувате тѣзи тѣхни мисли, чувствувате, че ви negliжиратъ, че никой не се интересува отъ васъ. Знаете ли колко е тежко това състояние на единъ баща тѣй изоста-венъ? Защо сѣ ви напуснали вашитъ синове и дѣщери? - Понеже нѣмате любовъ къмъ Бога. Ако живѣете тѣй колективно, вие ще събудите съзнанието на вашитъ синове и дѣщери, то ще се разшири, и тогава любовта и къмъ майката, и къмъ бащата, и къмъ приятеля ще има своето мѣсто. Въ нашата душа има мѣсто за всички. За всѣко живо същество има по едно свещено мѣсто въ нашата душа. И като дойде малката мушица, или малката пеперудка, ние ще я повикаме въ нашата градина, ще и дадемъ мѣсто, ще я помилваме и ще и кажемъ: ето моята градина, може да си хвъркашъ, колкото искашъ. Тѣй прави Господъ, по сѣщия начинъ ще правимъ и ние. Азъ гледамъ какво правятъ въ България малкитъ дѣца съ тия хубави пеперудки. Тази малка пеперудка си кацнала нѣкъдѣ, а малкитъ дѣца я дебнатъ и полека съ прѣститъ си я хванатъ за крилцата. Нѣкой пѣтъ тя излѣзе по-умна - хвъркне си. Майкитъ не обръщатъ внимание на това. - Тѣ трѣбва да кажатъ на дѣцата си: дѣца, не хващайте пеперудкитъ за крилцата, ще имъ изтриете прашеца и слѣдъ това не ще могатъ да хвъркатъ. Ние трѣбва да прѣстанемъ да хващаме тия пеперудки за крилцата! Азъ като видя нѣкоя пеперудка, нѣма да я хващамъ за крилцата, да изтривамъ прашеца и, да развалямъ хубавата и дрешка, но ще и кажа: кацни на рѣжката ми да се поразговоримъ малко. Тя ще походи малко по рѣжката ми, а азъ ще я питамъ: ти доволна ли си отъ живота си? Тя ще ми отговори, че е доволна, и азъ ще я оставя да си хвъркне. “Блаженъ онзи рабъ, когото господарътъ му намѣри кога си дойде, че прави така”.

Сега, Господъ иде въ този свѣтъ! Казва се тамъ въ Еван-гелието, че слънцето ще потъмнѣе, луната нѣма да дава свѣтли-ната си, звѣздитъ ще паднатъ. Какви ли не тълкувания е дала църквата на тия

изръчения! Азъ давамъ друго едно обяснение и то много просто. “Слънцето ще потъмнѣе” - това значи, че малко любовъ ще има въ църквата. “Мѣсечината нѣма да дава свѣтлината си” - това значи, че църквата ще се обезвѣри, малко вѣра ще остане въ нея. “Звѣздитѣ ще паднатъ” - това значи, че много малко знание ще остане въ църквата и невѣжеството ще дойде. Щомъ дойде Господъ въ свѣта, ще дойде и нова свѣтлина, която ще даде новъ потикъ на човѣчеството. Ако не дойде Господъ, ще стане голѣма катастрофа въ свѣта.

Господъ сега иде! Защо? - Защото Любовето се намалила и всички замръзватъ. Пъкъ и вѣрата се загубила. Днесъ цѣли томове има написани върху това, дали има вѣра, или не. А колкото се отнася до знанието, цѣли теории има написани по всички въпроси. Лѣкаритѣ лѣкуватъ единъ човѣкъ, и като не могатъ да го излѣкуватъ изпращатъ го на “Орландовци”. Къдѣ отиде еди-кой си? - Въ Орландовци. Срѣщатъ нѣкого, питатъ го: къдѣ е баща ти? - Е, Господъ да го прости отиде въ “Орлан-довци”. Не казва, че баща му е на небето, ами на Орландовци билъ. Какво схващане! Баща ти не може да отиде на Орландов-ци, той е на онзи свѣтъ, а на Орландовци си е оставилъ само дрехитѣ. Азъ го виждамъ, говоря съ него. Като казвамъ, че говоримъ съ нашитѣ близки, чудно ни се вижда това. Прѣди години една учителка я нарекли полудѣла само за това, че казала: елате да видите, че дѣцата, които уча, се посѣщаватъ отъ моитѣ заминали роднини. Азъ ги виждамъ. Питамъ: тази учителка съ ума ли е била, или безъ ума си? Споредъ хората на свѣта, тя е безъ ума си, но споредъ онова дълбоко схващане на живота, тя е съ ума си. Слѣдователно, ние можемъ да извадимъ единъ човѣкъ отъ ума си. Какъ? - Щомъ оставимъ въ ума му едно противорѣчие, което той не може да разрѣши, веднага може да полудѣе. Ето защо, когато човѣкъ спи, не трѣбва изведнѣжъ да го разбуждаме. Ние не можемъ да поставяме човѣка на голѣми, силни противорѣчия. Противорѣчията сж за силнитѣ натури, а за слабитѣ натури - никакво противорѣчие, съ тѣхъ нѣжно трѣбва да се обхождаме.

И тъй, всички трябва да имате туй вътрешно, дълбоко схващане. Колективно трябва да схващате живота. Трябва да се молите на Господа, да ви помогне да разрешите задачата на живота. Трябва да обичате себе си, ближните си и своите врагове, и така ще разрешите живота. Мнозина от вас са разрешили този въпрос, а други още го разрешават.

И тъй, Египет е пропал. Защо? - Защото изгуби своята любов, своята вяра, своето знание. Асирия е пропал. Кога? - Когато изгуби своята любов, своята вяра и своето знание. Вавилон е пропал. Кога? - Когато изгуби своята любов, своята вяра, своето знание. Римската империя е пропал. Защо? - По същата причина. И ако съвременните християнски народи изгубят своята любов, своята вяра и своето знание, други народи ще дойдат на тяхно място. За всички народи законът е неумолим. Някой казва: сърцето ми е празно. Защо? - Защото ти не разрешаваш общо въпроса, да имаш интерес към всички създания. Вие ще се свържете с всички добри хора по лицето на земята, без разлика на вяра, на народност; ще се свържете с всички добри души, с всички хубави растения, с всички чисти извори, с всичко онова, което е велико, възвишено и в душата ти ще протече онази велика Божия Любов, ще почувствуваш онзи велик Божествен потик, който ще я подигне. Бог е онзи, който ще подигне душата ти. Той е който прониква навсякъде. Ако ние гледаме така на въпроса, ако сме носители на Божията любов, Мъдрост и Истина, и ако сме изпълнители на Неговата воля, Той всекога ще гледа към нас с благоволение и ще ни помага да разрешим всички въпроси. Ние ще ги разрешаваме с Него. Днес, в България казват тъй: все трябва да имаш някой дядо владика, т. е. все трябва да имаш някой Господ, някой големец. Казвам: ако е въпросът за големец, по-голям големец от Бога има ли? Няма. Аз предпочитам да върша Неговата воля, а всичко друго после ще дойде. Първо, ние трябва да се стремим, нашите отношения към Бога да бъдат правилни.

“Блаженъ онзи рабъ, когото господарьтъ му би намърилъ, кога си дойде, че прави така”.

И азъ казвамъ: въ тѣзи послѣднитъ врѣмена вече Господь иде! Блажени сте, като ви намъри, че вършите Неговата воля! Тогава ще започне закона на дихармата, на благодатъта, на вѣчния животъ. Всички съврѣменни нещастия, които ви обграждатъ, ще се стопятъ.

Така вие ще се намърите въ единъ новъ животъ, съ нови приятели, съ нови майки и бащи - то значи, че отношенията на хората спрѣмо васъ ще се измѣнятъ.

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 9 ноември, 1924 г. въ гр. София.*

Градоветъ Содомски и Гоморски

“И осъжди на разорение градоветъ Содомски и Гоморски и направи ги на пепелъ, та ги постави примѣръ на онѣзи които послѣ щѣха да нечествуватъ¹”.

Това послание е писано повече отъ прѣди 19 вѣка. То е писано отъ човѣкъ, който билъ запознатъ съ Христовото учение. Той билъ единъ отъ видните Христови ученици. Туй послание може да се изтълкува въ двоякъ смисълъ: въ букваленъ и въ прѣносенъ смисълъ. Извѣстни коментатори тълкуватъ 1-то и 2-то Петрово послание въ букваленъ смисълъ, като изваж-датъ отъ тѣхъ единъ общъ изводъ. И едните, и другите си иматъ доводи, иматъ си, вътрѣшни съображения и правила, по които тълкуватъ Писанието. Но ние имаме единъ фактъ, изло-женъ въ това послание, че тия градове сж разрушени. Тѣ, се намирали тамъ, дѣто днесъ е Мъртвото море, въ Палестиня. Казва се, че разрушението е дадено за примѣръ. Питаме ние: откакъ тия два града сж разрушени, човѣчеството взело ли е примѣръ отъ това разрушение? За всѣко едно събитие, което става има причини, има и послѣдствия. Събитията, тѣй да се каже, едновременно ставатъ на двѣ мѣста. Послѣдствията сж на земята, а причините - въ духовния свѣтъ. Запримѣръ, разру-шението на градоветъ Содомъ и Гоморъ е послѣдствие. Значи, работите най-първо ставатъ въ духовния свѣтъ, а послѣ се явяватъ въ материалния, въ физическия свѣтъ. Ако нѣкой чо-вѣкъ заболяе, има причини за това заболяване. Той дълго врѣме е водилъ единъ безпорядъченъ животъ, и като послѣдствие на това идватъ болестите. Ако нѣкой човѣкъ дълго врѣме е живѣлъ въ разкошъ, изгубва най-послѣ своето богатство. Значи, послѣдствията идватъ отпослѣ.

¹ Вт. Пет. Посл. 2:6

Но какво е цѣлилъ апостолътъ, като е цитиралъ този стихъ? Често проповѣдниците взиматъ този и нему подобни стихове, за да посплашатъ малко хората. Тъ ги посплашватъ тъй, както онзи стражаръ ги посплашва съ тояжката си, както онзи войникъ съ пушката си, както онзи законникъ съ законитѣ си, както онзи сѣдия съ властѣта си. Всѣки човѣкъ все ще апелира къмъ нѣкаква сила.

Сега, важното е, отгдѣ е дошло злото въ свѣта, какъ се е вмѣкло то, защо човѣкъ е склоненъ и къмъ злото и къмъ доброто? Често, вие се поставяте на пътя на злото, изпитва-те неговото влияние, усѣщате неговитѣ послѣдствия, но да ви попитатъ, какво нѣщо е само по себе си злото, нищо не можете да кажете. Когато злото дойде да дѣйствува въ свѣта, човѣкъ се намира въ положението на едно живо агне, което не закалатъ изведнѣжъ, а бавно го пекатъ на шишъ. Попекатъ, попекатъ го малко на огъня, слѣдъ това го извадятъ отъ шиша, отрѣжатъ едно парче отъ бута му и го оставятъ да зарасне малко. Слѣдъ като позарастне, пакъ го взематъ, пакъ го попекатъ малко, отрѣжатъ едно парче отъ него и слѣдъ това пакъ го оставятъ да зараства. Дълго врѣме го пекатъ - рѣжатъ, пекатъ - рѣжатъ и не умира. Такова нѣщо е животътъ! Питамъ: кои сѣ тѣзи, които пекатъ човѣка?

Сега, мнозина казватъ: всичко е отъ Бога. Е, какво всичко е отъ Бога? Кривитѣ заключения седятъ въ слѣдующе-то. Запримѣрь, Иванъ Драгановъ казва, че си направилъ една петъ етажна къща. Вѣрно ли е това твърдение? Буквално, какво означава това нѣщо? То значи, че Иванъ Драгановъ прѣнесълъ камънитѣ, гредитѣ, изобщо самъ той направилъ цѣлата къща. Въ сѣщностъ, възможно ли е Иванъ Драгановъ да е направилъ цѣлата къща, когато той самъ нѣма понятие отъ правене на къщи? И когато казватъ, че всичко е отъ Господа, то е толкова вѣрно, колкото и това, че Иванъ Драгановъ самъ е направилъ къщата си. Лошитѣ нѣща сѣ толкова отъ Господа, колкото и къщата е направена отъ Ивана Драгановъ.

И тъй, злото съществува като една сила въ свѣта. То е послѣдствие въ живота. Съврѣменнитѣ войни, съврѣменнитѣ икономически борби съществуватъ навсѣкѣ въ обществото, навсѣкѣ въ домоветѣ. Тази вътрѣшна борба съществува и между двама души, и въ самия човѣкъ - тя ражда раздвояването. Злото е проникнало навсѣкѣ. Нѣма кѣтче въ човѣшката душа, дѣто да не е проникнало то. Нѣма човѣкъ, въ сърдцето, въ ума и въ волята на когото да не е станало раздвояване. Какъ ще си обясните слѣдния фактъ? Имате една дъщеря, която до извѣст-но врѣме е вървѣла много добръ, но послѣ започва да не ви слуша. Тя казва: и азъ имамъ свой миръ, и азъ трѣбва да живѣя! Имате единъ слуга. Той до извѣстно врѣме живѣлъ единъ честенъ жи-вотъ, но отпослѣ започва да бърка въ касата, и току вижъ, днесъ липсватъ 1,000 лева, утрѣ липсватъ 10,000 лева. Имате синъ, честенъ е, добръ е, но утрѣ, гледашъ, че се изгубило нѣщо отъ кѣщата ти. Имате дъщеря - сѣщо така, добра е, честна е, но забѣлзвашъ, че отъ кѣщата ти се изгубва туй-онуй. Нѣкои казватъ: е, ще търпишъ, ще търпишъ и сина си, и дъщеря си, ще имъ дойде ума въ главата. Нима синътъ ти като изнесе всичкото твое имане, та умътъ му ще дойде въ главата?

И тъй, трѣбва ви едно правилно разбиране на онѣзи сили въ живата природа, които произвеждатъ страданията, разрушенията въ живота. Казва Петъръ въ тази глава, че Господъ изхвърлилъ въ прѣизподнята ангелитѣ, които съгрѣши-ли и вързаль нозѣтъ имъ съ вериги. Хубаво, какъ си прѣдставяте ангелитѣ? Вие мислите, че тѣ нѣматъ човѣшко тѣло, че сѣ нѣщо безформено. Вие си ги прѣдставяте като духове, нѣщо като въ-търъ. Какъ е възможно, туй, което е като въ-търъ, като духъ, да бѣде вързано съ вериги? Нѣкои казватъ, че ангелътъ е нѣщо като сѣнка. Какъ е възможно, туй, което е сѣнка да бѣде вързано и да бѣде хвърлено въ бездната? Какъ ще примиримъ туй проти-ворѣчие, че ангелитѣ били вързани съ вериги? Значи, за да бѣдатъ вързани съ вериги, да могатъ да се задържатъ тия вериги, прѣдполага се, че ангелитѣ иматъ крака, и то по-дебели отъ

тия на хората. Или, ако вземемъ тия думи въ прѣносенъ смисълъ, ние можемъ да изтълкуваме друго-яче тия вериги. Но, по какъвто начинъ и да изтълкуваме тия вериги, тѣ сѣ едно ограничѣние. Тия сѣщества сѣ хвърлени въ бездната, ограничени сѣ заради тѣхните грѣхове. Значи, най-първо тия грѣхове, тия прѣстѣпления сѣ станали горѣ, тамъ сѣ причинитѣ, а послѣд-ствията сѣ станали въ Содомъ и Гоморѣ. Тѣй че двата града Содомъ и Гоморѣ отговарятъ на падналитѣ ангели. Защо сѣ пропаднали тия градове? Защото въ тѣзи градове е сѣществувалъ нечуванъ, небивалъ развратъ. Отворете Библията да видите, какъ се явяватъ при Аврама трима ангели. Той ги посрѣща много любезно, покланя имъ се до земята и казва на жена си, да замѣси три мѣри брашно и да направи една голѣма погача. Една мѣра брашно се равнява на 7 кгр. брашно, значи погачата ще бѣде отъ 21 кгр. Слѣдъ това Аврамъ се завтича, отива да избере едно отъ най-хубавитѣ, млади телета, закалва го, за да имъ даде угощение. Подирѣ това угощение тѣ си трѣг-ватъ, като му казватъ, че отиватъ да погубятъ градоветѣ Содомъ и Гоморѣ. Вие не можете да си прѣдставите какъвъ рѣстъ сѣ имали тия хора. Тѣ не сѣ били тѣй хилави, като сегашнитѣ хора. Вие още не сте виждали, какво нѣщо е ангелѣтъ. Азъ нѣма да ви го описвамъ, понеже това не сѣставлява прѣд-метъ на тази ми бесѣда. Единиятъ отъ тия ангели се връща горѣ на небето, а другитѣ двама отиватъ въ Содомъ и Гоморѣ на гости на Лота. Едва стигнали при Лота, и новината, че двама странници дошли въ дома му, се разнесла изъ града, както сега се разнасятъ новинитѣ. Нѣкои отъ гражданитѣ отишли веднага при Лота и му казватъ: ние искаме да познаемъ тия странници - т. е. да се подиграятъ съ тѣхъ. Лотъ имъ казва: “Не правете туй прѣстѣпление, тия хора ми сѣ гости, азъ не позволявамъ да се подигравате съ тѣхъ. Ето, имамъ дѣщери, правете съ тѣхъ, каквото искате”. Какъ, ти ли ще ни заповѣд-вашъ! Ние искаме тия хора! Но, понеже ангелитѣ разполагатъ съ силитѣ на природата, то съ своята тояжка докарали всички тия хора въ положение да ослѣпѣятъ. И слѣдъ това тѣ казватъ

на Лота: “Бъгайте отъ дома си, ние ще почакаме докато се отдалечите и слѣдъ това ще погубимъ градоветъ Содомъ и Го-моръ”.

Съврѣменнитъ философи, съврѣменнитъ вѣрующи вѣр-вятъ въ една противоположна посока. Тѣ, като искатъ да насърчатъ хората, извиняватъ погрѣшкитъ имъ. Съврѣмен-ното християнство извинява погрѣшкитъ на хората, като казва: е, Господъ ще имъ прости грѣховетъ. Да, туй е вѣрно, Господъ ще прости грѣховетъ, но на кои? Ние виждаме, че съврѣ-меннитъ държави, които сж обосновани на единъ законъ на природата, и тѣ не прощаватъ. Когато нѣкой извърши каквото и да е прѣстѣпление, веднага го хващатъ и затварятъ. Държавитъ си иматъ свои закони споредъ които опрѣдѣлятъ, кой по колко време трѣбва да седи въ затвора. Указва се, обаче, че тази сѣдба въ свѣта не е толкова правилна, и затуй че ето хората апелиратъ къмъ Бога, казватъ: има Единъ въ свѣта, има една Правда! Когато отидемъ въ онзи свѣтъ, Той ще даде права сѣдба за погрѣшкитъ ни. Питамъ: защо ние всѣкога апелираме къмъ тази висша Правда въ свѣта? Защото, съ появяването на живота, злото и доброто се явяватъ като негови съжители. Тѣ винаги придружаватъ съзнателния животъ. Всѣки човѣкъ, който прави прѣстѣпление, схваща благото само отъ свое, отъ индивидуално гледище. Вълкътъ, който хваща една овца, има за цѣль само да се нахрани. Основата на всички прѣстѣпления въ свѣта е тази, че човѣкъ иска да задоволи своитъ нужди. Когато запитватъ вълка, защо прави така, той казва: “Нѣма да умра гладенъ, я!” Нѣкой убива нѣкого. Запитватъ го: защо направи това? Той казва: азъ нѣма да мра гладенъ! За да живѣя азъ, той трѣбва да се пожертвува за мене. Той е проявление на злото въ вашата душа.

Проявлението на доброто въ свѣта е точно обратенъ процесъ. Ти правишъ добро. Защо? Защото искашъ и другитъ да живѣятъ като тебе добръ, да благуватъ. Но, доброто и злото сж съзнателни сили въ природата, не сж механически сили. Тогава, азъ задавамъ въпроса: ако влѣзете въ една фабрика, дѣто има хиляди колелета, тѣ знаятъ ли

кой имъ е господарътъ? Не, тѣзи колелета не се интересуватъ отъ това. Тия колелета интересуватъ ли се отъ това, дали твоята ржка е здрава или отсѣчена? Не, тѣ и това не искатъ да знаятъ. Но и въ туй разумно същество, което стои задъ тия колелета и ги управлява, може да има едно изопачено съзнание. Запримѣрь, туй същество спре колелетата, постави подъ тѣхъ ржката си и послѣ бутне бутончето. Колелото се завъртва и отрѣзва ржката му. Кой е виновенъ сега, колелото, или туй разумно същество? - Разумното същество, разбира се. Питамъ сега съврѣменнитѣ хора, които боравятъ съ тия парабели, съ тия пушки кремачари, съ тия евзалии чифтета, с тия манлихери, съ тия английски пушки думъ-думъ и т. н., кой е виновенъ за всички лоши послѣдствия, които тѣ създаватъ? Тия крушуми “думъ-думъ” сѣ опасни въ отношение, че правятъ взривъ вътрѣ въ тѣлото, та разкъсватъ мускулитѣ, разтрошаватъ кости-тѣ. Защо хората измислиха тия оръжия? - Да се бранятъ. Отъ кого? Най-напрѣдъ хората изобрѣтиха тия оръжия, за да се бранятъ отъ звѣроветѣ, отъ мечкитѣ, отъ вълцитѣ, но сега виждаме, че тѣ не ги употребяватъ за звѣроветѣ, а за хората. Тия 40-сантиметрови топове и гранати, тия задушливи газове за кого се употребяватъ? За звѣроветѣ ли? Не, виждаме, че всички тия нови изобрѣтения се употребяватъ все за хората. Хората ги употребяватъ единъ противъ другъ. Народитѣ се раздѣлили, обявили се единъ срѣщу другъ и при това искатъ да се подигнатъ. Значи, всѣки народъ е дошълъ до едно индивидуално схващане на нѣщата и по този начинъ върви въ пѣтя на злото. Народитѣ днесъ не сѣ дошли до онова положение да схванатъ, че всеки народъ може да се подигне само тогава, когато даде свобода и на другитѣ народи. Тѣзи градове, Содомъ и Гоморъ, сѣ схващали живота по сѣщия начинъ. И тѣ сѣ имали своитѣ индивидуални разбирания. Между тѣхъ е имало такъвъ раз-вратъ, такова нечувано насилие, за което, именно, сѣ били погубени. Изводътъ отъ всичко това е слѣдниятъ: съврѣмен-ната цивилизация,

която върви по пътя на индивидуалните схващания, ще има същите последиствия.

Днесъ Господь е при Аврама на угощение. Правятъ Му погача отъ три мѣри брашно, колятъ Му най-младото теле, но същевременно Той иде да накаже свѣта.

Сега, щомъ се слуша една такава бесѣда, всѣки казва: ами защо трѣбва да се заплашватъ хората така, защо трѣбва да се наказватъ? Добръ, тогава азъ питамъ: на какво основание отгорѣ хората трѣбва да се въоръжаватъ, да се биятъ съ пушките си и да се убиватъ? На основание на кой Божественъ законъ постѣпватъ така? При това, защо е намѣсена и църквата, и духовенството, и всички други хора? И надѣ всичко отгорѣ, всички желаятъ да оправятъ свѣта! Питамъ: този ли е пътътъ, по който може да се оправи свѣта? Ако единъ хирургъ направи една операция на нѣкой боленъ и подобри състоянието му, това разбирамъ, но ако неговото усилие е днесъ да отрѣже крака му, утрѣ рѣката му, това не е лѣкуване. И послѣ казватъ: усложнения станали, нѣкакво отравяне се явило. И всички си измиватъ рѣцѣтъ отъ отговорностъ. Какъ е станало усложне-нието? - Лѣкарътъ клѣцналъ невнимателно нѣкъдѣ съ ножа си, прѣрѣзалъ нѣкоя артерия, потекло кръвъ, станало инфекция - и ето, явило се усложнението. И другитъ хора, като направятъ едно прѣгрѣшение, и тѣ, като лѣкаритъ си измиватъ рѣцѣтъ и казватъ: такава била волята Божия усложнение станало! И окулиститъ, като направятъ едно прегрѣшение, казватъ: карма-та е такава. Хубаво, вървамъ въ това че станало усложнение: вървамъ и въ другото положение, че волята Божия била такава; вървамъ и въ това, че кармата била такава. Сега, дойдатъ едни, казватъ, че станали усложнения; дойдатъ други, казватъ, че такава била волята Божия; дойдатъ трети, казватъ, че такава била кармата на човѣка. Хубаво, приемамъ и тритъ положения, но въпроситъ пакъ оставатъ неразрѣшени. Вие завеждате своя синъ при нѣкой лѣкаръ да му прави операция и ме питате: какъвъ ще бѣде резултатътъ? Казвамъ: усложне-ние ще стане.

Дойдатъ нѣкой, питатъ ме: ами този защо умрѣ? - Такава е волята Божия. Дойде трети, не му върви въ свѣта. Защо не ми върви въ свѣта? - Кармата ти е такава. Той казва: добръ, братко, азъ вървамъ въ това, че ставатъ усложнения, вървамъ въ това, че волята Божия е такава, вървамъ и въ това, че кармата ми е такава, но нѣма ли нѣкакъвъ пѣтъ, по който да се излѣзе отъ това положение? Турцитѣ казватъ: нѣма ли нѣкакво чааре? То значи: кой е пѣтътъ, по който може да се излѣзе отъ това положение? Ако питаашъ икономиститѣ, защо става всичко това въ свѣта, тѣ казватъ, че икономическитѣ условия въ живота раздѣляли богатия отъ бѣдния. Тѣ подържатъ това, че Господарѣтъ билъ по-богатъ, по-силенъ, че ималъ нужда отъ повече пари, защото трѣбвало по-добръ да живѣе; че слугата пѣкъ билъ по-слабъ, затова трѣбвало да живѣе единъ по-скромненъ животъ. И борятъ се тия господари и слуги, и казватъ, че икономическитѣ условия били такива. Да, и въ това вървамъ, но явява се криза, и тогава, и единиятъ умира, и други-ятъ умира. Азъ казвамъ: усложнение е станало! Послѣ, работни-кътъ убилъ господаря си, или господарѣтъ убилъ работника. Казвамъ: такава е волята Божия. Имало финансова криза. Защо? Казвамъ: кармата на този народъ е такава. И най-послѣ казватъ: е, добръ е Господъ, слѣдъ нѣколко хиляди години, като се завърти земята още нѣколко пѣти около слънцето, хората ще се подобрятъ. Българитѣ казватъ: добръ, братко, като се завърти земята слѣдъ нѣколко хиляди години, добръ ще бжде за тия, които тогава ще живѣятъ, ами за насъ нѣма ли нѣкакво чааре, не може ли земята да се завърти друго-яче? - Може да се завърти.

Сега, азъ ще отклоня малко мисълъта си, за да дамъ отидиъ на напръгнатата мисълъ. Защо мисълъта е напръгната? Защото, като говори за доброто и за злото, това сѣ опасни сили. Като говоря за злото, виждамъ, какъ тия сили сѣ вече на щрекъ и казватъ: еди-къдъ си въ София говорятъ за насъ, идете да видите, какво се говори тамъ! Ако се говори нѣщо лошо, вземете мърки, ако ли не, нѣма нужда да противодѣйствувате. Силитѣ на злото си иматъ свои агенти въ

невидимия миръ и ги изпращатъ да слѣдятъ. Отъ друга страна, и силитъ на доброто изпращатъ своитъ агенти и казватъ: идете въ София, да чуете, какво се говори за насъ. Ако говорятъ добро, не противодѣй-ствувайте, но ако се говори нѣщо лошо, тогава вземете мърки.

Та, сега азъ съмъ въ опасно положение, между два огъня. И вие сжщо така сте между два огъня. Като говоримъ за доброто и за злото, ние прѣдизвикваме тия сили да дѣйству-ватъ върху насъ. Когато се говори за злото и за доброто, човѣкъ трѣбва да бѣде чистъ. Ще кажатъ: е, усложнение се явило, или такава е била волята Божия, или такава ти е кармата. Не, така може да говори само единъ профанъ, но разумниятъ ученикъ, разумниятъ човѣкъ, който иска да даде смисълъ на своя животъ, не може да разсждава така. За да измѣнимъ своя животъ, ние трѣбва да му дадемъ ново направление. Настоя-щиятъ порядъкъ ние не можемъ да го измѣнимъ тѣй, както си искаме, или тѣй както си мислимъ. За да може човѣкъ разумно да измѣни съврѣмения порядъкъ, който сжществува отъ хиляди години, трѣбва да разполага съ разумни сили. Мислите ли, че вие ще можете изведнѣжъ да развиете онова вѣже, което е направено отъ хиляди нишки? Дълго врѣме ще ви трѣбва. Законътъ е слѣдниятъ: за да развиете вѣжето, трѣбва да започнете да го развивате по обратния пѣтъ, по който е завито. Тези нишки сж въ нашия умъ, въ нашитъ схващания.

Днесъ ние разискваме за злото. Ще кажете: какъ да познаваме злото? Всѣки единъ отъ васъ може да познае, дали дадена негова постѣпка е лоша, или добра. Прѣдставете си, че азъ нося една торба съ звонкови монети и влѣза да се храня въ нѣкоя гостилница, а торбата съ паритъ оставямъ навънъ. Вие, които сте ме слушали да говоря за моралъ, вземете та задигнете тази торба. Питамъ: гдѣ е вашиятъ моралъ? Вие ще ми кажете: както ти имашъ право да носишъ тази торба съ паритъ, така имамъ право и азъ да я нося. Казвамъ: правъ си, братко, азъ те похвалявамъ, ако искашъ да я

носишъ тѣй, както и азъ я нося, но ако искашъ да разполагашъ съ тия пари, опасно е това ти желание. Тогава, вие ще мязате на онзи манафинъ турчинъ. Отишълъ единъ лѣкаръ въ анадолско да лѣкува болни и носилъ съ себе си шишенце съ азотна киселина. Този манафинъ, като видѣлъ шишенцето, полюбопитствувалъ, отворилъ тапата му, опиталъ какво има въ него, и хопъ на земята. Не, приятелю, азотна киселина е това, тя не се опитва по този начинъ. Вие ще вземете моята торба, но ще останете на земята. Азъ ви казвамъ: тия пари, които ще опитате, това е азотната киселина, и всѣки, който я вкуси, смъртъ го очаква. А, смъртъ! - А бе ти не чакай да направишъ опита, че тогава да видишъ защото ще вземешъ да риташъ на земята. Този манафинъ опитва, и свършва. Питамъ: като направимъ този опитъ, какво сме добили? - Нищо. Ние сме живѣли и по единия, и по другия начинъ, и ако до сега животътъ е вървѣлъ добръ, то е благодарение на невидимия свѣтъ, който работи надъ насъ; то е благодарение на онѣзи разумни същества, на ангелитъ, които сж тѣсно свързани съ насъ и работятъ, грижатъ се за насъ. Тѣхното желание е човѣчеството да добие онѣзи свѣтли идеи, онѣзи велики закони, споредъ които тѣ живѣятъ. Най-разумнитъ закони въ свѣта се употребяватъ отъ тѣхъ. Най-чистиятъ, най-благородниятъ животъ се прилага отъ тѣхъ. Животъ на самоотверженостъ ще се види само отъ тѣхъ. Често тѣ изпращатъ свои посланици на земята, въ една или въ друга форма. Нѣкой пѣтъ и тѣ сами посѣщаватъ земята, въ човѣшка форма. И ангелитъ се раздѣлятъ на двѣ възвишени царства. Тия отъ най-възвишеното царство рѣдко слизатъ на земята, а тия отъ по-долното - слизатъ често, за да подигнатъ човѣчество-то. Да оставимъ сега този въпросъ, защото той смущава хората.

И тѣй, нѣкои мислятъ, че ангелитъ сж нѣщо въздухо-образно, като нѣкакъвъ газъ. Единъ ангелъ може да дойде въ къщата ти и да се разговаря съ тебе, като нѣкой обикновенъ човѣкъ, но ще ти говори на такъвъ чистъ български езикъ на какъвто никой не може да ти говори. Единъ ангелъ може да дойде въ къщата ти и ще ти говори и

на английски езикъ, но на такъвъ чистъ английски езикъ, на какъвто никой не може да ти говори. Ако сте въ Франция, въ Германия, или къдѣто и да е, и срещнете единъ ангелъ, той ще ви говори на такъвъ чистъ френски, или нѣмски езикъ, на какъвто никой французинъ или германецъ не може да ви говори. Като говоришъ съ този ангелъ, ще си кажешъ: какъвъ разуменъ човѣкъ е този! Ти ще усѣтишъ да лѣха отъ този човѣкъ една приятна топлинка, и сегисъ-тогисъ ще видишъ отъ него една особена свѣтлина. Ти ще почувствувашъ прѣдъ този човѣкъ едно такова разположение, прѣдъ което всѣкакво користолюбие въ тебе ще се загуби, и въ душата ти ще се породи непрѣодолимо желание да живѣешъ единъ малко по-другъ животъ. Тази опитностъ сѣ имали и други хора прѣди васъ въ миналото, и вие ще я имате.

Сега, ще ви разправа за единъ великъ Учителъ отъ древността, нареченъ Ешавора, който направилъ единъ опитъ съ единъ отъ своите обични ученици, нареченъ Бенамъ. Слѣдъ като му прѣдавалъ дълги години окултното знание, знанието на добродѣтелитъ и на злото, т. е. какъ трѣбва да живѣе човѣкъ, за да влѣзе въ царството Божие, да стане гражданинъ на небето, и слѣдъ като му прѣдалъ всичкитъ правила, всичкитъ закони, най-послѣ трѣбвало да постави този свой ученикъ на единъ изпитъ. Ешавора ималъ единъ мечъ, остъръ и отъ двѣтъ страни, и наждѣто посочвалъ съ този мечъ, всичко се разрушавало: камънитъ се разчупвали, водитъ се раздѣляли, звѣроветъ се умѣртвявали. Единъ день Ешавора казва на ученика си: искамъ да те опитамъ, дали въ тебе има добродѣтели. Той туря най-силната отрова на върха на този ножъ и казва на ученика си: ти ще знаешъ, че ако въ това животъ нѣкъдѣ има скрита най-малката лоша мисль, ти ще изгубишъ този си животъ и ще започнешъ наново живота си. Ако пъкъ нѣмашъ скрита нито една лоша мисль, съ твоя животъ ще стане нѣкакво чудо. Това било едно велико изпитание за този ученикъ. Ешавора го запитва: кажи ми сега, чистъ ли си? - Чистъ съмъ. Добъръ ли си? - Добъръ съмъ. Пълно ли е

сърдцето ти съ любовъ? - Пълно е. Уменъ ли си? - Уменъ съмъ. Изпълнилъ ли си всичко, каквото съмъ ти казалъ? - Изпълнилъ съмъ. Обичашъ ли Истината? - Обичамъ я повече отъ всичко. Добъръ, ще извадя сега ножа и ще опитамъ. Ако ти умрешъ подъ моя ножъ, това показва, че говоришъ лъжа, но ако останешъ живъ подъ моя ножъ, значи говоришъ Истината.

Сега, всички вие, които живѣте на земята, искате единъ животъ безъ изпити, искате тъй, много лесно да свършите и гимназия, и университетъ. Но, други сж Божиитъ закони, не зависи нито отъ мене, нито отъ васъ.

Този Учителъ Ешавора изважда своя мечъ, насочва го къмъ ученика си и го допира до тълото му. Този ножъ веднага се прѣвърналъ въ най-хубавата свѣтлина, и ученика останалъ живъ.

По-нататкъ вие сами може да си правите заключе-нията. Какво означава този ножъ? - Този ножъ е Божественото Слово, което влиза въ човѣка. Ако това Божествено Слово влѣзе въ твоя умъ и се прѣвърне на свѣтлина; ако това Божествено Слово влѣзе въ твоето сърдце и се прѣвърне на свѣтлина; ако това Божествено Слово влѣзе въ твоята душа и се прѣвърне на свѣтлина, ти ще останешъ живъ и ще покажешъ, че твоето сърдце е пълно съ Любовъ, твоятъ умъ е пълненъ съ Мѣдростъ и твоята душа е пълна съ Истина.

Та, онѣзи отъ васъ, които вървите въ този пѣтъ, трѣбва да издържате на всички изпитания. Ако вие, при сегашнитъ условия не можете да издържите едно страдание, едно изпи-тание, какъ ще се оправи свѣтътъ? Свѣтътъ изисква герои! Вие сте изгубили понятието си за Бога, и мислите, че Богъ е нѣщо отвлѣчено. Не е така. Има философи, които казватъ, че Богъ нѣма никаква форма. Не е така. Тъ казватъ, че не знаятъ, гдѣ е мѣстото на Бога, обаче ние знаемъ гдѣ е мѣстото на Бога. Азъ мога да ви кажа гдѣ е то, но нѣма да Го намѣрите. Тамъ, дѣто е Любовта, тамъ, дѣто е Мѣдростта, тамъ, дѣто е Истината, тамъ живѣе и Богъ. Съврѣменнитъ хора съ своето безвѣрие сж изгубили Бога отъ ума си и казватъ, че нѣма Господъ. Тъ

се хвалятъ съ това си безвѣрие. Хубаво, ако тѣ взиматъ това безвѣрие като едно атавистическо чувство, или като една непотръбна въщъ, вѣнъ отъ тѣхъ, разбирамъ, но ако тѣ изгубятъ Бога отъ душата си като Любовь, като Мѣдростъ и като Истина, тогава не е добръ за тѣхъ. Питамъ: такъвъ единъ народъ, такова едно общество или такъвъ единъ индивидъ може ли да живѣе? - Не. Народътъ го очаква смъртъ, общество-то го очаква смъртъ, индивидътъ го очаква смъртъ. Дѣто бутне този ножъ на Ешавора, всичко ще се разруши. Защо всичко ще се разруши? - За да покаже, че има една лъжа, въ която нищо не може да се съгради, за да покаже, че има една злоба, въ която нищо не може да расте; за да покаже, че има едно лицемѣрие, което никого не е облъкло. Лицемѣрието е една дреха, но никой не може да живѣе съ тази дреха.

И сега, всички хора се спиратъ и казватъ: тежъкъ е животътъ! Непоносимъ е животътъ! Защо е тежъкъ живо-тътъ? - Усложнения има. Защо е непоносимъ животътъ? - Е, такава е волята Божия. Не ни се живѣе. Да умремъ, да си заминемъ! Защо? - Е, карма е това. И всички искатъ да умратъ, да си заминатъ, но нищо не даватъ. Сегашните хора сѣ толкова лоши, че и като умиратъ, нищо не даватъ за бедните, нѣма да ви привеждамъ толкова факти изъ България, дѣто се случва да умира нѣкой богаташъ и едва ще остави нѣколко хиляди лева за бѣдните, а милионитъ не дава никому. Отива въ другия свѣтъ да го съдятъ, а за кого задържа милионитъ? - Ималъ синове, та тѣ да ги ядатъ. Не, умирашъ ли, ще раздадешъ паритъ си на бѣдните и ще кажешъ: Господи, всичко, каквото ми даде, раздадохъ го, за да изпълня Твоята воля! А сега питатъ: Господъ спи ли, та не вижда всичко това, което става? Ако има нѣкой, който вижда всичко, това е Богъ. Той не спи, Той всичко вижда. Ако има нѣкой, отъ чието око нищо да не е избѣгнало, това е Богъ. Казватъ: докажи! Всичко се доказва. Страданията, които идватъ, какво показватъ? Болеститъ, които съществуватъ, какво показватъ? Неразположенията които се явяватъ, какво показватъ? Имате ли едно

обяснение за всичко това? Кой от вас се радва на своите смущения? Кой от вас се радва на своите страдания? Аз не съм имал случай до сега още, да дойде някой при мене с своето страдание, с своята болка и да каже: Учителю, аз се много радвамъ. Защо? - Имамъ си една малка болка, едно малко страдание. Всъки, кой-какъ дойде, казва: Учителю, аз искамъ да ми вземешъ тази скръбъ. Чудни сж тия хора! Какъ е възможно да няма карамболъ? Всички тия хора седятъ на кувертата на единъ параходъ, който се люлѣ всрѣдъ развълнуваното море. Параходътъ се люлѣ, какъ е възможно ти да се държишъ? Ама направи така, да не се люлѣ. - Няма какво, параходътъ се люлѣ, и ти ще се люлѣешъ. Азъ ако искамъ да направя нѣщо, няма да заповѣдамъ на парахода, ще заповѣдамъ на морето. Пък и на морето няма да заповѣдамъ, но ще заповѣдамъ на въздуха горъ. Пък и на въздуха няма да заповѣдамъ, но ще заповѣдамъ на ония горъ, които регулиратъ живота. Ще имъ кажа: затворете прозорците, спрете онѣзи вентилации! Е, казватъ, това е научно обяснение! Прозорци няма на небето. Е, добръ, ще ви дамъ друго научно обяснение: срещнали се едно топло, и едно студено въздушни течения, та образували вѣтра. Какъ дойдоха туй топло, и туй студено течение? Какъ така, едните елементи да станатъ студени, а другитъ топли? Това сж все сили въ природата. Чудни сж хората! Дойде някой пжтъ някоя муха около мене, и азъ правя своитъ опити съ нея. Духна полека върху нея. Тя седи на ржката ми, не бѣга и си обяснява, какво става. Казва си: дойде едно топло течение. Азъ духна по-силно. Сега тя избѣга, и си казва: това е едно студено течение. Отдѣ дойде това течение? - Отъ мене иде. Тя отива при другитъ мухи и имъ казва: днесъ имаше едно силно течение. Силно течение имало! Това е една подигравка. Такива сж нашитъ дѣтински схващания. Сегашнитъ ни схващания, и въ науката сж такива. Хубави сж тия наши схващания, тѣ служатъ за размишления, но казвамъ, че ние още не сме дошли до самата истина, чрѣзъ която да си разяснимъ нѣщата, да урегулируме отношенията

си. И сега, за да не се люлѣятъ хората толкова много, азъ мога да кажа на тия разумни същества да спратъ туй течение. Ще имъ кажа: моля, спрете туй течение, понеже параходѣтъ се много люлѣе. И тѣ ще го спратъ. И сега, тази муха, ако би ми се помолила, ако би ми казала: моля ти се, спри това течение, защото отъ тебе идва то! - Азъ бихъ я подухалъ по-леко. Туй ще бѣде единъ лѣхъ, една приятна топлинка отгорѣ и, и тя ще се зарадва.

Сега, ние, отричаме разумнитѣ нѣща. Казваме: нѣма Господъ. Това е едно вѣрую загнѣздено не само въ българитѣ, но и въ всички други народи. Навсѣкъждѣ има невѣрници, но има и набожни хора. Набожни хора наричамъ тия, които като погледна, въ очитѣ имъ се чете, че тѣ иматъ едно вѣрую, което почива на една вътрѣшна опитностъ, а не на нѣкакви философски твърдения. Хубави сѣ тия открития на философитѣ, но трѣбва да имате една опитностъ като на Суиденборга. Трѣбва да имате една такава опитностъ, че като поставите върху нея своето вѣрую, да не се разклати ни най-малко. Туй ще бѣде една положи-телна, обективна наука, както е положително изгрѣването и залѣзването на слънцето, както е положително и изгрѣването на звѣздитѣ; тази наука ще бѣде тѣй положителна, както е положително всичко на земята, защото вие считате всичко на земята за реално, за положително. Ако имаме едно вѣрую, то трѣбва да бѣде като Истината. Истината засѣга еднакво всички хора, тя еднакво дава свобода на всички, споредъ степенѣта на тѣхното развитие. На всѣко същество трѣбва да се дадатъ условия свободно да се развива. И дѣйствително, Богъ е далъ на всички същества грамадни граници да се разви-ватъ свободно. Между земята и мѣсечината има грамадно пространство, въ което земята свободно се разхожда. Между слънцето и земята сѣщо така има грамадно пространство. Злото е тамъ, че ние често правимъ неестествени връзки. Често хвърляме мостъ между себе си и другъ нѣкой човѣкъ, и като се сприятелимъ, скарваме се. Ако се скарвашъ, по-добър не се сприятелявай! Ако се скарвашъ, приятелството нѣма

смисъл. Приятелството трябва да е поставено върху едни здрави връзки. Някои казват: хайде да оженим този! Добър да го оженим, но ако тази женитба стане причина тия хора да се карат, тя няма смисъл. Пръдзначението на женитбата е съвсѣм друго. Ако вие се жените, за да народите дѣца и да се карате, какъвъ смисъл има това женене? Всичкитѣ нѣща трябва да бѣдат разумни. Дѣтето трябва да бѣде разумно, да обича майка си и да пази свещено нейната ограда. Дѣте, което не обича майка си и не пази свещено нейната ограда, не е разумно дѣте. Ако единъ учителъ образува единъ класъ, въ който да ставатъ скандали, какъвъ смисъл има този класъ? Ако се образува една държава, която да ограничава своитѣ поданици, да ги затваря и убива, какъвъ смисъл има тази държава? Не, членоветѣ на тази държава трябва да живѣятъ въ миръ, да има любовъ между управляващи и управляеми. Ако няма любовъ, какъвъ смисъл има тази държава? Казватъ: да се защитава. Да, но въ ангелския свѣтъ, въ Божествения свѣтъ, между управ-ляващитѣ и управляемитѣ на една държава има любовъ. Когато любовта се тури като база въ една държава, тогава всички нейни поданици ще могатъ да живѣятъ единъ щастливъ и прѣкрасенъ животъ. Ако ние приемемъ едно религиозно вѣрую, и си търсимъ недостатъцитѣ, какъвъ смисъл има то? Ако туй вѣрую ни събира съ цѣль да се сближимъ, да станемъ разумни и да се свѣржемъ съ Бога - разбирамъ, има смисъл тогава!

И тъй, злото у насъ е осъдено на разрушение. То прѣд-ставлява онази неорганизирана, изостанала материя отъ миналитѣ сѣществувания, която се разлага. Тази материя не влиза въ състава на единъ духовенъ човѣкъ. Злото прѣдставлява сили, които иматъ противоположно дѣйствие въ човѣшкото развитие. Ако вие се съмнѣвате, направете единъ малъкъ психо-логически опитъ. Като направите този опитъ, ще видите, че въ свѣта има извѣстни сили, които дѣйствуватъ въ едно направление, и други сили, които дѣйствуватъ въ обратно направление. Запримѣрь, вие сте

неразположени, крайно недоволни сте от живота си. Намърете тогава единъ много добъръ човѣкъ, пълень съ любовь. Концентрирайте ума си къмъ него и вижте, каква промѣна ще стане у васъ. Щомъ почнете да мислите за него, не е важно, дали той знае това, или не, веднага вашето недоволство ще почне да се топи, вашиятъ умъ ще се просвѣтли, и вие ще кажете: сега разбрахъ че животътъ има смисълъ. Защо става това? Понеже въ този добъръ човѣкъ има други сили, противоположни на вашитъ, та като се докоснете до него, той измѣня направлението на вашитъ сили къмъ добро. Послѣ, направете и другъ опитъ. Нѣкой пѣтъ сте разположени много, радостни сте. Веднага концентрирайте ума си къмъ единъ лошъ човѣкъ и ще видите, че нѣма да се мине е половинъ часъ, и ще ви обхване голѣма тѣга, голѣма мѣка, която ще измѣни настроението ви. Слѣдователно, и вие, като индивидъ, така влияете на хората. Ако сте добри, всѣки, който се докосне до васъ, ще му влияете въ добра насока. Като казвамъ добри, разбирамъ вътрѣшното състояние на душата. Ако сте лоши, който се допре до васъ, веднага ще промѣни своето състояние въ лошо. Нѣкой пѣтъ казвате: да бждемъ добри! Добъръ човѣкъ е онзи, у когото Божията Любовь се влива постоянно. Това се казва “втичание”. Сѣщо така добъръ е онзи човѣкъ, у когото се втича Божествената Мѣдростъ и Божествената Истина.

И тѣй, нѣкой пита: какъ да познаваме Божествената Любовь, какъ да познаваме, че ни е посѣтила? - Щомъ отправишъ ума си къмъ Бога, Божествената Любовь ще се влѣе въ тебе, и ти ще усѣтишъ, че сърдцето ти се отваря. Ако си богатъ човѣкъ, сърдцето ти ще се отвори, и ти ще раздадешъ 100-150-200 хиляди лева на този - на онзи; ако си земеделецъ, ще дадешъ отъ имането си на бѣдни, трудолюбиви хора; ако си ученъ и уменъ човѣкъ, ще отворишъ училище за бѣдни, да се учатъ. Туй прави Божествената Любовь, като дойде. Тя дава свобода на всички хора. Щомъ дойде онази егоистичната любовь, ти като видишъ, че нѣкой има пари, започвашъ

да правишъ съ него гешефти, туй онуй, докато му вземешъ всичкитъ пари, и той остане послѣденъ просякъ. Защо се свърши работата така? Казвашъ: е, усложнение е станало. Дойде нѣкой бѣденъ човѣкъ въ едно религиозно общество, дѣто се говори за Бога, и поиска нѣкаква помощъ, но тѣ го изпждятъ и си казватъ: е, такава е волята Божия. Трети нѣкой пѣкъ, като не може да живѣе по Бога, трѣгне на широко изъ пѣтя и си казва: е, такава ми е кармата. Други нѣкой отъ външния свѣтъ, като не може правилно да си постави живота, казва: е, такива сѣ икономическитъ условия. Единъ ще каже едно, другъ - друго, и считатъ, че въпроситъ сѣ разрѣшени. Не е така, братко. Икономическитъ условия ни най-малко не сѣ тия, които ни спѣватъ. Икономическитъ условия трѣбваше ли да спратъ пробиването на онзи тунелъ между Швейцария и Италия? Буритъ на моретата можаха ли да спратъ англичанитъ да си правятъ тѣзи великани параходи? Какво не направиха хората! Вътъртъ спрѣ ли ги? Не, като излѣзе вътъртъ, тѣ му се опрѣха. Вътъртъ казва: опрѣха ми се тия хора. Взеха всичко въ съображение и разумно работяха. Мислите ли, че ако ние служимъ така разумно на Божественото въ себе си, че нашитъ кораби ще потънатъ? Не, тѣ ще устоятъ на туй море. Но, ако не служимъ разумно на Божественото въ себе си, тия малки наши кораби ще потънатъ въ морето. Тия малки кораби, това сѣ тия ангели, които Богъ изхвърли отъ небето, т. е. прати ги на земята да се учатъ. Той ги тури въ материята, дѣто и до сега работятъ. Ако тѣзи градове за сега сѣ разрушени, има и добри причини за това разрушение. Нали така постѣпватъ и сегашнитъ лѣкари? Като се явятъ нѣкои заразени мѣста, или като се яви нѣкоя инфекция по тѣлото, тѣ си служатъ съ лѣкарства, които изгарятъ инфектираната частъ. И вие ще употребявате принципа на Любовта като една положителна сила навсѣкѣждъ въ живота си. Употрѣбите ли тази сила, каквото и колкото неблагоприятно положение или условие да срещнете, тя всѣкога ще укаже едно смекчающе дѣйствиe и ще облекчи положението ви. Най-първо тя ще произведе една промѣна

въ ума, въ сърдцето и въ волята ви, а послѣ ще произведе една смекчающа атмосфера и наоколо ви. Хората, които сж около васъ ще омекнатъ, и животътъ ви ще стане по-носенъ. Азъ не ви говоря за Любовь-та, като една мека сила. Не, не, вие съзнателно трѣбва да опитате, какъ дѣйствува Божията Любовь въ васъ.

Та, казвамъ сега на всинца ви: вложете въ сърдцата си Божията Любовь и не чакайте да дойде тя слѣдъ хиляди години! На онѣзи пѣкъ, които сж я вложили, казвамъ: разширете вашата канализация: Любовьта е една велика сила и вие можете да я опитате. Вие още не сте опитвали величието на Божията Любовь, въ която има едно голѣмо разнообразие. Вие още не сте опитвали красивото, хубавото. Ще го опитате въ туй разнообразие. А като носите страданията, тия страдания ще укрѣпятъ коренитъ на вашия животъ, да станатъ по-силни. Върху тѣзи корени ще се появятъ клонищата, а клонищата ще произведатъ радоститъ. Скрѣбътъ е послѣдствие отъ злото, а радостта е послѣдствие отъ доброто. Слѣдователно, злото образува коренитъ на човѣшкия животъ, а доброто образува клонищата. Тѣй е създалъ Господъ - злото да работи вътрѣ въ почвата. Затуй казва пословицата: “Коренитъ на знанието сж горчиви, а плодоветъ - сладки”. Туй е вѣрно. Не се старайте да направите тѣзи корени сладки! Не се старайте да дадете обратно направление на коренитъ, нагорѣ, защото тѣ ще изсъхнатъ. Коренитъ трѣбва да иматъ направление къмъ центъра на земята. Безъ зло, вие не можете да живѣете. Оставете коренитъ въ по-гѣстата материя, въ почвата, а клонищата нека останатъ въ по-рѣдката материя, въ въздуха. Послѣ, не разрѣшавайте въпроситъ така бързо, да казвате, че нѣкои хора сж материалисти. Оставете тия хора! Тѣ работятъ долу въ почвата, трѣбватъ ни насъ. Масъ трѣбва за колелетата, за да върти машината.

И тѣй, ако разгледаме съврѣменното общество съ всички тия прояви въ него, ние не трѣбва да роптаемъ противъ тѣхъ, но трѣбва да гледаме разумно да ги поправимъ. Въ съврѣменнитъ училища при възпитанието на младитъ ние трѣбва да дадемъ една съвршено нова

насока, нови методи. Разбира се, тия методи не могат да се дадат тъй, както въ тази моя беседа, но казвамъ, че има методи, чръзъ които човѣчеството може коренно да се измѣни. Азъ не съмъ за тия залъгвания, за тия палеативни сръдства, но трѣбва едно коренно измѣнение на човѣчеството. Отъ всичкото това старо трѣбва изцѣло, коренно да се освободимъ. Друго-яче не може! Има биологически закони, които видоизмѣнятъ старото. Ако онова дѣте, което до деветия мѣсецъ живѣе въ утробата на майка си, излѣзе прѣди този срокъ навънъ, то съ своето тѣло не ще може да живѣе - ще умре. Но, докато е въ утробата на майка си, между неговото тѣло и това на майка му има ембриологически връзки, посрѣдствомъ които то живѣе. Въ човѣка сега се гради едно тѣло по-хубаво, по-красиво, по-издържливо отъ сегашното, и между него и новото тѣло пкъ има една такава нишка. Като се освободимъ и отъ това тѣло, ще се създаде друго тѣло, и тогава ние ще започнемъ единъ съзнателенъ, духовенъ животъ. Но за това нѣщо се изисква единъ ножъ, като този на Ешавора и добродѣтели, като тия на Бенама. И като се докосне този ножъ до васъ, трѣбва да се произведе една свѣтлина. Ще кажете: дали този човѣкъ говори Истината? Не е важно, дали азъ говоря Истината: азъ зная, че говоря Истината, но важното е, дали вие възприемате тази Истина. Не е въпросътъ, какво говоря азъ, а - какъ живѣя. Говорътъ ни ще бѣде съобразно живота, който живѣемъ. Нѣма нищо скрито-покрито прѣдъ Бога! Слѣдо-вателно, този Богъ, за когото ви говоря, не е безъ форма. Той е най-красивиятъ. Ако вие бихте видѣли Бога в Неговото тѣло, само тогава бихте си Го прѣдставили. Ако Христосъ казва, че е Богъ, то е затова, защото Богъ се изявилъ въ човѣшка форма. Значи, човѣшката форма играе извѣстна роль въ свѣта. И дѣй-ствително, цѣлиятъ козмосъ е съставенъ по образа на човѣка. Всички съврѣменни учени хора, които сж дълбоко освѣдомени върху тайните на Битието твърдятъ сжщото. Цѣлиятъ козмосъ се прѣдства въ формата на единъ човѣкъ. Слѣдователно, всѣка една частъ отъ твоето малко тѣло отговаря на

съответната част от туй велико тѣло. Извѣстни звѣзди отъ млѣчния пѣтъ, или отъ което и да е съзвѣздие, или пъкъ извѣстни системи могатъ да се разговарятъ съ тебѣ, кждѣто и да се намирашъ ти. Тѣ иматъ станции въ твоя мозѣкъ. Ако разбирашъ езика имъ, всѣки день ще можешъ да чуешъ по една новина, станала на слънцето, на Юпитеръ, или на коя и да е друга звѣзда. Казвате: можемъ ли да говоримъ за звѣздитѣ? - Можете. Разумниятъ може да говори, но глупавиятъ какъ ще говори? За глупавия сѣ затворени звънцитъ на тия станции. Казвате: забранено е да говоримъ за тия нѣща! Ами за какво да говоримъ? - За пари, за пари! Ами че паритѣ сѣ разпрѣдѣлени въ свѣта! Опрѣдѣлено е кому колко да се паднатъ. Още като се раждашъ, има единъ законъ, който опрѣдѣля, богатъ ли ще бѣдешъ, или не. Ако не си опрѣдѣленъ за богатъ, и 100 чифта царвули да скѣсашъ, нѣма да успѣешъ. Ако си роденъ да бѣдешъ богатъ, богатството ще си дойде и безъ да го търсишъ. Тия, които сѣ богати, то е не защото сѣ много умни, не че сѣ съумѣли да го добиятъ, но то само си идва. Рѣкитѣ какъ идватъ? Не мислете, че за да дойдатъ рѣкитѣ, земята прави нѣкакви усилия. Не, тѣ сами си идватъ. Турцитѣ казватъ: “Ако ти е опрѣдѣлено на късмета богатъ да бѣдешъ, богатството само ще си дойде”. Богатиятъ е опрѣдѣленъ богатъ да си бѣде. Богатството си иде, като нѣкое мѣсто богато съ растител-ностъ. Учениятъ е опрѣдѣленъ ученъ да бѣде. Сиромаштъ е опрѣдѣленъ сиромашъ да бѣде. Има сиромашия, която азъ бихъ прѣдпочелъ прѣдъ богатството. Такава сиромашия е една велика служба! Азъ не говоря за онзи сиромашъ, който се смущава отъ положението си, който хвърля главата си отъ отчаяние, но азъ говоря за онзи сиромашъ, който, заобиколенъ отъ жена си и дѣцата си, радва се, пѣе. И като има единъ хлѣбъ, изяждатъ го съ благодарностъ и казватъ: добъръ е Господъ и за напрѣдъ! Въ онази благодарностъ на разумното сърдце, хлѣбътъ въ този свѣтъ може да се увеличи. Нѣкой казва: за да се направи добро въ този свѣтъ, изискватъ се голѣми усилия. Не, да се прави добро, това не е мѣчна работа. Ако азъ

имамъ 100 зрънца, какво ми коштува да бръкна въ земята, да направя дупка и да ги посъя? За да посъя едно зрънце трѣбва ми само една минута. Петъ минути седи нѣкъдѣ на почивка - петъ зрънца ще посъя. Слѣдъ 10 години какъвъ резултатъ ще има? Колко ябълчни дървета ще израстнатъ? Ако на всѣка почивка посѣвамъ по едно зрънце, това посѣване ще има много добри послѣдствия. Седне нѣкой, мисли си нѣщо. Какво мислишъ бе, братко? Вземи едно съменце и го посѣй въ земята! Ама чакай да прочета нѣкоя книга, да видя какъ се посѣватъ съменцата. Не ти трѣбва никаква книга, никаква наука. Бръкни съ една прѣчка въ земята, посѣй съменцето единъ см. навжтрѣ въ почвата, сипи му малко водица отгорѣ, и свършена работа! Ти посаждай, Господъ ще му мисли. Ама чакай да видя по какъвъ планъ да ги наредя. Бе посаждай и не мисли! Ние все чакаме другъ да нареди тази работа. Така е и по отношение правенето добро. Казваме: нѣма условия за правене на добро. - Има условия.

И тъй, иде деньтъ за единъ великъ изпитъ! Вашиятъ Учителъ ще дойде прѣдъ васъ съ своя ножъ, на върха на който ще има най-ефикасната отрова. Ако въ васъ се намѣри нѣкаква лъжа, нѣкакво зло, вие ще изгубите живота си, но ако излъзете тъй чисти, както говорите, вие сте на правата страна. Никаква лъжа да нѣма въ васъ! Да съзнавашъ въ себе си своитѣ погрѣшки, да се стремишъ да ги изхвърлишъ и да кажешъ: има нѣща въ мене, които не сѣ чисти, трѣбва да се очисти и нищо да не крия. Това е благородство! Вие не трѣбва да криете своитѣ погрѣшки, но да бѣдете доблестни да ги изправяте. Вие казвате: а, той иска да ни замотае! Ами ако азъ ви замотая, какво ще добия? Не, важното е въ васъ да се прояви Божестве-ното. Сега азъ седя тукъ прѣдъ васъ, спрѣлъ съмъ се и искамъ да бодна по едно съменце. Ами за кого правишъ тия работи? - За васъ, за васъ сядя тия съменца. Правете и вие така, бодвайте навсѣкъдѣ по едно съменце! Като се срещнете, бодвайте по едно съменце! Вие казвате: да бѣдемъ благородни! Въ какво седи благородството на вашия характеръ? - Въ Любовта. И наистина, ако

имате Любовъ, Мъдростъ и Истина, пътятъ ви ще се отвори. Туй небе, което е организирано отъ висши същества е отворено прѣдъ насъ. То се интересува за живота на единъ добъръ човѣкъ. И нѣма по-красиво нѣщо отъ това! Казватъ отъ тамъ: какво прави еди-кой си човѣкъ отъ София, отъ Петербургъ, отъ Парижъ, отъ Токио, отъ Пекингъ? Говорятъ съ тия души, интересуватъ се за тѣхъ. Небето е съставено отъ велики души, и затова е велико въ своитѣ дѣйствия. То не е дребнаво. Ангелитѣ сѣ велики души. Нѣкой казва: ангелитѣ не сѣ като хората. Да, не сѣ като хората. Грѣхъ нѣма въ тѣхъ, но въ тѣхъ има една велика душа, която изпраща своята свѣтлина къмъ хората, да изправя тѣхнитѣ криви възгледи. Нѣкой пѣтъ, като ви слушатъ, какъ мислите за Бога, тѣ се чудятъ. Защо мислите така за Бога? Защото сте изгдили Бога отъ сърдцето си, отъ ума си, отъ волята си. Като послѣдствие на това, вие сте изгубили живота, свѣтлината и свободата, изпаднали сте въ една вътрѣшна борба и затуй страдате. И какво ви остава тогава? - Остава ви робството, остава ви злото, остава ви тъмнината. И послѣ казвате: е, трѣбва да умремъ. Защо? Защото ставатъ услож-нения, защото такава е волята Божия, защото такава ни е кармата, такива сѣ икономическитѣ условия. Не, въпросътъ не седи въ това. Въпросътъ е да възприемемъ Божията Любовъ, защото тя разширява човѣшкия умъ, човѣшкото сърдце, човѣшката душа и се проявява всѣки моментъ. За тази Любовъ нѣма нищо невъзможно. Тази Любовъ носи онова необходимо знание, съ което можемъ да се справяме при всички мъчнотии въ живота. Тази Любовъ е въ сила да възкреси сина ви. Вие искате физическо възкресение. Не, възкресението не е физически, то е духовенъ процесъ. Онзи човѣкъ, който е духовенъ, той възкрѣсва веднага. Такъвъ човѣкъ напълно те разбира, на него може да се разчита всѣкога. Кой е честенъ човѣкъ? Ако азъ съмъ единъ богатъ човѣкъ, ще те извикамъ и ще ти кажа: занеси тѣзи пари въ Парижъ, въ Лондонъ или къдѣто и да е другадѣ, и ако ти направишъ тѣй, както искамъ, ти си единъ честенъ човѣкъ. Ако

торбата не отиде на място какво показва това? Е, хубаво, тъй торби отишли ли сж на мястото си? Като говоримъ за честностъ, азъ не разбирамъ тази обикновената честностъ. Подъ честенъ човѣкъ азъ разбирамъ този, който е честенъ въ цѣлата си душа: честенъ спрѣмо всички души, честенъ спрѣмо цѣлото човѣчество, честенъ спрѣмо Бога, ангелитѣ. Туй разбирамъ азъ подъ думата честенъ човѣкъ! Ако си прѣстѣпилъ нѣкъдѣ, веднага да искашъ да изправишъ грѣшката си.

И тъй, Богъ ще съсипе онѣзи градове напълно. Сегашното положение ще се измѣни, ще дойде положение на животъ, въ който нѣма да има вече смъртъ. Тогава вие ще живеете въ свѣтлина и нѣма да има нужда да се учите по този старъ начинъ. Този ще бѣде деньтъ, въ който Ешавора ще изпита своя ученикъ Бенамъ. Ще го пита: живѣлъ ли си тъй честно, както Богъ изисква? Като кажешъ, че си живѣлъ честно, ще дойде изпитиѣтъ. И каквито бѣдатъ резултатитѣ, това ще покаже, до колко си възприелъ онази велика Истина. Това е което нари-чатъ “прѣтегляне”. Нали се казва за онази слѣпа богиня Темида, че тя тегли постѣпкитѣ на хората? Азъ се чудя какъ сж прѣдставили Темида съ затворени очи! Това е една изопачена прѣдстава. Очитѣ на Темида сж много отворени, на четири гледатъ. Когато нѣкой човѣкъ направи нѣкоя погрѣшка и не я изправя, тя държи очитѣ си отворени, но щомъ чуе, че нѣкой съгрѣши и изправи погрѣшката си, тя си затваря очитѣ. Тя ходи съ затворени очи прѣдъ праведнитѣ, а съ отворени - прѣдъ грѣшнитѣ. Тя е много благородна, но има една служба да прѣтегля и казва: “Срамувамъ се за своята служба”! Като види, че нѣкой грѣши, не забравя службата си, веднага взима драмоветѣ, окото и не мръдва - прѣтегля и прави своитѣ заключения. Темида, това е богиня на скрѣбта. Тя причинява скрѣбъ на хората, когато грѣшатъ.

И тъй, само този е великъ ученикъ, който може да издържи послѣдния си изпитъ. Вие казвате: дано Господъ бѣде добѣръ къмъ насъ, да не бѣде много строгъ, много вискателенъ. Нѣма защо

Господь да не е много строгъ. Господь си има програма, и ние трѣбва строго да изпълнимъ Неговата воля, споредъ тази програма. Тази програма е строго опредѣлена, тя е дадена всекому споредъ силитѣ и затова всѣки може да изпълни волята Божия и да приеме едно благо.

Всѣки единъ отъ васъ може да направи опита, да кон-центрира ума си къмъ единъ добъръ човѣкъ. Намѣрете въ свѣта единъ добъръ човѣкъ, кждѣто и да е той, и направете опита, за да се увѣрите. Щомъ се увѣрите, съединявайте се повече съ добри хора. Не ходете да търсите лошитѣ хора. Азъ гледамъ, нѣкои отъ васъ съ свѣщъ търсятъ лошитѣ хора. Не ви трѣбватъ много такива, единъ ви е достатъченъ. Не търсете лошитѣ, но добритѣ хора търсете съ свѣщъ! За туй се изисква знание. Добритѣ хора, това сѣ игли на Витоша. Лошитѣ хора навсѣкждѣ ще ги намѣрите, но добри трѣбватъ! За да ги намѣрите, трѣбва да имате знание. Като ги намѣрите, въ душата ви ще стане едно прѣобразование. Този добъръ човѣкъ ще ви бѣде като майка, като баща, като учителъ, като приятелъ. Той е единъ пратеникъ отъ небесния свѣтъ, дошълъ да освѣти пѣтя на вашата душа. Той ще бѣде нѣщо реално. И деньтъ, въ който го срещнете, за васъ ще се открие единъ новъ свѣтъ. И казва се въ Писанието: “Изпрати Святия Си Духъ!” Давидъ казва: “Не отнимай туй велико благословение, което Си ималъ къмъ раба си!”

Сега, Божиятъ миръ да почива върху васъ! Дано малкото посадено въ васъ принесе своята полза!

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ, на 16 Ноември,
1924 г. въ гр. София.*

Да угоди на народа.

“Тогазъ Пилатъ, понеже ищеше да стори угодното на народа, пусна имъ Варава, а Исуса като Го би, прѣдаде Го на разпятие¹”.

Въ проявата на разумния човѣшки животъ дѣйствуватъ три велики принципа, отъ които произтичатъ три закона. Първиятъ законъ съ който човѣкъ се запозналъ отъ най-ранни врѣмена, който училъ до сега е любовта къмъ себе си, т. е. да обичашъ себе си. Този законъ всички същества го знаятъ - отъ най-големитъ до най-малкитъ. И най-дребното същество, което едва виждаме подъ микроскопъ, е научило този законъ - и то обича себе си. Нѣма същество, което да не обича себе си.

Вториятъ законъ е тъй наречениятъ “любовта къмъ ближния”, който законъ заставя всички същества да се сдружаватъ въ едно, да живѣятъ въ общества, да иматъ отношения едни къмъ други.

Третиятъ и послѣдниятъ законъ е “любовта къмъ Бога”.

И дѣйствително, човѣкъ най-първо е започналъ съ закона, който се отнася къмъ частитъ. Законътъ на егоизма, любовта къмъ себе си, е законъ за отношения на частитъ къмъ цѣлото. Любовта къмъ Бога или законътъ за цѣлото, самъ по себе си е непонятенъ и остава да се проучава за бѣдеще. Когато се говори за любовта къмъ Бога, тази идея е отвлѣчена, непонятна. Хората казватъ: ами че какво нѣщо е любовъ къмъ Бога? Любовта къмъ себе си я разбираме, но какво нѣщо е любовъ къмъ Бога, ние не можем да разберемъ. Азъ ще ви опрѣдѣля какви сѣ отношенията на всичкитъ видове любовъ, но какво нѣщо е сама по себе си тази велика любовъ, тя е необяснима. Какви прояви могатъ да се явятъ въ любовта къмъ себе си? Ти се богатъ, имашъ голѣмъ дворъ и си отглеждашъ кокошки, патки, пуйчици. Ставашъ сутринъ рано, забърквашъ имъ малко зобъ,

¹ Марка 15:15

нахранишъ ги, грижишъ се за тяхъ, обикаляшъ ги по нѣколко пѣти на день. Всички тия сѣщества живѣятъ около тебе, повидимому ти минавашъ за тяхенъ господаръ, и всички ти се радватъ. Тѣ мислятъ, че ги обичашъ. Обаче, единъ день, тѣй както ги наобикаляшъ, погледнешъ на една, на друга отъ тяхъ, докато хвърлишъ око върху нѣкоя мазничка, приличничка кокошка и си казвашъ: тази ще ме развесели. Нали, най-послѣ, и азъ ще трѣбва да живѣя? Обико-лишъ около нея 1-2 пѣти, докато я хванешъ, а тя мисли, че я обичашъ. Заколишъ я, занесешъ я на жена си и казвашъ: жено, мазничка е тази кокошка! Ще я опечемъ съ малко картошки, ще купимъ малко винце, ще извикаме и музиканти, ще поканимъ приятели на гости, та едно хубаво угощение ще си устроимъ! Тѣй върви животътъ. Това е любовъ! И вие, като наблюдавате, виждате, че като хванатъ тази кокошка, тя си покрѣка малко, но нѣма законъ, който да я защищава. Турятъ ножа на гърлото и, и тя млѣква. Значи, когато ние се радваме, всички други сѣщества наоколо ни страдатъ. Утрѣ, по сѣщия законъ ще хванешъ една малка пуйка, едно младо теленце или едно малко агънце и ще го заколишъ. Но, ако въ душата ти се яви любовъ къмъ Бога, проявитъ на този законъ сѣ обратни. Ти хванешъ една кокошка и ти е приятно, че ще я заколишъ, но този законъ отвѣтрѣ ти казва: ти нѣма да ядешъ тази кокошка, нека и тя си живѣе тѣй, както и ти живѣешъ. Има за тебе леща, грахъ, бобецъ, пѣкъ има и плодове: орѣхи, лѣшници, смокини, сухо грозде, ябълки, круши, банани. Послѣ, има и картошки, зимни ябълки и много други. Господъ казва: “Всичко, що човѣкъ посади, може да се ползува отъ плодоветъ му”. А то е такова разнообразие! И тогава ти казвашъ: ще пусна кокошката, ще я оставя да живѣе. Защо? - Заради Господа. Туй е най-малката проява на Божията Любовъ.

Сега, като изнасямъ този въпросъ, всички казватъ: какъ, ние не трѣбва ли да живѣемъ? - Трѣбва да живѣемъ, но разумно. Въ свѣта има два живота: човѣшки и Божественъ. Въ човѣшкия животъ дѣйствува човѣшката любовъ. Какво произвежда тя? - Човѣшката

любовь, любовта на егоизма е създала живота на смъртта. Значи, първият закон е родил смъртта. От човъшката любов не може да излезе нещо хубаво. Следователно, всеки човък, който върва в тази любов и я приема като принцип, непременно ще има в живота си радости и скърби. Животът, в който царува човъшката любов, там силният разполага с живота на слабия. Тъй е било навсякъде и в всички времена.

В третия закон, в закона на Божествената Любов е вечният живот. Там смъртта се изключва.

И тъй, по какво се познава човъшката любов от Божествената? Там, дѣто царува човъшката любов, хората умират. В тази любов човък непременно трѣбва да умре. Има дълбоки окултни причини, които доказват, защо човък трѣбва да умре. Човък трѣбва да умре, защото той не е последното същество, което живѣе на земята. След него има множество по-малки същества, които трѣбва да го изядат точно тъй, както и той изяжда други същества. Бацилите на чумата, на холерата и на много други болести, всички заедно рѣшават, че човък трѣбва да умре. Следователно, човъшката любов, сама по себе си, носи извѣстни утайки. Хубава е човъшката любов, но поради тѣзи утайки, които носи, кръвта се заразява, става нечиста и човък умира. Тази отрова идва от онѣзи живи същества, които човък изяжда. Щом хванете една кокошка, или едно агне, с цѣль да го заколите, в тѣх се заражда чувството на умраза и страх. Тази умраза, този страх днес внесат малко отрова в кръвта на човка, утрѣ внесат малко отрова, докато тия отлагания се натрупат толкова много, че стане съвършено отравяне на кръвта. Тъй че въпросът не седи в това, с какво се храним, но какъ е приета тази храна. Сега аз не говоря тукъ в полза на кокошки-тѣ, да ги защищавамъ. Да се ядат кокошките, това е от полза за тѣх, но важното е, че ние сме нарушили принципа, прѣстъпили сме закона на Божията Любов. Не е въпросът и в това, да не ядемъ месо, но важният въпрос е, че разумният

човѣкъ не е създаденъ да яде нито кокошки, нито агнета, нито пуйки. Човѣкъ е създаденъ за сѣвсѣмъ друга храна. И Христосъ, като слѣзълъ отъ небето, казалъ: “Азъ съмъ живи-ятъ хлѣбъ, и който ме яде, живъ ще бѣде”. Питамъ: защо Христосъ взима думитъ “азъ съмъ живиятъ хлѣбъ”?

Изобщо, ние, сѣврѣменнитъ хора, трѣбва да се пазимъ отъ всички заблуждения на миналото, които врѣменно изпък-ватъ въ нашето съзнание. Тѣй както е свѣтътъ, даже и най-умнитъ, и най-добритъ хора иматъ възможностъ да се заблудятъ въ живота си. И най-опитниятъ пѣтешественикъ, ако нѣма компасъ, може да се заблуди въ пѣтя си. Попадне ли въ мъгливо врѣме въ нѣкое поле, той нѣма да знае накѣдъ е изтокъ, западъ, сѣверъ и югъ и вижъ, заблудилъ се въ посоката си. Ако той е много уменъ човѣкъ, ако е наблюдавалъ природата, нѣма да изгуби пѣтя си, но мнозина отъ васъ може да се забатачите. Тогава, какъ ще познаете накѣдъ е изтокъ? Денемъ, напримѣръ, въ мъглата, какъ ще познаете накѣде е изтокъ, накѣдъ е западъ, накѣдъ е сѣверъ и накѣдъ е югъ? Ако сте наблюдавали камънитъ, ще познаете по тѣхъ. Тия камъни, които сѣ къмъ сѣверъ, иматъ едни краски, а тия, които сѣ къмъ югъ, иматъ други краски. Слѣдователно, камънитъ ще бѣдатъ вашиятъ компасъ. Ще вземете едно камъче и то ще ви покаже накѣдъ е изтокъ. Като намѣрите изтокъ, по особени математически прѣдположения ще намѣрите и другитъ три посоки, а отъ тамъ и своя пѣтъ.

Сега, вие казвате, че трѣбва да живѣете. Въ какво седи сегашниятъ ви животъ? Животътъ седи ли въ яденето? Не, яденето е само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ спането? Не, спането е само едно условие за животъ. Живо-тътъ седи ли въ мисленето? Не, мисленето е само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ чувствата? Не, чувствата сѣ само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ работа-та? Не, работата е само едно условие за животъ. Е, тогава въ какво седи самиятъ животъ? Животътъ ние не го разглеждаме вънъ отъ насъ. Животътъ сме ние. Нѣкои искатъ да

разглеж-датъ живота обективно. Вие не можете да разглеждате живота обективно. Щомъ извадите живота вънъ отъ себе си, вие сте мъртви. И тогава, за какво може да разсъждава, за какво може да мисли мъртвиятъ човѣкъ? Слѣдователно, посоката, въ която ние се движимъ сега е да придобиемъ живота. Кой животъ? Не този егоистичниятъ, човѣшкиятъ, животъ, но Божествениятъ. Ние имаме човѣшкия животъ, но той не ни задоволява той е животъ, който постоянно носи промѣни. Каквито реформатори и да се явятъ на земята, каквото и да ви говорятъ, нищо не могатъ да направятъ, за да измѣнятъ човѣшкия животъ. Въ него има двѣ състояния. Едното състояние е състояние на скръбъ, а другото - на радостъ. Вие не можете да ги измѣните. Който иска да бѣде радостенъ на земята, непременно трѣбва да бѣде и скърбенъ; и който е скърбенъ на земята, непременно ще бѣде и радостенъ. Вие може да кажете: защо Господъ е направилъ свѣта така? Не, Господъ не го е направилъ така. Днесъ, и философи, и обикновени хора казватъ: защо е така студено на земята? Защо Господъ испра-ща студа? Не, студътъ и топлината земята ги произвежда, студъ и топлина има само на земята. Слънцето испраща само енергията, тамъ нѣма никакъвъ студъ. При съврѣменнитъ изчисления на ученитъ, които твърдятъ, че на слънцето има топлина отъ 35 милиона градуса, какъ е възможно да се говори за студъ? Е, тогава защо има студъ на земята? Какво нѣщо е студътъ? - Малко количество топлина. Слѣдователно, земята образува топлината, земята образува и студа. Студътъ и топлината сѣ качества на земята. Азъ казвамъ, че ние сме причината за скръбта, и за страданията на земята, а Богъ испраща Любовета, т. е. тази топлинна енергия. И тъй, скърбитъ и страданията сѣ наши състояния. Ти скърбишъ. Защо скърбишъ? - Защото си изгубилъ нѣщо. Ти си радостенъ. Защо? - Придобилъ си нѣщо. Каква философия има въ това. Причината да скърбишъ е, че си изгубилъ нѣщо, или че искашъ много нѣщо. Но утръ като го придобиешъ, пакъ ще го изгубишъ и слѣдъ това пакъ ще бѣдешъ скърбенъ. Имашъ

кѣща - радвашъ се, но утрѣ като изгори кѣщата ти, ще бѣдешъ скърбенъ. Ражда ти се синъ - радвашъ се, утрѣ умре синъ ти - скърбенъ си. Имашъ приятель - радвашъ се, утрѣ го изгубишъ - скърбенъ си. Е, добръ, при всичкото това разочарование, което ние, съврѣменнитѣ хора имаме отъ хиляди години насамъ, потърсихме ли неизмѣн-ното? Ние всички мязаме на Наполеона, наполеоновци сме, но въ какво отношение? Въ едно сражение при Ватерлоо, Наполеонъ взелъ участие съ своята кавалерия, но по пѣтя, прѣзъ който трѣбвало да мине имало една дълбока пропасть. За да прѣмине тази пропасть, трѣбвало голѣма частъ отъ пѣхотата да я запълни и отгорѣ надъ тия трупове на мине Наполеонъ съ своята кавалерия. Ние всички се хвърляме въ тази пропасть, и като мине Наполеонъ надъ нашитѣ кости, казваме: нека Наполеонъ побѣди! Наполеонъ побѣди ли? Гдѣ сѣ резултатитѣ на наполеоновитѣ войни? Гдѣ сѣ резултатитѣ на римския царь Цезарь? Въ края на краищата всички тѣзи велики резултати се свеждатъ къмъ нищо. Често, богатитѣ американци, които обичатъ разнообразието, отиватъ нѣкъдѣ на сѣверъ, въ студениѣ мѣста и тамъ иматъ обичай да си правятъ гранди-озни палати отъ ледъ, които свѣтятъ отлично, но като дойде пролѣтътъ и лѣтото, тѣ се стопяватъ, служатъ имъ само за 3-4 мѣсеца. Всичко туй, което ние градимъ, това сѣ палати, направени отъ ледъ. Кѣдѣ ще остане нашиятъ трудъ?

Тукъ, въ прочетения стихъ се говори за единъ управникъ, Пилатъ, човѣкъ съ високо обществено положение, съобрази-теленъ, съ тънъкъ умъ, като на римлянинъ, който, за да угоди на народа си, прѣдалъ Христа въ рѣцѣтъ, имѣ. Той казва: “Азъ искамъ да направя една услуга на юдейския царь, да Го пусна, но народътъ не иска”. Не, за да има благоволенieto на своя народъ и за да му угоди, Пилатъ имъ пусна Варава, а Исуса, като Го би, прѣдаде Го на разпятие. Питамъ: защо Пилатъ искаше да угоди на народа, и защо прѣдаде Христа на разпятие? Защо еврейскитѣ първо свещеници възстанаха противъ Исуса? При това, вие казвате, че въ свѣта има единъ великъ

Божественъ законъ, че Господь царува навсѣкждѣ. Ако Господь е великъ и царува навсѣкждѣ, какъ тѣй допуща да ставатъ въ Неговото царство такива аномалности? Така щѣхъ да разсѣждавамъ, ако защищавахъ една материалистическа теория. Азъ щѣхъ да извадя съвсѣмъ друго заключение, щѣхъ да кажа, че нѣма Господь въ свѣта, че нѣма Божий Промисълъ, че това е празна работа, че онова е празна работа и т. н. Всичко е празна работа, а кое е пълна работа? Кое е най-реалното? - Да се наядешъ. Хубаво, туй за което хората казватъ, че е най-реалното, трѣбва да го пълнишъ по три пѣти на день, и все пакъ се изпразва, изтича. Значи, човѣкъ е една пукната стомна, която постоянно се пълни и изпразва. Най-послѣ, тази стомна се съвършено изпразва и я нѣма никаква по свѣта. Тогава записватъ името и и казватъ: този човѣкъ бѣше единъ виденъ поетъ, единъ виденъ философъ! Да, той бѣше една пукната стомна. И какво остави на свѣта? - Нѣкакви тъмни странички. Той възпѣлъ нѣкаква пукната стомна, нѣкоя мѣтна рѣка, нѣкой мѣтенъ изворъ и т. н. И всички тия възпѣти рѣки, извори и дървета, въ заключение прѣсѣхватъ и изсѣхватъ. Най-добритъ хора отъ васъ, даже и тия, които минавате за светии, не сте толкова добри. Нѣкои ви гледатъ весели, минавате за ангели, но това е само добрата ви страна. Не сте отъ много добритъ. Вие мязате на онази мома годеница, отъ която годеникътъ се хвалилъ, че била кротка, благородна, въздържана и възпитана. Единъ день той завежда при своята годеница единъ отъ приятелитъ си, да я види колко е благородна. Като ги черпила тя, той нарочно я спѣва съ крака си, и тя пада, събаря цѣлата табла съ сладко, чаши, лъжички - всичко на земята. Станала, изтърсила дрехитъ си отъ праха и направила видъ, че това не я безпокои, но като слѣзла долу, отъ гнѣвъ, отъ недоволство прѣхапала края на масата, даже дупка направила. Едва слѣдъ като се оженили, нейниятъ възлюбленъ разбралъ, че тя имала жѣби. Единъ день, като билъ недоволенъ отъ нея, той я набилъ, но въ това врѣме тя го нахапала добръ и му казала: знай, че ти можешъ да биешъ, но азъ имамъ жѣби да хапя. Затова

хората казват: да сж здрави тия зжби! Тогава, гдъ е красивото въ живота? Вие се заблуждавате, като мислите, че красивото е въ човъшкия животъ. Азъ ви говоря самата истина, но не като на дъца. Азъ нъма да говоря това нъщо на дъцата, защото, ако разрушимъ на дъцата куклитъ, ще има голъма врѣва и плачъ. Азъ не ви считамъ дъца, мисля, че сте минали тази дѣтинска възраст. Ако нъкои отъ васъ се занимаватъ още съ куклитъ си, нека вече ги турятъ въ куфаритъ си. Не е врѣме вече за кукли. Вие които сте надрасли куклитъ, питамъ ви: въ какво седи живота? - Е, да се учимъ. Не, ученето е едно условие за животъ. - Е, да се оженимъ. Не, жененето е едно условие да развиваме живота си. - Е, да оженимъ дъщеря си. Не, това е едно условие да се освободимъ отъ товара си. Тогава, въ какво седи сжщността на живота? Казва Писанието: “Да познаемъ Исуса, да върваме въ Него”. Че коя жена не познава своя мъжъ? Коя отъ васъ не е тичала и плакала подиръ него съ четири реда сълзи и казвала: безъ тебе не мога да живѣя - умирамъ! Съ тебе само мога да живѣя. Е, защо слѣдъ като го вземе пакъ умира? И той казва, че безъ нея не може да живѣе - умира, а само съ нея може да живѣе, но слѣдъ като я вземе, пакъ умира. Отъ гдъ произлиза това противорѣчие? Други се спиратъ и казватъ: такъвъ е животътъ! Ами вие какъ можете да се произнасяте, че живо-тътъ е такъвъ? Да, сегашниятъ животъ е такъвъ, но това не е истинскиятъ животъ. Нека придобиемъ истинския жи-вотъ, че тогава да говоримъ.

И тѣй, Пилатъ искаше да угоди на народа. Защо трѣбва-ше да бие Исуса и да Го прѣдаде на разпятие? Питамъ: защо Господъ не се намъси въ работитъ на Пилата? - Господъ не обича да се мъси въ хорските работи. Той казва: “Работата на Пила-та е да угоди на народа и да прѣдаде Исуса на разпятие, а моя работа е да Го възкръся, да Му дамъ животъ, да Го направя знатенъ и да Го покажа за единъ образецъ, какъ трѣбва да се живѣе за въ бждеще”. Вие сте чели Евангелието, знаете, прибли-жително за колко врѣме се свърши тази процедура на сждане. Близо три дни се продължаваше тази

процедура на съждане, на разкарване Христа при Кесаря, при Пилата, примиряваха се, докато най-послѣ трѣбваше да заколятъ Христа като една кокошка, да послужи за едно угощение - нищо повече. Значи, при цѣлата тази процедура Пилатъ трѣбваше да угоди на народа. Не е лошо човѣкъ да угажда. Угаждането само по себе си е добро, но кому трѣбва да угаждаме? Ако ти угаждашъ на себе си, ще умрешъ; ако угаждашъ на ближнитъ си, ще умрешъ; ако угаждашъ на Бога, ще живѣешъ. Когато човѣкъ иска да угоди на Бога, той не може да се надѣе на хората, да каже, че азъ като живѣя за Бога, ще имамъ благоволението и на хората. Не, онзи, който е дошълъ до идеята да служи на Бога, той толкова е заетъ съ тази велика мисль, че нему не идва на умъ да се занимава съ дребнавоститъ въ живота. Вие се намирате въ положението на онзи ученикъ, който дошълъ при единъ великъ индийски Учителъ и му казалъ: “Учителю, искамъ да ме научишъ на изкуството да познавамъ законитъ на великата Любовь”. Той му дава слѣдниятъ изпитъ: ще излѣзешъ на пѣтя и ще видишъ трима души - единъ великъ адептъ, единъ брами-нинъ и единъ воененъ. Ще отидешъ при всѣки одного отъ тѣхъ и ще му ударишъ двѣ плѣсници. Послѣ ще дойдешъ да ми кажешъ, какво научи. Излиза ученикътъ на улицата и вижда този адептъ, който се занимавалъ съ една велика идея за човѣ-чеството; вижда брамини-на, вижда и военния, който се занима-валъ съ планове за освобождение на своя народъ. Отива първо при военния и му удря една плѣсница. Не останало врѣме да удари и втората плѣсница, когато воениятъ му удря двѣ плѣсници и то по-силни отъ неговитъ. Отива слѣдъ това при брамини-на, удря му двѣ плѣсници, и той тъкмо дигналъ ржката си, но веднага му дошла мисльта, че не трѣбва и се спрѣлъ, свалилъ ржката си надолу. Отива най-послѣ при адепта, удря му двѣ плѣсници, но този даже не помръдналъ ржката си, не обърналъ никакво внимание. Ученикътъ се връща при своя Учителъ и му разправя, какъ военниятъ му ударилъ двѣ плѣсници. - Не е лошо нѣщо ударѣтъ, но трѣбва да знаешъ, че това е сегашната съдба на

свѣта. Тамъ, като ударишъ една плѣсница, ще ти ударятъ двѣ. Брамнинътъ пъкъ прѣдставлява сегашната законность, тия обикновени вѣрвания, затова той дигналъ ржката си, но послѣ я свалилъ. Малцина, обаче, сж хората, като този адептъ, който билъ толкова много вдаденъ въ размишленията за добро-то на човѣчеството, че даже и не забѣлъзалъ тѣзи двѣ плѣсници. Съ това си мълчание той казвалъ: “Когато твоятъ умъ, когато твоето сърдце се прѣпълнятъ съ желание за тази велика Любовь, ела при мене, азъ ще ти покажа истинскиятъ пѣтъ”.

И ние сме такива пѣтници, пратени тукъ на земята. Дойде нѣкой при тебе, удари ти една плѣсница, и ако ти си по-силенъ, ще му ударишъ двѣ, като този воененъ. Ако си като този брамининъ, ще разсѣждавашъ за моралния свѣтъ. Ще ти ударятъ двѣ плѣсници, но ти само ще си подигнешъ ржката и бързо ще я свалишъ надолу. Но, има и трето положение. Можешъ да бѣдешъ и като този адептъ и да не забѣлжишъ, че сж ти ударили плѣсници.

Сега, мнозина казватъ: условията на живота сж такива. За условията не говорете! Условията вие ги създавате. Богъ е едно сѣщество, отъ което изтичатъ само блага. Но, ако ние направимъ въ себе си подпушване за Божествената Любовь, туй подпушване произвежда пропукване на съзнанието въ насъ. Когато налѣгането въ една канализация е голѣмо, то може да произведе пропукване тѣй, както и напорътъ на Божествената Любовь може да пропука съзнанието на всѣки едно отъ насъ. Божествената Любовь е една сила, която трѣбва да мине прѣзъ човѣшкия умъ, прѣзъ човѣшкото сърдце и прѣзъ човѣшката воля - изобщо прѣзъ всичкитъ части на тѣлото.

“И Го прѣдаде на разпятие”.

Тогава, ние питаме: кѣждъ е Господъ? Нѣкои може да кажатъ, че нѣма Господъ. Азъ питамъ: какъ е възможно, какъ стана това нѣщо, че този слабиятъ човѣкъ, който не можеше да се защищава, когото евреитъ прѣдадоха на разпятие, днесъ Му се кланятъ 500 милиона

хора, и Го признават за Богъ? Вие ще кажете, че Той бѣше Господъ. Не, Господъ никой не може така да Го разпѣва. Сега, нѣма какво да се спирамъ да обясня- вамъ другата страна на въпроса, но силата е въ това, че Боже-ствено то работи чрѣзъ страданията. Богъ работи въ противорѣчията на човѣшкия животъ. Да допуснемъ, че вие се намирате въ положението на Христа. Какво ще направите? Ако имате единъ кобуръ, нѣма ли да го извадите да се защищавате? Каз-вате: разбира се, че ще се защищавамъ. Е, хубаво, ти ще се защищавашъ, но какво ще спечелишъ? - Ще убиешъ душата си, а може и тебе да убиятъ. Питамъ: кѣдъ е юначеството тогава? Казвашъ: защищавамъ се, за да бѣда живъ. Азъ не наричамъ силенъ човѣкъ този, който да убие своята душа, който може да убива и другитъ хора. Силенъ човѣкъ е онзи, който може да обръща своитъ неприятели въ приятели. Слѣдователно, смисълътъ на живота седи въ това: отъ противорѣчията, които се явяватъ въ нашия животъ, да извадимъ отлична поука. Въ този стихъ имаме двѣ противорѣчия. Какъ трѣбва да ги примиримъ?

Прѣди повече отъ 25-30 години, двама американци оти-ватъ да посѣтятъ Ниагарския водопадъ, но се понапили малко. Рѣшили да се поразходятъ съ лодка по течението на водата, надъ водопада, обаче, не усѣтили какъ водата ги подела и ги завлѣкла къмъ водопада. По едно врѣме лодката се намѣрила въ водитъ на водопада, всрѣдъ най-силното течение. Отъ това силно течение лодката се обръща надолу и единиятъ отъ тѣхъ пада, а другиятъ успѣва да се залови за една канара и остава на нея. Водопадътъ подъ него реве, бучи. Събиратъ се американци отъ една страна, канадци отъ друга - мислятъ день, два, три, какъ да го спасятъ. Лодка не може да отиде до тамъ. Всички се заинтересували отъ този случай. Какъ мислите сж го спасили? Съврѣменното човѣчество се намира на този камъкъ всрѣдъ водопада, както този американецъ - на тази канара. Брѣгове отстрани има, но този водопадъ отдолу реве, и при най-малкото подхлѣзване - всичко е свършено! Най-послѣ американцитъ рѣшили да прѣхвърлятъ

съ единъ топъ едно вжже на канарата, и този тамъ да се завърже здраво съ него. Сега оставямъ по-нататъкъ историята да прѣдаде факта. Вие прочетете исто-рията, да видите, дали този американецъ се спасилъ, или не.

Другъ случай: единъ американецъ, слѣдъ като живѣлъ извѣстно число години, намѣрилъ, че животътъ нѣма смисълъ, омрѣзналъ му и рѣшилъ по нѣкакъвъ начинъ да се прослави. Да стане поетъ - не може. Да стане ученъ - не може. Слѣдъ като мислилъ дълги години, дохожда му най-послѣ слѣдната идея: да обкове хубаво една бѣчва, да я осмоли добръ и да я постели съ пластина, че съ нея да слѣзе отъ водопада. Отиватъ неговитѣ приятели заедно съ него, за да пуснатъ бѣчвата горѣ отъ водо-пада. Пущатъ го отгорѣ, и водата го поема. Слѣдъ като го въртъла около половинъ часъ, другаритѣ му взиматъ бѣчвата, отворятъ я, но той вжтрѣ едва диша. Съ мжка се събудилъ отъ това зашеметяване. Другаритѣ му го запитватъ: е, какъ бѣше положението ти въ бѣчвата? - Втори пжтъ и цѣлиятъ свѣтъ да ми даватъ, не влизамъ въ бѣчва и отъ водопадъ не се спущамъ. Има единъ законъ, споредъ който, човѣкъ може да бжде знаменитъ само единъ пжтъ. Първиятъ пжтъ е знаменитъ, но като повтори сжщия опитъ, той е знаменитъ на половина; третиятъ и четвъртиятъ пжтъ вече не му обръщатъ внима-ние. Този американецъ научилъ единъ законъ: и цѣлъ свѣтъ вече да му даватъ, втори пжтъ не влиза въ бѣчва, за да прѣмине водопада. Задъненъ човѣкъ не трѣбва да бжда, слава не ми трѣбва.

И тѣй, първиятъ искалъ да се разходи съ лодка по водо-пада, но остава на канарата. Вториятъ минава водопада съ бѣчва, а третиятъ поискалъ да мине водопада по вжже. Първи-иятъ пжтъ минава водопада съ върлина въ ржка, за равновѣсие. Вториятъ пжтъ го минава безъ върлина, а третиятъ пжтъ, за да покаже своето изкуство, минава водопада съ другъ единъ на гърба си, и вече безъ върлина. Туй е изкуство! Харесва ми този човѣкъ.

И азъ бихъ желалъ всѣки отъ васъ така да мине водопада. Всѣки християнинъ трѣбва да мине този водопадъ три пѣти: единъ пѣтъ съ върлина въ рѣка; втори пѣтъ безъ върлина, а трети пѣтъ безъ върлина и съ човѣкъ на гърба, безъ да изгуби присѣствието на духа си.

Сега, вие ще ме запитате: какво трѣбва да правимъ съ тия страдания, които бушуватъ, които разяждатъ сърдцето ни и смущаватъ ума ни. Казвамъ: ти ще имашъ присѣст-вието на духа, като онзи американецъ, който минава водопада единъ пѣтъ съ върлина, втори пѣтъ безъ върлина и трети пѣтъ съ човѣкъ на гърба, та свѣтътъ като се бушува отдолу, нищо да не те смущава. Можешъ ли да направишъ това, добръ; не можешъ ли да го направишъ, слѣзъ отъ вѣжето, тебе не ти се пада никаква слава. Единъ вѣрующъ трѣбва да има доблестъта на този американецъ. Той трѣбва да стои даже и по-горѣ отъ него. Всѣкога, когато дойдете до голѣмитъ мѣчнотии въ живота, кажете: азъ ще мина по това вѣже. Христосъ се на-мѣри на това вѣже, и трѣбваше да го мине, а не че нѣмаше сила. Той имаше сила, но неизбѣжно бѣше минаването по това вѣже. Христосъ имаше сила да ходи по водата отгорѣ; Той можа да нахрани 5,000 души съ петъ хлѣба и двѣ риби; Той имаше ясно-видството да каже на Петра, че загубената монета е погъл-ната отъ една риба, и тамъ да я търси, но въ този случай, той не си послужи нито съ едно отъ тѣзи сръдства. Значи, съ всичко това Христосъ ни научи на единъ великъ урокъ. - На велика прѣданостъ къмъ Бога. Той казва: “Азъ ще изпълня този великъ урокъ, ще изпълня Божията воля, а това, което не мога, това великото е Неговата работа”. Има нѣща, които ние, като хора ще ги извършимъ, а има нѣща, които ще оставимъ на Богъ да ги извърши. Кои нѣща? Запримѣрь, ти слѣдъ като умрѣшъ, кѣдъ ще отидешъ? Какво казваше Христосъ? Слѣдъ като те обез-честятъ, слѣдъ като ти взематъ всичко, отгдѣ ще дойде слава-та ти? За това нѣщо, казва Христосъ, има кой да се погрижи. Туй е съгласно съ Христовото учение, защото на друго мѣсто Христосъ казва: “Не търсете слава отъ

человѣцитѣ, а отъ Бога”. Човѣшката слава лесно може да се взема, човѣшкото богатство лесно може да се вземе, но славата отъ Бога, живо-тътъ отъ Бога, никой не може да го вземе.

Сега, при туй положение, всѣки трѣбва да има опит-ността на Божията Любовь. Всѣки отъ васъ трѣбва да дойде въ съгласие, въ съприкосновение съ тази велика сѣщина. Тогава ще разбере, че човѣшката любовь е въ свръзка съ Божията Любовь. Между Божията и човѣшката любовь има такава връзка, каквато между една бомба и нейната запалка. Въ Божията Любовь има сѣщитѣ резултати, каквито и въ бомба-та, а човѣшката любовь е запалката на този вѣченъ животъ. Ако нѣма нищо, което може да порази връзката между Божията и човѣшката любовь, човѣкъ естествено ще дойде до това положение, да познае Божията Любовь, да познае вѣчния животъ. Неговото съзнание постоянно ще се развива. При това положение той ще мине отъ човѣшката любовь къмъ Божествената. Слѣдователно, човѣшката любовь е една стѣпка, която води къмъ Божията Любовь, къмъ вѣчния животъ. Христосъ съзна-ваше това и каза: “Моятъ животъ е свършенъ, азъ свършвамъ съ човѣшката любовь и заживѣвамъ вече съ Божията Любовь, съ вѣчния животъ”. Пилатъ Го прѣдаде на разпятие, биха Го, разпнаха Го, но днесъ 500 милиона хора вѣрватъ въ Него. Въ какво вѣрватъ? Тѣ вѣрватъ, че Христосъ е умрѣлъ и възкрѣс-налъ. Тѣ вѣрватъ, че Христосъ може да спасява човѣчеството. Но, има нѣщо, което тѣ трѣбва да възприематъ. Кое е то? - Тѣ трѣбва да възприематъ онази Любовь, чрѣзъ която душата и духътъ бѣха свѣрзани съ Бога. Тамъ, въ Писанието е казано: “Не дойдохъ въ свѣта да сторя моята воля но волята на Отца, който ме е проводилъ”.

Каква е волята на Бога, който ни е изпратилъ на земя-та? Съврѣменнитѣ християни смѣтатъ че за да изпълнимъ волята Божия, трѣбва да се откажемъ отъ всичко. И казватъ: при туй положение, при такава обстановка, животътъ изгубва всѣкакъвъ смисълъ, въ него нѣма вече никакво задоволство. Ако нѣма ядене, ако нѣма пиене, ако

нѣма спане, ако нѣма удовол-ствия, тогава въ какво седи смисѣла на духовния животъ? - На земята има спане, на небето има почивка. Яденето въ небото е свързано съ процеса на придобиване. И ангелитѣ ядатъ, хранятъ се, и тѣ иматъ обѣди като насъ, но слѣдъ като се наядатъ, усѣщатъ едно разширение, тѣхниятъ животъ става по-изобилень и тѣ разбогатяватъ. У насъ не е така. Човѣкъ, слѣдъ като се нахрани, първо врѣме, докато е младъ се разширява, но послѣ, колкото повече яде, той постепенно остарява и нищо не придобива. Защо човѣкъ до извѣстна възраст расте и придобива, а послѣ остарява и се смаява. Съврѣмнената наука казва, че обмѣната на веществата не е правилна, т. е. човѣкъ харчи повече енергия, а придобива по-малко. Въ младинитѣ си човѣкъ придобива повече енергия, а въ старинитѣ си придобива по-малко енергия, вслѣдствие на това остарява. Защо именно въ старинитѣ си, когато човѣкъ е по-умень, харчи повече, а придобива по-малко, а въ младинитѣ си, когато е по-глупавъ, придобива повече, а харчи по-малко енергия? Това е въ противовѣсъ на този законъ, който казва, че умниятъ човѣкъ трѣбва да печели повече. Защо е така? - Младитѣ хора живѣятъ по-близо до Бога, а старитѣ хора живѣятъ по-далечъ отъ Бога. Малкото дѣте върва всичко, каквото му каже, а стариятъ човѣкъ е философъ, той казва: ти не ме учи, азъ съмъ миналъ прѣзъ това, опиталъ съмъ го. Дѣтето върва всичко, а стариятъ казва: донесете ми книгата да прочета! Той провѣрява всѣко нѣщо. Той е като невѣрниятъ Тома. Всички стари хора сѣ все томовци. Той казва: азъ да пипна малко, че тогава ще се увѣря. Старитѣ казватъ: ние сме стари хора, умни хора, да пипнемъ малко, да се увѣримъ. Ние, старитѣ, умнитѣ хора, нѣма да се оставимъ така да ни лъжатъ, да ни заблуждаватъ! - А, старитѣ хора не могли да се лъжатъ! Тѣ именно се лъжатъ най-много. Запримъръ, нѣкой старъ, умень човѣкъ, има двѣ дѣщери, моми за женене. Дойде нѣкой момѣкъ, и той се излъже - продаде дѣщеря си, отгоръ на това даде и 40-50,000 лева, за да я бие този момѣкъ по три пѣти на день. Ти, като си старъ, умень човѣкъ,

защо даде дъщеря си да я бият по три пјти на день, а отгоръ на това даде и 40-50,000 лева зестра? Значи, ние сме майки и бащи, които продаваме дъщеритъ си, за да ги бият по три пјти на день. Така и еврейскиятъ народъ прѣдаде Христа въ рѣцѣтъ на Пилата, да Го разпне. Пилатъ произведе сѣдебната процедура. Той бѣше отличенъ сѣдия, и въ негова властъ бѣше да освободи Христа, или да Го разпне. Азъ мисля, че всички сегашни сѣдии мязатъ на Пилата, поомиятъ си рѣцѣтъ споредъ еди-кой си законъ, и свалятъ отъ себе си всѣкаква отговорностъ. Азъ ви говоря символически. Има такива примѣри въ свѣта. Отиде нѣкой търговецъ при началника на гарата, помоли го да му отпусне единъ вагонъ, за да изнесе стоката си. Началникътъ на гарата не отпуска вагонъ, отказва му. “Моля ви се, господинъ началникъ, зимно врѣме е, имамъ жена, дѣца въ кѣщи, услужете ми”! - И дигне двѣтъ си рѣце нагоръ, посочи 10-тъ си прѣста. Какво означава това дигане рѣцѣтъ нагоръ? Това значи: аманъ господине, моля Ви се услужете ми 10,000 лева ще получите отъ мене, иначе стоката ми ще се развали. Веднага началникътъ дава разпорежданията си: отпуснете вагони на този човѣкъ. Зимно врѣме е, жена, дѣца има, да му се послужи. Питамъ сега: откъдѣ сѣ проникнали всички тия недѣзи въ човѣка? Гдѣ е човѣщината, гдѣ е благородството му? Подкупването не е само тукъ. То сѣществува и на други мѣста. Азъ ще ви приведа другъ такъвъ примѣръ. Нѣкоя жена се оженва за нѣкого. Тя трѣбва да бѣде честна въ отношенията спрѣмо мъжа си, трѣбва да го обича. Но, гледашъ я, трѣгне съ мъжа си, ужъ върви съ него, а поглежда другъ нѣкой мъжъ. Веднага той я запитва: какво поглеждашъ? Не се минава много врѣме, мине нѣкоя жена покрай тѣхъ, и сега пѣкъ мъжътъ поглежда. Какво поглеждашъ? - Е, хубавичка е. Тѣй, тѣй, хубавичка е. Смѣшни сѣ хората! Турцитъ казватъ: не е лошо нѣщо да гледашъ хубавото. Лошо нѣщо е когато се зароди въ тебе една ревностъ, нѣщо нечисто. Когато казвашъ, че обичашъ единия, а искашъ да обсебишъ и другия, и го лъжешъ, играешъ си съ него, това честно ли е? Кѣдѣ е човѣш-кото?

Да любишъ, това разбирамъ, но въ името на любовта да играешъ, да лъжешъ, това не разбирамъ. Въ човъшката любовъ лъжа се допуска всичките тия отношения се допускатъ, но въ Божествената Любовъ лъжата абсолютно не се допуска. Законъ има за това!

Вие често си мислите: какъ ли живѣятъ съществата на небето? - Много хубаво си живѣятъ, идеално си живѣятъ. Ако една двойка отъ небето, която живѣе въ всичката чисто-та, дойде на земята и допусне помежду си най-малката събла-зънъ, най-малката нечистота, тѣ не могатъ да се събератъ повече заедно, разводътъ помежду имъ е свършенъ. Тукъ на земята тѣ могатъ да грѣшатъ, могатъ да проявятъ нѣкаква слабостъ, но въ небето нѣма условия да се грѣши. Тукъ, на земя-та, докато мѣждътъ се освободи отъ жена си, ще види и пати. Той я пѣди, тя не си отива; тя го пѣди, той не се отива. На небето такива нѣща нѣма. Туй е единъ великъ законъ въ Божията Любовъ. И тогава казвамъ: когато Божията Любовъ започне да дѣйствува, въ насъ се ражда това велико съзнание, велико разбиране на нѣщата и ние вече не можемъ да мислимъ за нѣкое прѣстъпление. Достатъчно е само да помислимъ за онази велика сѣщина, която стои прѣдъ насъ и ние заставаме въ положението на човѣкъ. Азъ съмъ началникъ на гарата. Нѣкой се обръща за услуга къмъ менъ и си дигне рѣцѣтъ. Казвамъ: приятелю, и безъ да си дигашъ рѣцѣтъ, азъ мога да ти услужа, нѣма нужда да ги дигашъ.

Сега, всички ние страдаме отъ единъ голѣмъ недѣгъ, искаме да угодимъ. Кому? - На народа. Още кому искаме да угодимъ? - На себе си. Още? - На своитѣ приятели. Още? - На своитѣ ближни. Още кому? - На този - на онзи, на всички. Да, ще угодимъ на всички, но въ края на краищата ние безслѣдно изгубваме своя животъ. Ние, съврѣменнитѣ хора, се люлъемъ. Даже напреднали души има, които се съмнѣватъ. Нѣма какво човѣкъ да се съмнѣва. Важниятъ въпросъ въ свѣта не зависи отъ това, на какво мѣсто седи свѣщъта, на какъвъ свѣщилникъ е поставена, дали на дървенъ, на сребърненъ или на златенъ, а зависи отъ нейната свѣтлина. Свѣщъта може да е

поставена и на нѣкой камѣкъ, важното е дали гори и какъ свѣти. Слѣдова-телно, всѣко учение трѣбва да съдържа въ себе си животъ, трѣбва да има духъ. Божиятъ духъ, който изтича отъ всички хора, трѣбва да бѣде за тѣхъ една обща връзка, да ги съединява въ едно. И тогава нѣкои запитватъ: какъ ще позная, дали съмъ въ Бога, или вѣнъ отъ Него; какъ ще позная кога съмъ Го намѣрилъ? Казвамъ: ржката какъ познава, дали е намѣрила човѣка, или не? Щомъ ржката е здрава, тя е на човѣка отгоръ, намѣрила го е. Щомъ е здрава, тя ще се ползува отъ всички сокове. Щомъ ржката се отсѣче, тя се отдѣля отъ тѣлото, не може да се ползува отъ соковетъ му и започва да се разваля, да мирише. До тогава, до като имашъ въ себе си миръ, една непоколебима вѣра, ще имашъ свѣтлина, знание, ще имашъ една интелигентность; докато имашъ Истината въ себе си, ще имашъ свобода; докато Любовта царува въ тебе, ти ще имашъ животъ, ще бѣдешъ свързанъ съ Бога. Когато твоята любовъ почне да се разколебава, животътъ ти се намалява и свѣтли-ната ти става мъжделява; когато се усъмнишъ въ Истината, свободата ти се ограничава, и ти изпитвашъ едно голѣмо стѣс-нение. Ако ти не се пазишъ, може да се откъснешъ отъ Бога и да изгубишъ живота си. Въпросътъ е, че любовта къмъ Бога дава разширение на душата и обичъ къмъ всички хора. Азъ не ви говоря за тази любовъ, която вие знаете. Нѣма да се спирамъ да ви обяснявамъ различията между Божията и човѣшката любовъ, но казвамъ, че човѣкъ трѣбва да проучи човѣшката любовъ въ всички нейни проявления. Вие сте я опитвали въ всич-китъ и проявления, нѣма какво да я опитвате сега. Има една Любовъ, която не сте опитали, тя е Божествената. За да я опитате, вие ще минете прѣзъ живота на Христа. Сега мнозина отъ васъ ще кажатъ: ама нѣма ли другъ пѣтъ? - Нѣма другъ пѣтъ въ свѣта. Това е единствениятъ пѣтъ, на който сѣ сложени много мъчнотии и прѣпятствия, за всички души, и който прѣодолѣе всички тия мъчнотии и прѣпятствия, той ще придобие всички блага. И Богъ опитва всички хора, дали тѣ сѣ възприели Неговата

Любовь. Псалмопъвецът казва: “Опитай ме, Господи, и вижъ, дали съмъ възприелъ твоята любовь, опи-тай сърдцето ми”.

И тъй, отъ Пилата ще научимъ двъ отрицателни качества: да не угаждаме като него на хората, и да не пръдаваме Христа да Го разпъватъ. А какво тръбва да правимъ? - Ще вземемъ положителната страна отъ дѣйствиата на Пилата: ще угаждаме на Бога. И, намъсто да пръдаваме Христа да Го разпъватъ, ще Го пръдадемъ на Неговиъ приятели, на Негови-тъ апостоли, които Го обичатъ. Когато Пилатъ питаше: искате ли да ви пусна Исуса, то значи, че той имаше свобода да стори това нъщо, въ негова власть бѣше да пусне Христа. Казвамъ: дайте свобода на вашия духъ! Писанието казва: “Не запечатвайте Духа, оставете Го да работи!” Въ всъкой човѣкъ работи Божественото, и ако вие дадете надмощие на човѣш-кото, на животинското, на неразумното въ васъ, послѣдстви-ята на този животъ сж лоши, катастрофални. И онѣзи, които сж възприели Истината, които сж влѣзли въ този пѣтъ, тръбва да бждатъ смѣли, да върватъ напредъ, за да достигнатъ съвършенството, цѣльта на вашия животъ. Съвършенството е за истинскитъ ученици. Мнозина отъ васъ има да учатъ закона на жертвата, на самоотричането; нѣкой пъкъ има да изуча-ватъ извѣстни добродѣтели, а онѣзи, които сж минали това, тръбва да изучаватъ самоусвършенствуването, да се проя-вятъ и да дадатъ образци на Божията Любовь. Запримъръ, мнозина казватъ, че и безъ пари можемъ да живѣемъ. Кой може да живѣе безъ пари? - Само умниятъ човѣкъ може да живѣе безъ пари. Не разбирайте, че тия пари тръбва да ги имате въ джоба си. И Толстой казваше, че може безъ пари, но се качваше на треноветъ и пѣтуваше съ тѣхъ. Ако ние възприемемъ това положение, че може безъ пари, тогава не тръбва да се качваме на никакви тренове, на никакви коли, все пѣшь тръбва да ходимъ. Тогава и безъ обуца тръбва да ходимъ, и да носимъ само това, което сами можемъ да си направимъ. Толстой като проповѣд-ваше това, влѣзе въ едно противорѣчие. Ние можемъ

безъ пари, но паритъ трѣбва да се замѣстятъ съ друго нѣщо. Като казвамъ, че можемъ безъ пари, то ще бѣде само тогава, когато сърдцата на хората се обсебятъ съ Божествената Любовь. Любовьта трѣбва да служи като размѣнна монета. Какво значи да работимъ безъ пари, и любовьта да бѣде размѣнна монета помежду ни? Да допуснемъ, че ти дойдешъ въ моя домъ да работишъ безъ пари и отъ любовь. Тогава азъ ще ти кажа: братко, благодаря ти за Божията Любовь, която прояви къмъ мене, отъ сега ти имашъ моята любовь и азъ ще кажа на всички мои приятели да ти услужатъ. Ето размѣнната монета. Еди-кой си господинъ трѣгва за Америка и нѣма познатъ нигдѣ-никого. Веднага азъ кажа едно слово на единъ мой приятелъ, и той го приеме, настани, прѣгледа. Кажа му: приятелю, нагле-дайте този човѣкъ, дайте му безплатенъ билетъ, дайте му храна, дайте му всичко, отъ каквото има нужда. И такъвъ единъ човѣкъ може да мине свободно отъ единия край на свѣта до другия безъ пари - всѣки ще му услужи. Но кога? - Когато тази любовь изпълни сърдцата ни.

Та, не е лошо, когато тия противорѣчия съществуватъ въ свѣта, но отъ този свѣтъ трѣбва да научимъ два закона. Ние трѣбва да бѣдемъ тѣй активни, както свѣтътъ е акти-венъ. Работливи сѣ лошите хора. Азъ уважавамъ единъ вълкъ. За да си вземе едно агне, той ще обиколи най-малко 10 кошари. Отъ тукъ - отъ тамъ ще го гонятъ кучета, но все ще си вземе едно агне отъ нѣкъдѣ. Работливъ е той! Азъ не мога да осѣдя единъ вълкъ, че си взелъ едно агне. Ние съ законъ сме провиснали на куки агнетата, и това не било прѣстѣпление! А прѣстѣп-ление било това, че единъ вълкъ си взелъ едно агне! Веднага му теглимъ куршумъ. Казватъ: ние имаме право. Това е човѣшко право. Тия ваши разсѣждения не сѣ прави. Всичко въ свѣта си има смисълъ. Въ съврѣмения свѣтъ, при всичкия този торъ, при всичките тия отрицателни мисли, ние очакваме нѣкакво подобрене. Не, ние трѣбва да имаме сила да прѣвърнемъ всичко това въ добро и да спремъ злото. Азъ ще ви

приведа единъ примѣръ, който единъ мой приятелъ, виденъ и ученъ българинъ ми разправи. Той ми пише отъ Германия слѣдното: азъ до сега въ дявола не вѣрвахъ, и въ сатана не вѣрвахъ, пъкъ и сега не вѣрвамъ, но прѣди единъ мѣсець сънувахъ единъ сънъ, който ме убѣди, че има дяволъ въ свѣта. Тѣй, както видѣхъ сатаната на сънъ, той беше по-голямъ и по-силенъ отъ мене, но глава нѣмаше. Разбрахъ, че ако му дамъ моята глава, той ще може да направи много нѣщо, но ако не му дамъ главата си, нищо не ще може да направи. Въ свѣта ние даваме своята глава на дявола, затова хората полудѣватъ. Нѣкои хора ги е страхъ отъ дявола. Нѣма защо да се страхувате, но не си давайте главата и мисльта на дявола! Дръжте си главата! Писанието казва: “Ще смиря сатана подъ нозетъ ти”. Тогава вие ще мязате на онзи светия, който се помъжилъ да смали дявола и тѣй успѣлъ да го омагьоса, че го затворилъ въ една стомна. Тѣй затворенъ въ стомната, светията го накаралъ да го разведе изъ цѣлия свѣтъ, та дори и на Божи гробъ. Най-послѣ светията го запиталъ: ти ще ме мѣчишъ ли повече? Нѣма да те мѣча. Светията отворилъ стомната и го освободилъ. И тѣй, когато дяволътъ влѣзе въ стомната, омагьосайте го, той ще отстъпи. Вие само си турете ржката отгорѣ, и той ще извърши отлични работи. И затова ние не трѣбва да казваме: колко жестокъ е билъ Пилатъ! Пилатъ бѣше човѣкъ, като всички хора, съ слабости. И най-благочестивитъ християни нѣкой пѣтъ проявяватъ такива слабости.

Днесъ, отъ всички хора, се изисква изучаваня на Божията Любовь. Затова трѣбва да се започне отъ човѣшката. Не се плашете, че човѣшката любовь ще изчезне изъ свѣта. Не, и мили-они години още човѣкъ ще има къмъ себе си любовь. Даже и въ Нирвана като влѣзе, пакъ ще останатъ частици отъ тази любовь. Нѣкои мислятъ, че като влѣзатъ въ Нирвана нѣма да проявятъ любовь къмъ себе си. Казвамъ: ами отъ гдѣ се яви егоизма въ тия съвършени духове, които излѣзоха отъ Бога? Въ всѣка една частица на човѣка съществува любовь къмъ себе си и затова егоистичната любовь у

човъка се проявява и ще се проявява. Всъка една любовъ обаче, си е на мѣстото.

И тъй, ние ще изучаваме тѣзи три велики проявления на любовта. Глава на нашето битие ще бѣде Богъ. Казва се въ Писанието: “Глава на Твоето Слово е Истината”. И тъй, на първо мѣсто седи любовта, която имаме къмъ Бога. Слѣдъ това любовта, която имаме къмъ себе си, която ще създаде дробоветъ и артериалната система. И най-послѣ, любовта къмъ ближнитъ ни, която ще направи рѣцѣтъ, краката и стомаха. Слѣдователно, въ тѣзи три принципа ще се облѣче човѣшкия духъ и ще живѣе съобразно Божията Любовъ. И тъй: съобразно Божията Любовъ ще работя, ще мисля и ще заповѣд-вамъ на всичко нисше въ себе си; съобразно своята любовъ ще дишамъ, а съобразно любовта си къмъ ближния ще работя навънъ, ще се проявявамъ.

Пилатъ, който прѣдаде Христа на разпятие нѣмаше глава. Нему ще туримъ Божията глава, та като дойде втори пѣтъ, нѣма да разпѣва Христа. И Христосъ, като дойде втори пѣтъ, ще му покаже, какъ трѣбва да постѣпва, ще му покаже гдѣ е неговата слаба страна. Христосъ ще му даде единъ добъръ урокъ. Елифасъ Леви разправя единъ малкъ анекдотъ, въ който ще намѣря образа на Пилата. Сатана, слѣдъ като работилъ 2,000 години въ свѣта, слѣдъ като далъ на хората една хубава опитностъ, тѣ не го слушали повече, не искали да го знаятъ за нищо. Единъ день той излѣзълъ да си почине, спрѣлъ на едно каменисто мѣсто, навелъ си главата и си размишлявалъ: “Така е, учихъ, учихъ свѣта и като го научихъ, днесъ никой не те почи-та. Азъ постѣпихъ неразумно, че предадохъ своето учение на тия неблагодарни хора”. По едно врѣме вижда Христосъ, че идва по направление къмъ него и сатана му казва: “Е, много късно идвашъ при мене”. Защо? - Прѣди 2,000 години, когато бѣхъ толкова силенъ, толкова богатъ, ти не дойде при мене да ти дамъ всички тия свѣтове, които имахъ на разположение, но идвашъ сега, когато нѣмамъ нищо”. - Не, азъ не идвамъ за твои-тъ царства,

му казва Христосъ, азъ идвамъ да ти помогна. Сатаната е човѣкъ снаженъ, мускулестъ, но Христосъ видѣлъ въ гърдитъ му впити двѣ голѣми, черни змии. Христосъ се приближи при него, побутна тия змии, и тѣ паднаха на земята. Христосъ тогава му каза: “Да, ти много хубаво учи свѣта”. Това е една алегория. Да не казвате: ето какво ни проповѣда този човѣкъ, че сатаната трѣбвало да дойде да учи хората. Ами че сатаната и сега ви учи. На какво ви учи? - Пушки да си правите, да се убивате и на какво ли не друго, но сега сатаната е реформиранъ. И този навиятъ, реформиранъ сатана ще върви по съвсѣмъ другъ пѣтъ. Той ще върви съобразно Христовото учение.

И тъй, коя е главната идея? - Ще поставите Божията Любовь като глава на вашия животъ, вашата любовь - като дихателна система, а любовта къмъ вашитѣ ближни - като условие за създаване крака, рѣцѣ, стомахъ, изобщо като удове на вашето тѣло. Тогава философията на вашия животъ ще се осмисли. Вие може да направите единъ опитъ и ще видите, че този опитъ ще излѣзе сполучливъ.

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ, на 23 Ноември,
1924 г. въ гр. София.*

Който се учи.

“А този, който се учи на Словото Божие, нека направи участникъ въ всичъ си добрини тогозъ, който го учи”¹.

“Който се учи, и който го учи”, сж двѣтъ важни думи въ стиха, а другитъ сж обяснения и допълнения. Който се учи е ученикъ, а който го учи е учителъ. Който се учи е човѣкътъ на земята, а който го учи е Богъ, горъ на небето. Който се учи е дѣтето, а който го учи е майката. Това сж все сравнения.

По нѣкой пѣтъ намъ се вижда, че животътъ е лесенъ за разбиране, то е, защото той така се опростотворява въ ума ни, като че нѣма никакъвъ смисълъ. Защо е така? Защото всички нѣща, които се опростотворяватъ, изгубватъ смисъла си. Нѣкой пѣтъ животътъ ни се вижда толкова сложенъ, че ние съвсѣмъ се оплитаме. Това сж двѣ крайности. По нѣкой пѣтъ нѣкой ученъ човѣкъ мисли, че всичко знае, а другъ нѣкой мисли, че знае много малко. И двамата сж подъ единъ знаменателъ, но се различаватъ въ съзнанието си. Онзи, който мисли, че знае много, не е виждалъ човѣкъ по-ученъ отъ себе си, за това мисли така. Онзи пъкъ, който е срѣщалъ по-ученъ човѣкъ отъ себе си, казва: има хора, които знаятъ много, тъй че азъ, въ сравнение сж тѣхъ, малко зная. Слѣдователно, за да прави човѣкъ тия сравнения, трѣбва да има едно дълбоко вътрѣшно разбиране, не трѣбва да мѣри нѣщата съ себе си. Ако мѣри съ себе си, нѣма защо да прави сравнения.

И тъй, казваме: който се учи. Това, да се учи човѣкъ, е едно вътрѣшно побуждение, единъ вътрѣшенъ стремежъ. Най-великото състояние вътрѣ въ човѣка е да се учи. Онзи, който иска да осмисли живота си, трѣбва да се учи. Онзи, който иска да живѣе, трѣбва да се научи, какъ да живѣе, т. е. той трѣбва да добие закона на Любовта.

¹ Галат. 6:6

Сега, всички думи “да се обичаме, да върваме, да имаме знания” по настоящемъ изискватъ обяснение. Какво значи да знаешъ? Всъки казва, че знае. Това, което хората знаятъ, не е знание, то е паметарство, т. е. знание по паметъ. Еди-кой си чель нъкоя книга, еди-кой си чель нъкой романъ, еди-кой си чель нъкое научно съчинение, запомнилъ нъщо отъ него и казва: азъ зная. Е, какво знаешъ? - Зная, че земята се върти около слън-цето. Ти провъри ли това? - Не, четохъ въ еди-коя си книга. Тогава ще кажешъ: четохъ въ едно научно съчинение, единъ ученъ казва, че земята се върти около слънцето. Другъ нъкой казва: азъ зная, че отъ земята до слънцето има 92 милиона мили разстояние. Ами ти измъри ли го? Не, но зная. Чудни сж хората! Другъ нъкой чель нъщо по сжщия въпросъ и казва, че разстоянието между слънцето и земята е 93 милиона мили. При тия двъ твърдения се явява разлика отъ единъ милионъ. Казвамъ: какво е това научно измърване, което ражда разлика отъ единъ милионъ? Питамъ тия учени: какъ измърихте туй разстояние? - Е, въ математиката има извѣстни жгли, та измерването става по голъмината имъ, по дължината на тѣх-нитѣ страни. Какви сж тия жгли, какви сж тия страни? Какъ е възможно: единиятъ измървалъ сж жгли, другиятъ сж прави линии и да произлѣзе разлика отъ единъ милионъ километри? Какво е това измърване на жглитѣ? Това е единъ методъ, съ който си служатъ ученитѣ, азъ го наричамъ “методъ на прѣдпо-ложение”. Така, въ турски езикъ има извѣстни думи, които се пишатъ по единъ и сжщъ начинъ, но иматъ различно значение. Турчинътъ като срещне нъкоя такава дума, казва: не иде на калемъ тази дума, кажете друга нъкоя. Той пише, пише, нищо не излиза. Запримъръ, въ турски езикъ думитѣ лопата, шивачъ и слѣпа коза се пишатъ по единъ и сжщъ начинъ. Единъ турски началникъ пише до кмета да му се изпратятъ 40 лопатари - хора да ринатъ земя. Кметътъ чете, чете, казва! “На нашия началникъ трѣбватъ 40 кюркчий”. Праща му 40 кюркчий да шиятъ, т. е. 40 шивачи. Началникътъ пише, че не му трѣбватъ шивачи. Кметътъ мисли, мисли, казва си: “Сигурно

начални-кътъ има много работници, та му тръбватъ 40 слъпи кози. Нъма какво, изпраща му 40 слъпи кози. Началникътъ пакъ повтаря молбата си: “Изпратете ми 40 лопатари”. Едва при този случай кметътъ се досеща, че началникътъ иска 40 лопатари, работни-ци и му ги изпраща.

Та, сега и ние въ нашитъ изслѣдвания направимъ една погрѣшка, че втора, че трета, докато се изправимъ. Подъ “знание” подразбирамъ извѣстни истини, които ние сме провѣрили веднѣжъ, дваждъ, докато получимъ най-послѣ най-малкия, микроскопически резултатъ. А тѣзи знания, които сте добили само отъ четене, безъ провѣрка, безъ опити, тѣ се отнасятъ до паметътъ на човѣка. Ето защо, всички истини, които взимаме отъ другитъ хора, трѣбва да ги провѣряваме. Когато изучаваме живата природа, трѣбва да я разглеждаме като една книга, оставена прѣдъ насъ за проучване. Всички животни, всички растения, всички звѣзди сѣ Божественитъ азбука, слокове и прѣдложения на невидимия свѣтъ. Задъ този свѣтъ, който ние виждаме, съществува единъ невидимъ, много по-свършенъ, по-обширенъ отъ видимия. Слѣдователно, туй видимото е азбука, чрѣзъ която можемъ да се домогнимъ до невидимия свѣтъ. Срѣщаме единъ вълкъ и казваме: вълкъ е това! Добръ, каква роль играе този вълкъ въ природата? - Много проклето животно е вълкътъ! Защо, въ какво седи неговата проклетия? - Дави овцитъ. Е, че ако е така, човѣкъ ги дави повече. Какво лошо има въ това? Вълкътъ ще изяде 1-2-3-10 овци, а човѣкъ ще заколи много повече, при това, ще накълца месото имъ и ще го консервира. Значи, и вълкътъ яде овци, и човѣкътъ яде овци, а при това човѣкътъ минава за праведенъ, за светия. Защо вълкътъ да е виноватъ, а човѣкътъ да не е виноватъ? Човѣкътъ е, казватъ, господарь. Слѣдователно, като господарь, той ималъ право да яде овци, а вълкътъ - нъма. И слушаме ние днесъ всички религиозни хора да казватъ, че въ Писанието било казано, какво всичко живо е създадено за да се яде. Азъ ще направя едно възражение. Когато Господь създаде крушата, какво каза, дървото и ли да ядемъ, или

плода и? Питамъ те: ако ти отидешъ да изядешъ една круша съ стеблото и, съ дънера и, какво ще стане съ тази круша? Казватъ: трѣбва да ядемъ! Да, но ще изядешъ само плода на крушата, а сѣменцата и ще посѣешъ. Ако ти изядешъ една круша, а сѣменцата и посадишъ, имашъ право да я ядешъ, но ако опапашъ цѣлата круша, заедно съ сѣменцата и, казвамъ: ти не си нищо друго, освѣнъ единъ червей, който знае само да гризе - ти не си разбралъ смисъла на живота. И сега, нѣкои казватъ: явили се въ свѣта едни неправовѣрни хора. Защо не сѣ право-вѣрни? Защото казватъ, че не трѣбва да се яде месо. А тия, които казватъ, че трѣбва да се яде месо, тѣ сѣ правовѣрни! Но, въ първата глава на Битието се казва, че човѣкъ трѣбва да се храни само съ плодове. И казва по-нататѣкъ Писанието, че царството Божие не седи въ ядене и пиене. Ами въ какво? - Когато ядешъ, да ядешъ само това, което Богъ е опрѣдѣлилъ и то съ благодарностъ. Разбира се, това се отнася до вѣрующитѣ хора, до тия, които сѣ умни, които иматъ разбирания. Онѣзи хора, които вѣрватъ въ Бога, азъ ги харесвамъ. Подъ думата “вѣрующъ” човѣкъ азъ подразбирамъ този, който разбира дълбокия смисълъ на нѣщата. Ако ти внесешъ въ твоя органи-зъмъ храна, която може да отрови кръвта ти, и съ това да повлияе върху здравето на дѣцата ти, тази храна полезна ли е? Днесъ има споръ между всички лѣкари по въпроса за храната. Едни доказватъ, че месото е вѣрно, а други доказватъ, че не е вѣрно. Азъ казвамъ: има и друго разсѣждение. Медътъ на пчелитѣ е сладъкъ, но не и самитѣ пчели, които сѣ въ кошеритѣ. Човѣкъ може да си вземе малко медецъ отъ пчелитѣ, той е господаръ на това, но не е господаръ и на самитѣ пчели. Слѣдова-телно, въ сегашнитѣ условия, при които се намираме, вѣрующи-ятъ човѣкъ има право да вземе млѣкото на кравата, това му е позволено, но да вземе месото и, това нигдѣ въ Божия законъ не е писано. Азъ говоря за вѣрующитѣ, за онѣзи, които обичатъ Бога. Днесъ хората се оправдаватъ съ това, което се пише въ Светото Писание. Защо? Защото взиматъ тия истини и ги тълкуватъ буквално. Ако вземемъ този стихъ, дѣто

Христосъ казва: “Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми” - и го тълкувате буквално, какво ще стане? Вие ще се изядете единъ другъ, ще изядете даже и най-святитъ и най-ученитъ си хора. Ученицитъ Христови поставили този въпросъ прѣдъ Христа ребромъ, той да имъ разясни скрития му смисълъ. Христосъ имъ каза: “Този стихъ се отнася до моитъ думи. Ако не приемете думитъ ми, които сж Словото Божие, Духътъ Божий, и не станатъ ваша плътъ и кръвъ, вие не може да придобиете животъ вѣченъ”. Съ туй Слово трѣбва да се храните постоянно, и туй Слово трѣбва да излиза отъ устата на онзи, който върва. Ако всички ние схващаме въпроса така живо, ако всички ние обичаме Бога съ всичкото си сърдце, ако Богъ не бѣше за насъ една отвлѣчена единица, едно отвлѣчено сѣщество, за което да споримъ, дали сѣществува или несѣществува, всичкитъ наши недоразумения и криви заключения щѣха да изчезнатъ. Сегашнитъ недоразумения, които сѣществуватъ между хората, произтичатъ отъ факта, че тѣзи хора не сж въ връзка съ Бога. Законътъ въ природата е слѣдниятъ: всѣко сѣщество, което не е въ връзка съ Бога, нѣма условия да живѣе. Растени-ята, които сж извънъ почвата, изсѣхватъ; рибитъ, които сж извънъ водата, умиратъ; птицитъ, които сж извънъ въздуха, умиратъ. Сѣщиятъ законъ, сѣщата аналогия се отнася и до човѣка. Човѣкъ може да излѣзе вѣнъ отъ Бога, може да не върва, но въ това невѣрие той ще внесе мракъ и тъмнина въ душата си, ще изгуби свѣтлината си, ще изгуби смисъла на живота си.

Та, казвамъ: въ всѣко нѣщо има смисълъ. Запримѣръ, като срещнемъ единъ вълкъ, какво означава вълкътъ, какъвъ смисълъ има той? Срещнемъ мечка. Какъвъ смисълъ има тя? Често ние уподобяваме човѣка на нѣкое животно. Казваме: вълкъ е той, мечка е той, овца е той. Христосъ пакъ казва за себе си: “Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ”. Какво означава живиятъ хлѣбъ? Нѣкои наричатъ Христа “Агнецътъ Божий” - пакъ уподобление пра-вять. Какво означава това? И въ този смисълъ, нѣкои народи отъ старитъ врѣмена, като сж разбирали това нѣщо, сж се покланяли на нѣкои животни, като сж ги

считали за символъ на нѣщо велико. Ние се чудимъ, запримѣръ на египтянитѣ, какъ е възможно, тѣ които сѣ били толкова културни да се кланятъ на тѣхния аписъ - животно отъ рода на млькопитающитѣ. Нима ние днесъ не се кланяме прѣдъ онази каса, пълна съ златни, звонкови монети? Нима ние не се кланяме прѣдъ онзи богатъ банкеръ? - Покланяме се и прѣдъ пълната каса, покланяме се и прѣдъ богатия банкеръ. При това, като влѣзешъ при него, очите ти сѣ отворени на четири. Защо? Казвашъ: е, нужда имамъ. Сега, въпросътъ не е за външнитѣ хора, да оставимъ тѣхъ на страна, въпросътъ се отнася до вѣрующитѣ, до онѣзи, които вѣрватъ въ Бога. Питамъ: опитали ли сте вие вашата сила, какъ можете да противостоите на паритѣ, да живѣете безъ тѣхъ? Това, че не можете да живѣете безъ пари, не е само едно вѣрую, това е едно внушение. Учениитѣ хора правятъ опити въ това отношение и сѣ забѣлѣзали, че когато се тури една мисль въ човѣка, той не може да и противостои. Нѣкой пѣтъ устоява, нѣкой пѣтъ - не може. И въ живота има такива наклони плоскости, че като те турятъ на някоя отъ тѣхъ, не можешъ да устоишъ. Тамъ е изкушението! Прѣдставете си, че някой иде на срѣща ви съ револверъ, но вие не можете да се браните, нѣма ли да се намѣрите въ изкушение? Прѣдставете си, че нѣкой иска за изнасили жена ви. Вие нѣма ли да извадите револвера и да го убиеите? Това сѣ все прѣдположения, нѣща, които може да станатъ, може и да не станатъ. Но, щомъ ти живѣешъ въ Бога, какъ е възможно, да дойде нѣкой да направи едно прѣстѣпление противъ волята Божия? Слѣдователно, ние въ живота си правимъ допущения, прѣдположения за това - за онова и все казваме, че вѣрваме въ Бога. Вие имате дѣщери, синове, но си казвате: възможно е тия дѣца да ме не гледатъ на стари години, отгдѣ да зная, затова нека си туря поне малко парици въ банката. Вие уповавате на дѣщеря си, на сина си, но уповавате и на паритѣ. Казвате: е, да се намиратъ тамъ малко пари! То значи: като се намиратъ тия пари, все ще се намѣрятъ нѣкои хора, които ще ме гледатъ, ако не заради мене самия, то поне заради

паритъ. И така, спестишъ си 100-200,000 лева. Но, като имашъ тия 100-200,000 лева, нѣма ли да умрѣшъ по сѣщия начинъ, както и ако да ги нѣмаше? - Щеше да умрешъ еднакво. И въ края на краищата, какво си свършилъ? Нека разумно погледнемъ на резултатитѣ въ живота. Ама вие казвате: е, азъ да си поживѣя сега, че като умра, като отида на онзи свѣтъ, тогава да бѣде каквото ще. Не, това не е правилно разсѣж-дение. Слѣдъ като умрешъ, ти ще се намѣришъ въ чудо, че пакъ живѣешъ, пакъ имашъ чувства и желания, пакъ имашъ рѣцъ, крака, тѣло, както и сега: само че туй тѣло, което ще имашъ въ духовния свѣтъ не е тъй гѣсто, тъй грубо, както това, което имашъ на земята. Като се намѣришъ въ онзи свѣтъ, ти ще се очудишъ, ще кажешъ: е, имало другъ свѣтъ! И тамъ ще живѣешъ, ще ходишъ, ще говоришъ, но ще намѣришъ слѣдующата разлика: говоришъ на жена си - не ти обръща внимание; говоришъ на дъщеря си, на сина си - не ти обръщатъ внимание; говоришъ на слугитѣ си - не ти обръщатъ внимание. Разгнѣвишъ се, казвашъ: какъ тъй, тѣзи хора оглушѣли ли сѣ, оглупели ли сѣ, че не ми обръщатъ внимание? Разправяха ми единъ случай за единъ заминалъ за онзи свѣтъ, дали е вѣренъ случай, или не, незная, но той е слѣдниятъ: нѣкой си дѣдо Стоянъ умрѣлъ. Той не билъ много благочестивъ човѣкъ, напротивъ билъ голѣмъ скѣперникъ, парата дѣлѣлъ на двѣ. Като умрѣлъ, жена му, дѣцата му си въздѣхнали свободно и си казали: добръ, че дѣдо Стоянъ умрѣ, та да можемъ свободно да си поживѣемъ. Тѣ поканили приятели, сложили богата трапеза, да ядатъ и да пиятъ. Едва се наредили, забѣлзватъ, че всичко по масата започва да се разхвърля. Омагьосана е стаята нѣщо, казватъ си. Всички чинии, лѣжици, вилици започнали да се движатъ. Най-послѣ нѣкой отъ сѣсѣдитѣ се досѣтилъ, че това е духътъ на дѣда Стояна, който иска да вземе участие въ угощението. Наредили тогава на масата чиния, вилушка, лѣжица и за дѣда Стояна, сипали му ядене, турили му столъ, и слѣдъ като наредили всичко това, дѣдо Стоянъ вече си кротувалъ, нищо не разхвърлялъ. Казватъ: защо този столъ е празенъ? - Не е празенъ,

дѣдо Стоянь седи на него. Нѣкой ще каже: това сѣ приказки отъ 1001 нощъ! Че и сегашниятъ свѣтъ е отъ 1001 нощъ. Всѣки може да прѣвѣри тѣзи нѣща и да види, до колко сѣ вѣрни.

И тѣй сегашниятъ човѣшки животъ на земята е крайниятъ прѣдѣлъ на сегашния козмосъ, дѣто всичкитѣ нѣща се посрѣщатъ: у човѣка ще се роди нѣщо по-хубаво, нѣщо ново ще се създаде. Човѣкътъ е крайниятъ прѣдѣлъ, крайната граница на битието. Подолу отъ човѣка ние не можемъ да знаемъ, и по-горѣ, по-далечъ отъ него не можемъ да отидемъ. Надъ насъ има други, по висши сѣщества: ако слѣземъ долу въ ада, и тамъ има другъ свѣтъ. Лошитѣ духове нѣматъ нищо общо съ насъ. Човѣкъ се намира между двѣ противодѣйствуващи сили въ природата. Всѣки е опиталъ това нѣщо. Запримѣрь, някой ви обича, но въ даденъ моментъ не ви направи една услуга. Веднага у васъ се зараждатъ лоши чувства. Отгдѣ дойдоха тѣ? Тѣ не сѣ ваши, тѣ сѣ чужди. Нѣкои мислятъ, че адътъ е образуванъ отъ паднали ангели. Не, той е пѣленъ съ сѣщества отъ човѣшката раса. Той е пѣленъ съ всички онѣзи хора, които не сѣ изпълнили волята Божия, които сѣ вѣрвѣли по свой пѣтъ, които сѣ вѣршили най-голѣмитѣ прѣстѣпления. Тия сѣщества сѣ жителитѣ на ада, затова водятъ най-разгуленъ животъ. Всичкитѣ тия лоши думи, цѣлиятъ този рѣчникъ отъ извратени слова се дължи все на тѣхъ, на лѣво - на дѣсно ги употребяватъ. Тѣй че жителитѣ на ада сѣ хора, не сѣ духове. Духоветѣ не знаятъ тѣзи думи. Небето пѣкъ е пѣлно само съ добри хора. Ами че ангелитѣ сѣ все такива добри хора. Казвате: Господъ създаде ангелитѣ. Не, това е едно заблуждение! Господъ не създава. Създаването е единъ механически процесъ. Въ свѣта има раждане. Раждането е единъ вжтрѣшенъ процесъ, процесъ на Божествения Духъ. Всички напреднали сѣщества сѣ минали по извѣстенъ пѣтъ на развитие подъ рѣководството на Божия Духъ и сѣ достигнали до тази степенъ на развитие, въ която се намиратъ. Та, казвамъ: всѣки единъ отъ васъ може да стане ангелъ, може да стане и дяволъ, споредъ както живѣе. И по закона на тази свобода, именно,

човѣкъ може да направи и добро, и зло; по закона на тази свобода, именно, човѣкъ може да възприеме единъ добъръ, или единъ лошъ животъ. Някои пи-татъ: въ какво седи добриятъ животъ? Добриятъ животъ седи въ това, да сподѣлишъ всичко, което имашъ съ своитъ ближни. Лошиятъ животъ седи въ това, да не сподѣляшъ нищо съ своитъ ближни. Някои казватъ: ами човѣкъ нали обича своитъ дѣца, своето сѣмейство? Не, това не е мѣрило, че човѣкъ води добъръ животъ. Че и вълчицата обича своитъ дѣца, но тази вълчица задига дѣтето на овцата и го занася на своитъ дѣца, като казва: хайде, мама, хапнете си! Питамъ: каква е тази любовъ, за образецъ ли е, Божия Любовъ ли е? Слѣдователно, човѣкъ вед-нѣжъ заживѣлъ съ Божиата Любовъ, веднѣжъ просвѣтенъ въ Божия Духъ, живѣе вече добъръ животъ. Защо? Защото Господъ едновременно прониква въ всички хора. Тѣлата на всички хора сѣ подъ влиянието, подъ разположението на Бога. Богъ разпо-лага сѣ тѣхъ. Той едновременно има друго едно по-високо проявление. Когато дойде едно сираче въ дома ти, и ти напра-вишъ разлика между него и твоитъ дѣца, това не е по Бога, Богъ не живѣе вече въ тебе. Ти не трѣбва да правишъ никаква разлика между твоитъ дѣца и това дѣте. Ти ще се отнасяшъ съ туй дѣте тѣй, както съ твоитъ, разбира се, ако то бѣде скромно. Ти ще бѣдешъ спрѣмо туй дѣте тѣй добъръ, както и спрѣмо своитъ дѣца, защото Духътъ Божий, който живѣе въ твоитъ дѣца, живѣе и въ туй бѣдно дѣте.

Ние, сѣврѣменитъ хора, имаме особени схващания за живота, отъ който произтичатъ всичкитъ наши нещастия въ свѣта. Запримѣрь, често ме запитватъ: защо умрѣ моето дѣте? Защо го взе Господъ, трѣбваше ли да умре? Чудни сте вие хора-та! Това дѣте не бѣше твое. То бѣше единъ ангелъ, изпратенъ отъ небето за 10 години при тебе, да придобие една опитность. Слѣдъ като си свѣрши работата, слѣдъ като си научи урока, за който бѣше дошло, Господъ си го взе. То се върна на небето. Защо ще плачешъ на чуждъ гробъ? Това дѣте не е твое. Другъ примѣрь. Някой взелъ отъ нѣкого 10,000 лева на заемъ и

послѣ казва, защо ще ги връщамъ? - Ще ги върнешъ, ползувалъ си се отъ тяхъ. Чудни сѣ тия майки, като казватъ: защо ми отиде дѣтето? Така да казва единъ вѣрующъ, то значи да не разбира Божия законъ. Това дѣте не е твое, то е ангелче, което трѣбваше да си отиде. Умре ли дѣтето ти, ще кажешъ: Господи, благо-даря Ти, че взе моето ангелче, прати ми друго нѣкое. Пъкъ много ангелчета има по свѣта! Щомъ твоето ангелче си отиде, иди въ другъ домъ и кажи: сестро, азъ се радвамъ на твоето ангелче тъй, както и на моето. Пъкъ и нейното ангелче скоро ще си отиде. Че онзи свѣтъ е нѣщо много хубаво! Тамъ има музика, поезия, художество! Тамъ нѣма караници между мъже и жени, сладкъ езикъ между тяхъ сѣществува. Навсѣкждѣ слушашъ звученъ, музикаленъ езикъ. Нѣкои казватъ: а, страшно е на онзи свѣтъ! Дали скоро ще умра? Казвамъ: е, да умрешъ, хубаво е, но не те искатъ още. Не е добръ да умрешъ, да заминешъ отъ този свѣтъ безъ да сѣ те повикали, че да чакашъ съ години прѣдъ вратата на онзи свѣтъ. Ти чукашъ, никой не те приема, ти чукашъ никой не те приема. Отъ тамъ ще ти кажатъ: не е вѣре още да дойдешъ въ този свѣтъ, ще се върнешъ назадъ. Това е лошото! Има много такива души, които се скитатъ между този и онзи свѣтъ, че не сѣ нито тукъ, нито тамъ. Това сѣ били все отчаяни хора, които сѣ се самоубили.

Сега апостолъ Павелъ се обръща къмъ вѣрующитѣ съ стиха: “Който се учи”.

За да разбираме нѣщата, ние всѣкога трѣбва да допуснемъ извѣстни истини, съ които да ги измѣрваме, да ги сравняваме. Да се съмнявашъ, това не е знание. Нѣкой се съмнява въ нѣкого, казва: азъ се съмнявамъ въ неговата честность. Хубаво, ти, който се съмнявашъ, честенъ ли си? Само абсолютно честни-ятъ човѣкъ може да знае, дали другиятъ на срѣща му и честенъ, или не. Само абсолютно добриятъ може да знае, дали онзи на срѣща му е добъръ, или не. Само абсолютно разумниятъ може да знае, дали онзи на срѣща му е разуменъ, или не. Този, който не е разуменъ той може само да прѣдполага. Ние трѣбва да бждемъ въ връзка съ самитѣ

нъща, или най-малко ние тръбва да имаме дружба или общение съ нъкой човъкъ, за да го познаемъ. Тръбва да има една малка обмъна между нашитъ чувства. Послъ, като сръщнемъ нъкой човъкъ, казваме: лицето на този човъкъ е краси-во. Въ какво седи красотата на едно лице? - Всъка една частъ отъ нашето лице тръбва да бжде жива, а не мъртва. Лицето ни тръбва да бжде тѣй подвижно, че отъ всъка частъ на лицето ни да радиира онази Божествена свѣтлина. Отъ всички части на лицето ни тръбва да излизатъ най-хубавитъ, най-възвише-нитъ нъща. То тръбва да е като единъ рефлекторъ на нашия вжтръшенъ животъ. Въ какво именно седи красотата на нъкой човъкъ. - Челото му да бжде голъмо. Голъмото чело на нъкой човъкъ говори за неговия умъ. Нъкой има голъма глава. Да, но голъмата глава не говори за голъмината на челото, не говори и за ума на човъка. Главата на нъкого може и да е малка, и челото му да изглежда малко, но това още не е мърката, по която да се сѣди за неговата интелигентность. Голъмо чело е това, което отговаря на една математическа величина, на една геометрическа форма. Широкото, голъмото чело показва най-възвишенитъ мисли у човъка. Долната частъ на лицето показва настроеніята, възможноститъ, съ които човъкъ може да се прояви. Когато лицето на човъка е по-голъмо, за него казватъ: душа има този човъкъ! Колкото лицето е по-дрбно, толкова по-дрбнавъ е той. Но, азъ не говоря за онази натрупаностъ отъ мазнини по лицето, но подразбирамъ онова живо, подвижно лице безъ мазнини. Онзи човъкъ, на когото лицето е прѣтрупано отъ мазнини всъки день ще го видишъ, че ту заушка се явила въ него, ту циреи, ту нъкаква ангина. Не за такова лице говоря азъ, но за онова живото, подвижното, въ което всъки мускулъ играе. Изразителенъ е такъвъ човъкъ! И като го погледнешъ, благость диша отъ него, довѣрие ти внася. Въ такъвъ човъкъ нъма никакво раздвояване. Азъ гледамъ, нъкой човъкъ ме погле-дне и изведнъжъ бързо си свали очитъ. Защо? - Страхъ го е да не проникна въ душата му. Нъма защо да се страхува - азъ отдавна съмъ проникналъ. Ще

бъде смъшно, почвата да се страхува отъ водата. Водата е проникнала вече въ почвата и постоянно прониква. Водата не създава злото. Нъкой пътъ тя носи зло, но повече носи благословение за растенията. Слъдова-телно, ако този животъ проникне въ насъ, нъма какво да се плашимъ. Тия очи - това сж все прозорци. Нъкой казва: страшни очи има той. Какво страшно може да има въ тия очи? Нъма нищо страшно въ свѣта. Ако ние имаме въра, че Богъ, съ своята разумность на всъкъдъ царува, и че всички сме заобиколени съ множество свидѣтели, разумни сжщества, които се интересуватъ, грижатъ за насъ, ние друго-яче бихме гледали на всички нъща. Тия сжщества не ни наблюдаватъ отъ любопитство, но по нъкой пътъ, когато дигаме голъмъ шумъ, тъ се спиратъ, за да ни помогнатъ. Иначе, тъ се занимаватъ съ своитъ работи: тъ сж благородни сжщества. Каквото и да правимъ, ние сме забавление за тѣхъ. Нъкой пътъ хората се биятъ помежду си и казватъ: Господъ не вижда ли, че ми изтръгнаха космитъ? Тогава Господъ изпраща нъкои отъ тия разумни сжщества да примирятъ хората.

И тѣй, ние трѣбва да изхвърлимъ злото отъ себе си, да се освободимъ отъ лошитъ обходи, а за това трѣбва да се прѣобразимъ коренно. Ти вървишъ по пътя, виждашъ , че нъкой бие вола си. Какво ще направишъ? Азъ бихъ постъпилъ по слѣ-дующия начинъ: Ще се спра прѣдъ този човѣкъ и ще му кажа: приятелю, какво носишъ въ колата си? - Е, малко житце, около 3-4 кгр. По колко мислишъ да го продадешъ? - По толкова. Дай ми житото си, азъ ще го купя. Ще взема житото, ще му го платя добръ и ще освободя воловетъ отъ бой. Вие сега ще кажете: ако почна да плащамъ всѣки день за туй, за онуй, на кждъ ще му излѣзе смѣтката? Вие сте чудни хората, като се боите, че ще плащате. Ако почнешъ да плащашъ, всичко около тебе ще протече. Богатството е като единъ изворъ. Ти само не го запушвай, отпусти го, то ще протече. Ние всѣкога туряме прѣгради и затова не успяваме. Вие казвате: не може да се прави добро. Не, вѣчно ще правишъ добро. Доброто е единъ вѣченъ изворъ.

Ти го отпусти и ще видиш, какъ той ще протече. Доб-рото е едно богатство. Нькой казва: до сега правихъ добро, но отъ сега нататъкъ нъма вече да правя добро. Не, ти прави добро всъкога, не се разкайвай, доброто е вчѣнь изворъ.

Казва апостолъ Павелъ: “Онзи, който се учи, трѣбва да научи онѣзи велики нѣща въ природата. Отъ кого? Кой е учите-лътъ? - Богъ е, който учи. Той може чрѣзь много нѣща да те учи. Той може да те учи чрѣзь жена ти, чрѣзь дѣцата ти, чрѣзь учителя ти. Ние чакаме сега да се пенсионираме, че тогава да се заемемъ да работимъ за себе си, за Бога. Азъ слѣдя, правя си своя статистика за тия случаи. Нькой казва: мене ми трѣбватъ още 4-5 години, докато се пенсионирамъ. Добръ, пенсионира се, но какво става? - Пенсионира се и умре. Не, човѣкъ докато не се е пенсионира-лъ, може да работи, има условия за работа, има и стремежъ. Като се пенсионира вече, той не намира цѣль за какво да работи. Нькой казва: азъ като остарѣя, тогава ще работя за Бога. Той ще изхарчи всичкитъ си сили въ единъ непорядѣченъ, разгуленъ животъ, и като прахоса всичкия си животъ, тогава съ тояжката си и съ пышкане, “охъ-охъ”, ще отиде да проповѣдва Словото Божие, ще отиде да лѣкува болни. Не, младитъ ще ходятъ да проповѣдватъ Словото Божие, тѣ ще говорятъ за Бога. Ще кажете: защо младитъ само, ами ние, които сме остарѣли какво трѣбва да правимъ? Какво подразбирамъ подъ стари хора? Всѣки човѣкъ, който прави грѣхове, той е старъ, той остарѣва. А всѣки човѣкъ, който се възвръща къмъ любовта, подмладява. Любовта подмладява хората. Почнете да обичате Господа е ще се подмладите. Възлюбете вѣрата, почнете да проповѣдвате за Бога, изхвърлете съмнѣнието и лицето ви ще просветне, вие ще се подмладите. Подмладите ли се, тогава и знанието ще дойде. Ще кажете: може ли тия нѣща? - Може, ние сме ги опитали. Турете тази мисль въ себе си.

И тѣй, ние дохождаме до слѣдното заключение: животътъ е въ пълно разположение на самитъ насъ. Щомъ е така, ние можемъ да подобримъ живота си, защото това е волята Божия. Богъ, който

живѣе въ насъ, ни казва, че чръзъ Него можемъ да подобримъ своя животъ, а не трѣбва да чакаме нашитѣ ближни да подобрятъ живота си, че тогава ние. Всѣки ще подобри своя животъ за себе си и ще приложи закона. Когато всички оправимъ живота си, ще имаме нови отношения единъ къмъ другъ. Тѣзи нови отношения ние не ги знаемъ. Днесъ нѣма отношения между господарь и слуга, и дружба нѣма, но между тѣхъ има една стѣна, която ги дѣли. Днесъ нѣма отношения между Бога и единъ вѣрующъ, който Му служи само отъ страхъ. Днесъ нѣма онова правилно разбиране, съ което трѣбва да се служи на Бога, да се разбира онзи великия законъ. Отъ любовъ трѣбва да се служи на Бога!

Сега, въ какво трѣбва да се учимъ ние? Ще ви приведа единъ примеръ за единъ отъ древнитѣ царе. Този царь билъ много уменъ, наричалъ се Синусий. Въ своята приемна той ималъ единъ, столъ, украсенъ съ скъпоцѣнности. Прѣдъ този столъ имало една масичка съ всѣкакви богатства, и онзи, който седнѣлъ на този столъ, ималъ право, слѣдъ като стане отъ него, да вземе каквито богатства иска отъ масичката и да ги занесе дома си. На този столъ имало надписъ: смъртъ и животъ! Обаче, забѣлжително било това, че никой не смеялъ да седне на този столъ. Защо? Подъ този столъ имало нѣкакви дупки, въ които се крияли кобри, които излизали веднага отъ дупкитѣ си, щомъ нѣкой се осмѣлвалъ да седне на стола и го ухапвали. Правилото за съдането на стола било слѣдното: всѣки, който искалъ да седне на този столъ, трѣбвало да бѣде съ голи рамянѣ и голъ гърбъ. Слѣдователно, ако той може да издържи на ухапва-нето на тия кобри, той можелъ да вземе туй богатство, ако не издържи, моментално умиралъ. Мнозина опитвали този столъ и знаели, какъвъ е. Какъвъ е? - Който обича, нека го опи-та.

И тѣй, ние, съврѣменитѣ хора, всѣкога седимъ на този столъ, който носи смъртъ. Ние желаемъ външни богатства, отъ които умираме. Външнитѣ богатства днесъ раждатъ умраза между хората. Защо? Защото щомъ човѣкъ забогатѣе, той нѣма вече приятели. Даже

жена му, дъцата му не сѣ му вече приятели. Той не може да бѣде напълно увѣренъ, че тѣ го обичатъ. Забогатѣе ли, той е изключенъ за тѣхъ, не сѣществуватъ вече за тѣхъ, тѣ обичатъ неговитѣ пари. Нѣкой казва: искамъ да бѣда богатъ. Добръ, то не е голѣма работа. Ще седнете на този столъ и ще забогатѣете. Сега, не трѣбва да вадите заключение, че не трѣбва да бѣдите богати. Има богатства, които трѣбва да придобие, но трѣбва да знаете Истината, че като седнете на този столъ, и да ви ухапи кобратата, да не умрете. Синь ти, жена ти, дъщеря ти не трѣбва да ламтятъ за туй външно богатство. Като говоря за богатство, азъ разбирамъ онова вътрѣшно богатство на Любовта, на знанието и на Добротѣлитѣ. Туй е истинското богатство! Има ли го човѣкъ въ себе си, той всѣкога може да бѣде богатъ. Туй богатство почива на слѣдующия законъ: всички онѣзи хора, които сѣ разбогатели по единъ естественъ начинъ въ кръвта имъ се съдържа злато, и то толкова, колкото е количеството на външното злато, което притежаватъ. На това вътрѣшно злато въ кръвта имъ се дължи богатството. Азъ не говоря за ония богати хора, които врѣменно сѣ разбогатели, по единъ неестественъ начинъ. Щомъ човѣкъ стане богатъ, той трѣбва да внесе едно малко количество злато и въ кръвта си. Щомъ придобие туй живото злато отвѣтръ, той ще привлече златото и отъ вънъ. Ще видишъ тогава, какъ този ти носи, онзи ти носи. Значи, за да имашъ външното злато, трѣбва да имашъ туй вътрѣшното злато въ кръвта си. Ако вие придобие-ете туй външно злато безъ да имате вътрѣшното злато въ кръвта си, тази кобра ще дойде да ви ухапи, и вие ще умрете. Коя е тази кобра? - Това е онзи апашъ, разбойникъ, който ще ви ограби, удуши, ще ви вземе всичкото богатство. Имашъ ли туй живото злато, никой не може да ви ограби, да ви окраде. Ами че онзи, който иска да ми краде златото, азъ нѣма защо да го чакамъ да дойде да ме обере въ къщи, но ще го срѣщна на улица-та и ще му кажа: приятелю, нѣма защо да ме крадешъ, кажи колко искашъ и азъ ще ти дамъ. - Е, 1,000 - 2,000 лв. Ето, вземи ги, и когато имашъ нужда пакъ ела. Ще му дамъ

колкото му тръбват и съ това ще станемъ приятели съ него, нъма какво да ме краде. При това, има другъ единъ законъ, споредъ който честното богатство никой не може да го краде. Ще ви приведа единъ примъръ изъ американския животъ, може да го вземете като анекдотъ или като приказка, съ който се потвърждава този законъ. Единъ християнинъ, бѣднякъ билъ той, често ходилъ на църква, но цѣлата му молитва била все за пари, тѣй силно била концентрирана мисълта му къмъ паритѣ. Той се молилъ на Господа така: Господи, ти знаешъ, че имамъ нужда отъ пари, прати ми парички отнѣкъдѣ. Азъ ще посветя живота си за Тебе, но помогни ми! Видишъ ли отъ 4-5 години какъ реформирахъ живота си, искамъ да Ти служа, но не ме забравяй, Господи, прати ти парички! Молилъ се, молилъ се и една вечеръ, като се връща дома си, вижда прозореца на къщата на единъ банкеръ отворенъ и на прозореца сложена една торба съ пари, които банкерътъ, както броилъ, дошло му нѣкакво вдѣхновение, отишълъ да се помоли Богу и ги забравилъ. Този бѣдниятъ християнинъ, като вижда торбата съ паритѣ веднага я взима и си казва: благодаря Ти Боже, за гдѣто ми чу молитвата. Занася я дома си и започва да се моли Богу, обаче веднага торбата изпъква между него и Бога. Спира се и си казва: е, тази вечеръ молитвата ми не върви, утрѣ, ще провѣря, да видя дали ще се яви пакъ торбата. На другата сутринъ отива при торбата, попила я малко, порадва и се започва да се моли, казва: благодаря Ти Господи! Моли се, но молитвата пакъ не върви, торбата отнова изпъква. Вториятъ, третиятъ день все същото нѣщо се повтаря. Казва си: Господи, защо ми даде тази торба? Господъ му казва: тази торба не е за тебе. Иди, занеси паритѣ на господаря и ги остави, нека той ти даде отъ любовъ колкото иска. Всѣко нѣщо трѣбва да се придобие чрѣзъ закона на Любовета. Не е ли придобито чрѣзъ любовта, то носи смъртъ и проказа. Всѣко нѣщо трѣбва да се придобие чрѣзъ потъ на лицето и чрѣзъ трудъ. Знанието, мъдростта, всичко трѣбва да се употреби, за да донесе онова вътрѣшно богатство.

Апостолъ Павелъ казва: ”Който се учи”.

Е, защо ние да не започнемъ споредъ този законъ и да се постараемъ да уредимъ живота си? Можемъ да уредимъ живо-та си. Кой ще ни покаже какъ да го уредимъ? - Онзи, който ни учи. И съврѣменнитъ страдания не сж нищо друго, освѣнъ това, че невидимиятъ свѣтъ ни прѣдава горчиви уроци, за да дойдемъ до онова вжтрѣшно познание, отъ което произтича живота. Не е ли хубаво да прѣкараме единъ животъ въ миръ и съгласие съ самитъ насъ? Какво по-хубаво отъ това, да станешъ сут-ринъ, да се помолишъ Богу, да ти дойдатъ онѣзи хубави мисли отъ всевъзможенъ характеръ, които ти даватъ потикъ, подемъ, да имашъ миръ въ себе си отколкото да станешъ сутринъ, че това те боли, онова те боли, коститъ те болятъ, подагра имашъ, усъщашъ се хилавъ, слабъ и лѣкаритъ единъ слѣдъ другъ току влизатъ и излизатъ отъ дома ти. Това сж блага за човѣшката душа. Азъ говоря за онѣзи блага, които може да те ползуватъ - да бждешъ богатъ и да се радвашъ, а сжщо и всички твои близки около тебе да се радватъ, че си и външно, и вжтрѣшно, по сърдце богатъ. Има и външни, и вжтрѣшни богатства.

Сега, дойдатъ нѣкои, казватъ: нека се откаже този братъ отъ богатствата си. Отъ богатствата си може да се откаже само онзи човѣкъ, който заминава за небето. Този братъ пита: ами какъ ще си раздамъ богатството? Азъ още не заминавамъ за небето. Казвамъ му: е, братко, ти трѣбва да си заминешъ вече, раздай си богатството! Ами ти сигуренъ ли си? Да не ме лъжешъ? Не, още тази вечеръ повикай нотариуса и раздай всичко, че утрѣ да не си закѣснѣлъ. Защо ще оставишъ другитъ да дигатъ шумъ слѣдъ тебе? Раздай всичко и си тръгни свободенъ! Ние чакаме другитъ да уреждатъ работитъ ни. Не, нашитъ работи никой не може да ги уреди, освѣнъ ние самитъ. Богатиятъ човѣкъ нѣма право да оставя синъ му или дѣщеря му да му уреждатъ работитъ, да му оправятъ обѣрканитъ тевтери. Защото, ако остави другитъ да му оправятъ обѣрка-нитъ смѣтки, той ще остане между небето и земята и ще ходи немилъ - недрагъ. Ако остави това

на другитъ, такъвъ човѣкъ ще се намѣри въ положението на онзи български свещеникъ, който взималъ пари отъ хората да имъ споменава имената, но не ги споменавалъ. Събралъ една голяма торба, пълна съ поменици, но не ги споменавалъ. По едно врѣме умира, но не отива горѣ на небето, а оставя да се скита по земята. Идва новъ свещеникъ въ църквата, влиза въ олтаря, иска да служи, но веднага стариятъ свещеникъ му се явява. Новиятъ свещеникъ избѣгва и казва на паството си: “Ще ме извините, не съмъ разположенъ да служа тукъ” - и си отива. Идва вторъ свещеникъ, но и той избѣгва. Няколко души свещеници избѣгали, плашили се отъ стария свещеникъ, който имъ се явявалъ. Последниятъ свещеникъ, който дошълъ, билъ по-смѣлъ, запитва стария свещеникъ, какво иска. Той му показва торбата съ поменицитъ и му казва: “Моля ти се, прочети всички тия имена, защото не мога да отида нагорѣ”. Когато новиятъ свещеникъ отслужилъ всички тия имена, стариятъ вече прѣстаналъ да се явява. Сега ние казваме: Това сж все анекдоти. Не, съ неизпълнението волята Божия човѣкъ се спѣва. И колкото по-високо седи човѣкъ въ свѣта, толкова повече се спѣва. И царе, и свещеници, и владици, и учители съ неизпълнението волята Божия, съ неизпълнението на онова, което Богъ имъ възложилъ, тѣ се все повече и повече свързватъ и трѣбва да седятъ дълго врѣме на земята, докато се развържатъ. Отговорности има човѣкъ въ този свѣтъ! Слѣдователно, всички хора тукъ на земята се учатъ, всички сж дошли въ този пятъ да научатъ единъ великъ законъ, какъ да служатъ на Бога правилно. Щомъ служатъ правилно, тогава, каквито и да сж, и царе, и владици, и просяци, и учени, и прости, всички горѣ на небето сж на едно мѣсто. Тамъ тѣ сж ангели и минаватъ за братя. Тукъ на земята се различаватъ, но на небето сж едно и сжщо нѣщо. И когато говоримъ за братство, ние разбираме братството горѣ на небето, а не тукъ на земята. Тукъ, двама братя раздѣлятъ имането на баща си. Единиятъ взима повече, другиятъ - по-малко. Това братство ли е? Истинскитъ братя трѣбва единъ другиму да си помагатъ. Сестри, които, се

обичатъ, трѣбва да си помагатъ едни други. Между тяхъ не трѣбва да се яви ни сѣнка отъ завистъ. Щомъ си завиждатъ, тѣ не сѣ сестри.

Послѣ, говоримъ, че сме българи. Какви българи сме, щомъ се измъчваме единъ другъ? Англичанинъ съмъ, казва нѣкой. Въ англичанитѣ има поне това нѣщо, че тѣ си зачитатъ правата единъ на другъ. Англичанинътъ, когато дойде да се бие, той ще свие юмука си, ще удари другия по носа и само ще го разкърва. Последниятъ ще се поизчисти и въпросътъ е рѣшенъ. Българинътъ не постѣпва така. Единиятъ ще вземе единъ колъ, и другиятъ ще вземе единъ колъ, че като започнатъ - този удря, онзи удря. Погледнешъ, единиятъ съ счупена рѣка, другиятъ съ счупена глава и се върнатъ дома си - герои. Туй не е разбираше на Божествения законъ. Какъ! Да, това не е никакъвъ Божественъ законъ. Всичкитѣ тия груби нрави трѣбва да се смекчатъ само чрѣзъ този Божественъ законъ на свободата. Всѣки народъ трѣбва да живѣе разумно, споредъ Божия законъ, понеже всѣки народъ е единица, образувана отъ хиляди и милиони хора, отъ които всѣки за себе си трѣбва да живѣе разумно.

И тъй, казва апостолътъ: Онзи, който се учи.

Какво учи българинътъ отъ толкова време? Да изпълнява Божия законъ ли? Не, пѣтътъ, по който вървятъ бълга-ритѣ отъ толкова време, донесе ли имъ нѣщо добро, спечелиха ли нѣщо хубаво? Защо не спечелиха? Отъ 1912 г. българитѣ все се биятъ. Тѣ не вървятъ въ правия пѣтъ. Тѣ казватъ: ние ли сме най-големитѣ грѣшници? Не, българинътъ трѣбва да живѣе като българинъ, въ душата на когото трѣбва да има четири качества: да бѣде честенъ, справедливъ, добъръ и интелигентенъ. Въ него трѣбва да прониква Божията Любовь и да каже: Господи, каквото ни дадешъ, ние ще бѣдемъ доволни и ще изпълнимъ волята Ти, не споредъ църквата, а споредъ Твоя законъ на справедливостта и ще покажемъ на свѣта, че ние разбираме Божията Любовь и Господъ царува навсѣкѣждѣ. Между васъ не трѣбва да има никаква завистъ, никаква злоба. А днесъ, кой какъ те срещне, пита те: ти православенъ ли си? Добъръ, ти като си

православенъ, разбирашъ ли Божия законъ? Не, въ това православие има неразбиране на Божия законъ.

И послъ, какви ли не други работи се разискватъ кой билъ виновенъ за тази, или онази работа. Никой не е виновенъ. Много народи има на земята, които страдатъ. Българитъ страдатъ още повече. Всъки народъ си е самъ виновенъ. Сега вие живъете между този народъ и, за да му помогнете, тръбва да разбирате Божия законъ. Писанието казва: “Богъ поругаемъ не бива. Кой каквото съе, това и ще пожъне”. Не че въ Бога има нъкаква умраза или нъкакво неразположение къмъ когото и да е, но Богъ гледа еднакво спрѣмо всички същества и народи. Когато единъ народъ живѣе съобразно Божиитъ закони, когато изпълнява волята Божия, Той ще му изпрати разумни управници, разумни духовници, разумни учители, разумни майки, бащи, съдии и всичко друго, а когато единъ народъ не живѣе споредъ Божия законъ, тогава Той ще му изпрати такива управници, духовници, учители, майки и бащи, каквито той не е очаквалъ.

Сега, ние разглеждаме живота отъ духовно гледище. Този животъ, който живѣемъ, не е още самиятъ животъ, то е само едно проявление на живота, а истинскиятъ животъ ще бѣде слѣдъ като заминемъ отъ земята. Единъ българинъ, който живѣе тукъ на земята, българинъ ли е? Не той, слѣдъ като е живѣлъ единъ добъръ, чистъ и святъ животъ тукъ на земята, като отиде на небето, ще бѣде единъ ангелъ и ще се нарече “служителъ Божий”. А сега, туй, дали си българинъ, англичанинъ, германецъ, или какъвъ и да е другъ, това сж само символи, които иматъ отношения, тѣй както сж символи мечката, вълкътъ и другитъ животни. Всички народи на земята съставляватъ само удове на това великото тѣло, въ което се изпълнява волята Божия.

Та, казвамъ: всички вие тръбва да се повърнете къмъ другъ единъ законъ. Оставете обществото! Тѣй, както то се развива, вие не може да го измѣните. Индивидуално ние можемъ да подобримъ, да измѣнимъ своя животъ, и въ подобрението на своя животъ, и нашитъ окръжающи може да се измѣнятъ. Туй подобрене може да стане

вськога и да се прѣдаде на всѣкѣде. Когато дойде Христосъ въ свѣта, какво бѣше положението на тагавашното човѣчество? - Упадѣкъ имаше. Христосъ дойде и съ своя животъ именно даде тласѣкъ на човѣчеството. И днесъ 500 милиона хора живѣятъ по-добрѣ, по-културно, отколкото сѣ живѣли въ врѣмето на римската империя. Неговото дохождане даде тласѣкъ, подигане на жената. Отъ тогава у жената има единъ по-благороденъ импулсъ, който се дължи на този тласѣкъ, който Христосъ донесе. Наистина, има още много работи, които може да се желаятъ, но Христосъ казва: Втори пѣтъ когато дойда, ще донесе нѣщо ново. Днесъ толкова може да носите, но когато бѣдете готови за нѣщо повече, тогава Духътъ ще дойде, и невидимиятъ свѣтъ ще ви се открие. Този свѣтъ нѣма да ви се открие тѣй, както нѣкои казватъ: азъ видѣхъ на сънъ нѣщо, но едва си го спомнямъ. Не, онзи свѣтъ ще бѣде тѣй реаленъ, тѣй отворенъ, ще говорите съ ангелитѣ, съ своитѣ разумни братя тѣй, както говорите приятель, съ приятель, учителъ съ ученикъ. Тогава ще имате положителни знания. А сега, какво? Събудилъ си се сутринята, видѣлъ се нѣка-къвъ сънъ, но го нѣма. Или, видѣлъ си едно видѣние, но не знаешъ, какво значи. Добрѣ, какъ ще докажете това нѣщо? Ще кажете: е, това е една халюцинация. Хубаво, ами слѣдъ като умре човѣкъ, слѣдъ като се разложи, това не е ли халюцинация? Кѣдъ отиде този човѣкъ, кѣдъ отидоха дробоветѣ, мозъка, нервитѣ му? Ако всичко това бѣше реално, гдѣ отиде неговото сърдце, за което казватъ, че люби? Гдѣ отиде неговата топлина, кръвъ, негови-тъ мускули? Казватъ, че този човѣкъ се разложилъ, изгнилъ. Ами че този изгнилиятъ човѣкъ, това ли е човѣкътъ? Има нѣщо, което не умира. И тукъ въ този свѣтъ, и въ онзи свѣтъ, това, което не умира, което не се разлага, това е човѣкътъ. То нито остарява, нито се подмладява. Вие седите нѣкой пѣтъ и казвате, е, старини дойдоха, защо не разбирате Бога. Казвате: е, сиромашия дойде. Защо идва сиромашията? - Защото не работи-те. Страдания идватъ. Защо идватъ страданията? Защото на сте живѣли споредъ пълнотата на Божията

Любовь. Кой от вас е живял според този велик Божий закон, та да е толкова отзивчив, като някоя струна, която щом бутнеш, да отговори ясно на тона? Добрата цигулка се познава по това, че като бутнеш някой тон от една струна, той веднага завучава чисто, ясно. Има някои цигулки, на които тоновете не са върни, позициите също не са върни.

Апостол Павел казва: “Онзи, който се учи”.

На какво трябва да се учим? Най-първо ние трябва да имаме онази абсолютна вяра. Въ какво трябва да имаме вяра? - Въ онзи живия Господ, който живее във нас, който съществува навсякъде, под чието зорко око е всичко, и от когото всичко зависи. И тогава като говорим за Христа, трябва да знаем, че Той е Божий посланик, дошъл да изпълни Неговата воля. Такива са били всички пророци. Христос е най-възвишеното проявление на Бога. До сега, човекът с такава любов, с такава широчина на душата, от която да диша такава пълно безкористие, с такава забравяне на себе си, като това във Христа, не се е явил. По това именно се отличава Христос. Като говоря за Христа, разбирам човек, на когото душата е напълно погълната във Бога, и Бог напълно се проявява чрез него. Да любим Бога, значи да се прояви Бог във нас, и ние да се погълнем от Него. Тогава няма да ни е страх от никакви болести, от никаква сиромашия и всеки момент ще бъдем готови да пренесем всички страдания, всички нещастия с радост. Каквото ни дойде, да кажем: Господи, да бъде Твоята воля. Тогава, и във ада, и във рая да сме, ще знаем, че сме с Него, и Той ще ни избави и възкръси. Това не значи, че трябва да бъдем индиферентни, но да забравим себе си, да бъдем във пълно очакване и да проверим този закон. Христос провери този велик закон на Божията Любов и с пълна вяра се предаде на Бога, като каза: “Боже, във Твоите ръце предавам духа си”.

И тъй, ти ще учиш. Защо? - За Бога. Ще работиш, ще придобиваш богатство. Защо? - За Бога. Ще търгуваш. Защо? - За

Бога. Ти трябва да употребиш абсолютно всичко въ свѣта, за да извършиш волята Божия. Ти трябва да направиш всичко за Божията Любовь, за Бога. Имашъ красота. Защо ти е тази красота? - За Бога. Здраве имашъ. За кого? - За Бога. Всичко ще употребишъ все за Бога. До сега си работилъ за себе си, но отъ сега нататкъ ще работишъ за Бога. Ще знаешъ, че каквото ти се случи всичко това е, за да се разшири твоята душа. Нѣкой пътъ вие ми казвате: не виждашъ ли нашитѣ страдания? - Виждамъ ги, но виждамъ задъ тия страдания нѣщо хубаво, нѣщо красиво. Пъкъ не страдашъ само ти. Има хиляди милиони сжще-ства, които страдатъ заедно съ тебе. Всички хора страдатъ. Хубаво нѣщо сж страданията. Защо? - Защото Господъ иде и ще даде една обща амнистия, за всички ще има едно благо. Небето иде на помощъ, и тогава всички ще бждатъ радостни и весели, на всички ще се дадѣтъ условие за развитие. Казвате: ама въ този животъ ли? - Въ този животъ, сега му е врѣмето. Но още тукъ, докато сме въ плътъ ли? - Да, докато сте още въ плътта си. Царството Божие не е въ материалния свѣтъ, то е вътрѣ въ душитѣ ви. Всѣки човѣкъ не може да го види. Царството Божие може да се види само отъ този, който има развити очи.

Та, казва апостолъ Павелъ: “Онзи който се учи”.

Ние сега се учимъ на хиляди нѣща, на много тежки работи. Всички сме изложени на разочарования. Всички се безпокоимъ отъ мисълта, каквъ ще бжде нашиятъ край. Краятъ на всички хора ще бжде смъртъ. Онзи, който се бие на бойното поле, умира; майката умира, бащата умира, синътъ умира, дъщерята умира, приятелътъ умира, всичкото богатство, което имаме ще се разпрѣсне. Какво ще ни остане отъ живота? Какво реализиране очакваме на земята? Не, Богъ, който ни учи сега, иска да ни покаже, че всичкитѣ блага, които сж пратени на земята, Той нѣма да ги прѣкъсне, но трябва да признаемъ, че всичко иде отъ Него. Като отидешъ при единъ богатъ братъ, нѣма да го заплашвашъ съ револвера си, но ще го питашъ: ти познавашъ ли Бога? Ако ти каже, че Го познава, ще му зададешъ

другъ въпросъ: ти готовъ ли си да изпълнишъ волята Божия? - Готовъ съмъ. Само при тия условия ти ще му поискашъ това, отъ което имашъ нужда а не да го оскубвашъ, защото билъ богатъ, у всинца ни трѣбва да се яви тази Любовь, за да познаемъ, че Богъ ни обича.

Сега на какво уподобявамъ страданията на сегашното човѣчество? Тия страдания, азъ си прѣдставямъ като една яйцеобразна жилезна черупка въ която всѣки човѣкъ е затво-ренъ. Въ тази черупка го очаква смъртъ, затова дойде единъ ангелъ и удари съ чука си върху това яйце, за да го разбие. Ти казвашъ: какво става съ мене, ще ме убиятъ! Ангелътъ удари още единъ пътъ. Ти пакъ казвашъ: какво става съ мене, докога ще се сипятъ ударитѣ на сѣдбата върху мене? - Докато се раз-чупи туй яйце, и ти излѣзешъ вѣнъ отъ него. Всички тия страдания, всички нещастия, които изживѣваме не сѣ нищо друго, освѣнъ разчупване черупкитѣ на туй яйце, отъ което нашитѣ души ще излѣзатъ, за да се съединятъ съ истинския животъ, отъ който сме произлѣзли, и за който сме призвани да живѣемъ.

И тъй, стихътъ казва: “А този, който се учи на Словото Божие, нека направи участникъ въ вситѣ си добрини тогоузъ, който го учи”.

Богъ иска всинца ни да направи участници на онова благо, което е у Него. Затова именно Той ни изпраща всички страдания. Страданията сѣ освобождение отъ връзки, които сѣ сѣздадени въ миналото. Богъ ще скѣса всички връзки и ще остави само една връзка - между Него и насъ. Всичко останало ще бѣде само отношения, а не връзки. Тогава ще има само единъ Господъ, а хората помежду си ще бѣдатъ само братя и сестри на небето.

*Бесѣда, дѣржана отъ Учителътъ, на 30 ноември,
1924 г. въ гр. София.*

Ти си!

И отговори Симонъ Петъръ и рече: “Ти си Христосъ, Синъ на Бога живаго”¹.

Съзнателният живот се изразява въ питания и отговори. Тия запитвания не се отнасят само до външни лица, но нѣкой път ние запитваме и себе си. Често, слушамъ, нѣкой седи и се запитва: сега какво мислишъ да правишъ? Сутринъ домакинята, като стане, запитва се: какво трѣбва да сготвя днесъ? Като се запита, отговаря си: това ще сготвя, онова ще сготвя. Често, единъ запитва - другъ отговаря.

Сега апостолъ Петъръ се намира въ положението на ученикъ. Той отговаря на Учителя си, че го мисли, да е Хри-стосъ, Синъ на Бога живаго. Питамъ: слѣдъ като ученикъ отговори, какво е спечелилъ? Човѣкъ може да отговори пра-вилно, а при това туй е само начало на една работа, която трѣбва да се извърши. Учителътъ може да запита ученика, какъ може да стане извѣстна работа, или какъ може да се разрѣши извѣстна задача. Ученикъ казва: задачата може да се разрѣши така и така. Но, слѣдъ като ученикъ е казалъ, какъ трѣбва да се разрѣши задачата, тя още не е рѣшена. Слѣдова-телно, ученикъ самъ трѣбва да излѣзе и да започне разрѣша-ването на задачата.

Често, като ви срещнатъ нѣкои на пътя, запитватъ ви: вие какво мислите за Христа? Такъвъ маниеръ иматъ всички евангелисти. Тъ ще ви запитатъ: ти какво мислишъ за Христа, какъ вървашъ въ Него, за какъвъ го мислишъ? Ако се укаже, че ти мислишъ тъй, както е тѣхното вѣрую, считатъ те за правовѣренъ и можешъ да общувашъ съ тѣхъ. Това е начинъ, методъ. Въ училищата всѣки си има методъ за прѣподаване.

¹ Матея 16:16

Сега, какво означават думите “Исусъ и Христосъ”? - Това сж двъ названия, двъ имена. Някои казватъ: трѣбва да признаемъ, че Исусъ Христосъ е Синъ Божий. Много добръ, съгласенъ съмъ съ това, но има двъ положения въ свѣта, въ практическия животъ, които човѣкъ трѣбва да разрѣши. Азъ слагамъ прѣдъ васъ два самуна хлѣбъ, направени отъ най-хубавото пшеничено брашно и казвамъ: какви сж тѣзи самуни? Някой отговаря: Учителю, това сж самуни хлѣбъ, направени отъ най-хубавото пшеничено брашно. Казвамъ: право отговори. Питамъ по-нататъкъ: слѣдъ като позна, че тѣзи самуни сж отъ най-хубавото пшенично брашно какво спечели? Ти отговори правилно, но самунитѣ седятъ при мене. Добръ, тѣзи самуни сж на трапезата, и ще ги опиташъ, да видишъ, дали отговорътъ ти е правъ, или не. Той самъ трѣбва да опита, дали твърдението, което далъ за тѣзи самуни е право, или не. Та въпросътъ има и друга една страна: не е достатъчно човѣкъ само да познае, че Исусъ Христосъ е Синъ Божий, но и да опита това. Подъ думата “Синъ Божий”, ние прѣвеждаме думитѣ “любовъ и животъ”. Тия думи, тѣй както се употребяватъ, още не сж самитѣ думи. Какъ трѣбва да възприемемъ Любовта? - Любовта трѣбва да я възприемемъ чрѣзъ волята. Мнозина искатъ да възприематъ Любовта само чрѣзъ ума. Не, Любовта чрѣзъ ума не може да се възприеме. Любовта е само слуга, и затова, когато иде въ свѣта, трѣбва да се възприема чрѣзъ волята. Следователно, всички онѣзи хора, които иматъ Любовъ, сж все волеви натури. Когато човѣкъ има известно желание, той свѣта ще прѣброди, но ще го постигне. Това нѣма защо да ви го доказвамъ, вие имате хиляди аргументи, хиляди доказателства въ живота. Въ свѣта има толкова силни доказателства за това, вие сами може да ги прослѣдите.

“Ти си Христосъ, Синъ на Бога Живаго”.

Сега, може да ви запитамъ: вие мислите ли, че Христосъ, който дойде прѣди 2,000 години дѣйствително бѣше Синъ Божий? Вие може да ми дадете единъ положителенъ , а може да ми даде-те и

единъ отрицателенъ отговоръ. И единиятъ, и другиятъ отговоръ оставатъ безъ послѣдствие, безъ резултатъ. Защо? Защото има много хора, които отричатъ, че Христосъ е Синъ Божий, а при това живѣятъ единъ добъръ животъ, съобразно Христовото учение. Има много хора пъкъ, които не отричатъ въпроса, положително твърдятъ, че Христосъ е Синъ Божий, но не живѣятъ съобразно Неговото учение. Силата не е въ твърдението или отричането, но въ самия животъ.

Сега, въ християнския свѣтъ, подържатъ, че само онѣзи хора ще се спасятъ, които вѣрватъ въ Христа, а онѣзи вѣн-шните, езичниците нѣма да се спасятъ. Питамъ: на какво се обосновава това твърдение? Билъ ли е нѣкой свѣтникъ на Бога, та да знае, кой се спасява, и кой не? Кой отъ тѣзи богослови, философи, учени, проповѣдници сж били въ това врѣме, когато Богъ е създавалъ свѣта? Когато Богъ е рѣшилъ да направи чо-вѣка, създалъ го, но свѣтвалъ ли се е съ нѣкого? Може ли нѣкой отъ свѣтиитъ да каже, че билъ въ това врѣме при Бога? Всички ще кажатъ: прѣдполагаме, но нищо не знаемъ. Турците казватъ: олабелирь - възможно е. Знаете ли, колко сж смѣшни тия заклю-чения? Единъ отъ турскитъ султани поискалъ да се явятъ най-умнитъ хора при него и да му кажатъ нѣщо, което не може да бжде, т. е. нѣщо, което султанътъ не може да повѣрва, нѣкоя лъжа. Той опрѣдѣлилъ едно голѣмо възнаграждение на онзи, който му каже една отрицателна истина. И започватъ да се изреждатъ учени философи отъ разни краища. Идва единъ турски философъ, който му казва: “Царю ефенди, майка ми насади едно паче яйце, но като се търкулна това яйце, отъ него излѣзе една камила”. “Олабелирь - възможно е”, казва султа-нътъ. Този философъ си заминава. Значи султанътъ не отрича тази истина. Идва другъ единъ философъ и казва на султана: “Баща ми изтрѣгна единъ косъмъ отъ брадата си, направи го на мостъ, който постави на Дунава, и всичкитъ наши войници минаха по него”. “Олабелирь” казва султанътъ. Трети, четвър-ти философъ се изредили, кажатъ нѣщо на султана, той имъ каже “олабелирь”, и тѣ си заминаватъ. Най-послѣ идватъ нѣколко души

хамали, носят един голъм, празен кюп, който може да събере 400-500 кгр. злато и го слагат пръд султана. Този философ, който намислил да му каже една истина, каквато султанът искал, разказва: “Царю ефенди, баща ти отвори война на московците и взе на заем от баща ми този кюп пълнен със злато. Сега идвам да си го взема”. “Не може да бъде!” - казва султанът. Защо казва, че не може да бъде? Защото, ако каже олабелир, ще трябва да си плати дълга.

И тъй, когато някой път ни поставят въ едно проти-воръчие, въ което трябва да платимъ, ние казваме: туй е лъжа, това не може да бъде! А за всѣко нѣщо, което не ни засѣга, за което нѣмаме отговорност, казваме: олабелир! - т. е. това може да бъде.

Христосъ не е една отвлѣчена личностъ въ свѣта. Подъ думата личностъ, ние не подразбираме единъ обикновенъ човѣкъ, едно обикновено съзнание. Подъ думитъ Исусъ Христосъ ние разбираме едно велико, всеобемляще проявление на Божия Духъ, отъ който изтича Любовта. Отъ тази Любовь се ражда живота, който ние търсимъ. Христосъ не е едно вѣрую, Хрис-тосъ е животъ. Христосъ не е една философска система, затова не може да се разбере съ ума. Прѣди всичко, сърдцето трябва да разбере Христа, а послѣ ума. Вие може да направите едно малко възражение: защо първо сърдцето трябва да разбере Христа, а послѣ ума? За мене това нѣщо е много естествено. Сърдцето, въ дадения случай, е ученикътъ, който трябва да разбира, а не учителътъ. Умътъ е учителътъ, затова не той трябва да възприеме Любовта. Сърдцето е, което трябва да възприеме Любовта. Въ сърдцето липсва Любовта. Слѣдова-телно, тази велика сила - Любовта - трябва да се възприеме чрѣзъ сърдцето, за да укрепне то. Някои не могатъ да разбератъ това и питатъ: защо не можемъ да възприемемъ Любовта чрѣзъ ума? Законътъ е такъвъ. Кой трябва да яде, ситиятъ или гладниятъ? - Гладниятъ. Кой трябва да пие вода? - Жадниятъ. Кой трябва да се учи, учениятъ или невѣжиятъ? Учениятъ човѣкъ може ли да се учи! Не може.

Невѣжиятъ само може да се учи. Въ свѣта има два вида хора: едни, които се учатъ отъ другитѣ, и втори, които се учатъ сами отъ себе си. Единъ великъ духъ отъ небето самъ се учи. Нему Богъ дава цѣла една слънчева система да я управлява, и отъ резултатитѣ на своята работа той изважда изводитѣ си и самъ се поправя. Докато този духъ оправлява тази слънчева система, до тогава ще сѣществуватъ хората, до тогава ще се учатъ, ще се биятъ, ще разискватъ, има ли граждански права, или не, дали трѣбва да сѣществува България, или не, трѣбва ли да сѣществуватъ другитѣ народи или не и т. н. Всички хора спорятъ, считатъ, че сѣ много важни фактори. Дѣйствително, хората сѣ важни фактори за свѣта, но този духъ, който ръководи цѣлата слънчева система, се учи отъ тѣзи толкова важни фактори, прави си своитѣ изводи, и слѣдъ като завърши цѣлия процесъ на своето велико развитие, явява се прѣдъ Бога, и казано на вашъ езикъ, дава отчетъ за всичко, което е сторилъ. Той казва: еди-къдѣ си моето знание проработи добръ, еди-къдѣ си не проработи добръ. Като дойда втори пътъ, ще го поправя. Има хора, които дълго врѣме трѣбва да ги убѣждавашъ, че сѣ на кривата страна. На нѣкой човѣкъ трѣбва дълго врѣме да му разправяшъ, че грѣши. Той казва: не, азъ съмъ на правата страна. Сега всички съврѣменни хора сѣ все на правата страна, а при това има извѣстни криви положения въ живота.

Апостолъ Петъръ, за когото се говори въ стиха, е човѣкъ бързъ по натура, сангвиникъ. У човѣка има една чѣрта, съ малко трудъ, много нѣщо да добие, и като добие нѣщо, той го държи за себе си, консерваторъ е. Той казва: азъ не обичамъ да дигамъ много шумъ, да дигамъ мотиката. Спечеленото трѣбва да се държи. Консервативнитѣ хора наричамъ хората на малкия трудъ, а либералитѣ - хора на чрѣзмѣрния трудъ. Тѣ много работятъ, но и много харчатъ - ядатъ, пиятъ и казватъ: ще работимъ и ще си платимъ дълговетѣ.

И тѣй, всѣко едно твърдение въ свѣта трѣбва дълбоко да се възприеме въ човѣшкото съзнание. Човѣкъ все трѣбва да има нѣщо въ живота си, на което да се осланя. Човѣкъ трѣбва да има една

пръобладающа идея въ живота си която да го подтиква. Тази пръобладающа идея ще бжде най-високият върхъ, отъ който той ще измърва всички други положения. Нъкой може да те пита защо тръбва да имаме една идея? - Тя е една необходимостъ. Защо тръбва да обичаме? - Обичьта е една необходимостъ. Защо тръбва да живъемъ? - Животътъ е една необходимостъ. Защо тръбва да се учимъ? - Учението е една необходимостъ. Защо тръбва да работимъ? - Работата е една необходимостъ. А сега, нъкой казва: азъ не искамъ да живъя, искамъ да се самоубия. Самоубийството не е една необходи-мостъ. Пръдставете си, че живъете въ единъ свътъ, непоносимъ за васъ и искате да се хвърлите отъ една висока скала надолу, да се самоубиете. Но онъзи висши, разумни същества измънятъ вашето твърдо вещество въ въздухообразно, и вие падате отъ скалата, като едно леко перце, не можете да се убиете. Послъ, искате да се хвърлите въ нъкоя нагорещена пещъ, тамъ да изгорите. Но тия същества пръвърщатъ материята ви въ огнеупорна, и вие не можете да изгорите. Навсѣкждъ търсите смъртьта, но не можете да се самоубиете. Питамъ: защо не можете да се самоубиете? - Не зависи отъ васъ. Нъкой пжтъ е благословение човѣкъ да умре. Защо човѣкъ иска да умре? - Всички хора, които искатъ да умратъ, то е затова, защото иматъ желание да ликвидиратъ съ старитъ си дългове. И дѣйстви-телно, тъ забравятъ дълговетъ си, като умратъ, но законътъ е такъвъ, че слѣдъ като дойдатъ втори пжтъ на земята, пакъ ги хващатъ. А дали приемате пръраждането, или не, това за природата нищо не значи. Нъкой открадналъ отъ българската държава 10 милиона и избѣгалъ въ странство. Слѣдъ 20 години отново се връща въ България. Властътъ забравила ли е това? Не, ще го пипне веднага. Какъ? Изминали сж се вече 20 години. Тия 20 години не обезличаватъ ли 10-тъ милиона? Не обезлича-ватъ. Ако властътъ не прощава, природата е още по-строга въ своитъ изисквания.

Сега, да се повърна къмъ мисълта си. Вие се намирате на земята, искате лесно да ръшите своитъ задачи. Всѣки иска да живъе добръ,

но за да живѐе добър, трѐбва да има условия. Какви условия? - Външни и вътрѐшни. Азъ ще ви обясня, какви сѧ външнитѐ условия. Хамбарѧтъ ти е пълненъ съ жито. Това сѧ външнитѐ условия. Слѧдъ като стомахѧтъ ти приеме туй жито, ще бѧде ли въ сѧстояние да извади отъ него нуждитѐ сокове за работа? Това сѧ вътрѐшнитѐ условия. Вие може да възприемете всичкото жито, а стомахѧтъ ви да не позволява да се прѧработи: може пъкъ стомахѧтъ ви да работи, но да нѧмате жито. Ето защо, казвамъ: за вашето развитие, вън-шнитѐ и вътрѐшнитѐ условия трѐбва да сѧществуватъ едновременно. Външнитѐ условия сѧ отъ Бога, а вътрѐшнитѐ условия - отъ насъ. Такѧвъ е законѧтъ. И ако ние, сѧврѧменнитѐ хора, сме хилави, ако ние имаме такива изопачени възгледи за живота, ако нашето сърдце е така изопачено, това сѧ вътрѐш-ни условия, за които ние сме причината. За това нѧщо нѧма двѧ мнѧния. Това нѧма да го доказвамъ. Ако го доказвамъ, то ще бѧде губене на врѧме. Вслѧдствие на това, идватъ и външнитѐ условия на живота. Често нѧкои казватъ: мене хората не ми помагатъ. Защо не ти помагатъ? Защото въ тебе вътрѐш-нитѐ условия сѧ изопачени. Защо нѧкой човѧкъ не помага на другъ? Лежатъ двама души въ болницата, болни отъ нѧкоя тежка болестъ - и двамата не могатъ да се мрѧднатъ отъ леглата си. Единиятъ казва на другия: моля ти се, помогни ми да си обуя чорапа! Той не може да обуе своя чорапъ, а другарѧтъ му иска помощъ отъ него. Смѧшно е това положение! Ами ти защо не си го обуешъ самъ? - Не мога. Че и азъ не мога. Тѧй се разговарятъ и двамата, но това е игра на думи. Боленъ на боленъ не може да помогне. Може да се разговарятъ, може да се утѧшаватъ, но физически не могатъ да си помогнатъ. Слѧдователно, събератъ ли се двама души болни тѧ не могатъ да си помогнатъ. Нашитѐ възгледи за живота, и въ ума, и въ сърдцето ни трѐбва да бѧдатъ еднакви. За сега, ние не страдаме отъ умствени изопачавания. Умѧтъ не е виновенъ за нашитѐ погрѧшки, сърдцето е виновно. Сърдцето го наричатъ мекия принципъ. Ако питате сѧврѧменнитѐ хора, всѧки иска да живѐе охолно, всѧки иска да живѐе безъ трудъ, всѧки иска баща му да му

остави наследство отъ 5-10 милиона лева, да има слуги, автомобили на разположение, всеки иска да има на готово ядене, пиене, а той да ходи като царски синь. Всички желаятъ това, но възможно ли е? Не е възможно. Всички искатъ да бждатъ милионери. Възможно ли е? Не е възможно. При условията, въ които живѣемъ на земята, нма толкова злато, а при това, ако всички станемъ толкова богати, кой ще ни слугува? И, ако се намърите въ положението на богатитъ, на силнитъ хора въ свѣта, знаете ли какво ще бжде? Вие още не сте опитали положителната страна на богатството, на властта. Знаете ли, че властта е хиляди пжти по-опасна, отколкото сегашното положение, въ което се намирате? Ако човѣкъ има властъ да направи това, което иска, знаете ли какво може да причини и на себе си, и на другитъ?

Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ ученъ философъ. Това е единъ разказъ съ много вариации. Този философъ живѣлъ въ древността, изучавалъ природата, съ цѣль да намъри онзи алхимически камѣкъ, съ който, каквото бутне да го прѣвърне на злато, за да може да подобри живота си. И най-послѣ му се удало да намъри този философски камѣкъ, тѣй се прѣдава въ разказа. За да го открие, обаче, той работилъ дълго врѣме, и единъ день му се явява единъ отъ гениитъ на природата и му казва: “Вие проучихте ли този въпросъ”? - Проучихъ го много добръ. Тази сила, която ще ви се даде, можете ли да я употребите правилно и на мѣсто? - Мога, азъ ще я употребя за своето благо и за благо на човѣчеството - дава той своето обѣщание: Тогава гениятъ му дава една прѣчица и казва: ще държишъ скрита тази прѣчица и ще я изваждашъ, само когато ти потрѣбва. Каквото пожелаешъ, ще бутнешъ съ тази прѣчица, и всичко ще стане споредъ твоето желание. Врѣща се той въ кѣщи, започва да хлопа съ прѣчицата на масата, за да се сложи яденето, обаче каквото пипнелъ, всичко се прѣвърщало въ злато: чинии, чаши, вилици, лъжици, ножчета, всичко се прѣвърнало въ злато. Слугитъ донесли яденето му, но бутналъ съ прѣчицата си и яденето се прѣвърнало въ злато. Донесли му хлѣбъ, бутналъ го по нѣкакъвъ начинъ съ прѣчицата, и той се прѣвърналъ въ

злато. Дошли жена му, дъцата му, приятелите му около него, той не си изказва тайната; те, обаче го пригърнали, но по някакво нещастие, доближили се до пръчицата му и се пръвърнали въ злато. При това нещастие той си казал: а, пропуснах единъ великъ фактъ. Сега, мнозина отъ васъ си казватъ: е, Господь да ми даде тази или онази сила! Казвамъ: проучилъ ли си въпроса, какъ да манипулирашъ съ нея? - Проучилъ съмъ, разбира се. Да, и ти като онзи философъ ще пръвърнешъ цѣлия свѣтъ само мумии отъ злато. Питамъ: какво ще правишъ, когато и яденето ти ще се пръвърне въ злато и не ще можешъ да ядешъ? - Гладенъ ще бѣдешъ. Съврѣменните хора толкова обичатъ златото и париците, че всички мислятъ само за тяхъ, но не знаятъ какъ да пръвърнатъ тази жажда за злато въ жажда за друго нѣщо. Тази алчностъ, тази жажда за злато трѣбва да се пръвърне въ жажда къмъ нѣщо велико, неизмѣнно.

Какво нѣщо е великата любовъ? - Тя е една сила, недо-стѣпна за хората. Всички говоримъ за Любовта, но тя е недо-стѣпна. Любовта като сила, трѣбва да се пръвърне въ животъ, въ най-малката сила, и послѣ, да можешъ по косвенъ начинъ да пръвърнемъ Любовта въ злато. Днесъ майките и бащите представляватъ една велика лаборатория, въ която се изучава Любовта. И майките даже не знаятъ какво нѣщо е любовъ. Какво изучаватъ майките? Те изучаватъ любовта въ една отъ нейните прояви. Сега, гледамъ, мнозина се запалили, казватъ: гори ми сърдцето. Да, но горението не е любовъ. То е едно проявление на любовта. Любовта не е горение, любовта не е и животъ. Защо? - Защото въ живота всѣкога има едно ограничение. Въ живота има и радости, и скърби. Нѣкой казва: ако не бѣхъ любилъ, нѣмаше да имамъ скърби. Не, условията въ живота произвеждатъ и радостите, и скърбите. Щомъ си се наялъ, пипнешъ коремчето си и казвашъ: е, добръ ми дойде тази печена кокошка. Това разбирамъ животъ! Но утрѣ въ коремчето ти нѣма печена кокошка, нѣма какво ядене, нѣма винце, казвашъ тогава: мѣчи ме страданието. Не, животътъ изисква съвсѣмъ друго нѣщо. Ние разрѣшаваме много лесно

тия въпроси - икономическият условия лесно ги разрешаватъ. Всяка държава отъ хиляди години развива тия икономически условия. И Адамъ разрешаваше този икономически въпросъ, за което го изпъдиха отъ рая. Слѣдъ като разрешилъ този въпросъ, жена му каза: да сключимъ единъ земенъ заемъ! Тази змия, която се бѣше обвила около дървото, бѣше единъ посланикъ, изпратенъ да сключи договора за заема. Послѣ Господъ запита Адама: “Ти ли си този, който правѣше заеми? Вънъ скоро! Въ Божията държава не се позволява никакъвъ заемъ”. Заемътъ е нѣщо изкуствено. Въ Божието царство всички нѣща сѣ прѣдвидени. Въ Божията държава всички закони, всичко онова, което е необходимо за нашия умъ, за нашето сърдце, за нашето тѣло, всичко е прѣдвидено въ Божия бюджетъ, до най-малките подробности. Сега, нѣкои казватъ: това търпи доказателства. Да, търпи доказа-телства. Това е една математическа вѣроятностъ която може да се докаже по дългия пътъ на опита, а може да се докаже и изведнѣжъ. Запримѣрь, по закона на разсѣждението, може да познаете, дали единъ човѣкъ е добъръ, или лошъ, слѣдъ много години, а по закона на интуицията, може скоро да познаете, дали единъ човѣкъ е добъръ, или не. Дали ще може да вършите работа съ него, или не. Нѣкой ще каже: какъ е възможно това? Ще убесна идеята си, за да стане достъпна за вашия умъ. Прѣдставете си, че азъ трѣбва да посѣтя слънцето. Какъ? Допуснете тази вѣроятностъ, че жителитъ на слънцето ме канятъ да имъ направя едно посѣщение. Има два начина за отиване на слънцето. Азъ трѣгвамъ за слънцето съ бързината на свѣтлината и въ осемъ минути съмъ тамъ. Другъ единъ господинъ, мой приятелъ сѣщо е поканенъ да отиде на слънцето, но той трѣгва съ най-бързия тренъ, който пътува съ бързина 150-200 клм. въ часъ. Какъ мислитъ слѣдъ колко години този господинъ ще стигне на слънцето съ този бързъ тренъ? - Ще му вземе най-малко 200 години. Азъ ще стигна само слѣдъ осемъ минути, ще поразисквамъ малко съ жителитъ на слънцето и скоро ще се върна на земята. Туй пътуване съ бързия експресъ е нашиятъ разсѣждъкъ. Нѣкой казва: ние разсѣждаваме. Да, ще стигнешъ до слънцето слѣдъ 200

години. Затуй хората казватъ, че опитността учила хората. Да, опитността на дългия път. Това е до начина на движението. У някои хора съзнанието се движи полека, а у други хора съзнанието се движи бързо. Че, ако вие четете Сведенборга, единъ съвършенъ човѣкъ, у когото религиознитъ чувства сж силно развити, ще видитъ, че той разправя за работи, за които вие бихте казали: дали всичко това е вѣрно, или не; дали този човѣкъ е съ ума си, или не. Не, това сж истински нѣща. Той разправя, какви сж ангелитъ, какъ живѣятъ, какво мислятъ. Слѣдъ туй описва всички хора на земята, въ Англия, въ Франция, въ Африка и другагъ, описва ги най-подробно, разправя, че ходи при тѣхъ, че се разговаря. Какво ще кажете вие на всичко това? Сведенборгъ казва: “Ако вашитъ чувства сж развити тѣй, както моитъ, вие ще можете да провѣрите тия нѣща. За да ги провѣри човѣкъ, изисква се единъ организъмъ малко по-друго-яче устроенъ отъ сегашния. Единъ човѣкъ който обича материялния свѣтъ, не може да влѣзе въ небето, защото неговата материя, неговото съзнание не може да се трансформира тѣй лесно. Вземете за примѣръ хора, които отъ 2,000 години вѣрватъ въ Христа а щомъ дойде нѣкой при тѣхъ, тѣ го запитватъ: ти вѣрвашъ ли въ Христа, и какъ вѣрвашъ? Другиятъ казва: по този въпросъ азъ имамъ малко по-друго мнѣние. Току видишъ, скарали се, спорятъ - не се разбрали. Гледашъ ги, въ обикновения животъ и двамата живѣ-ятъ по единъ и сжщъ начинъ. Тѣ се различаватъ само въ възгле-дитъ си, иначе единиятъ дава пари съ 15% лихва, а другиятъ - съ 20%. Христовото учение въ това нѣщо не се бърка. Христо-вото учение изключва лихвитъ. Лихварството не е наука, лихварството не е една необходимостъ. Ще каже нѣкой: ами отъ кѣдъ трѣбва да прѣживѣемъ? Тогава и земеделецътъ може да каже: ако азъ не ора и не сѣя нивитъ си, какъ ще се прѣхраня? Ще гладувамъ. Ако пъкъ ора и сѣя, стомахатъ ми ще бѣде пѣленъ, хамбарътъ ми ще бѣде пѣленъ. Питамъ: когато Господъ създаде свѣта, имаше ли въ бюджета си прѣвидени банкери и лихвари? Не, банцитъ и лихвитъ, това сж случайни единици, врѣменни, палеативни срѣдства, както въ

търговията, вземашъ пари срѣщу една полица, послѣ отъ тукъ вземашъ да я посрещнешъ, отъ тамъ вземешъ, отъ 4-5 мѣста вземешъ, докато най-послѣ фалирашъ. Питамъ това наука ли е? Ако отидете въ Америка, или къдѣто и да е изъ съврѣмения свѣтъ, ще видитѣ, че свѣтътъ навсѣкъдѣ е майсторъ въ уреждане на такива полици. Казватъ за нѣкого: а, той е голѣмъ финансистъ. Вжтръ въ шесть месеца той отъ тукъ ще вземе пари, отъ тамъ ще вземе, ще направи два, три пѣти прѣврѣщания, оборотъ, но най-послѣ казва: е, изчерпи се кредитътъ азъ ликвидирамъ. Това е човѣш-ката страна на въпроса. Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ ми дължи 20,000 лв. Въ сжщностъ, този човѣкъ дължи ли ми? Какво съмъ далъ нѣкому? - 20,000 лв.! Че това злато не е мое. Тогава ще мязаме на онзи българинъ тамъ въ провадийско, който дава на единъ турчинъ осемъ крини жито на заемъ и слѣдъ осемъ години турчинътъ му го изплаща заедно съ лихвитѣ. Обаче, българи-нътъ като си направилъ по своему смѣтката, намира, че тур-чинътъ има да му дава още 80 крини. Питамъ: какъ тѣй? Каква е тази философия, която е залегнала тѣй дълбоко въ живота? Когато дойдемъ до онова вжтрѣшно разбиране, ще видимъ, че Богъ ни е изпратилъ въ свѣта бѣдни, защото Той изисква нѣщо отъ насъ. Никой нѣма право да залага своя животъ. Никой нѣма право да изопачава своя умъ! Никой нѣма право да изопачава своето сърдце! Защото, ако човѣкъ ги изопачи, той ще страда, ще отговаря за това нѣщо. Отъ какво произтичатъ страданията? Страданията въ свѣта не сж нищо друго, освѣнъ знакъ, че ние сме нарушили единъ законъ на разумни сжщества. Туй показва, че ние сме заобиколени съ разумни сжщества, и когато прѣстѣпимъ тѣхнитѣ закони, тѣ спиратъ своя бю-джетъ по отношение къмъ насъ, ние започваме да страдаме и болеститѣ идватъ. Забълъжете, щомъ човѣкъ прави грѣхове, болеститѣ идватъ. Прѣстане ли да прави грѣхове, рѣши ли да води единъ абсолютно изправенъ животъ, болеститѣ, прѣста-ватъ да го посѣщаватъ. Грѣхътъ е най-ужасната болестъ, която може да зарази човѣка. Запримъръ, азъ мога да мина покрай васъ и да ви кажа, че ви обичамъ! Мога да ви заколя и опеча една хубава кокошка; мога

да ви наточа отъ най-хубавото старо вино, но туй винце, тая кокошка не сж мои нъща. Туй винце най-първо бѣше сладко, и човѣкътъ послѣ го направи кисело. Сегаш-ното вино, това сж човѣшки сокове. Ще те черпи човѣкъ отъ своитѣ сокове, че ще прокопсашъ. Бихъ желалъ да срещна единъ човѣкъ, който като е пилъ вино, да е прокопсалъ. Защо? Защото това сж човѣшки сокове. Ще пиешъ това кисело ферментирало вино, че ще прокопсашъ! Е, какво да правя тогава? - Ще ядешъ гроздето тѣй, както е създадено, то е сладко въ този естес-твенъ видъ. Слѣдователно, ние можемъ да направимъ нашия животъ горчивъ и киселъ, каквото е самото вино.

Ние, съврѣменнитѣ хора, не мислимъ сериозно върху живота. Имашъ да вземашъ отъ нѣкого и постоянно мислишъ за това. Така животътъ ти кисва. Кисва животътъ и на другия. Кажи: заради Бога, заради Любовта тегля чърта отгоръ и задрасквамъ този дългъ. Това да сторишъ не за да покажешъ, че си щедъръ, но да постъпишъ съобразно Божия законъ - заради Бога, заради Любовта. Тогава и Богъ нѣма да те остави сиромашъ. Забѣлжете, въ цѣлата окултна литература въ цѣлата религия, нѣма примѣръ, дѣто човѣкъ да е живѣлъ съобразно Божиитѣ закони и да е умрѣлъ сиромашъ. Такъвъ човѣкъ всѣкога е билъ богатъ. Нѣкой ще каже: ще умра гладенъ. Не, ако живѣешъ споредъ Божиитѣ закони, ако вършишъ волята Божия, ти ще имашъ изобилно отъ всичко.

Сега ви моля да не си правите бързи заключения, да не мислите, че това може да стане лесно. За да можемъ да приложимъ Божиитѣ закони, изисква се една абсолютна вѣтрѣ-шна чистота. Ние, съврѣменнитѣ хора, които сме нечисти, не трѣбва да сѣдимъ, да казваме, че еди-кой си не живѣе чистъ животъ. Не за да можемъ да сѣдимъ другитѣ хора, за да имъ помогнемъ, най-първо ние трѣбва да бждемъ абсолютно чисти и по умъ, и по сърдце. Щомъ имаме тази чистота, тогава ще имаме знания, тогава ще бждемъ богати.

Въ природата има много ресурси за забогатяване. Ако българитѣ бѣха по-умни хора и бѣха рѣшили да живѣятъ по Бога, не тѣй както

сега живѣятъ, но истински, както трѣбва, тѣ въ една година отгорѣ шѣха да платятъ дълговетѣ си и никакви репарации нѣмаше да има. Сега ще кажете: кажи ни какъ да си изплатимъ дълговетѣ, че тогава да живѣемъ за Бога. Не, тези нѣща сѣ опитвани, опитвани. Богъ е опиталъ всички народи, всички религиозни хора и се убѣдилъ, че тѣ сѣ пословични съ своитѣ лъжи и неиздържани обѣщания. Книгата въ небето е пълна само съ лъжи и съ неизпълнени обѣщания. Едва тукъ-тамъ ще срещнете единици, които, като сѣ обѣщали нѣщо сѣ го изпълнили. Нѣкой живѣлъ добъръ животъ 5-6 години, но послѣ казва: е, ще си поживѣя малко. Нѣкой пъкъ живѣлъ прѣзъ цѣлия си животъ разгулно, свободно, но послѣ, 2-3 години къмъ края на живота си започва да живѣе добъръ, чистъ животъ. Не, прия-телю, откакъ си се родилъ, докато умрѣшъ, ще живѣешъ единъ чистъ и святъ животъ. Ама може ли? - Може! То не е въ врѣме и пространство. И Христосъ казва: “Това плътъ и кръвъ не сѣ го открили, Отецъ ми въ тебе го открилъ. И ти слѣдъ врѣме ще разберешъ тази велика Истина. И казва му още: азъ ще ти дамъ ключоветѣ”. Вие ще кажете: на Петра дали ключоветѣ. Не, само онзи има ключоветѣ на рая, който има Любоветъ. На всѣки одного отъ васъ Господъ може да даде ключоветѣ отъ рая, стига да имате Любовь, стига напълно да сте отдали въ служене на Бога своя умъ, своето сърдце и своята воля. Всѣки такъвъ човѣкъ ще има ключоветѣ на земята и на небето. Ще кажете: а, уреди се вече въпросътъ. Какво ще уреждате? Какво, мислите, означаватъ ключоветѣ? Апостолъ Петъръ отъ 2,000 години изучава все този законъ. Господъ му далъ да държи ключоветѣ, но той си взелъ такава беля на главата съ тѣхъ. Той едва сега започва да разбира този законъ, защо Господъ му даде да държи ключоветѣ. Понеже небето желае да помогне на хората, даде на ап. Петра ключоветѣ, та постоянно да слиза, да упѣтва хората къмъ Любоветъ. Той наистина отваря вратата, но не за онѣзи, които влизатъ въ рая, а за тѣзи, които слизатъ отъ небето за земята. Ти като отивашъ отъ земята за небето, можешъ да хлопашъ и 10 пѣти на вратата на ап. Петра, но нѣма да го видишъ, той

нѣма да ти отвори, но ако слизашъ отъ небето, той ще бѣде първиятъ, който ще ти отвори. Онзи пѣкъ, който отваря вратата на ада е Христосъ. Той отваря на онѣзи, които влизатъ въ ада и излизатъ отъ ада. Апостолъ Петъръ отваря на праведнитѣ, а Христосъ - на грѣшнитѣ. Нѣкои казватъ: да запалимъ една свѣщица на апостолъ Петра. И 100 свѣщи да запалите, нищо нѣма да ви ползува. Не, ще запалите тази свѣщъ въ вашето сърдце и ще пожертвувате живота си за васъ, и за вашитѣ ближни. За кои ближни? - За онѣзи, които Богъ обича, на които Богъ иска да послужи. Ще кажете: ами защо Господъ не ни каже, какво иска отъ насъ. Богъ изисква отъ насъ служители. Вие заставяте хората да ви служатъ съ стражари, съ камшикъ, а Богъ изисква отъ насъ служители съ любовъ, съ онази вѣтрѣшна прѣданостъ, безъ никакъвъ ропотъ. Отъ такива работници се нуждае Той! Не че Богъ самъ не може да оправи свѣта, но Той опитва нашитѣ умове, ние какво можемъ да направимъ. Той самъ може да оправи свѣта, но иска и ние да вземемъ участие въ дѣлото Му, за да получимъ дѣлъ. И въ посланието апостолъ Павелъ казва, че ние сме съработници съ Бога. И въ това е величието на Бога, че той ни допуска да вземемъ дѣлъ въ туй велико дѣло. А какво по-велико дѣло отъ това, да опитаме Божията Любовь? Азъ зная, че много отъ васъ иматъ опитности отъ любовта, но питамъ ви, задържали ли сте я за дълго врѣме? Азъ виждамъ, че нѣкои могатъ да задържатъ любовта за 1-2 минути, или за 1-2 секунди, или най-много половинъ часъ и слѣдъ това и любовта изчезва. Вие знаете ли на какво мязате? - На онѣзи дами, които се прѣскаатъ съ тия хубавите, миризливи парфюми. Срещнешъ нѣкоя дама, хубаво облѣчена, нагиздена, поусмихва се и отъ далечъ мирише на парфюмъ. Дойде възлюблениятъ при нея, казва: колко хубаво мирише! Не мирише тя, теменужката мирише. Казвате: колко хубаво мирише - на розичка! Не мирише тя, розата мирише. Не се лѣжемъ ние отъ тѣзи възгледи! Ако тази теменужка, ако тази роза е могла да изкара единъ толкова хубавъ ароматъ, че ние искаме да го обесеемъ за себе си, защо, по сѣщия законъ, ние да не можемъ да култивираме единъ

такъв живъ аромат за нашата душа? Защо ние да не можем да култивираме тази роза въ нашето сърдце и да имаме този аромат? Можем да обработваме тази роза вътръ въ насъ и да използваме нейния аромат. Азъ не съмъ противъ аромати-тъ, но има мъртви аромати, има и живи аромати, които произ-тичатъ отъ самия животъ.

Ап. Петър казва: “Ти си Синъ на Бога Живаго”.

Тогава, Христосъ като влѣзе въ насъ, ние трѣбва да вземемъ Неговия образъ. Ап.Павелъ казва на едно мѣсто: “На мъки съмъ, докато се прѣобрази Христосъ въ мене”.

Сега, човѣкъ може да напусне обществото, може да раздаде имането си, може да направи хиляди добрини, но съ туй нѣма да разрѣши въпроситъ. Ако обаче той възприеме въ себе си Божествената Любовь, ако възприеме Божията Мѣдрость и ако най-послѣ, въ дълбочината на душата си възприеме Божията Истина, той сѣществено е разрѣшилъ въпроситъ, подготвилъ се е за тия дълбоки истини. Азъ мога да ви разпра-вямъ за тия работи, те не сѣ отвлечени, даже много близки сѣ за васъ, но като ме слушате, ще си кажете: умътъ на този човѣкъ не е на мѣстото си. Ами че и азъ като ви гледамъ, виждамъ, че и вашиятъ умъ не е на мѣстото си. Ами че азъ виждамъ нѣкой отъ васъ слѣдъ двѣ години ще бѣде въ затворъ; другъ нѣкой слѣдъ една година на рѣцъ ще го носятъ, свещеници ще го опѣватъ, надгробна рѣчь ще му държатъ! Виждамъ, че трети нѣкой ще изгуби цѣлото си имущество. Защо? - Вие мислите, че сте осигорени, че имате обществено положение. Не, вие се лъжете. Обществено положение има само онзи, който люби Бога; обществено положение има само онзи, на страната на когото сѣ ангелитъ, светиитъ. Онѣзи, които нѣматъ гре-бенъ, които съ треска се чешатъ, както казва едно силно българско изречение, тѣ нѣматъ никакво обществено положение.

Та, запитватъ сега: по кой начинъ трѣбва да оправимъ живота си? Христосъ, този великъ Божественъ Духъ, и днесъ хлопа на сърдцата на хората и казва: не наживѣхте ли се на вашитъ глупости? Е, нѣкой седналъ тамъ, пише цѣли томове, цѣли теории върху нѣкои въпроси;

другъ нѣкой пише за буболеч-китѣ; трети пѣкъ изслѣдва газовеѣ, пише нѣщо върху тѣхъ. Христосъ хлопа на сърдцето на историка и пита: ти свърши ли своята история? Хлопа на сърдцето на тоя, който се занимава съ бубулечкитѣ. И пита: ти свърши ли въпроса съ бубулечкитѣ? А ти тамъ, свърши ли въпроса съ газовеѣ? Нѣкои пѣкъ иматъ още много хиляди, милиони левове и тѣхъ пита: вие свършихте ли съ паритѣ? А тѣ все пишатъ, пишатъ, бързо смѣтатъ. Нѣкои отъ васъ казватъ: Господи, всичко е добро въ този свѣтъ, но ние сме много бѣдни. И всички днесъ все парици искатъ отъ Христа. Въ църквата като отидешъ, пари искатъ; кѣждѣто и да отидешъ пари и все пари ти искатъ, и ние вече сме се убѣдили, че не можемъ безъ пари. Дѣйствително, тѣй както сме направили живота си, тѣй е, но трѣбва да внесемъ въ него единъ новъ елементъ - да внесемъ Божествената Любовь въ сърдцата си, да направимъ паритѣ слуги на Любовьта, да видимъ, какъвъ ще бѣде резултатътъ. До това врѣме, паритѣ нека седятъ на мѣстото си.

Днесъ, като отидешъ при нѣкой търговецъ и извадишъ кесията си, той казва: азъ имамъ довѣрие въ тебе, честенъ човѣкъ си. Имашъ ли кѣща, честенъ човѣкъ си; имашъ ли ниви, честенъ човѣкъ си. Казвамъ: довѣрие иматъ на кесията ти, на кѣщата ти, на нивитѣ ти, но не и на тебе, а щомъ изгубишъ нивитѣ си, кѣщитѣ си, никой нѣма довѣрие въ тебе. Тогава нѣкой дойде, казва: азъ вървамъ, че ти си добъръ християнинъ. Защо си добъръ? Защото си богатъ.

Сега Христосъ задава въпроса: какво мислятъ хората за мене, кой съмъ? Защо ме обичате, затова, че ви давамъ всичкитѣ си блага, или малко по-друго-яче? Питамъ ви и азъ: защо обичате Господа? Защо Му се молите всѣки день? - За парички - нищо повече! Азъ бихъ желалъ да срещна нѣкой, който се моли безкористно. Нѣкоя мома е горда, но възлюбениятъ и я разлюби. Тръгва тя тогава по църкви, моли се пали свѣщи. Защо? - За да я залюби отново. Нѣкой изгубилъ нѣщо - моли се, плаче. Азъ бихъ желалъ да срещна нѣкоя душа, която да се моли безкористно, вѣнъ отъ всички материални несгоди, вѣнъ отъ всички тревоги,

та и като я сполетят всички нещастия да има благородство въ себе си, да лъха от тази душа аромата на розата, на теменужката и да каже: Господи, благодаря Ти! Това значи да познаваме Христа. Вие казвате: ти искаш да ни научиш да станем сиромаси. Нъма защо да ставате сиромаси, вие и без това сте сиромаси, вие сте роби въ Египетъ, камшикъ има опрѣдленъ за васъ. Жена ти възстава, дѣцата ти възставатъ. Защо? - Да работишъ. Ако не работишъ, камшикъ има. Казвашъ: азъ съмъ трудолюбивъ човѣкъ. Трудолюбивъ си, защо-то иначе камшикъ ще има. Другъ законъ има въ свѣта, споредъ който ще работишъ за жена си, за дѣцата си, за държавата, за всички, но отъ любовъ! Любовта да стане като единъ мощенъ принципъ, като единъ двигателъ въ живота ви, та всички тия сили, които създаватъ злото въ свѣта, да се прѣвърнатъ чрѣзъ любовта въ добро.

И тъй, Христосъ запитва Петра: “Ти какво мислишъ за мене?” Петъръ Му казва: “Ти си Синъ на Бога Живаго”.

Азъ бихъ желалъ да се развие у васъ съзнанието, да дойдете до туй ново схващане, да вземете туй ново направление въ живота си, та всѣка тѣга, всѣко страдание да се разтопи, за да могатъ новитѣ условия да влѣзатъ въ вашия животъ.

И въ съврѣменната наука има единъ омагьосанъ кръгъ. Ние изучаваме много нѣща, но въ това изучаване нъма такова единство, чрѣзъ което да дойдемъ до едно коренно разрѣшение на въпроситѣ, чрѣзъ което умътъ ни да се просветли за възприемане на Божественото учение. Сега има споръ между религия и наука. Никакъвъ споръ не трѣбва да има. Ние произвеждаме спора. Ако религията се прѣвърне на Любовъ, тя е на мѣсто-то си; ако науката се прѣвърне на Мѣдростъ, тя е на мѣстото си. Религията азъ наричамъ забавачница за хората, а науката - учителка за възрастнитѣ дѣца. Ако дойдемъ до църквата, тя е забавачница за хората, а държавата - учителка. Това сѣ общи положения, общи принципи, които като схванемъ, ще видимъ, че не може да се явява никакъвъ споръ. Сегашниятъ ни животъ трѣбва да се прѣобрази. Какъ? - Като промѣнимъ възгледитѣ си за живота, а това

ще стане, като вложимъ въ него принципи-тъ на Любовта, Мъдростта и Истината. Щомъ дойдите въ свръзка съ Бога, Той ще ви даде сили да сторитъ това.

Сега, азъ желая да се запознаете съ Христа. Вие позна-вате Христа, но само външно, вътръшно още не сте Го познали. Да викате нъкого у дома си на гости, това не значи, че го познавате; да живѣете 10-15-20 години заедно съ него, и това още не значи, че го познавате, но когато два живота се слѣятъ въ единъ, да стане сливане, то значи познаване. Това нъщо въ будическото поле се казва сливане. Тогава всички противорѣчия въ свѣта изчезватъ. Човѣкъ вече не вижда злото и започва да работи тъй, както Богъ работи. Тръбва сливане въ Бога на два живота, на четири живота, на осемъ живота, на шестна-десетъ живота и т. н., до като животътъ на цѣлото човѣчест-во се слѣе въ едно. Тогава ще се образува тази хармония, която сегашнитъ народи очакватъ.

И тъй, за всички е нужно сливане и познаване на Христа вътръшно като Любовъ, познаване на Христа вътръшно като Мъдростъ и познаване на Христа вътръшно като Истина. Това е дълбокиятъ смисълъ, който трѣбва да залегне въ всѣки умъ, въ всѣко сърдце, въ всѣка душа и въ всѣки духъ.

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ, на 7 декември,
1924 г. въ гр. София.*

Да Го посрещнатъ.

“На утрѣшния день народъ много, който бѣше дошелъ на праздниѣа, като чуѣа, че иде Исусъ въ Ерусалимъ, (13) взеха вейѣи финикови, та излѣзоѣа да Го посрещнатъ, и викаѣа: Осана! Благословенъ който иде въ името Господне, Царъ Израилевъ!¹”.

“Излѣзоѣа да Го посрѣщнатъ” - това сѣ най-важните думи въ стиха. Онова, което има да кажемъ, то не се съдържа въ стиха.

Този стихъ е единъ отъ обикновените стихове. Вижда се, че онзи народъ, който излѣзе да посрещне Исуса, имаше сѣщи-тъ стремежи, каквито и вие имате. Значи, въ този народъ имаше всички възможности да разбиратъ Истината, да разби-ратъ Любовта и да я възприематъ, както и сегашните хора. Смыслътъ на този стихъ, обаче, е въ това, защо този народъ излѣзе? - Да Го посрещне. Ние не се занимаваме толкова съ миналите работи, тѣ сѣ за насъ само една опитностъ, насъ ни интересува настоящето.

Всѣки човѣкъ въ себе си има една свѣтла идея, която по нѣкой път излиза да посрещне. Ние наричае идеалъ онова великото нѣщо въ насъ, за което имаме единъ свещенъ трепетъ, което очакваме съ години, за да го посрещнемъ. Но у насъ все-таки има известни недоволници, известни фарисеи, учени хора, които казватъ: я си гледайте хала, какво си губите времето, вие се осигурете, туй е за младите. Тѣ е, човѣкъ е раздѣленъ въ себе си. Когато у човѣка започне да се развива духовния животъ, въ него се явява една вътрѣшна борба. Нѣкои казватъ: безъ борба не може ли? - Не може. Азъ не говоря за онази обществена борба, азъ не говоря за онази борба между пехливани, която по модерному, на културенъ езикъ наричатъ инцидентъ — станалъ нѣкъдѣ нѣкакъвъ инцидентъ - на български пъкъ казватъ, “слу-чайностъ нѣкаква”. Е, хубаво, нѣмамъ

¹ Иоана 12:12, 13

нищо противъ този инци-дентъ, или противъ това, че станало нъщо , случило се нъщо.

И тъй, всъки човѣкъ има една свещена идея. Ние нъкой път се запитваме: защо този народъ не прие Исуса? Съврѣмен-нитѣ историци не сж разрѣшили въпроса. Ако кажемъ, че евреитѣ бѣха некултуренъ народъ, не е вѣрно. Това бѣха хора съ култура, които цѣли 400 години се учиха въ Египетъ. Тѣ имаха една възвишена култура. Тѣ имаха много учени равини, много учени хора, капацитети, както ги казватъ сега. Тѣ имаха такива учени, че каквото кажеха, свѣтътъ се потресваше. Историцитѣ иматъ всичкото добро желание да обяснятъ причинитѣ, защо евреитѣ не приеха Христа, но нъщата не могатъ да се обяснятъ тъй лесно. Защо? Като се дойде до религиознитѣ, до набожнитѣ хора, като се дойде до духовния свѣтъ, работата се слага малко по-друго-яче. Религиознитѣ хора казватъ, че Господъ управлява навсѣкъждѣ въ свѣта, че Той е всесиленъ, че Той може да направи това-онова, че животътъ и всичко друго става все по Неговата воля. Той казва: ти ще воювашъ. Съгласенъ съмъ. И щомъ се свърши сражението, ти се върнешъ дома си. Обаче Богъ праша единъ човѣкъ на земята да каже Неговата Истина, но въ дадения случай този сжщиятъ Господъ не иска да му помогне, щото хората да възприематъ, да разбератъ тази Истина. И тогава, този горкиятъ човѣкъ се чуди, защо не го приели. Исаия казва така: “Господи, кой повѣрва въ нашето проповѣждане”? Послъ, за да се избѣгне друго едно противорѣчие, Исаия сжщо казва: “Ослѣпилъ си очитѣ имъ, затворилъ си ушитѣ имъ за да не могатъ да видятъ, нито да чуятъ”. Е, хубаво, ако Господъ е ослѣпилъ очитѣ имъ и затворилъ ушитѣ имъ, за да не могатъ да видятъ, нито да чуятъ, какво е виновенъ за това народа? Исаия не е виновенъ, вината е въ прѣводчицитѣ, въ тия, които прѣвеждатъ.

Сега, азъ не искамъ да произнеса една обвинителна рѣчь, но говоря тъй инцидентно, или прѣведено на български езикъ, на културенъ езикъ, мимоходомъ говоря. Та казвамъ: всъки чо-вѣкъ,

колкото и да е малък, все има по една свещена идея въ себе си, но и въ него се намиратъ тези отрицателни сили. Всички онѣзи разсипани хора, които се отчайватъ отъ живота си, тѣхната идея е разпъната, изгубена, и тѣ си оставатъ немили-недраги. И дѣйствително, всѣки човѣкъ, който остава безъ идея, въ каквото и да е отношение, той все неможе да сполучи въ живота си. Човѣкъ и като търговецъ трѣбва да има идея; и като писателъ трѣбва да има идея; и като музикантъ трѣбва да има идея; и като художникъ трѣбва да има идея. Въ каквото направление и да е той, все трѣбва да има една идея, която да му дава потикъ. Пъкъ най-послъ, и кръчмаръ да е, трѣбва да има една идея въ себе си; и касапинъ да е, трѣбва да има една идея въ себе си; и воененъ да е, трѣбва да има една идея, която да го подтиква. Работитѣ у насъ седятъ по единъ начинъ, а у други - по другъ начинъ. Казвамъ: коя е основната причина, която ни прѣчи да възприемемъ великата Истина въ свѣта? Възраженията сѣ тѣзи, че ако ние възприемемъ великата Истина тѣй, както не сме подготвени, ще имаме голѣми страдания. Това не е вѣрно. Азъ нѣма да оспорвамъ това, но ако прослѣдите Толстия, който прави своитѣ разсѣждения върху тѣзи думи, ще се увѣрите, че това не е така. Ако казвате, че само религиознитѣ, набожнитѣ хора страдатъ, не сте прави. Онѣзи хора, които не сѣ религиозни, които не сѣ набожни, страдатъ повече. Слѣдователно, когато нѣкой се оправдава, че не може да възприеме тази идея, защото ще страда, казвамъ му: ти и безъ да я възприемешъ, ще страдашъ. Страданията въ свѣта ще дойдатъ като неканени гости. Нали въ съврѣ-меннитѣ държави има сѣдебни пристави? Е, така и на тебе най-първо сѣдебниятъ приставъ ще ти изпрати единъ червенъ листъ да отидешъ доброволно да си платишъ дълга. Ще се мобилизирашъ съ банкноти, съ звонкови монети отъ тукъ - отъ тамъ, ще отидешъ при сѣдебния приставъ и ще кажешъ: азъ съмъ готовъ да изпълня твоята заповѣдь. И тѣй, ти ще воювашъ. Противъ кого? - Противъ дълговетъ си. Ще има стрѣлба, това-онова и горѣ въ 15-20 минути ще се върнешъ съ единъ листъ, че почтено си

свършилъ сражението, или казано на простъ езикъ - изплатилъ си дълговетъ си. Въ случай, че доброволно не изплатишъ дълговетъ си, не приемешъ червения листъ, не му се подчинишъ, тогава ще дойдатъ двама ангели - ще те биятъ и ще те заставятъ да си платишъ дълговетъ. Искашъ, не искашъ ще ги платишъ. Страданието въ този свѣтъ ще ти изпрати единъ червенъ листъ и ще каже: искамъ да те посѣтя, много се затѣжихъ за тебе. Ако ти не го приемешъ доброволно, то ще дойде по който и да е начинъ. Сега философствуватъ: Можемъ ли да избѣгнемъ страданията - можемъ да ги избѣгнемъ. Има една наука, споредъ която по единъ правиленъ начинъ ние можемъ да избѣгнемъ страданията. Кога? - Когато ликвидираме съ всички свои стари сметки, кога-то ликвидираме съ всички свои стари вѣрвания, когато ликвиди-раме съ всички свои стари обичаи, изобщо съ всичко старо и започнемъ съ новото. Само тогава страданията въ свѣта ще прѣстанатъ. Сега, ако ме питате, защо дойдоха страданията ще ви кажа: когато човѣкъ излѣзе отъ Бога и помисли, че може да живѣе безъ Него, всичкитъ страдания се наредиха слѣдъ него като войници въ бой и отъ тогава насамъ свѣтътъ все страда. Казвате: ами тогава какво трѣбва да направимъ? - Ще мис-лите, че може да живѣете само съ Бога и отъ тозъ моментъ всички страдания ще прѣстанатъ, т. е. нѣма да прѣстанатъ, но ще започне живота на великата култура, която ще даде единъ великъ импулсъ. Обаче, за да дойде тази велика култура, ние трѣбва да се обърнемъ къмъ онази посока, отдѣто иде Божествената свѣтлина. Вие ще кажете: отгорѣ иде тази свѣтлина. Не, отъ главата вжтрѣ иде тази свѣтлина. Работи тази глава! За физическия свѣтъ свѣтлината иде отгорѣ, но за насъ хората свѣтлината не иде отгорѣ. Човѣшкиятъ мозъкъ, човѣшката глава е единъ акумулаторъ, отдѣто се прѣдава Божествената свѣтлина. За насъ, тази свѣтлина иде отъ мозъка, отъ сърдцето, отъ душата, отъ духа. Това сж все фантастически думи, защото умътъ не се вижда, сърдцето не се вижда; душата не се вижда и духътъ не се вижда. Всички тия думи, съ които си служимъ, сж

невидими. За сега, има няколко думи въ които хората върватъ. Въ ума върватъ, въ сърдцето върватъ, и въ живота върватъ. Въ туй сме заставени да вър-ваме, защото всъки чувствува болка, всъки мисли, всъки живѣе. Тѣзи думи - умъ, сърдце и животъ, сж придобили гражданство, но думитъ душа и духъ не сж придобили гражданство. Дали има духъ, дали има душа, това е споръ. Писатели и поети казватъ, запримъръ: духътъ на този народъ витае надъ него, духътъ на този поетъ витае около гроба си - макаръ да отричатъ, че има духъ. Човѣкъ, самъ по себе си, е единъ затворенъ гробъ, и Хрис-тосъ казва: “Вие сте гробища варосани”. Какво търси единъ духъ около гроба си, около мъртвитъ и тамъ да витае? Значи, макаръ и въ поетическа форма употребени тия слова, показ-ватъ, че човѣкъ, самъ по себе си, прѣдставя единъ затворенъ гробъ. Като е тѣй, има върване, че единъ день хората ще излѣзатъ отъ гробоветъ си. Това е символически езикъ, въ който, ако се впуснемъ, ще има много противорѣчия и отъ едната, и отъ другата страна. За насъ важниятъ въпросъ е да се подигнемъ надъ сегашнитъ условия, въ които живѣемъ, да се домогнемъ до Божествената Истина, която ни е необходима сега. Дали ти вървашъ, или не, ще живѣешъ по сжщия начинъ. И който върва яде, и който не върва яде. Хората може да спорятъ, дали трѣбва да иматъ кжща, или не. Казвамъ: всички все трѣбва да иматъ кжщи, дѣто да живѣятъ. Може да споришъ върху въпроситъ за икономическитъ условия, но все-таки икономичес-китъ условия указватъ извѣстно влияние. Ако нѣкой човѣкъ мисли, че икономическитъ условия не указватъ влияние върху живота, той не разбира законитъ. Най-първо човѣкъ е сво-боденъ, отпослѣ се ограничава. Докато ти не си направишъ единъ корабъ, свободенъ си, но въ моментътъ, въ който напра-вишъ единъ корабъ и влѣзешъ съ него въ бурното море, ти вече се ограничавашъ съ своя собственъ корабъ, съ своето собствено произведение. Тогава ти нѣма да се ширишъ свободно въ морето, но най-малкото, поне ще се позатворишъ и нѣма вече да имашъ туй хубаво разположение. Тѣзи

вълни ще те хвърлят съ твоя корабъ на една, на друга страна, нѣма да искатъ да знаятъ, дали си царъ, или си бѣденъ. Тѣ казватъ: ние имаме съвсѣмъ друго прѣдзначение. Съ всички, които влѣзатъ въ морето, постѣп-ваме по единъ и сѣщъ начинъ.

Казва се въ стиха: “Излѣзе народътъ да посрещне Исуса”. Мислите ли, че ако днесъ Христосъ дойде между съврѣменнитъ хора, тѣ биха Го посрещнали по-добъръ? Не, работата днесъ е още по-лоша. Най-първо, какъ ще примири Исусъ интереситъ на тия воюващи страни? Какъ ще имъ докаже, че учението, което носи, ще имъ донесе подобрене? Тѣ веднага ще му кажатъ: докажи! Пакъ ще се подигне въпросътъ: хлѣбъ, хлѣбъ! - Нищо повече. Жито трѣбва? Всѣки градъ трѣбва да се храни. Най-първо икономическиятъ въпросъ ще изпъкне на сцената, но той не е сѣществениятъ. За да се създаде единъ параходъ, не зависи ли отъ степенъта на културата на човѣка и отъ неговото знание? Този параходъ напълно ще зависи отъ онова знание, което човѣкъ прилага въ построяването на кораба. Колкото този човѣкъ е по-далновиденъ, толкова и неговиятъ корабъ ще бѣде по-хубавъ. Колкото неговата интелигентностъ е по-слаба, толкова и корабътъ ще бѣде по-слабъ; и като влѣзе въ морето, всички икономически условия ще се сложатъ тѣй, че всички провизии ще се развалятъ, и възможно е тогава човѣкъ, при всичкото изобилие на тѣзи припаси да не може да се ползува. Най-послѣ, азъ казвамъ: философията не е тамъ; дали единъ чо-вѣкъ е богатъ, или не. Но питамъ: този богатъ човѣкъ използу-валъ ли е богатството си тѣй, както трѣбва, или не? Три положения има, въ които богатиятъ човѣкъ трѣбва да използува богатството си. Първото положение: да го използува като индивидъ за себе си, това му се налага. Второто положение да го иждиви за обществото и третото положение да го иждиви за Бога. Добъръ, ако този човѣкъ се намира въ първото положене-ние, иска да иждиви богатството за себе си, той ще срещне извѣстни ограничения. Запримѣръ, ако неговиятъ стомахъ е разваленъ, той не ще може да яде. Исква му се печена кокошка, иска

му се 4-5 килца 10-годишно винце “малага”, донесено отъ Испания. Даватъ му всичко това, не може да го използва. Като изяде печената кокошка и изпие винцето, почне да се тръшка по земята, да се вие на четири. Взема слѣдъ това малко раци-ново, прочисти се и послѣ казва: слава Богу, освободихъ се. Но, човѣкъ има кръпкъкъ духъ. Той се поухитри слѣдъ това и казва: тази първата кокошчица имаше нѣщо. Жена ми не бѣше я опекла добръ, та стомахътъ ми не можа хубаво да я смѣли, но тази втората ще я задуши вече въ тенджерата. Турятъ кокошката въ тенджерата, задушаватъ я. Но и този пѣтъ стомахътъ се растройва. Е, сега пѣкъ въ винцето е вината. Добръ ще взематъ вино отъ друго мѣсто. Пие отъ това ново вино, но започва пакъ: олеле!... Ту виното виновно, ту кокошката виновна. Мисли си той: защо тѣзи кокошки не седятъ въ стомаха спокойно, но се повръщатъ назадъ? Казвамъ: ти не можешъ и не трѣбва да използвашъ богатството само за себе си. Ако ти си единъ разуменъ човѣкъ, нѣма да използвашъ богатството си така, но ще кажешъ: азъ нѣма да ямъ кокошки, дайте ми малко жито, малко оризець, малко овесена чорба, малко тарахана. Защо? - Камшикъ има. И такъвъ човѣкъ, върху когото играе камши-кътъ на природата, като дойде нѣкой неговъ приятель, казва: азъ съмъ много скромненъ въ яденето си, почти вегетарианецъ съмъ станалъ. Разбира се, камшикъ има. И сега почти всички вегетарианци сж все болни хора. Ами че азъ до сега не съмъ видѣлъ единъ здравъ вегетарианецъ. Тѣ сж все болни хора, които искатъ да се лѣкуватъ съ вегетарианство. Това още не е идея. Азъ бихъ желалъ да видя единъ вегетарианецъ, който се е родилъ такъвъ. Всички маймуни сж вегетарианци отъ рождение. Никой не имъ прѣподава, никой не ги кара да не ядатъ месо. Тѣ иматъ отлично разположение, здрави сж, обаче щомъ дойдатъ между хората тѣ се научаватъ да ядатъ месо и започватъ да боледуватъ като насъ. Ако една маймуна се върне между другитъ маймуни, ще имъ каже: не си струва човѣшката култура!

Сега, при отричане на богатството при думата “богатъ”, друго нъщо се разбира. Подъ богатство ние разбираме онази идея, която може да те отдалечи отъ Бога. Ако ти се влюбишъ въ своето богатство, това може да те отдалечи отъ Бога. Злото е там, дѣто има хора, които така се влюбватъ въ паритъ си, че цѣли 4-5 часа се занимаватъ съ тѣхъ: изваждатъ ги, броятъ ги, пипатъ ги. Но въ тия пари има едно зло - доказано е - тѣ поглѣщатъ живота на човѣка. Всички статистически данни доказватъ, че богатитѣ хора сж нещастни. Защо? - Парите, които пипатъ, поглѣщатъ тѣхнитѣ жизнени сокове. Слѣдователно, колкото по-малко пипа единъ богатъ човѣкъ паритъ си, толкова по-добръ за него. Кой отъ васъ не пипа банкноти? Всѣки пипа, весело му става, но скѣпо му струва това пипане. Вземешъ, запримѣръ 1,000 лв., радвашъ се, но това не сж 1,000 лв., ти се мамишъ съ тия книги. Колко струва днесъ курса на паритъ? Значи, идеята седи въ това, че човѣкъ най-първо трѣбва да има любовъ къмъ Бога, къмъ Онзи, който му е далъ първоначалния животъ. Защото, по-голъмо благо въ свѣта отъ живота нѣма. Най-голъмото благо въ живота на човѣка е неговиятъ духъ. Духътъ е родилъ второто благо - живота. Третото благо кое е? - То е кръвта, отъ която зависи негово-то здраве. Слѣдователно, духътъ, това е разумното у човѣка. Подъ животъ разбираме всичко туй, което човѣкъ съзнава: да се радва на всички блага, на всичко, което е опиталъ, на здравето си, за да бжде чрѣзъ тѣлото си въ съприкосновение съ живата природа и да изпита благата, които Богъ му е далъ. Всѣки отъ насъ може да има блага. Никой не ни е забранилъ да имаме блага, но ние съ нашата неразумность си прѣпятствуваме единъ на другъ. Прѣпятствие има между богатитѣ хора, прѣпятствие има и между религиознитѣ хора. Азъ не се чудя, защо бѣднитѣ и богатитѣ хора спорятъ помежду си. Тѣ спорятъ, че еднитѣ иматъ земя, къщи, а другитѣ нѣматъ. За мене този въпросъ е разрѣшенъ, но вземете християнскитѣ народи, които подържатъ едно вѣрую, които иматъ единъ Учителъ, а като се срещнатъ православни,

католици и евангелисти, всички спо-рят помежду си, всички имат особени схващания за Христа. Тъ се запитват: ти върваш ли че Христосъ е Синъ Божий? - Вървамъ. Върваш ли че Христосъ е Богъ? - Вървамъ. Е, тогава ти си отъ нашитъ. Какво се разбира подъ думата Синъ Божий? Какво се разбира падъ думата Богъ? Думитъ “Синъ Божий и Богъ” не рѣшаватъ въпроситъ.

И тъй, този народъ излѣзълъ да посрещне Исуса. Прѣдпо-лагамъ, че всички хора сж били разумни. За да посрещнемъ една своя идея, ние трѣбва да бждемъ разумни. За да можемъ да я реализираме, сжщо трѣбва да бждемъ разумни. Онзи великъ художникъ, който иска да реализира своята идея, онзи склуп-торъ, който иска да реализира своята идея, онзи лѣкаръ, който иска да прояви своето изкуство, все трѣбва да бждатъ разумни хора. Вслѣдствие отдалечаването ни отъ Бога, като не живѣе Богъ повече въ насъ, въ насъ се заражда първия принципъ - наша-та индивидуалност - ние искаме блага само за себе си. И всички-ятъ споръ на земята произтича все отъ стремежа да се задоволи този принципъ.

Сега, ще ви приведа единъ малкъ примѣръ изъ културата на древния Египетъ. Куханъ-Баръ, тъй се наричалъ единъ великъ жрецъ въ Египетъ, билъ посѣщаванъ отъ мнозина, които искали да се домогнатъ до онова знание, съ което древниятъ Египетъ разполагалъ. Този жрецъ билъ толкова добросъвъстенъ, че прѣдупрѣждавалъ всички, на какви страдания може да се под-ложатъ. Той най-първо ги завеждалъ при единъ креватъ съ игли и ги запитвалъ: ще можете ли да изтърпите тия страдания, да ви подхвърлятъ на тия игли, докато ви изтече всичката кръвъ? Слѣдъ това ги завеждалъ прѣдъ едно огнище и имъ казвалъ: виждате ли тази пирустия, ще ви прѣобръщатъ, ще ви пекатъ отъ едната и отъ другата страна. Ако може да издържите на тия и на редъ други изпитания, ще ви приематъ да учите великитъ тайни на школата.

Тази школа сжществува въ цѣлия свѣтъ. Всички ние, съврѣмени хора, сме изложени на единъ великъ вжтрѣшенъ изпитъ. Богатството

и сиромашията, всички болести, всички тия обществени перипетии, които стават сега, указват върху индивида голямо влияние. За да може човък да издържи този велик изпитъ, трѣбва да има една свещена идея. Безъ тази свещена идея ние не можемъ да се домогнемъ до самата Истина. Човък трѣбва всѣкога да има погледа си прикованъ къмъ каква и да е посока. Ако вие поставите и най-великиятъ художникъ прѣдъ една рамка безъ платно, а въ ржката си нѣма четка и бои, той не може да прояви своя талантъ. Той може да я замисля въ ума си, но не може да я реализира и всѣкога ще усѣща въ себе си една тѣга. Ако великиятъ музикантъ нѣма прѣдъ себе си единъ инструментъ, чрѣзъ който може да прояви своя талантъ, той ще усѣти вътрѣшно една велика тѣга. Ако учениятъ човък нѣма пособия, нѣма книги, за да работи, той ще усѣти една вътрѣшна тѣга. Ако ученикътъ нѣма условия да се учи, ако синътъ нѣма баща и майка, които да го подържатъ, тѣ ще усѣтятъ за всички тия лишения една вътрѣшна тѣга, ще почувствуватъ, че тѣхните идеи не може да се реализиратъ. Защо? - Нѣматъ възможности. Но, туй, платно, този инструментъ, тия книги, тия сръдства може да се доставятъ, по който и да е начинъ.

Въ свѣта, въ който живѣемъ, Богъ ни е далъ всичкитъ възможности, но често ние сами си прѣпятствуваме. Ако азъ влѣза въ единъ домъ, трѣбва да внесе въ него миръ и спокойствие, трѣбва да се опретна да работя. Но, ако влѣза въ единъ домъ и започна да бия дѣцата, ще бѣда ли добъръ гостъ? - Не. Значи, отъ насъ зависи да използваме разумно всички блага, всички възможности, които ни сж дадени.

И тѣй, у всинца ни трѣбва да има добри обходи. Ние, съврѣменнитъ хора, сме много лековѣрни, върваме повече на външнитъ проявления. Ние върваме, че единъ човъкъ страда много, ако плаче и вика. Не е тѣй. Дълбокитъ страдания на човѣшката душа не могатъ да се изразятъ съ викане. Дълбокитъ рѣки шумъ не правятъ, малкитъ рѣкички много шумъ правятъ. Въпросътъ сега е

тамъ, дѣто всички казватъ, че свѣтътъ страда много. Кой нѣма страдания? - Всѣки има страдания. Ние сме пратени отъ небето да благоуваме ли? - Не, да се учимъ. Въ първо врѣме, човѣкъ за да научи нѣщо, трѣбва да има извѣстни лишения. Лишенията сѣ единъ врѣмененъ методъ. Тия врѣмени лишения, тия врѣменни скѣрби ще създадатъ въ човѣка единъ характеръ, съ който ще го въведатъ въ царство-то Божие. Надъ него седи единъ великъ свѣтъ. Ученитъ хора не се спиратъ прѣдъ този свѣтъ. Ако питамъ всички учени хора, дали тия слнца сѣ населени, ще ми кажатъ, че сега не сѣ населе-ни, а за въ бждеще - не знаятъ. Не, тѣзи планети, тѣзи слнца сѣ населени съ сжщества отъ различна интелигентностъ. Не е въпросътъ, какви тѣла иматъ тѣ. Тѣ сѣ разумни сжщества и принадлежатъ къмъ една човѣшка раса. Тази човѣшка раса сжществуватъ не само на земята, не само на слнчевата система, тя сжществуватъ и въ Сириуса, тя се намира и въ по-далечни системи. Тази раса постоянно се развива. Слѣдъ като завърши човѣкъ своята работа на земята, какво ще прави? - Ще го пратятъ на друга нѣкоя планета, на небето още нѣма да отиде. Слѣдъ всѣко умирање, ще ходи отъ система въ система, докато се изработи неговиятъ характеръ. Тогава той ще отиде въ другъ единъ свѣтъ, дѣто неговитъ чувства, сътиватъ за физическия свѣтъ ще се затворятъ и ще се отворятъ други чувства, други сътиватъ. За сега, обаче, ние сме пратени на земята да изучаваме физическия свѣтъ.

Сега, Христосъ, като се явилъ между този народъ, какво искалъ да му каже? Ще кажете: Той е дошълъ да говори за иконо-мическитъ условия на живота. Не, Христосъ не е дошълъ да урежда икономическитъ условия, защото този въпросъ е уре-денъ. Господъ е пратилъ изобилно храна на земята. Ако ние кажемъ, че трѣбва да работимъ, за да живѣемъ, тогава всички тия микроскопически сжщества съятъ ли? - Не съятъ, за всички има храна. Питамъ: какво мислите ще бжде, ако ние, съврѣмен-нитъ хора, се откажемъ да оремъ и сѣемъ? Ние мислимъ, че ще умремъ гладни. Нѣма да умремъ гладни, но животътъ ни ще се измѣни. Ние, съврѣменнитъ хора,

ядемъ повече, искаме повече сръдства, отколкото сѣ ни нужни. Вземете запримеръ една бѣдна фамилия - мѣжъ, жена и три дѣца, вземете и една богата фамилия - мѣжъ, жена и три дѣца: на богатата фамилия не сѣ достатѣчни и 10,000 лв.мѣсечно, а бѣдната фамилия минава сѣ 1,000 лв. Питамъ: какъ е възможно това, еднитѣ да минаватъ сѣ толкова малко сръдства, а на другитѣ не стигатъ и 10,000 лв.? Сѣ какво минаватъ птицитѣ, сѣ какво минаватъ млѣкопитающитѣ? Ама ще кажете, че тѣ сѣ некултурни сѣщества. Е, въ какво седи нашата култура? Подъ “култура” азъ разби-рамъ извѣстно познаване на Бога. Всѣка една култура се отличава сѣ извѣстни схващания за Бога, сѣ извѣстни принципи, които може да се приложатъ. Християнскитѣ народи се отлича-ватъ сѣ своята любовъ къмъ Бога, т. е. тѣ сѣ приложили Божествената Любовъ повече. За в бѣдеше тази Любовъ трѣбва да се приложи още повече. Християнскитѣ народи мислятъ, че сѣ достигнали до върха на тази Любовъ. Не, не сѣ достигнали до тамъ. Тѣ още нѣматъ условия за приложение на тази Любовъ. При това, за въ бѣдеше трѣбва да се изучаватъ методи, какъ да се приложи тази Любовъ, какъ да се използу-ватъ не само физическитѣ, но и духовнитѣ блага, които ни сѣ дадени.

И тѣй, народътъ излѣзе да посрещне Христа. Но явиха се фарисеитѣ и казаха: видите ли Го, отиде свѣтътъ сѣ Него! Хубаво, ако тогавашниятъ свѣтъ бѣши приелъ Христовото учение въ Неговата пълнота мислите ли, че нашето положение щѣше да бѣде по-лошо? Питамъ: защо тогавашнитѣ учени хора не сѣ били готови да възприематъ Христовото учение? Защо ли? Ще дамъ слѣдната аналогия. Двѣ моми обичатъ единъ богатъ, ученъ, красивъ момѣкъ и нито едната успѣва, нито другата. Едната казва: отстѣпи ти. Другата казва: отстѣпи ти. Всѣка иска да има момѣка. Тия двѣ моми ще се намѣрятъ прѣдъ онази проблема, прѣдъ която се намѣрилъ Соломонъ, когато се явили прѣдъ него и двѣ майки сѣ едно дѣте. Едната казва: това дѣте е мое. И другата казва: това дѣте е мое. И двѣтъ не

отстъпватъ, всѣка иска да вземе дѣтето за себе си. Тукъ се показва мъдростъта на Соломона. Той, за да изпита, коя е истинската майка на дѣтето, казва: “Раздѣлете това дѣте на двѣ половини и дайте на всѣка майка по една половина!” Истинската майка я заболява сърдцето при това рѣшение и казва: “Не, нека тя вземе дѣтето, но поне цѣло да остане”. Тия двѣ моми сѣ двѣтъ майки. Питамъ: коя отъ тѣхъ е истин-ската? - Която отстъпи. Тази, която иска да се раздѣли дѣтето, е машехата. Кой е истинскиятъ богатъ човѣкъ? - Който отстъпва богатството си. Мислите ли че този човѣкъ, който отстъпва богатството си, е сиромасъ? Не, този, кой-то отстъпва богатството си, е истинскиятъ богатъ човѣкъ, той има знания. Ако имамъ 100 милиона лева и бихъ ги далъ на българитъ, всички ще пишатъ добръ за мене, ще кажатъ: нѣма такъвъ добъръ човѣкъ като този. Горкиятъ, даде си всичкото богатство, осиромаше! Азъ зная гдѣ се намира всичкото богатство на природата. Сегизъ-тогизъ мога да си разравямъ по малко. Човѣкъ, който служи на Бога, той е въ пълния смисълъ на думата богатъ. Такъвъ човѣкъ никога не може да бѣде сиромасъ. Хора, които сѣ сиромаси, не могатъ да служатъ на Бога. Ще бѣде смѣшно, да живѣешъ при най-богатия господаръ, и да бѣдешъ сиромасъ! Да живѣешъ въ най-голѣмото изобилие, и да бѣдешъ гладенъ? Турцитъ казватъ: и да го видишъ, не вървай!

Всичко онова, което насъ ни отдалечава, то е, че ние не върваме въ възможността да се свържемъ съ Бога и да работимъ разумно. Можемъ да се свържемъ съ Бога! Богъ обича разумни същества около себе си. Нѣразумнитъ Господъ ги оста-вя въ абсолютно пълна свобода, да се учатъ отъ своя животъ. И сега, Господъ пакъ ни наблюдава, но ни оставя да се учимъ отъ страданията си. Раждаме се, умираме, идватъ страдания, епидемии, ставатъ катастрофи, плачемъ, молимъ се. Той все ни гледа и казва: “Тѣзи дѣца плачатъ, но не слушатъ”. Всичко това ще се продължава до тогава, докато въ насъ се зароди едно дълбоко желание да изпълнимъ волята Божия не по външни заповѣди, а по дълбоко вътрѣшно разбиране. Това е

великото въ живота! Това значи да посрещнемъ Исуса, това значи да посрещнемъ Божествения Духъ и да Го възприемемъ вътръ въ себе си!

И тъй, Божествениятъ Духъ слиза! Нъкои искатъ да Го видятъ съ криль. Не, когато Божествениятъ Духъ ви дойде на гости, вие ще почувствувате единъ вътръшенъ миръ, една вътръшна умствена стабилностъ каквато никога не сте чувствували; при това ще се зародятъ въ насъ нови мисли, нови желания. Въ който день стъпи Божествениятъ Духъ въ къща-та ви, сиромашията, всички несгоди ще си взематъ торбичките и една слѣдъ друга ще си отиватъ и ще ви казватъ: сбогомъ, сбогомъ! Този Духъ ги изпраща една слѣдъ друга и имъ казва: “Вие свършихте вече своята работа, сега азъ започвамъ моята”. Всички ще си отидатъ, а ти ще започнешъ да учишъ новото учение. Нъкои казватъ: ние трѣбва да докажемъ, че сме добри и невинни хора. Ти не можешъ да докажешъ своята невинностъ. Иосифъ можа ли да докаже своята невинностъ, когато жената на господаря му го обвини? Не, тя дори взе дрехата му и каза на мъжа си: “Този младиятъ евреинъ се подигра съ мене”. Какво направиха съ него? - Затвориха го въ тъмница и го държаха тамъ двѣ години, докато Богъ не го извади. Прѣкараха го прѣзъ училището. Така ще бждете пос-тавени и вие. Какъ ще докажете, че сте невинни? Човѣкъ въ себе си трѣбва да знае, дали е виновенъ, или не. Азъ не зная ли прѣдъ себе си, дали съмъ правъ, или не? Слѣдователно, всѣки единъ отъ васъ трѣбва да чака, докато се събуди Божест-веното въ него, докато Богъ не го посѣти. Богъ ще го посѣти, по който и да е начинъ. То е великото! Ние трѣбва да си прими-римъ съ Бога. Нъкои отъ васъ са се примирили вече и на тѣхъ казвамъ: вие трѣбва да се учите на закона на служенето! Нъкои казватъ: ние го знаемъ. Казвамъ: тогава, има друго училище. Ще учите закона на Любовта! - И това прилагаме. Ще учите закона на Върата! - И това прилагаме. Ще се учите на великия Божи Духъ! Има велики нѣща, които отъ сега ще започнете да учите. Има много нѣща за прилагане. Опитали ли сте

вие, какво нещо е законът на Любовта? Щом дойдете до положение да действувате съ закона на Любовта, да влезете въ Него, въ този смисъл, както азъ употребявамъ думата, невъзможно е нъкой да ви направи пакостъ, защото въ дадения случай вие можете да ставате видимъ и невидимъ. Щомъ дойде нъкой да ви направи пакостъ, вие веднага изчезвате. Ти си една хубава мома, нъкой иска да те пригърне, да те цълуне. Щомъ помисли това, веднага закона на Любовта действува, и тя изчезва. Никой не може да те опетни, никой не може да ти направи бѣда. Исканъкой да те обере - не може. Стига да влеземъ въ закона на Любовта, ние влизаме вече въ единъ магически лабиринтъ. Нъкой казва: азъ любя. Питамъ: ти можешъ ли да ставашъ видимъ и невидимъ? Че какъ може това? - Е, ти не си позналъ още Любовта. Тази любовъ, която сега имаме, е чисто човѣшка. Че кой отъ васъ не се гнѣви за нищо и никакво? Нъкой день имашъ богато разположение на душата си, което струва милиарди, създава ти такава радостъ и веселие, но нъкой има да ти дава 1,000 лв. и не иска да ти ги плати - ти веднага кипвашъ. Казвашъ: развали ми разположението! Защо пожертвува щастieto си за 1,000 лв? Нъкой жертвува туй свое щастие, туй вътрѣшно богатство за едно ядене, за единъ кривъ погледъ отъ нъкого, или че нъкой казалъ нещо по нашъ адресъ. Ако ти разбирашъ закона, благодари на Бога, че еди кой си те погледналъ на криво. Нъкой ти казалъ нещо лошо, благодари на Бога.

Единъ день пътувамъ съ трамвая и единъ господинъ ми казва: Господинъ Джновъ, познавате ли ме? - Не ви познавамъ, по човѣшки му говоря. Много злъ пишатъ вѣстниците за васъ. Защо не ги дадете подъ сѣдъ? Нищо, азъ се радвамъ. Защо? Радвамъ се, че за да пишатъ вѣстниците злъ противъ мене, говори, че не съмъ ги подкупилъ. Ако пишѣха добръ, щѣха да ме обвинятъ, че съмъ ги подкупилъ. Благодаря на вѣстниците, че сѣ честни и почтени, че пишатъ безъ пари. Тѣй че щомъ хората говорятъ за тебе лошо ще знаешъ, че тѣзи хора сѣ искрени, не сѣ подкупени, пишатъ отъ сърдце. Ако нъкой

изявява любовта си къмъ тебе, ще кажатъ: обичатъ го заради паритъ му. Ако дадешъ нькому пари, или друго ньщо, ще кажатъ: той пише, или говори хубаво за него заради паритъ му. Пъкъ ако нькой те мрази, тукъ поне си сигуренъ, че този човѣкъ е искренъ, съ нищо не си го подкупилъ. Така Господъ прави. По нькой пѣтъ Той ни изпрати сиромашията, да види, до колко Го обичаме. Когато сме облъчени хубаво, когато ни дава пари, казваме: колко е благъ Господъ! Като Него няма другъ. Послъ, като дойде сиромашията, казваме: вижъ, този Господъ не е толкова справедливъ, види се, че и въ Него има пристрастие. Азъ почнахъ малко да се колебая. Взехъ да чета нькаква философия, и тамъ се казва, че въ свѣта няма оправия. Зарѣжи му края! Мисля си: какво да се прави тогава? - Почни да бъркашъ въ каситъ! Тѣй се явяватъ онѣзи символи, онѣзи примѣри изъ живота. Отива единъ търго-вещъ на стока при началника на гарата въ единъ български градъ и му казва: господинъ началникъ, отпусни ми ньколко вагона да си прѣнеса стоката! - Не може. Аманъ, господинъ началникъ, жена имамъ, дѣца имамъ, послужи ми! - И му показва 10-тъ си прѣста. Какво значатъ тия 10 прѣста нагоръ дигнати? - Ще ти дамъ 10,000 лв., послужи ми. А, казва началникътъ, моля, моля, зимно врѣме е, този човѣкъ има жена, дѣца, услужете му. Веднага дава разпореждания, отпускатъ му вагони. Питамъ сега: при такава една култура, при такова едно разбиране, когато насъ тѣй лесно могатъ да ни подкупятъ, какво благо можемъ да очакваме? Вижъ, азъ похвалявамъ този началникъ въ едно отношение. Ако този началникъ само за 10,000 лв. веднага отпуска вагонитъ, защо ти, комуто Господъ е далъ едно богатство отъ милиарди, не вършишъ волята Божия? Защо спирашъ тия вагони? Тебе Господъ ти е платилъ хиляди пѣти повече, защо не вършишъ Неговата воля? Седишъ и мислишъ, дали има Господъ, или няма. Казвашъ: като отида на онзи свѣтъ, ще провѣря, дали има Господъ, или не. Ами че и тамъ има хора, които се съмнѣватъ, дали има Господъ, или не; и тамъ има безвѣрници. Човѣшкото безвѣрие е плодъ на човѣшкото разбиране.

Щомъ нѣма любовъ, разбирането е криво; щомъ има любовъ, разбирането е право. Слѣдователно ние мислимъ, че всички нещастия произтичатъ отъ факта, че Богъ иска да наложи волята си върху насъ, да ни направи роби. Даже ние учимъ, че ако върваме въ Бога, нѣма да имаме забавления, музика, ще седимъ като мумии. Не е така. Вие трѣбва да бждете единъ крилатъ ангелъ, да видите Божието лице, да познаете какво нѣщо е Божията Любовъ, да видите, какво нѣщо е Божест-вениятъ свѣтъ! Той е такава интензивностъ, за каквата нѣма-те понятие дори. И, слѣдъ като Господъ подпише на този ангелъ единъ свободенъ билетъ, съ който да може да посѣти всички слънчеви системи, да види тамъ какви богатства има, какви култури, какви театри, концерти, каква музика, каква поезия, тогава ще се разбере, че Божиитъ пѣтища, Божиитъ планове не сѣ такива, каквито ние ги мислимъ, каквито сѣ на нашата слънчева система. Нашата слънчева система е на опашката. Ние сме въ прѣградието на този великъ Божественъ градъ, още не сме вътрѣ. Вие ще ми кажете: какъ ще докажешъ това? Азъ не мога да го доказвамъ, мога само да ви го дамъ като една вѣроятностъ, може да ви дамъ едни формули, съ които да работите. Ама трѣбва да ни го докажешъ! Какъ мога да ви докажа това нѣщо? То е тѣй далечно!

Ученитъ хора доказватъ, че нашата слънчева система е въ прѣградието на млѣчния пѣтъ. Ученитъ окулисти пѣкъ доказватъ, че нашата култура е една отъ идеалнитъ култури, но съ тази идеална култура ние създаваме само съмнѣния. Наша-та наука е наука на съмнѣнията, на относителнитъ истини и тогава казваме: материалното е реално само за материята, и духътъ е реаленъ само за духа. Духътъ не признава материята, и материята не признава духа. Има нѣща, които трѣбва да се свържатъ. Материалниятъ животъ и духовниятъ животъ сѣ два живота, между които трѣбва съединителна нишка. Всички онѣзи хора, които иматъ тази съединителна нишка, закона на съответствието, ще разбератъ, каква е тази връзка между материята и духа. Слѣдователно, сега имаме единъ

относите-ленъ, промѣнчивъ животъ, който се диференцира. Този животъ за въ бѣдаше, слѣдъ милиони години ще стане сѣщественъ. Сега той е въ началото си.

Ще ви дамъ една математическа задача: Вие можете ли да умножавате единицата? Не, колкото и да умножавате единицата, тя не се умножава. Можете ли да я събирате? - Не можете. Не можете и да я изваждате. Нѣкой ще каже: какъ да не може? Единица по единица правятъ двѣ единици. Не въ свѣта сѣществува само една единица. Съ какво ще я съберешъ, съ какво ще я извадишъ, съ какво ще я умножишъ? Тогава, отъ гдѣ се явиха другитъ числа 2, 3, 4 и т. н.? - Отъ дѣлението на единицата. Съ другитъ числа можешъ да събирашъ, да вадишъ, да умножавашъ и да дѣлишъ. Значи, свѣтътъ е произлъзълъ чрѣзъ дѣление. И ние въ свѣта не събираме съ цѣли числа, а съ дроби, съ частици на единицата. Слѣдователно, първоначално единицата се е раздѣлила и произлъзлитъ отъ нея числа се умно-жаватъ, дѣлятъ и н., тъй че ние работимъ съ дробитъ. Питамъ: при такова едно събиране, изваждане, умножение частитъ на единицата, каква наука може да имате? Нѣкой казва, че $2+2=4$. Казвамъ: да, 2 и 2 прави 4, но 4 е равно на единица. Какъ тъй? По вашата теория всѣка една ябълка е равна на 250 грама. Четири ябълки по 250 гр. правятъ едно кило. Значи, $4=1$ кило, равно на единица. Вие казвате, че 4 е по-гольмо отъ единицата. Казвамъ: при такова едно разбиране, какво понятие може да имате за нѣщата? Ние сега сме се раздробили и всѣки мисли, че е нѣщо много голѣмо. Не, ти си една малка частица отъ единица-та въ свѣта. Ти знаешъ ли кога се отдѣли отъ Бога? Помнишъ ли този моментъ? Нѣкой казва: азъ зная много нѣща. Кажи тогава кога се отдѣли отъ Бога? Азъ чувахъ да разправятъ за едно момче отъ България, което казвало, че помни когато майка му се женила то играло на хорото. Е възможно ли е това нѣщо? Всѣки отъ васъ, който чуе тѣзи работи, ще каже: дѣтин-ски приказки сѣ тия нѣща. То не е играло материялно, но като душа,

която очаквала да се въплоти, то играло, било около хоро-то, взело е участие.

Ние, съвременните хора, признаваме само нъща, които стават. Да ви приведа другъ фактъ. Прѣдставете си, че вие сте въ едно здание пълно съ барутъ. Имате една клечка кибритъ, запалите я и и казвате: слушай, азъ ще те туря въ барута, но да не направишъ нъкоя пакостъ да се запалишъ внимавай! Питамъ: тази клечица ще послуша ли твоята заповѣдъ? Щомъ я туришъ при барута, тя ще го запали веднага и той ще хвъркне. Така правимъ и ние, съвременните хора. Запа-лимъ своите клечки, отиваме съ тяхъ при барута, туряме ги вътрѣ и казваме на клечиците: вие нъма да запалите барута, ще гледате да изпълните волята Божия. Тази клечка не разбира отъ никакъвъ моралъ. Е, какво да се прави тогава? - Ще намок-ришъ барута, ще запалишъ клечката и тогава ще я приближишъ до барута. Тя ще си гори, а съ барута нищо нъма да стане. Пръведете сега тѣзи символи. Какво прѣдставлява барута? - Това е човѣшката алчностъ, да има човѣкъ всичко въ изобилие. Тази алчностъ ни е турила всички въ тревога. Когато, обаче, Божията Любовь се приложи между хората разумно, тогава много отъ несгодите, които сега съществуватъ въ свѣта, ще се отстранятъ.

Защо е дошълъ Христосъ въ свѣта? - Той дойде да скачи хората духовно съ Бога, да направи тази връзка. Ние по плътъ сме скачени, но духовно не сме. Обаче, като дойде Христосъ, тогава имаше двѣ компании въ свѣта: окултистите ги наричатъ, компания на Бѣлата Ложа, и компания на черната ложа. Последната нъмаше интересъ Христосъ да направи една нова инсталация и затова казваше, ние ще се стремимъ, по какъвто и да е начинъ, да развалимъ тази компания. И знаете ли на какво мязаше тази работа? Когато балканските народи направиха съюзъ помежду си, дойде Австрия и каза: “Ние трѣбва да похарчимъ много милиони, но да развалимъ този съюзъ!” Питамъ: Австрия, слѣдъ като развали балканската конфедерация, прокопса ли? Не само тогава, въ врѣмето на Христа,

бъше така, но и днес хората не искат тази нова инсталация. Не я ли приемат тъй ще се намърят в положението на Австрия. Е, какво от това? - Ще страдат. И като питат, защо е дошъл Христос, казвам: Христос е дошъл да направи нова инсталация, да ни научи на този велик закон на Любовта, на послушанието, да вършим волята Божия от любов, а не само с привидни жертви и с темяни. Христос казва: "Темянът трябва да бъде в сърцето ви, жертвеникът трябва да бъде сърцето ви! Всичко у вас трябва да бъде ангажирано с Божествената Любов, с всичко чисто и възвишено. Човекът трябва да обича и своите близки. Кои са вашите близки? - Не телата, а душите на хората са вашите близки. Колко ми е приятно, когато среща някоя душа, спрела се и говори на друга душа! Срещам други двама, облечени хубаво, вървят заедно, но не се обичат. Какво виждам? - Тяхните души не се докосват никак, тъй са студени като лед, чужди са един на друг.

Сега вие казвате: възможно ли е това ново учение да се приложи при сегашните условия? - Именно сега може да се приложи. От вас днес не се изисква да отивате по горите. В България няма скрити места, дъто да станеш постник. Ако станеш някой виден светия, ще започнат да се изреждат от Европа хора, които ще те фотографират, ще изучават живота ти, ще пишат за тебе туй-онуй и ще се намърят в чудо, в беля; ще се чудиш, къде да се скриеш. Тук няма скрити места, и в Европа също няма скрити места. Не, има само един начин, по който можем да живеем - той е, да се свържим с Бога! Аз ви обръщам внимание на слъдующите неща. Ако вие се колебаете, ако вие очаквате да придобие Истината слъд като умрете, това не е наука. Този въпрос се решава сега, или никога!

Аз мога да ви дам два закона, с които да проверявате нещата. Всеки от вас може да провери, дали известна истина е права, или не. Как? Когато искате да направите някаква връзка с някой

човѣкъ, въ каквото и да е отношение, запримѣрь, да купите заедно кѣща, да направите една търговска сдѣлка, или да станете учителъ нѣкому, ако усѣтите вѣтрѣ въ себе си едно спокойствие, съ този човѣкъ може да вършите работа безпрѣпятствено. Вие ще може да разчитате на него. Опитайте това нѣщо! Ако пъкъ този човѣкъ не може да свърши вашата работа, вие ще усѣтите една вѣтрѣшна тѣга, като че нѣщо стѣга сърдцето ви. Какво показва това? - Че този човѣкъ нѣма да устои. Това е не защото той има зла воля но, толкова може. Съ това стѣгане на сърдцето ви, природата иска да каже, че условията въ живота ви, всичко така ще се стече, че нѣма да успѣете. Тръгнете на пътѣ, но сърдцето ви се стѣга нѣщо - не трѣгвайте. Ако искате да знаете, дали туй, което ви говоря е Истина или не, вижте, ако нищо не стѣга сърдцето ви, приемоте я, изучавайте тази Истина, но ако сърдцето ви се стѣга, не я приемайте, азъ не ви я налагамъ. Тогава изучавайте Библията, изучавайте учението на хората, които сѣ живѣли по Бога.

Послѣ, вземете прѣдъ видѣ слѣдното правило. Намирашъ се въ нѣкакво изпитание, омоталъ си се нѣкъде, но ти се дава възможностъ да излѣзешъ отъ това положение. Какъ трѣбва да постѣпишъ? Заплетешъ ли се, направи туй, което не ти е угодно, което не е въ твой интересъ. Направишъ ли туй, което не е въ твой интересъ, ти ще спечелишъ; направишъ ли туй, което е въ твой интересъ, ще изгубишъ. Направете единъ такъвъ опитъ. Запримѣрь, рѣшавате да станете сутринъ въ 4 ч., да четете нѣщо, или да размишлявате. Събудите се, но си кажете: хайде, още малко да си поспя. Не, не се подавайте на тази слабостъ! Въ този случай направете туй, което не ви е приятно. Легнете ли да спите, ще объркате работитѣ си и ще станете неразположени. Като казахъ това на една госпожа, тя ми разправи една своя опитностъ. Дѣтето и заболява отъ око, явява се силенъ отокъ. Мѣжътъ и казва: да му се направи операция. Отиватъ на болницата, лѣкарътъ прѣглежда дѣтето, намира, че е нужна операция. Казва на майката да остане съ

дътето, та сутринта да се направи операцията. Пръзъ нощта майката я хваща едно вътрешно безпокойствие и намисля, като стане сутринта, да бяга отъ болницата. Но не искала да легне да спи, да не би да сънува лошъ сънъ. Обаче, заспала и по едно време чува кукумявка. Казва си: не, ще бягамъ. Започва да расжждава, казва си: тази кукумявка може да се обажда за другъ нъкой боленъ, който умира, но страхува се да пита, дали има нъкой умирающъ. Къмъ 6 ч. с. ръшава да си отиде, но веднага идва болничниятъ служащъ да каже, че масата за операцията е готова. Е, ще се отива на операция, си казала тя. Ръшава се, най-послъ, и операцията излиза сполучлива. Казвамъ на тази госпожа: ти си постъпила по сѣщия законъ - направила си туй, което ти е неприятно. Следователно, туй, което е неприятно за насъ, носи едно благо, а туй, което по видимому е благо за насъ, носи нашето нещастие.

И тѣй, сега се приближаваме къмъ основния законъ. Азъ се обръщамъ сега къмъ васъ като къмъ приятели. Вие сте въ свѣта и имате нужда отъ подкрепа. Нъкой отъ васъ имате нужда отъ подкрѣпа въ материално отношение - пари нѣмате. Отъ гдѣ ще ги вземете? Нъкои отъ васъ сте болни. Отъ гдѣ ще вземете здраве? Нъкои сте изгубили общественото си положение. Какво трѣбва да правите? - Ще имате една основна идея, ще се свържете съ основния законъ на Любовта, и вашето положение нѣма изведнѣжъ да се подобри, но постепенно ще излѣзете отъ това положение, въ което се намирате. Само така ще видите, че въ свѣта има единъ идеалъ, животътъ ви ще придобие единъ вътрѣшенъ смисълъ, и вие ще бѣдете полезни не само за васъ, но и за вашитѣ ближни. Затова, всѣки отъ насъ трѣбва да работи на Божественото лозе!

Сега, нъкои може да кажатъ: а, той тѣй говори! Не, всички трѣбва да говоримъ така, и съ умъ, и съ сърдце, и съ душа, и съ духъ. Всички трѣбва да бѣдемъ тѣй искрени, тѣй невинни, както дѣцата. И право е казалъ Христосъ: “Ако не станете като малкитѣ дѣца, не можете да влѣзете въ царст-вото Божие”.

За сегашните хора, за вярующите се иска не само вяра, не само любовъ, но се изисква чистота и невинностъ, които сж една вътрѣшна връзка между доброто и Истината. За сега между доброто и Истината нѣма връзка, защото доброто е добро за сърдцето, а Истината е Истина за ума. Между ума и сърдцето нѣма връзка. Умътъ мисли едно, сърдцето чувства друго, а когато дойде тази невинностъ, тя се свързва съ ума; умътъ се свързва съ душата; душата - съ духа, а духътъ, който носи всички велики блага на козмоса, се свързва съ Бога, и тогава животътъ за насъ придобива смисълъ и казваме: ние сме дошли отгоръ, за да извършимъ волята Божия и ще я извършимъ тъй, както Богъ изисква. И най-послѣ, като напуснемъ земята и тръгнемъ за онзи свѣтъ, всички наши по-голъми братя, които сж изпълнили волята Божия, които сж завършили своето разви-тие ще кажатъ: ние сме доволни, че извършихте волята Божия, елате съ насъ, ние имаме нова култура, разполагайте съ всичко наше. Туй е фактъ! Тъй ще бжде съ всички, които сж извършили волята Божия!

Бесѣда, държана отъ Учителътъ, на 14 декемврий, 1924 г. въ гр. София.

Миротворци.

“Блажени миротворцитѣ; защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ¹”.

Противорѣчиво е днесъ да говоришъ за миротворство, противорѣчиво е да говоришъ за миротворци. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на хората за сиромашия, че трѣбва да бж-датъ сиромаси. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на съврѣмен-нитѣ хора за болести. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на съврѣменнитѣ хора за тъмнината. Противорѣчиво е днесъ да имъ говоришъ, че въ свѣта има нѣкакъвъ си Промисълъ, че имало нѣкаква вѣчна Любовь. Всичко това е все противорѣчия.

Българитѣ иматъ една пословица, която казва: “Той има кокоши умъ”. Тѣ употребяватъ този изразъ за нѣкой човѣкъ, за когото искатъ да изразятъ нѣщо лошо. Че въ какво е лошъ коко-шиятъ умъ? Кокошката не се напива, пари не краде, хора не убива, затвори не гради, несправедливи закони не създава. Тогава въ какво е крива кокошката, та казватъ “кокоши умъ”. Кокошиятъ умъ седи въ слѣдното; като дадешъ на кокошката жито въ една крина, тя почва съ краката си да го рови, разхвърля го навънъ и слѣдъ като го разрови, започва да мисли, че е изровила нѣщо отнѣкъдѣ. Това показва, че тя не може да използува ония блага, които и се даватъ, а ги разравя. Та, въ туй отношение, когато казватъ “ кокоши умъ”, то значи, че и ние, като тази кокошка, не можемъ да използуваме Божиитѣ блага, които ни се даватъ. А нѣкои мислятъ, че кокошката не може да мисли. Не, въ нѣкои отношения тя може да мисли по-добре, отколкото самиятъ човѣкъ.

“Блажени миротворцитѣ, защото Синове Божии ще се нарекатъ”.

¹ Матей 5:9

Какво означава думата “миротворци”? Миротворство е едно от великите качества. Само на кои? - На великите души, на хората с характер. Миротворството не е качество свойствено на простите хора; то не е свойствено и на обикно-вените хора; то даже не е свойствено и на гениалните хора. То е свойствено само на ония човѣци, които имат разумни души. Човѣкъ трѣбва да придобие това качество. Той не се ражда с него, но той го придобива, той го развива. Ако човѣкъ се раждаше с това качество, то щѣше да бѣде едно пристрастие, от страна на Провидението. И въ това именно е похвалата на човѣка, че той може да го придобие.

Сега, онѣзи, които философствуватъ ще кажатъ: тогава гдѣ е Божията благодатъ? Ами че въ какво седи Божия-та благодатъ? Ако Богъ ще влѣе въ насъ всичко на готово, тогава какъвъ смисълъ има живота ни? Въ такъвъ случай нека Богъ си живѣе самъ, нека самъ се проявява. Нѣкои казватъ: тогава, ние виждаме голѣмо противорѣчие въ това, дѣто се казва, че всичко трѣбва сами да придобиемъ, а пъкъ въ Писанието е казано, че всичко е отъ Бога. Каква е тази ваша философия? Не е въпросътъ тамъ. Това, че ние живѣемъ и се движимъ въ Бога, това е отъ Него, а това, че ние се проявяваме, то е отъ насъ. Нима онази кокошка, която рови съ краката си и изхвърля житото навънъ, та това е отъ Бога? Каква нужда има Богъ отъ това, да рови туй зърно? Като че Богъ не знае туй зърно, та трѣбва да го опитва сега, да се учи? Въ това нѣма никаква философия. Че каква философия има въ това, човѣкъ да съгради една къща и послѣ да я събори? Ще кажете: отъ Господа е това. Не, отъ човѣка е това. Нѣкой убилъ нѣкого и послѣ казватъ: тѣй направилъ Господъ, тѣй е наредилъ Той. Ние сме направили това, а послѣ казваме, че Господъ го направилъ оправдаваме се. Въ Писанието се казва: че Господъ не се изкушава. Каква нужда има Господъ отъ това, да убие този или онзи? Каква нужда има Господъ да прави затвори? Господъ, Който има всичко въ себе си, каква нужда има отъ тѣзи дѣтински промѣни? Слѣдователно, като мислимъ така, ние опорочаваме Божието име, ние

опорочаваме Божията Любов. Казва се въ Писанието, че Миротворците ще се нарекатъ Синове Божии. Да бѣдешъ Синъ Божий, това е най-възвишеното положение, което нѣкой може да има по отношение на Бога. Разбира се, като кажемъ, че можемъ да бѣдемъ Синове Божии, веднага ще се родятъ противоречия, съмнѣния: можемъ ли да бѣдемъ Синове Божии, или не? Азъ не обичамъ да споря, дали можемъ да бѣдемъ Синове Божии. Който разсѣждава, и който размишлява, може да разрѣши всички задачи; който не разсѣждава, който не размишлява, никакви задачи не може да разрѣши. Нѣкои ми казватъ: ама азъ не мога да видя това нѣщо. Е, да видишъ, или да не видишъ, то е нѣщо относително. Ако азъ, слѣдъ като седя тукъ въ София, не мога да видя една игла на Витоша, това не е единъ недѣгъ на моитѣ очи. Обаче, азъ мога да стана отъ тукъ, да отида на Витоша и да намѣря тази игла. Тамъ ще я видя. Нѣкой казва: ти си ученъ човѣкъ, вижъ иглата отъ София. Азъ ще ви възразя: ако ти си дѣйствително ученъ човѣкъ ще оти-дешъ самъ на мѣстото и ще видишъ тази игла отъ близо. Само глупавитѣ хора разглеждатъ нѣщата отдалечъ. Хубаво, щомъ разсѣждавате така, щомъ вашата философия е такава, бѣдете послѣдователни. Турете тогава хлѣба отдалечъ, поглеждайте го отъ тамъ и се наяждайте. Защо влизате въ противорѣчия? Ако това е едно правило въ живота, нека го приложимъ въ всички отношения, нека бѣдемъ послѣдователни въ своята мисълъ! Погледни хлѣба отъ половинъ километъръ разстояние и се наяжъ! Да, когато дойде въпросъ за хлѣба, ти го вземешъ въ рѣцѣтъ си и се вторачвашъ въ него, а щомъ се отнася за друго нѣщо, щомъ се отнася за иглата на Витоша, казвашъ: и отъ тукъ може да се види. Азъ разсѣждавамъ по слѣдния начинъ: когато имашъ да вземашъ пари отъ нѣкого, ти се вторачвашъ, приближавашъ се къмъ него и казвашъ: паритѣ дай по-скоро! Когато пѣкъ имашъ да давашъ нѣкому, отда-лечавашъ се отъ него. “Интересець бабамъ”, казватъ турцитѣ. Но, този интересъ е двоякъ: интересъ когато имашъ да давашъ, и интересъ, когато имашъ да

взимашъ. Когато имашъ да давашъ, ти туряшъ нъщата отдалечъ, а когато имашъ да взимашъ, туряшъ нъщата наблизо. Въ първия случай казвашъ: колкото по-далечъ, толкова по-добрь. Вие ме запитвате: защо този господинъ стои толкова далечъ отъ онзи? Защото има да дава. Ами защо еди-кой си е много близъкъ съ онзи тамъ? Защото има да взима. Казва се: еди-кой си се ожинилъ за еди-коя си. Защо? Защото има да взима, та я взелъ въ къщата си. Ама защо еди-кой си изпъдилъ жена си, отдалечилъ се отъ нея? Защото има да и дава. Това сж философски разсждения, ть не сж сжществени, ть сж само извъстни положения.

И тй, Писанието казва: “Блажени миротворцитъ!”. Миротворството е едно качество, което се придобива, но не въ единъ животъ. То е едно качество, за придобиването на което се изисква цълата въчностъ. Сега, азъ нма да се занимавамъ съ математика, да ви доказвамъ, че за да се развие у васъ миро-творството, се изисква едно число отъ години съ множество нули. Но да оставимъ това число, вие нма да го разберете. Едно ще знаете, че за да се развие миротворството, изисква се цълата въчностъ. Подъ думата въчностъ, азъ разбирамъ, че всички онъзи добродѣтели, които се проявяватъ въ Божест-веното естество, трбва да дойдатъ и да подкрпятъ мира. Мирътъ, миротворството е най-хубавото качество, което човкъ трбва да има въ себе си. Съ това се отличава ангелски-ятъ свѣтъ. Свѣтътъ на мира е ангелскиятъ свѣтъ. Тамъ, дѣто има миръ, само тамъ ще може да има музика, поезия, изкуство, животъ въ своята пълнота. Дѣто нма миръ, не може да има никаква култура. Разбирайте “култура” въ пълния смисълъ на думата.

Писанието казва: “Блажени миротворцитъ, защото Синове Божии ще се нарекатъ”.

Нькои казватъ: да примиримъ хората! Не да ги прими-римъ, но да ги научимъ на онзи великъ законъ да бждатъ миро-творци. Да примиришъ хората, това не е изкуство. И сега, ще проповѣдватъ на хората, че трбва да бждатъ миролюбиви. Християнитъ трбва да

бждатъ не “миролюбиви” хора, а “миротворци” трѣбва да бждатъ, въ себе си трѣбва да носятъ това качество. Може да се познае, че тѣ носятъ това качество, ако сѣ Синове Божии. Само Синоветѣ Божии могатъ да бждатъ миротворци. Нѣкой казва: азъ примирихъ еди-кои си хора. Че кой не може да примирява? Кой не може да примирява съ тояга-та? Но това примирие ли е? Кой не може да омиротворява една страна? Но това миротворство ли е? Не е.

“Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ”. Кога? Когато човѣкъ прояви туй качество въ себе си. Вие ще проверите това. Щомъ дойде миротворството въ васъ, вие ще турите редъ и порядѣкъ на всѣка една ваша мисль, на всѣко едно ваше желание, на всѣко едно ваше дѣйствиe. Туй миротворство ще ви свърже съ Бога, съ небесния свѣтъ, съ светиитѣ. Миротворството ще ви свърже още съ свѣта на ангелитѣ, съ всички слънчеви системи, понеже сте Синове Божии. Слѣдъ като ви свържатъ съ Бога, вие ще бждете въ сила да проявите вашето миротворство и отвънъ.

“Блажени миротворцитѣ”, казва Христосъ. Онѣзи, които любятъ Христа, върватъ ли въ тия думи? Мене по нѣкой пѣтъ ме очудватъ хората, когато говорятъ за Любовта, а не върватъ въ Любовта. Съврѣменната любовъ е такава, че когато нѣкой възлюби нѣкого, не му върва вече. Нѣкой казва за нѣкого: азъ го много обичамъ. Да, защото той ти дължи. Това не е миротворство. Ти имашъ да взимашъ отъ него и постоянно го подозирашъ, че той не може да си изплати дълга. Ти обичашъ нѣщо въ нѣкого, но какво? - Обичашъ онова, което си вложилъ въ нѣго, искашъ да си го вземешъ и слѣдъ като си го вземешъ, казвашъ: за този човѣкъ вече петъ пари не давамъ. Въ първо врѣме, за да го залъжешъ малко, казвашъ му: азъ имамъ за тебе добро понятие, ти си добъръ човѣкъ. Да, но това е залъгалка. Обичамъ те, но я ми дай паритѣ! Кога си вземешъ паритѣ, казвашъ: страшенъ вагабонтъ си, азъ вече петъ пари ти не давамъ. Това е сегашната култура. Прѣди 2,000 години хората сѣ били такива, и сега сѣ такива. Всичко това ние вършимъ всеки день и не се сраимъ

отъ себе си. Ние сме станали толкова дебелооки, че не ни е срамъ. Слѣдъ като кажемъ такава нѣкоя дебелашка, груба, та послѣ казваме: ама че я казахъ! Хубава излѣзе! И сега, религиознитѣ хора, като взематъ нѣкои листове отъ Евангелието, четатъ, прѣлистватъ и казватъ: тѣй е казалъ Христосъ, тѣй е казалъ апостолъ Павелъ, тѣй е казалъ евангелистъ Матей, евангелистъ Иоанъ, пророкъ Исаия и др. Разбра ли ти сега? Казвамъ: ами ти разбра ли? Нито ти, нито азъ сме разбрали още. Щомъ е така, защо ще убѣждаваме единъ човѣкъ да върва въ Бога? Нѣкой казва, че трѣбва да имаме въръ. Бихъ ви запиталъ: въ какво трѣбва да имате въръ? Понеже въръта е единъ законъ на ума, казвамъ: слушайте, приятелю, ние сме двама души на земята и, за да се разберемъ, ти трѣбва да вървашъ, т. е. трѣбва да събудишъ своята разумность и интелигентность, и азъ трѣбва да вървамъ, т. е. да събудя своята разумность и интелигентность, та слѣдъ като събудимъ разумността и интелигентността, която Богъ е вложилъ въ насъ, ние ще можемъ да живѣемъ като разумни същества. Слѣдователно, ние ще видимъ, че сме двѣ разумни същества, които трѣбва да се споразумѣятъ. Вие казвате: ние може да върваме единъ на другъ. Какъ? Хората прѣнасятъ въръта въ областъта на чувствата и любовта, а ние прѣнасяме въръта въ другъ единъ свѣтъ, ние я взимаме въ другъ смисълъ. Въръта не е любовъ. Въръта е законъ на ума, на знанието. И апостолъ Павелъ искалъ да докаже, че пѣтьтъ на Мѣдростъта е пѣтъ на спасението. Чрѣзъ Мѣдростъта хората се спасяватъ, чрѣзъ Любовтъта хората добиватъ животъ, а чрѣзъ Истината се освобождаватъ. Отъ какво се освобождаватъ хората. Когато една майка се освободи отъ своето дѣте, какво показва това? Ако единъ човѣкъ може да роди мира въ себе си, като едно свое дѣте, той се освободилъ, той разбралъ дълбокия смисълъ на мира. Какво нѣщо е мирътъ? Мирътъ се явява въ свѣта всѣкога слѣдъ единъ катаклизъмъ, слѣдъ едно голѣмо разбъркване. Та, като дойдатъ разумнитѣ същества да разбъркатъ всичко въ свѣта и послѣ се заематъ да поставятъ всичко въ съчетание,

казваме, че въ тази държа-ва има миръ, има редъ и порядъкъ. Редътъ и порядъкътъ сж само изводи на мира. И защо много отъ съврѣменнитъ хора полудѣватъ? Защото нѣматъ миръ. Ами че азъ слѣдя това! Нѣкои религиозни казватъ, че еди-кой си, че еди-коя си полудѣли. Че какъ нѣма да полудѣятъ? Тъ нѣматъ миръ въ себе си, тъ нѣматъ любовъ въ душата си. Азъ не съмъ срещналъ до сега човѣкъ въ свѣта, който да има миръ, вѣра, надежда и любовъ въ душата си и да е полудѣлъ. А хиляди хора съмъ срѣщналъ, които полудѣватъ, защото нѣматъ миръ, вѣра, надежда и любовъ въ душата си. Какво нѣщо е полудѣването? - Разбърква се ума имъ, и тъ ставатъ избухливи вѣщества. Каква е разликата между силата на една бомба и силата или енергията, която иде отъ слънцето? Разликата е тази, че бомбата извѣднѣжъ избухва и разрушава всичко на около си, а онѣзи енергии, които идватъ послѣдователно отъ слънцето, постепенно падатъ върху чо-вѣка, като го подигатъ и възрастватъ неговитъ сѣменца. Слѣдователно, човѣкъ въ даденъ случай може да заеме положени-ето на една бомба, да експлодира и да мисли, че има характеръ. Въ какво седи човѣшкиятъ характеръ? - Човѣшкиятъ характеръ седи въ разумно написанитъ нѣща въ неговата душа. Когато човѣкъ пази нѣщата, които Богъ е написалъ въ неговата душа, това показва, че той има характеръ. Божествениятъ Духъ и сега още пише въ човѣшката душа. Всички разумни нѣща въ човѣшката душа, които не тѣрпятъ никакво коригиране, никакво поправяне, сж написани отъ Божествения Духъ. Той не само че ги е написалъ, но ги е дълбоко врѣзалъ въ душата на човѣка. Това се нарича характеръ!

И тъй, мирътъ, миролюбieto, което човѣкъ трѣбва да има въ себе си, е едно отъ благороднитъ качества, чрѣзъ което човѣкъ може да запази своето равновѣсие. Щомъ човѣкъ е миротворецъ, той ще стане Синъ Божий. Щомъ човѣкъ има това качество въ себе си, всички сили ще се балансиратъ въ него, той е човѣкъ, който може всичко да направи. Или, казвамъ другояче: той е човѣкъ, който всичко е направилъ. Често ние казваме: а, азъ мога така да направя, че да

оправя България! Смъшно е това нъщо - да оправишъ България, да оправишъ Англия, да оправишъ Америка! Азъ казвамъ: ти оправи ли себе си? Азъ съмъ, казва нъкой, благороденъ човѣкъ. Казвамъ му: ела да живѣемъ единъ мѣсець заедно, че ще видишъ, колко сме благородни и двамата. Единъ мѣсець ти ще плащашъ и за мене, и за себе си; ти ще готвишъ , а азъ ще ямъ. Прѣзъ това врѣме азъ ще гледамъ на лицето ти, дали то ще се измѣни, или не. Вториятъ мѣсець ти ще ме изпиташъ: азъ ще плащамъ, азъ ще готвя, а ти ще ядешъ, и ще гледашъ на моето лице. Ако твоего и моето лице се измѣнятъ, ние не сме миротворци. Но ако твоего и моето лице не се изменятъ ние сме миротворци. Нъкой казва: азъ направихъ едно добро дѣло. Не, благодари, че въ това дѣло твоятъ умъ и твоего сърдце взеха участие. Благодари, че има възможность да се проявишъ. Азъ нѣма да мисля да нахраня цѣлия свѣтъ но ще помисля само да ми се отдаде случай да направя едно добро дѣло, защото онзи, който е създалъ свѣта е промислилъ за него. Да се заемамъ азъ да промислямъ за цѣлия свѣтъ, това е светотатство! Богъ, който е създалъ свѣта, всичко е прѣдвидѣлъ. Той всичко е промислилъ, и за най-малките животинки, които живѣятъ въ дълбочинитъ на океанитъ, и за най-висшитъ сжщества. На всички е далъ условия за животъ. Нѣкои казватъ: защо сжществува смъртъ-та, защо ставатъ всички тия промѣни въ свѣта? Това сж Божи работи. За всички тия работи ти нищо не разбирашъ и казвашъ: защо сжществува смъртъта? Вие сте чудни! Богъ друго-яче гледа на смъртъта; Богъ друго-яче гледа на всички работи. Ако азъ взема едно парче ледъ и го стопя на огъня, та го прѣвърна въ вода, вие какво ще кажете? Ще кажете: умрѣ ледътъ! Не, това не е философия. Ледътъ се е прѣвърналъ на вода. Питамъ едного: тази вода отъ ледъ ли е станала, или ледътъ е станалъ отъ вода? Той ще каже, че водата е станала отъ ледъ. Не, водата отъ ледъ никога не става, но ледътъ става отъ вода. Нъкой казва: отъ умразата ще се роди любовъ. Това е крива философия. Отъ умразата любовъ не се ражда. Отъ любовъта умраза става. Кога? - Когато любовъта е малка.

Тогава каз-вамъ: малката любовъ създава леда, а голъмата любовъ създава водата. Малката любовъ произвежда леда, и като го пипнешъ, студенъ е, а голъмата любовъ произвежда водата. Слѣдъ туй пъкъ още по-голъмата любовъ създава паритъ; още по-голъмата любовъ създава пламъкъ и огънь; още по-голъмата любовъ създава свѣтлината, а още по-голъмата любовъ какво създава? - Създава мира? Въ древността, при единъ отъ знаменититѣ адепти, Ешавора, се явява архангелъ Аниелъ и му донася двѣ написани книги, като му казва: Въ тия двѣ книги се съдържа знанието на цѣлото човѣчество. Едната книга ще запазишъ за себе си, никой да не я пипа, освѣнъ ти, а другата книга ще оставишъ отвънъ, да се учатъ по нея твоитѣ ученици. И върналъ се тогава ангелътъ въ свѣта на свѣтлитѣ духове. Започналъ тогава Ешавора своята работа. Поканилъ той всички ония на които съзнанието било подигнато, да дойдатъ да се учатъ отъ новата книга. Започнали да идватъ ученици единъ слѣдъ другъ да се учатъ. Всѣки който свършвалъ, трѣбвало да прѣлисти книгата, да прочете най-важното мѣсто и слѣдъ туй да затвори книгата. Обаче, всѣки единъ ученикъ, като намиралъ най-важното мѣсто, толкова се влюбвалъ въ него, че отрѣзвалъ листа, който билъ тъничъкъ и го скривалъ въ себе си. Излизали си ученицитѣ отъ тамъ пакъ единъ по единъ. Това послѣдно прѣлистване на книгата се считало единъ видъ като дипломъ за завършване на училището. Тѣй като се изреждали ученицитѣ единъ слѣдъ другъ, година слѣдъ година, книгата се доста смалила. Ученицитѣ, които идвали отпослѣ, казвали на Ешавора: “Тази книга не е пълна, отъ небесния свѣтъ не сж се доизказали, забравили сж да напишатъ нѣкои нѣща”. Е, казалъ имъ той, недописаното пъкъ вие ще го напишете. Всички тия ученици продължавали все тѣй да четатъ отъ тази книга и да си откъсватъ по единъ листъ отъ най-хубавото мѣсто, което имъ харесва, докато най-послѣ Ешавора забранилъ да се отваря тази книга. И сега, отъ тази книга, за свѣта сж останали само два листа: Стария и Новия завѣтъ. И днесъ, всѣки единъ отъ васъ носи по единъ листъ отъ тази книга. Отъ

всичкото това знание, което се разпръснало изъ свѣта, станала днешната голѣма галиматия. Тия листа не били номерирани, та не знаятъ хората, кой какво носи, забравили. Сега и въ науката, и въ религията, всѣки пише по цѣли томове върху този листъ, който е взелъ отъ тази книга. Всѣки написва по нѣщо, но откъдѣ сѣ тия листове? И онѣзи, които сѣ взели листа на миротворцитѣ, и тѣ пишатъ по нѣщо. Но слѣдъ като се биятъ, биятъ хората, най-послѣ казватъ: елате да се примиримъ сега! Уилсонъ даде на свѣта 14 точки за мира - миротворецъ бѣше той! Но, това е външниятъ свѣтъ. Да се върнемъ ние къмъ себе си!

“Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ”.

Сега, нѣкой може да каже така: не съмъ ли азъ Христия-нинъ? Казвамъ: да, християнинъ си. Не съмъ ли азъ, който вървамъ въ Христа? Казвамъ: да, вървашъ въ Христа. Не съмъ ли азъ, който обичамъ Бога? Казвамъ: да, вървамъ, че обичашъ Бога. Ами не съмъ ли азъ, който служи на отечеството. Да, ти си, който служишъ на отечеството. Не съмъ ли азъ, който обичамъ човѣчеството? Да, ти си, който обичашъ човѣчест-вото. Азъ питамъ: че коя кокошка не обича своитѣ пиленца, коя кокошка не обича своитѣ яйца? Слѣдъ като снесе едно яйце, куткудяка. Това, че азъ вървамъ въ Христа, това показва само единъ моментъ на върване. Че азъ любя, това показва само единъ моментъ на любовъ. Туй, дѣто ние изказваме, че азъ любя нѣкого, какво означава? Сега ли го залюби? - Ами сега, когато го видѣхъ. Казвамъ: ако е така, съжالياвамъ. Ако любовта сега се зараж-да въ вашитѣ сърдца, това не е любовъ. Ако върата сега се заражда въ васъ, това не е вѣра. Азъ мога да нарека тия нѣща любовъ, вѣра, но не е така. Ако доброто сега се заражда въ вашата душа, това не е добро. Ако вие запалитѣ една свѣщъ и кажете, че вие създадохте тази свѣщъ, това не е вѣрно. Тази свѣтлина сега ли се е образувала? - Сега. Не, приятелю, тази свѣтлина си е съществувала, тя е била, а сега само се проявява; пѣкъ тя още не е проявена въ свѣта въ своята пълнота. Въ древността, при единъ вѣрующъ, който живѣлъ 20 години въ една пещеря въ

пустинята, идва единъ господинъ и вижда, че този постникъ чете Библията на една малка свѣщъ. Тогава той му казва: ако ти четешъ Библията на тази малка свѣщъ, нищо не ще можешъ да разберешъ отъ нея. Постникътъ му отваря една врата и отъ нея излиза такава блѣстяща свѣтлина, че този господинъ ослѣпѣлъ, не могълъ да издържи на тази свѣтлина. И слѣдъ това той му казва: азъ чета библията при такава свѣтлина, отъ която хората, като не разбиратъ законитъ, ослѣпватъ. Свѣщъ, която носи свѣтлина и знание за васъ, която носи свобода за васъ, не произвежда никакви противорѣчия. Тази свѣтлина ни свързва съ Бога, съ онзи великъ изворъ на Любовта.

Може ли нѣкой отъ васъ да ми обясни, кои сж били побуди-телнитъ причини на Божественото естество въ Бога, да създаде всички тия свѣтове? Било ли е необходимо Богъ да създаде тия свѣтове, или въ Него е имало нѣкаква милостъ? Било ли е врѣме, когато тази вселена да не е сжществувала? Не, тя всѣкога е сжществувала. Нѣкои казватъ, че сегашната вселена щѣла да изчезне. Не това сж наши прѣдположения. Свѣтътъ всѣкога е билъ, и всѣкога ще бѣде, защото той е едно проявление на Бога, а въ Бога нѣщата сж всѣкога послѣдова-телни. Има промѣни, но нѣщата сж всѣкога постоянни. Слѣдова-телно, нашето сегашно слънце, споредъ както казва Мойсей до четвъртия день при създаването на свѣта го нѣмало. И рече: Богъ - “Да бѣде виделина” - и стана виделина. А до тогава, споредъ както казва Мойсей, нѣмало слънце. Въ четвъртия день, казва се въ Писанието, Богъ направилъ слънцето и мѣсечината. Какво означава това слънце? То значи, че въ четвъртия день на козмическия човѣкъ се проявилъ човѣшкиятъ разумъ - най-възвишеното нѣщо въ човѣка. Тогава се създалъ умътъ въ този козмически човѣкъ, и той съзналъ, че може да мисли и да работи, както Богъ работи въ свѣта. Това подразбиралъ Мойсей, като казалъ, че въ четвъртия день Богъ създалъ слънцето. Мойсей не говори за това обикновено слънце, защото за насъ въ природа-та день и нощ нѣма, т. е. днесъ и утръ нѣма. Като казваме “днесъ и утръ”, то е за онази неразумна природа. Какво отно-

шение има между изгръването и залъзването на слънцето? За разумния човекът тия процеси иматъ съвсѣмъ друго значение. Азъ мога да правя разлика между изгръването и залъзването на слънцето. Въ какво се проявява тази разлика? Когато изгръва слънцето на изтокъ, насъ ни радва това нѣщо, но когато залъзва на западъ, за насъ настана една скърбъ. Ами защо да скърбимъ? Когато у насъ слънцето залъзва, за другитъ пъкъ изгръва, а когато за тяхъ залъзва, за насъ изгръва. И тъй, има ли изгръване и залъзване на слънцето? - Въ свѣта има само единъ изгръвъ. Изгръването на слънцето за насъ ние наричаме изгръвъ, а изгръването на слънцето за другитъ наричаме залъвъ. Слѣдователно, когато любовта се прояви за другитъ хора, ние казваме: нашата любовъ залъзе вече. Не е така. Ако ти можешъ да пътувашъ съ бързината на свѣтлината, ако можешъ да вървишъ съ бързината на това слънце, ще има единъ вѣченъ день, но понеже ние сме материялисти, затова има день и нощъ за насъ. Нѣкои казватъ: страшно нѣщо е тъмнината. Питамъ: защо има тъмнина? Азъ друго-яче гледамъ на тъмнината. Прѣдставете си, че вие сте работници, и като такъвъ, за васъ, работницитъ, нѣма никакъвъ законъ, който да опрѣдѣля по колко часа на день да работите. Ако нѣма залъзване на слънцето, какво ще направишъ тогава? - Ще работишъ, докато грѣе слънцето. А тъй, като работникъ, седите при господаря си и му работитъ, но докато грѣе слънцето, господарьтъ ви не ви пуца да си отидите дома. Щомъ, обаче, залъзе слънцето, той ви пуца да си вървите дома и казва: хайде върви си сега! Лошо нѣщо ли е тъмнината? Казвамъ: свѣтлината ти дава въз-можность да работишъ, а тъмнината ти дава възможность да почивашъ. Кое условие е по-добро? Защо господарьтъ ти не иска да работишъ на тъмно? Тъмнината е дошла, за да те освободи, да ти даде възможность да си починешъ. Понеже твоятъ господарь е неразуменъ, Господь е създалъ отвѣнъ тъмнината, за да те освободи, да си починешъ малко. Господа-рьтъ ти казва: хайде сега си върви, та утрѣ, като изгрѣе слън-цето, ще дойдешъ пакъ да работишъ. Е, ако по нѣкой път въ душата ти дойде една малка тъмнина, това лошо нѣщо ли е?

Ти имашъ свѣтлина, радостно ти е на душата, свѣтло ти е на ума, но мразишъ нѣкого и постоянно го носишъ въ ума си. И тъй както ти е свѣтло, кажешъ си: азъ ще му дамъ нѣму! - Кроишъ си разни планове. Е, тази свѣтлина въ дадения случай не ти ли прѣчи? Но, дойдатъ слѣдъ това голѣми страдания, скърби и ти забравишъ този човѣкъ. Питамъ: какво нѣщо сж скърбитъ, страданията? - Тъ сж тъмнина, която е дошла специално за тебе. Е, тази тъмнина не е ли едно добро въ този случай? - Добро е, тя те е оправила въ пѣтя ти, върнала те е отъ лошите ти намѣрения. Кое състояние е по-хубаво сега за тебе? - Второто. И тъй, това, което е тъмнина за насъ, за другитъ е свѣтлина. Онази свѣтлина, която не може да реагира върху нашитъ очи, тя се прѣдставлява за насъ като тъмнина, а онази свѣтлина, която реагира върху нашитъ очи, се прѣдстав-лява като свѣтлина. Слѣдователно, нашата свѣтлина за други-тъ сжщества е тъмнина, а нашата тъмнина, която настана вечерно врѣме е свѣтлина за по-напрѣдналитъ сжщества. Тѣй щото, въ свѣта всичко е свѣтлина. Казва Писанието: "Свѣтли-ната свѣти въ тъмнината, и тъмнината я не обзе." Вие тогава казвате: виждате ли, тъмнината не обзе свѣтлината! Не, евангелистъ Йоанъ, като е писалъ това нѣщо, като окултенъ ученикъ, друго нѣщо е подразбиралъ. Сега, азъ нѣма да се спирамъ да обяснявамъ всичко това, понеже ако се спра да обяснявамъ, вие ще се намѣрите въ положението на онзи бѣденъ човѣкъ, прѣдъ когото се отваря една стая съ най-хубави скъпоцѣнни камъни. Този бѣденъ човѣкъ, като види всички тия скъпоцѣнни камъни, въ главата му ще дойдатъ всичкитъ изкушения, и той ще почне да мисли откъдъ да влѣзе.

Цѣлиятъ съврѣмененъ свѣтъ днесъ се намира подъ хиляди заблуждения и християнскитъ свѣтъ сжщо се намира подъ такива заблуждения. Нѣкой казва за примѣръ: ами Господъ не може ли да оправи тази работа? - Може, какъ не! Е, тогава азъ нѣма повече да ора, да съя, да копая. И започва молитвата си. Господи прати ми нѣкой човѣкъ, който да оре, да съе, да копае заради мене! Моли се, моли се дълго врѣме. Най-послѣ азъ го чуя, намѣря нѣкой човѣкъ, който да му

оре, да му копае и да му пратя. И тогава той си казва: ето, Господь ме послуша. Това ньщо лесно мога да направя азъ. Защо? - Защото хора за работа все ще се намърятъ. Казвамъ на едного: слушай: колко искашъ да ти платя, за да работишъ за онзи? - 100 лева. Хубаво, иди да работишъ! Азъ му изпращамъ този човѣкъ, за да не безпокои Господа. На втория день стане, пакъ безпокои Господа. Пакъ пратя нького. На третия день пакъ се моли. Този пѣтъ вече не изпращамъ никого. Той си казва: а, днесъ молитвата ми не се чу! Не, у насъ такива моления не ставатъ, такива молитви не се приематъ! Злъ се молимъ ние, свъръменнитъ хора. Работата е едно благословение за насъ. Да орешъ, да копаяшъ, да сѣешъ, да жънешъ, да работишъ, това е една привилегия! Ако ти мислишъ, че Господь трѣбва да те освободи отъ ралото, отъ мотиката, зле разбирашъ законитъ. Та ти още не си работилъ! По малко ще работишъ! Тѣй е казано. Ти като влѣзешъ въ училището, изведнѣжъ нѣма да свършишъ всичката си работа! По малко, по малко. Днесъ малко, утрѣ малко и т. н. Ама, казва нькой, азъ искамъ изведнѣжъ да стана чистъ и святъ човѣкъ! - Не може изведнѣжъ. Днесъ ще бѣдешъ една вошена свѣщъ, утрѣ ще бѣдешъ двѣ воцени свѣщи, на третия день ще бѣдешъ три воцени свѣщи и слѣдъ врѣме ще имашъ свѣтлината на 100 ми-лиона свѣщи. Като отидешъ на онзи свѣтъ, тази свѣтлина ще бѣде пакъ като свѣтлината на една свѣщъ и ще започнешъ отново да изучавашъ Божия законъ.

“Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ”. Миротворството е едно отъ качествата на великитѣ души. Срѣщаль съмъ нѣкои християни, които казватъ: ние се родихме отъ Бога. Хубаво, родилъ се отъ Бога, а дошълъ да спори съ мене, да ми казва: ти не си на правата страна. Е казвамъ му, тогава ти не си на правата страна. Ти мене нѣма да ми казвашъ, дали съмъ на правата, или на кривата страна. Дали съмъ роденъ отъ Бога, или не, дали съмъ на правата страна, или не, това азъ зная. Нима вольтъ не знае, че е вольтъ? Той знае това. Азъ на вола нѣма какво да доказвамъ логически, нито математически, че се различава отъ мене. Ще му кажа: ела тукъ

при мене, тукъ има огледало. Хайде да застанемъ прВдъ огледалото! По какво се различаваме сега? Той ще погледне, ще му кажа: на моята глава роги нВма, на твоята има. ПослВ, азъ имамъ двВ рАцВ и на тВхъ по петъ пръста, а ти имашъ четири крака и на тВхъ по едно раздвоено копито. Най-послВ си съблВка дрехитВ. По какво се различаваме? Азъ нВмамъ козина, а ти имашъ козина по цВлото си тВло. Е, каква е философията сега. Волътъ пита: кой ми тури рогата? - Ти. Кой ми тури копитата? - Пакъ ти - нищо повече. Ами на тебе кой ти сне рогата? - Азъ. Кой ти сне копитата? - Азъ. Какъ? - Ако ми станешъ ученикъ, ще кажа - нищо повече. Сега, това е една алегория въ нашия животъ. НВкой питатъ: какъ ще познаете, кой вВрва въ Христа, и кой не вВрва? Какъ ще познаете, кой е роденъ отъ Бога, и кой не е роденъ отъ Бога? Родениятъ отъ Бога грВхъ не прави, казва Писанието. Родениятъ отъ Бога има въ душата си такава велика Любовь, такъвъ великъ изворъ на любовта, че никакви противоречия за него не сАществуватъ. Родениятъ отъ Бога има една такава пръчица, че съ нея всичко може да направи. На него всички хора му сА братя - не по тВла, а по души. Когато ти си роденъ отъ Бога, ти ще се разговаряшъ съ душитВ на всички хора. ПрВди нВколко врВме дойде една сестра и ми казва: искамъ да дойда да спя въ твоята кАща. Не, ти не ще можешъ да спишъ тукъ. На тебе ти е опрВдВлено, гдВ да спишъ. Този градъ е голВмъ, иди при тия хора, при които ти е опрВдВлено да имъ поговоришъ, и ще те приематъ. Ами какъ да ги намВря? - Ще ги намВришъ тъй, както и другъ пАтъ си ги намирала. Споредъ вашата философия вие ще кажете: жестоко е това нВщо! Хубаво, ами защо онзи ангелъ дойде при Корнелий и му каза да отиде въ Кесария и да попита за Петра? На Петра бВ опрВдВлено да поговори, да проповядва на Корнелия. Ангелътъ не се спря да разправя на Корнелия тази велика Истина, но го прати при Петра. Ангелътъ си има по-важна работа. Ангелътъ не се занимава съ забавачница. Това, което казва ангелътъ на Корнелия, се подразбираше така: повикай Петра да ти разкаже това, което хората трВбва да знаятъ за забавачницата. Той се занимава съ

забавачница. И сега, всичките църкви на свВта азъ наричамъ забавачници. Всички хора, които се раждатъ, азъ ги наричамъ хора на забавачницата. Е, кое пиле, като се роди, не се радва? Кое теле, като се роди, не се радва? Пилето казва: азъ се родихъ. Телето казва: азъ се родихъ. ЧовВкътъ казва: азъ се родихъ. Хубаво, и тримата се родиха, но еднакви ли са и тримата по своето раждане? Пилето казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като пиле. Телето казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като теле. ЧовВкътъ казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като човВкъ. НВкой ангелъ казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като ангелъ. Това е истинската фило-софия, това е дълбокото, вАтрВшното разбиране на нВщата. И тогава, ти като се родишъ като ангелъ, ще имашъ онзи дъл-бокъ миръ въ себе си, ще бАдешъ миротворецъ, ще бАдешъ Синъ Божий, и гдВто и да отидешъ, ще ти бАде безразлично. Ти ще бАдешъ свързанъ съ Бога, ще имашъ свВтлина, и дВто и да влВзешъ между хората, ще бАдешъ образецъ. Смисълътъ на живота седи въ това, да нВма противоречия. И тогава, азъ нВма да се спирамъ да ви убВждавамъ да вВрвате като мене. НВма защо да вВрвате като мене. Вие може да си мислите свободно. Вие може да живВете въ този свВтъ, въ който и азъ живВя; и азъ мога да живВя въ този свВтъ, въ който вие живВете, но той да е единъ разуменъ свВтъ, та като се срещнемъ да се разберемъ. А не тъй, като ме срещне нВкой, да се стъписа, да се стресне, като да е срещналъ нВкоя мечка. НВкой казва за друго: ама той е по-ученъ отъ мене. Ами че какво отъ това? Азъ се радвамъ, че той е по-ученъ. Ама еди-кой си е по-уменъ, по-силенъ отъ мене. Че какво отъ това? Като е по-уменъ, като е по-силенъ, той ще ти послужи. Като казвашъ, че нВкой е по-ученъ, по-уменъ или по-силенъ отъ тебе, значи едно користолюбие се крие въ тебе. Ти си единъ горделивецъ. Ама той ще ме засВнчи! Ако работата се състои въ това, че еди-кой си щВлъ да те засВнчи, какво по-добро отъ това? Азъ ще кажа: приятелю, я ми кажи какъ изработи своята доброта? Кажи ми методътъ си, по който си я изработилъ, та да мога и азъ да стана по-ученъ, по-уменъ и по-силенъ. Мене ме радва

това? А вие казвате: е, азъ отъ него ли ще се уча? Ами отъ кого ще се учишъ? - Отъ своя духъ. Че и кокошката може да каже така: азъ ще се уча отъ своя духъ. Ако се учи отъ своя духъ, какво ще стане? - Кокошка ще стане. И телето може да каже: азъ ще се уча отъ своя телешки духъ. Ако се учи отъ своя духъ, какво ще стане? - Теле ще стане. И човВкътъ може да каже така: азъ ще се уча отъ своя духъ. Ако каже така, какво ще стане отъ него? - ЧовВкъ ще стане. Но, ако нВкой каже: азъ ще разсАждавамъ като нВкой ангелъ, ще се уча отъ него - какво ще стане отъ него? - Ангелъ ще стане.

И тъй, Духътъ Божий има степени на проявление. Та, като дойдете до това положение, вие трѣбва да бждете толкова чистосърдечни, толкова безпощадни къмъ себе си, толкова искрени въ душата си, толкова истинолюбиви, че въпросътъ за намирането на Истината да бжде тъй поставенъ у васъ, както Богъ го е вложилъ въ душитѣ ви. По отношение на Бога вие ще се поставите съ всичкото си смирение. Ще кажете въ себе си: азъ искамъ да бжда миротворецъ, искамъ да бжда Синъ Божий. Това е най-хубавото качество. Ще каже нѣкой: ама ти не си такъвъ. Нищо, азъ търся методъ. Туй нѣщо азъ съмъ го ималъ нѣкога, и сега искамъ да го намѣря. Всички ще бждемъ Синове Божии. Но кога? - Когато бждемъ миротворци. Когато проявимъ миротворството въ себе си, това ще бжде печатъ, че сме Синове Божии. Нѣкои искатъ първо да бждатъ Синове Божии, а послѣ да проявятъ миротворството. Не, това не е възможно.

Сега, да се повърна къмъ мисълта си. Тия въпроси, които развивамъ, не трѣбва да ви смущаватъ. Това сѣ само методи, които изяснявамъ, но въ всѣка една бесѣда има една основна мисълъ, която трѣбва да остане въ ума ви. Вие идвате при мене и носите своята свѣщъ, обаче нѣмате запалка, съ която да я запалите. Питате ме, мога ли да ви я запалѣя. Азъ мога да ви я запалѣя, но не обръщайте внимание на моитѣ особености. Азъ мога да бръкна въ джеба си, да извадя една кутѣйка, да я развия отъ книжката и, но всички тия нѣща ще ги оставите на страна. Вие ще чакате тихо и спокойно. За васъ е важенъ онзи

моментъ - да извадя една клечка кибритъ, да драсна и да запаля вашата свъщъ. А това, от гдѣ ще извадя този кибритъ, какъ ще го развивамъ, какво ще ви говоря, какви пояснения, какви допълнения ще ви давамъ, не е важно. Важното е изваждането на клечката кибритъ и запалването на вашата свъщъ. Като запаля свъщта ви, ще кажете: радвамъ се, че ми запали свъщта, та сега ще можемъ да вървимъ заедно. Казва единъ стихъ отъ Писанието: “Ако трѣбва да запаля своята свъщъ, отъ Словото Божие трѣбва да я запаля, за да гори безъ да изгаря”. А сега ние имаме едно извратено понятие, че всички нѣща, които живѣятъ, горятъ. Да, горятъ, но изгарятъ, а свъщъ, запалена отъ Божествения огънь, гори и не изгасва. Туй вѣчно горение ние наричаме законъ на растене. Ами че ако вие погледнете на единъ човѣкъ, какво прѣдставлява той? - Той е една заплена свъщъ, която расте на Божествения огънь, въ Божествения Духъ вътрѣ. Изгасете този огънь, и всѣко растене, всѣко съществуване ще изчезне. Ние растемъ при огъня. Сега нѣкой ще ми каже: а, ние трѣбва да се пазимъ отъ огъня! Не! Миротворецътъ не живѣе въ въздуха. Той живѣе въ този Божественъ огънь, въ най-усиления пламъци. Само такъвъ човѣкъ може да бѣде миротворецъ. Ако вие искате, тъй както си дишате въздуха да бѣдете миротворци, лъжете се, това никога не може да бѣде! Каква е тази ваша философия? Насъ сж ни заблудили, че огънятъ е опасенъ и затова го държимъ само въ печките си. И за слънцето казваме същото: нека седи то далечъ отъ насъ, защото ако дойде на земята, ще изгори всичко. На тия учени хора, които поддържатъ тази теория, азъ казвамъ че на слънцето, въ неговия огънь вътрѣ, живѣятъ същества. А, живѣятъ същества! Да, както има риби, които живѣятъ въ водата, както има птици, които живѣятъ въ въздуха, така има и същества, които живѣятъ въ слънцето вътрѣ, въ този огънь. Казвате: това науката не е доказала. Казвамъ: моята наука е доказала че въ слънцето живѣятъ същества. Казвате: това е отъ 1001 нощъ. Азъ казвамъ: това е книга на 1002 нощи. Азъ имамъ книга на 1003 нощи, на 1004, на 1005 нощи. Туй е книгата на огъня. Блаженъ е

онзи който може да живее във огъня. Този свещенъ огънъ е, който ще ни очисти отъ всички грѣхове, който ще ни смъкне всички нечистотии, който ще изхвърли тази тъмнина отъ насъ и ще ни направи свѣтли, чисти като кристалъ. По какво се познава чистотата на единъ кристалъ? - Чистотата на единъ кри-сталъ се познава по това, че той може да прѣчупва свѣтлината. Ако свѣтлината влѣзе въ единъ кристалъ и се прѣчупи, тогава той придобива цѣна. Ако свѣтлината не се прѣчупва, той не струва нито петъ пари. Ако твоята душа влѣзе въ тази чистота, и свѣтлината ти не се прѣчупва, колко струва твоята душа?

“Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ”.

Що е миротворството? - Миротворството е единъ ве-ликъ Божественъ лжчъ, който излиза отъ дълбочинитѣ на човѣшката душа.

Миротворцитѣ ще се нарекатъ Синове Божии, ако издаватъ Божествена свѣтлина която излиза отъ този Божественъ пламъкъ, който е съдалъ свѣта.

*Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ, на 21 декемврий, 1924 г. въ гр.
София.*

Които гладуватъ.

*“Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, защото
тъй ще се наситятъ”¹”.*

Каква е била интимната мисълъ, която занимавала ума на Христа, когато е произнесалъ тази своя рѣчь на планината? Кои сж били подбудителнитѣ причини, които сж Го заставили да я произнесе? Има много прѣдположения, но това сж само вѣро-ятности, това сж само догадки, тълкувания - едни по-близки, други по-далечни. Има само единъ, който знае, какво е мислилъ Христосъ, той е самиятъ Христосъ. Само Той знае, каква е била интимната мисълъ у Него, а ние можемъ само да прѣдполага-ме. По нѣкой пѣтъ ние идваме до убѣждението, че знаемъ нѣщо, като че разбираме живота, като че всичко ни е ясно. И дѣйстви-телно, туй наше състояние е вѣрно. Денемъ всичко виждашъ, пѣтътъ ти е отворенъ, наждѣто погледнешъ - сигуренъ си, смѣлъ, рѣшителенъ си, смѣло водишъ. Щомъ се свечери, обаче, щомъ стане тъмно като въ рогъ, ти веднага се спирашъ, не си тъй смѣлъ вече, почвашъ да се спѣвашъ, знанието ти се ограни-чава.

И тъй, нѣкой запитватъ: защо азъ нѣкой пѣтъ мисля, че зная, а нѣкой пѣтъ ми се струва, че нищо не зная? Психологи-чески азъ обяснявамъ този фактъ така: знаешъ, защото день има у тебе; не знаешъ, защото вечеръ има у тебе. Други запит-ватъ: защо нѣкой пѣтъ азъ се чувствавамъ тъй смѣлъ, рѣши-теленъ, всичко мога да направя, а нѣкой пѣтъ ми се струва, че нищо не мога да направя? Казвамъ: като изядешъ по 2-3 кокош-ки, силенъ си, а като ядешъ само сухъ хлѣбецъ, нищо не си. Онзи конь, който яде зобчица, той е силенъ, подскача, подскача; а онзи който яде само сухата слама той си прави своитѣ разсѣждения, защо не може да подскача. Тия двата

¹ Матей 5:6

коня се събератъ, и първиятъ казва на втория: какво си се свилъ, подскочи като мене. - Е, азъ не ямъ като тебе зобъ, ами слама ямъ.

Питамъ сега: когато тълкователитъ създаватъ своитъ теории, кои сж подбудителнитъ причини за това? Когато извѣстни писатели, извѣстни моралисти, извѣстни философи пишатъ върху нѣкой въпросъ, кои сж подбудителнитъ причини, които ги заставятъ? Интимната им мисль дава директива, направление на цѣлата имъ работа. Но коя е интимната имъ мисль? Сега, започватъ философскитъ разсъждения. Влиза ученикътъ въ училището, да кажемъ въ първи гимназиаленъ класъ, и учителътъ започва да обяснява, що е точка. Учителътъ казва, че точката нѣма никакво измѣрение, не заема никаква частъ отъ пространството, но при това съществува въ ума ни. Значи, туй, което не заема никакво мѣсто и пространство, съществува като нѣкаква идея. Тогава, споредъ нашитъ схващания, само туй е реално, което заема нѣкаква мѣсто. При всичко това, учителътъ започва да разправя на ученицитъ си за точката, която не заема никакво пространство. И тогава запитватъ: какво нѣщо е точката? Казвамъ: точката е първото проявление на единъ разуменъ животъ. Е, какво иска тази точка? Послѣ запитватъ: ами какво означава правата линия? Казвамъ: правата линия, това сж възможноститъ на точката. Послѣ учителътъ разправя за плоскостъта, за квадрата. Какво означава квадрата? Той казва: квадратътъ е пространство, затворено отъ четири линии. Азъ казвамъ: квадратътъ, това сж възможноститъ на правата линия. Най-послѣ идваме до 3-то измѣрение, до куба. Какво нѣщо е кубътъ? Кубътъ, това сж възможноститъ на квадрата - нищо повече. Питамъ: сега разбрахте ли всичко това? Въ разбирането трѣбва да има вътрѣшни отношения. Да разясня мисльта си. Учителътъ разправя на ученицитъ си за числата, говори имъ за 1, 2, 3, 4, 5-10. Пита ги: разбрахте ли? - Разбрахме. Какво? - Разбрахме за числата отъ 1-10. Добрь. Отиде си малкиятъ Драганчо въ кѣщи, пише числата отъ 1-10, майката се радва. Да, но тѣзи числа сж живи, тѣ не сж само символи, тѣ иматъ свои

отношения. Когато ние казваме $1+2$, какво означава това? - Значи да ги съберемъ. Е, може ли $1+2$ да се събератъ? Въ мате-матиката казватъ, че по-голъмо число отъ единицата нѣма, а учителятъ те учи да събирашъ $1+2$, туй малкото число да го съберешъ съ голѣмото. Не е ли смѣшно да ви дамъ едно бакърче да съберете морето въ него? Ако тълкувате буквално, какво прѣдставлява събирането на числата $1+2$? Това сѣ само отно-шенията на нѣщата. Има извѣстни условни знаци въ матема-тиката, съ които изразяватъ дѣйствиата. Тѣ могатъ да бѣдатъ плюсь или минусъ, могатъ да бѣдатъ знакътъ за умно-жение или дѣление. Питамъ: тия числа, 1, 2, 3, и т. н., тѣй както ги пишете, съществуватъ ли въ природата? Не, природата си има съвсѣмъ други числа, съвсѣмъ друга азбука. Тя не признава нашитѣ числа. Символитѣ, съ които ние си служимъ, никѣдъ въ природата ги нѣма. Азбуката, съ която ние си служимъ, нѣма я въ природата. Послѣ, гдѣ срѣщаме въ природата геологията тѣй, както ние я знаемъ? Да, писали сѣ ученитѣ, че еди-кой си пласть билъ тѣй прѣчупенъ, еди-кой си иначе, но това доказано ли е? Ние казваме: еди-кой си геологъ го е доказалъ. Може да го е доказалъ, може и да не го е доказалъ. Не, има единъ вѣтрѣшенъ законъ, има извѣстни вѣроятности, които опрѣдѣлятъ нѣщата. Математиката има своя външна страна - това е геометрия-та. Всички геометрически фигури съществуватъ въ природата. Слѣдователно, геометрията е езикътъ на математиката. Ако единъ математикъ не може да прѣвърне своитѣ математически величини въ геометрически форми, той нищо не разбира отъ ма-тематиката. Да прѣвърнемъ това нѣщо въ ума си. Какво озна-чава тази мисль? - Че всѣка една сила, която дѣйствува, трѣбва да и се даде направление.

Сега, вие ще ми зададете въпроса: какво отношение иматъ всички тия разсѣждения съ закона: “Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наси-тятъ?” Ами че това е единъ философски въпросъ! Питамъ азъ: защо гладуватъ и жадуватъ хората? Днесъ цѣлиятъ икономи-чески свѣтъ разрѣшава този важенъ

въпросъ за глада. И азъ казвамъ: ние имаме цѣль единъ социаленъ въпросъ за глада. Казватъ: трѣбва да се хранимъ. Питамъ: въ коя епоха на човѣчеството гладнитѣ не сж хранени? Тъ всѣкога сж били хранени, но въпросътъ пакъ не е билъ разрѣшенъ. Не мислете, че тѣй лесно можемъ да разрѣшимъ този въпросъ на глада. Защо? - Гладътъ е една сила въ свѣта, която продължава живота. Азъ не говоря за мжчението, но казвамъ, че гладътъ е сила въ природата която продължава живота, прави го по-интенсивенъ, а тази интензивностъ именно го продължава. Гладътъ внася едно разширение въ живота. Ако схванемъ така въпроса, че гладътъ е едно условие, за да може животътъ да се развива добръ, ние сме на права посока, но ако схващаме, че гладътъ е мжчение, ние сме на крива посока. И тогава ние ще се намираме въ единъ условенъ свѣтъ, въ който нѣма никаква разумностъ. Нима онази първична разумна сила, която е създала цѣлия козмосъ, която е допуснала да се прояви туй чувство на гладъ, нѣма свой дълбокъ замисълъ? Ще умра отъ гладъ, казва нѣкой. Е, то е наше прѣдположение. Умирането въ природата подразбира минаване отъ едно състояние въ друго. Споредъ насъ, това е смъртъ. При тази смъртъ нѣкой пѣтъ става разреждава-не, нѣкой пѣтъ сгжстяване на материята, и при това се явява извѣстна интензивностъ на силитѣ, които дѣйствуватъ на всички процеси, които сжществуватъ въ природата трѣбва да дадете едно разумно тълкуване, а не такова, каквото съврѣмен-ниятъ животъ ни налага. Напримѣръ, всички хора искатъ да иматъ удоволствия въ живота. Насищане въ природата сжществува, но удоволствия не сжществуватъ. Що е удовол-ствието? - Удоволствието е сѣнка на насищането. Онзи пияница, който пие чаша слѣдъ чаша, се удовлетвува. Влѣзе нѣкой пияница въ крѣчмата, дойде подиръ малко другъ, опасно е да имъ се турятъ имена, ще ги наречемъ номеръ едно и номеръ двѣ, ще си кажатъ: хайде сега приятелю, да се чукнемъ за наше здраве! Чукнатъ се, дигнатъ високо чашитѣ си, изпразнятъ ги, това е удовлетвие! Една чаша, двѣ, три, четири, че до десетъ. Хубаво, какво придобиха, слѣдъ

като изпразниха тия чаши? Е, казватъ, да позабравимъ нашитъ тѣги, нашитъ скѣрби. Забравятъ ли ги? - Да, врѣменно ги позабравятъ, но на другия день ги заболява главата, туй-онуй, тѣгата пакъ дойде, пакъ отиде при крѣчмаря, дойде номеръ двѣ, номеръ три, наредятъ се: хайде да се чукнемъ! Чукаатъ се тѣ, изпразватъ се чашитъ една слѣдъ друга, но крѣчмарѣтъ си пише, нищо не пропуска. Погледнешъ, слѣдъ 2-3 години, тия, които се чукали, останали послѣдни голаци. Събератъ се слѣдъ това номеръ едно и номеръ двѣ и си говорятъ: е, какво ще кажешъ? Какво да кажа? На какъвъ халъ ни докара Господъ! А, Господъ ви докара на този халъ! Крѣчмаринѣтъ ли? Не, номеръ едно и номеръ двѣ сами се докараха на този халъ. Господъ никѣдъ и никога не е създавалъ крѣчми. Ние сами си създадохме крѣчмитъ, ние сами създадохме чашитъ. Туй е едно удоволствие, казвате вие. Да, но то е едно отъ грубитъ удовольствия. Въ свѣта сѣществуватъ хиляди удовольствия, които разрушаватъ живота. Удоволствието, като единъ малѣкъ масажъ, е необходимо, даже въ нѣкои случаи е приятно, но всѣкога човѣкъ трѣбва да бѣде наситенъ. Насищането е смисълътъ въ живота. Слѣдователно, въ човѣка, въ всѣко едно направление трѣбва да има една жажда, единъ гладъ. За какво? - Може да е за хранене, може да е за знание, може да е за добро. Жаждата гладътъ сѣ единъ вѣтрѣшенъ процесъ. Ако вие нѣмате този гладъ за знание, бихте ли се учили? Ако вие нѣмате този гладъ за духовенъ животъ, бихте ли го търсили? При това, всички искаме да се освободимъ отъ глада. Азъ бихъ казалъ: не трѣбва да се освобождаваме отъ глада, а трѣбва да го разберемъ. Ако гладуваме, причината сме ние. Гладътъ, който сѣществува не е въ недоимѣка на живота. Не, има достатѣчно храна, достатѣчно хлѣбъ за всички хора. Хората още не сѣ разбрали смисъла на живота. Кога ще го разбератъ? Когато всички ние съзнаемъ, че сме дошли на земя-та да изпълнимъ волята на Онзи, който ни е далъ животъ. Сега всички хора - и богати, и сиромаси, казватъ: ние нѣмаме ли право да се удоволствуваме въ живота си, както искаме? Не, нѣмате право да се

удоволствувате: тъй е писано въ Божията книга. Ти може да гладувашъ и да жадувашъ, но за какво? - За правдата. Та казвамъ: Правдата е единъ вътрѣшенъ процесъ за разпрѣ-дѣляне на всички Божествени блага по всички части на тѣлото. Това е кръвообращението въ човѣка, това е неговата артери-ална и венозна кръвъ, която отива къмъ крайнинитъ, за да може всѣка клѣтка да приеме и да изпълни задълженията си, които има. Туй е единъ законъ, който съществува и за цѣлото човѣ-чество, и за отдѣлния народъ, и за обществото, и за индивида - да може въ човѣка да става правилно кръвообращение, едно правилно циркулиране на кръвта, за да не стане нѣкакво подпушване. Това виждаме и въ самия животъ. Нѣкой взиматъ Правдата въ абстрактенъ смисълъ и казватъ: Правдата има ли смисълъ въ живота? Има, разбира се, тя е кръвообращението у човѣка. Че нѣкой път, твоето кръвообращение не върви правилно, това не изключва кръвообращението изобщо. Слѣдо-вателно, и онѣзи най-малкитъ частици, които сѣ на крайнинитъ, вслѣдствие на това кръвообращение се хранятъ. Ти трѣбва дълбоко да почувствуващъ глада и жаждата, защото тѣ сѣ езикътъ на Бога. Когато ти чувствуващъ гладъ, когато чувствуващъ жажда, Божественото съзнание взима участие, Богъ разбира този езикъ. Богъ разбира езика на глада и на жаждата, но не разбира езика на удоволствието. Седи онзи бѣдниятъ човѣкъ, който е гладувалъ три дни, гладенъ е той, но Богъ разбира този езикъ и взима нужнитъ мѣрки, за да му достави храна - хлѣбъ. Когато, обаче, онзи богатия седи и си мисли, какво прасенце, какви патки и пуйки да си приготви за Коледа, този езикъ не е понятенъ за Бога, и тогава Богъ казва: “На този богатия ще наложитъ глоба”. Сегашнитъ хора казватъ: е, блазе на богатитъ! На кои богати? Които се удовол-ствуватъ? Глоба на тѣхъ! Знаете ли каква глоба имъ се пада? Голѣма глоба ще се наложи на богатитъ. За тѣхъ ще има чл. 4. Този членъ е отмѣненъ вече отъ законитъ на земята, но на небето не е отмѣненъ, той тамъ съществува. За жаднитъ, и за гладнитъ Богъ казва: “На тия хора да се помогне, отъ

къдѣто и да е, да се задоволятъ тѣхнитѣ нужди, да се наситятъ и да благодарятъ”. Насищането не седи въ онова прѣизобилие, което може да имъ се даде, но то седи въ онази чиста храна, която може да приематъ. Въ какво се състои тази чиста храна? Въ онова добръ сварено жито, въ онзи чистъ, хубавъ оризецъ. А какво правятъ хората? Като взематъ малко печено брашанце, че малко захарчица, малко орѣхи, та нашарятъ отгорѣ онова жито. Че взематъ послѣ малко млько и съ него сваряватъ ориза. И безъ млько може ориза, и безъ захарчица и орѣхи може житото. Ако човѣкъ яде въ такъвъ простъ видъ житото и ориза, ще има ли диабетисъ? - Нѣма да има никакъвъ диабетисъ. Азъ не зная, дали животнитѣ по горитѣ страдатъ отъ диабетисъ. - Не, само културнитѣ хора. Какво значи диабетисъ? - Диабетисътъ е признакъ на това, че хората не изпълняватъ Божия законъ. Всички болести, отъ които ние, съврѣменнитѣ хора, страдаме, не зная на какво би трѣбвало да ги уподобя. Тѣ прѣдставляватъ единъ обвинителенъ актъ противъ насъ. Небесниятъ прокуроръ казва: “Диабетисътъ, фусътъ, чумата, хремата и редъ други болести, които лѣкаритѣ познаватъ, сѣ единъ обвинителенъ актъ противъ васъ”. Ние искаме да се освободимъ отъ страданията, отъ болеститѣ, но това сѣ грѣховетъ на миналитѣ поколения. Ние, съврѣменитѣ хора, изкупваме грѣховетъ на нашитѣ дѣди и прадѣди. Нашата кръвь не е чиста, както е била едно врѣме. При такава една кръвь, какво може да очакватъ, какъвъ животъ може да имате, какво щастие ще ви дойде? Гледамъ, дойде нѣкой при мене, страда отъ нѣщо. Виждамъ, че кръвьта му е нечиста и пише за него, че слѣдъ нѣколко мѣсеца ще го повикатъ на онзи свѣтъ. Казватъ за нѣкого: какъ се поправи, надебелѣ въ лицето си този човѣкъ! Казвамъ: за това задебеляване глоба ще му се наложи.

Съврѣменнитѣ хора днесъ, като имъ се каже Истината, докачатъ се. Казва нѣкой: ама защо ме плашишъ? Не, азъ ти казвамъ истината. Ти вървишъ по една изгнила греда, която се клати и ти казвамъ като на приятелъ: не минавай прѣзъ тази греда, не прави опити! Тази греда

е гнила, ще се счупи, ти лесно ще се подхлъзнеш и ще паднеш долу. Ами какво да правя? Почакай, ще туря здрава греда, и тогава и ти, и дъцата ти ще минат по нея. Ние, съвременните хора, искаме да минем пръз тази греда, и не се стремим да изправим живота си. Казват: ама чакай, лъкарите ще дойдат! Нямат нищо против лъка-ритъ, но и лъкарите трябва да покажат на хората, какъ да се живее. Всички хора трябва да застанат на крак и да проповядват поне тази Истина, че всеки човек трябва да гладува и жадува за Правдата. Правдата, това е едно качество, един метод на милосърдие, на миротворство. За да има миръ, въ която и да е държава, трябва да има Правда. Има ли безправие въ една държава, всекога въ нея ще съществува анархия. И следъ всичко това съвременните хора разискват, че еди-кой си билъ причина за анархията въ държавата. Не, отворете страниците на историята въ миналото, въ настоящето, проникнете и въ бъдещето и ще видите, че безправието, въ която и да е държава, е било причина за тази анархия. Навсѣкѣдъ закона е единъ и същъ. Щомъ има безправие, веднага ще се яви и анархията.

И тъй, когато Христосъ е проповядвалъ тази бѣседа, Той далъ 9-тъ правила, 9-тъ метода за живота. Първото блаженство е слѣдното: “Блажени натѣжените, защото тѣ ще се утѣшатъ”. Азъ ще ви дамъ само едно малко тълкуване на тия думи. Ако искашъ да се утѣшишъ, нажали се, наскърби се нещо. Изгуби нещо, за да се утѣшишъ. Нѣкой казва: искамъ да ме утѣшатъ. Христосъ казва: “Ако искашъ да тѣ утѣшатъ, стани нажаленъ, поплачи си малко”. Е, казва той, нѣма да ставамъ баба, жена, та да плача! Хубаво, щомъ не искашъ да бъдешъ баба, тогава нѣма да се утѣшишъ. Кого утѣшаватъ? - Онова малкото дѣтенце въ люлката, като поплаче, като покрѣка малко, дойде майката, побави го, погали го и то я погледне, прѣстава да плаче. Майката казва: хубаво, че си поплака. Ти се понатѣжи малко, изпълни първото Христово правило.

“Блажени кротките, защото тѣ ще наслѣдятъ земята”, казва Христосъ. А, втасахме я сега, кротките щѣли да наслѣдятъ земята! Не, да дигнешъ пушката си, че да извадишъ онѣзи два парабела съ ония ми ти десетина патрона, че кой какъ мине покрай тебе, да се чуди, гдѣ да се дѣне! Тѣй казватъ съврѣмен-нитѣ хора, но Христосъ казва: ако имашъ единъ дѣдо, отъ когото очаквашъ наслѣдство, и отидешъ при него съ пушката си, съ своитѣ патронташи, този твой дѣдо наслѣдникъ ще те направи ли? - Не, наслѣдникъ нѣма да тѣ направи. Той ще си каже: този синковецъ ще изяде всичкото имане. Като отидешъ при дѣдо си, безъ пушка, безъ патронташи, безъ всѣкакви парабели ще му се явишъ. Ще седишъ при него кроткъ, нажаленъ, ще го пригърнешъ, ще го целунешъ и ще го питашъ: какво искашъ дѣдо? Слѣдователно, за да наслѣдимъ ние земята, която е Божест-вена, трѣбва да бѣдемъ кротки. Кротостта е едно велико качество, една велика сила. Кроткиятъ човѣкъ не е слабъ, той е стихия, но се въздържа, знае да влада сърдцето си, знае да влада ума си но не тѣй съ юзди. Българитѣ иматъ една посло-вица, казватъ: “Навий му юларя, че го пусни!” Азъ не съмъ съгласенъ съ философията на тази пословица. Ако ти искашъ да пуснешъ нѣкого, разрѣжи юларя му и така го пусни, безъ юларь. Ако ти го пуснешъ съ юларь, той ще се развие и тогава е опасно положението му, ще се закачи нѣкъдѣ. Въ такъвъ случай, защо ще го излагашъ на опасностъ? Онѣзи хора, които иматъ навитъ юларь, всѣкога сж изложени на опасностъ. Тия, кротките хора, които подразбира Христосъ, сж много по-силни съ своитѣ орѣжия, отколкото съврѣменнитѣ хора съ своитѣ пушки и парабели. Примѣри за такива силни хора имаме въ Индия между йогитѣ. Между англичанитѣ, много отъ тия които се мислятъ силни, прѣдприематъ експедиции по Хималаитѣ, искатъ да се качатъ на върха Евересъ, но слѣдъ като сж прѣд-приели до сега три експедиции, казватъ най-послѣ: невъзможно е! Тия англичани, които сж толкова материалисти, започватъ да разправятъ, че имъ се явявали старци съ бѣли дрехи. Индуси-тѣ,

които ги придружавали, имъ казвали: “Не се качвайте по-нагоръ, не минавайте надъ тази зона, тия мѣста сж свещени” . Индуситъ, като дойдатъ до тази зона, умиратъ, но англича-нитъ минаватъ задъ тази зона, явяватъ имъ се тия старци които имъ казватъ, че слѣдъ 15 дни ще умратъ.

Съврѣмненната наука мисли, че и е позволено да бърка навсѣкждѣ. Наистина, съврѣмненнитъ учени навсѣкждѣ сж бъркали - и въ човѣшкия стомахъ, и въ сърдцето, и въ мозъка; не е оста-нало мѣсто, кждѣто да не сж пипали. И слѣдъ всичко това съврѣмненнитъ хора говорятъ за моралъ, говорятъ за честъ! Не може да се говори за честъ, тѣлото ви е опозорено. Най-първо се излъкувайте, бждете здрави и тогава говорете за моралъ! Има ли болести, нѣма моралъ. Чудно нещо! Нѣкоя жена е разгър-дена и, като види нѣкой мжжъ, скоро бърза да се закрие. Защо? - Безнравствено било! А послѣ, сжщата тази жена ще я видите на операционната маса, прѣдъ лѣкари и студенти, разглеждатъ я, проучватъ я. Това, че е разгърдена, ние считаме за неморално, а прѣдъ лѣкаритъ е морално! Не, казватъ, тѣ сж лѣкари, това е за опити. Ние не трѣбва да бждемъ голи, всички трѣбва да бждемъ облѣчени. Ако единъ юнакъ седне на масата за операция, за да го спасятъ лѣкаритъ, азъ не го считамъ юнакъ, той е най-гольмиятъ страхливѣцъ. Гдѣ останаха неговата пушка, неговитъ парабели, неговитъ патронташи? Нека сега извади парабели-тѣ на тия циреи, нека сега имъ свирне! Свирни сега на цирея си! - А, може да се нараня! За себе си държи смѣтка, че може да се нарани, а за другитъ не мисли. Азъ не го считамъ герой. За себе си има една философия, а за другитъ - друга.

Та казвамъ: когато дойдемъ до истинското учение, голотата трѣбва да изчезне отъ насъ. Да обсебвашъ едно чуждо тѣло за себе си, да се удоволствувашъ съ него, това е прѣстѣп-ление! Да целунешъ единъ човѣкъ, когато е истиналъ, да го вземешъ въ къщи и да го стоплишъ като майка, това разби-рамъ, но да се удоволствувашъ съ нѣговото тѣло, това не го разбирамъ, то е

пиянство. Казвате: еди-кой си е мораленъ, еди-кой си не е мораленъ. Що е моралността въ човѣка? - Тя се опредѣля отъ единъ вътрешенъ законъ. Мораленъ е този човѣкъ, който държи твоего сърдце, твоя умъ, твоята душа и твоя духъ тъй свещено въ себе си, както своите. Защо спрямо себе си да имаме единъ законъ и да бъдемъ снисходителни, а спрямо другите не? Еднакъвъ моралъ, еднакви правила трѣбва да имаме и спрямо себе си, и спрямо другите. Като срещнешъ единъ богатъ и единъ сиромашъ, каква разлика има между тяхъ? И единиятъ мисли, и другиятъ мисли; и единиятъ чувствува, и другиятъ чувствува. И двамата, обаче, иматъ различно прѣдначение въ свѣта. И сиромасите сѣ хора благородни, и богатите сѣ хора благородни. Това е служба! Нѣкой пѣтъ осѣждатъ богатите хора. Азъ не ги осѣждамъ, но ги съжалявамъ. Когато ми говорятъ за нѣкой богатъ човѣкъ, азъ го виждамъ като единъ конь, впрегнатъ въ една каруца, тегли тази каруца, на нея 20-30 кѣщи натоварили, изпотилъ се, горкиятъ! Гледамъ слѣдъ него бѣдниятъ: той погладувалъ, пожадувалъ, но и той тегли каруца, само че празна. Тия двама души трѣбва сами да се разправятъ. Какъ? Азъ разсѣждавамъ: сиромаштъ трѣбва да вземе малко отъ товара на богатия. Дойде богатия до единъ рѣтъ, не може да кара повече, погледа, че слѣдъ него идва сиромаша, нека му каже: братко можешъ ли да вземешъ малко отъ моя товаръ? - Мога, мога. Като стигнатъ до върха на планината, сиромаштъ трѣбва да каже: ако обичашъ да си вземешъ пакъ своите работи, заповѣдай! - Искамъ. Добръ ето ги! Тръгва си пакъ сиромаштъ съ своята празна каруца. Питамъ: кое състояние е по-хубаво? Философски разгледано, послѣдното състояние е по-хубаво но споредъ васъ не е тъй. Вие казвате: какво се е раздрѣнкала тази празна каруца? Не си струва тя. И жената като види, че мжжътъ и се връща съ празна каруца, казва: не съмъ доволна отъ тебе, не си мжжъ! Прави сте, богатиятъ има здравъ грѣбнакъ, може да носи, а сиромаштъ има слабъ грѣбнакъ, не може много да носи. Когато грѣбнакътъ на сиромаша стане здравъ, и него Богъ ще

може да натовари. Господь има толкова материалъ, че всъкиго може да натовари. Някой казва: е, тъй, да съмъ богатъ! Ученитъ изчисляватъ, че въ океана има около 10 милиона тона злато. Всъки човѣкъ по колко килограма злато може да носи? Ако може да носи по 100 кгр., тогава 200 милиона хора трѣбва да се впрѣгнатъ, за да прѣнесатъ всичкото това злато. Щомъ сте жадни за това злато, единъ день, когато ви дойде врѣмето, ще си извадите отъ него.

Христось казва: “Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наслѣдятъ земята”. Щомъ наслѣдятъ земята, тя е една ретор-та, отъ която може да извадите туй богатство. Слѣдовател-но, само кроткиятъ човѣкъ може да забогатѣва. Само кротки-ятъ човѣкъ може да има туй велико търпѣние. Това е върно. Всички учени хора, които сж били кротки, сж имали този резултатъ.

“Блажени милостивитѣ, защото тѣ помилвани ще бждатъ”, казва Христось.

Въ български езикъ думата “помилвани” се употребява въ различни случаи. Някой осъденъ може да бжде помилванъ; и дѣтето може да бжде помилвано отъ своята майка. Всъки човѣкъ, който иска да бжде помилванъ, трѣбва да бжде милостивъ. Някой казва: азъ не искамъ да бжда милостивъ. Слушай, ако искашъ да бждешъ помилванъ, непрѣменно трѣбва да имашъ милостиво сърдце. Ами че това е едно велико качество у човѣка, това е единъ благороденъ импулсъ! Ние, съврѣменнитѣ хора, изхвърляме най-хубавото, най-благородното отъ себе си и казваме: да бждемъ смѣли и рѣшителни! Да, но въ това нѣма никаква философия. Въ какво седи тази смѣлость?

Казва Христось: “Блажени, които жадуватъ и гладуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ”. Когато у насъ се зароди тази жажда, да придобиемъ всичко онова възвишено и благородно, за което копнѣе душата ни, тогава Богъ ще дойде: Този е пътятъ. Когато нашитѣ сърдца сж така приготвени, само тогава Господь ще дойде да живѣе въ насъ, и когато Той дойде, ще приготви онѣзи велики блага,

които очакваме. Ние, съвременните, хора, не сме щастливи, и преди нас не са били щастливи, и когато дойдат слъд нас също няма да бъдат щастливи. Защо? Защото имаме една крива основа във живота и говорим неща, които не са верни. Има неща верни но не всички. И тогава ние се намираме във положението на онзи старовременен герой, който си направил една крепост срещу неприятеля от сол и от захар, твърди като камък - това намърлил наоколо си. Но, като дошъл дъжд, солта и захарта се стопили и отворили място за неприятеля. Във нашия живот има слаби места, които всякога могат да се отворят. Тия места са вратите за вашия неприятел. Тъ са солта и захарта. Колкото и да си силен, колкото и да си герой, като дойде водата, тя ще ги подмие, ще ги разтвори. Господ е оставил за света една врата за сладкия живот, и една врата за соления живот, и ако ти си ги заключил, а не бдеш кротък, Господ един ден ще изпрати водата и тези врати ще се отворят за неприятеля. Водата ще задигне тия врати и тогава всички отвън свободно ще влизат във дома ти. Водата, това е Божественият живот, който иде сега във света.

“Блажени праведните, защото те ще наследят царството Божие”.

“Блажени, които жадуват и гладуват за Правдата, защото те ще се наситят”.

Сега, ще ви приведа един малък разказ, из онова митическо състояние на човечеството. На някой си цар - Бенам Сават било пръдсказано, че във дома му ще се роди дъщеря, която ще бде една от най-знатните и видните членове във царството. Тя ще бде най-умна, най-благородна, но ще бде особена във своите проявления. Името и ще бде Иурания. Българинът, като чуе това име, ще каже: е оране тръбва! Гъркът пък ще разбере небето - Урания. Не, името на тази царска дъщеря било Иурания. Слъд като се родила, събрали се най-умните мъдреци във царството да я възпита-ват. Когато завършила 21 година, своето пълнолетие, според тогавашните обичаи, тръбвало да се явят 10 души кандидати, царски синове,

които да направят предложение за ръката и. Единъ отъ учителитъ и казалъ, че нейниятъ избраникъ трѣбва да има едно качество, а то слѣдующето: той трѣбва да носи въ себе си свещения огънь. Тѣлото му трѣбва да се отваря, и сърдцето му да става олтаръ на този свещенъ огънь, който да гори тамъ, а на свѣтлината му тя да чете свещената книга Исаваатъ. Започнали да се изреждатъ кандидатитъ единъ слѣдъ другъ. Първиятъ дошълъ, донесълъ всичкитъ си подаръци, и тя го приела въ една своя стая, направена само отъ кристалъ, херметически затворена, и му казала: ти можешъ ли да отво-ришъ тѣлото си и въ сърдцето ти да се породи онзи свещениятъ огънь? Не, това го нѣма въ мене. Е, тогава ще дойдешъ идущата година. Изпратила този кандидатъ. Дошълъ вториятъ, третиятъ, изреждали се единъ слѣдъ другъ, и тя изпращала всички по сѣщия начинъ - никой не могълъ да направи това, което тя искала. Най-послѣ дошълъ десетиятъ, нейниятъ избраникъ. Той легналъ - ще помислите, че умрѣлъ - не, той отво-рилъ тѣлото си, отворилъ сърдцето си, и въ него се явява този, свещениятъ огънь, отваря се и тази свещена книга Исаваатъ, и тя вече могла да чете. Уводнитъ думи били слѣднитъ: “Въз-можноститъ на Любовта сж възможности на живота. Въз-можноститъ на живота сж възможности на сърдцето. Възмож-ноститъ на сърдцето сж възможности на ума. Възможности-тъ на ума сж възможности на душата. Възможноститъ на душата сж възможности на Духа. Възможноститъ на Духа сж възможности на Бога”.

И тъй, любовта въ живота трѣбва да бѣде възможна. Азъ не говоря за тази любовъ, която вие разбирате, въ която се зараждатъ подозрения, ограничения, плътски състезания. Това не е любовъ, това сж примѣси, това е окисляване. Азъ говоря за онази Божествената Любовъ, която прониква въ човѣшката душа. Тя носи единъ отъ най-великитъ блага, които човѣкъ до сега не е опиталъ. Любовта прави човѣка господаръ на себе си. Тя не заробва човѣка. Онзи, който те люби, той ще те освободи; а онзи, който те вързва, той те възпитава.

Майката може да бъде емблема на Любовта. Учителят може да бъде емблема на Мъдростта. Кой може да бъде емблема на Истината? Любовта може да дойде чрез майка-та, само тя може да даде живот. Мъдростта и знанието може да дойдат чрез Учителя, а свободата и Истината чрез кого ще дойдат? Свободата и Истината ще дойдат чрез твоя възлюбен, който ще ти отвори свещената книга на Исаавата и от тази книга ти ще можеш да четеш. Онзи, който отвори тази книга и може да чете от нея, веднага ще бъде свободен. Като са пукне онова житно зърно и съменцето се разрасне нагор, то е свободно вече от този затвор. Щом се пукне туй съменце, този разумен дух, който е бил затворен в него, веднага отива нагор в невидимия свят и започва да работи. В херметическите, затворените, станции на всички съменца седят затворени разумни същества, изучават нещо. Вие ще кажете: как е възможно в това съменце да е затворен един дух? Той е като една точка, безпространствен, който съществува като идея вътръ в нас. Тази идея е извън всяко време и пространство, а влада времето и пространството. Тя е извън живота, а влада живо-та. Тя е извън разумността, а влада разумността.

Сега съвременните учени хора разискват по въпроса, що е сила? Всяка една сила е сглобена от няколко способности. У човека, запример, като се сглобяват 4-5 способности, правят го силен, енергичен. Силите, енергиите, това са способности. Следователно, елементът на някоя сила може да бъдат от умствен характер; елементът на някоя сила може да бъдат от сърдечен характер. Няколко морални чувства, събрани заедно, може да образуват една сърдечна сила. Тъй че, ако вие разложите една Божествена сила на ума, може да намерите вашите способности на ума. Ако разложите една Божествена сила на сърцето, може да намерите вашите чувства. Сега вие разглеждате силите като чувства, а трябва да поставите чувствата като сили. Ако разглеждате умствените сили,

трѣбва да ги поставитѣ като способности. Прилага-не на силитѣ трѣбва. Та, казвамъ: тази свещена книга трѣбва да се изучава. За това нѣщо и старитѣ гърци сѣ казвали: “Човѣкъ трѣбва да се познае”. Тази написана книга е самиятъ човѣкъ. Колко велики нѣща има написани въ вашия мозѣкъ, на вашитѣ очи, на вашитѣ вѣжди, на вашия носъ, на вашето лице, на вашето чело! Това е единъ цѣлъ животъ, който се отразява. Е, казватъ, това е лице! Да но колцина отъ васъ сѣ чели тѣзи свещени писма написани на човѣшкото лице? Колцина отъ васъ сѣ могли да прочетатъ онази дълбока скръбъ, написана въ душата на нѣкой човѣкъ? Този човѣкъ може да е царъ, може да е богать, може да има всичко на земята, но той е незадоволенъ, вѣтрѣ въ душата си усѣща една празнина, усѣща гладъ и жажда. Този гладъ, тази жажда въ него, това е Божественото. Благодарение на този гладъ и тази жажда, Богъ ни показва Истината, къмъ която трѣбва да се стремимъ. Туй ние наричаме Богъ, природа и т. н. Когато ние така схванемъ този живия Господъ и го разберемъ, Той ще вземе участие въ всичкитѣ наши дѣла. Кога ще вземе Богъ участие въ нашия животъ? - Когато възлюбимъ Бога, когато отворимъ сърдцата си и ги направимъ олтарь, на който да гори този свещенъ огънь на Любовта и на нейната свѣтлина да четемъ свещената книга. Само тогава Богъ ще ни посѣти. Защо сега Богъ не може да ни посѣти? Защото този огънь никѣдъ не гори а щомъ не гори той, на какво ще четемъ свещената книга? Ти убеждавашъ единъ човѣкъ, че има Любовь, че има Мѣдрость, че има Истина, а той ти казва, че човѣкътъ трѣбва да яде и да пие. Не, въ яденето нѣма никакъвъ смисълъ, то е само единъ механически процесъ. Какъвъ смисълъ има въ яденето? Гледашъ, нѣкоя красива дама и нѣкой младъ момѣкъ седнали да ядатъ и току си кривятъ устата на една на друга страна, изпълняватъ нѣкакво си таинство. Ние сме смѣшни карикатури прѣдъ небето съ своитѣ разбираия. Дѣвкането е свещено, само когато служишъ на Любовта. Служишъ ли на Любовта, можешъ да кривишъ устата си. Запримѣрь, азъ дигамъ и слагамъ мотиката на лозето си цѣлъ день,

огъвамъ се. Вижъ, туй огъване вече е на мѣстото си. Когато азъ ямъ и съзнавамъ, че трѣбва да пратя туй ядене на онзи, който работи за мене, ще кажа: Господи, ще си кривя устата, но ще изпратя всичкия необходимъ материалъ, за да съградишъ нѣщо въ мене. А сега, нѣкой яде, огъва се, криви си устата, радва се и казва: а, кокошката е сладка! Да, за тебе е сладко, но за нея е горчиво. Ти ядешъ, но на нея не е сладко. Казва: ехъ, сладъкъ е хлѣбецътъ! Да, сладъкъ е, но я да те ту-римъ на воденичния камъкъ, че ще видишъ! Вие заколите агнето, опечете го и казвате: агнето вече не чувствува болка. Вие се лъжете. Когато нѣщата въ природата не ставатъ съ любовъ, има една вжтрѣшна скръбъ, която съ нищо не може да се уталожѣ. Когато агнето се пече, винаги отъ него оставатъ живи клѣтки, които не могатъ да умиратъ даже и при 300-400 градуса. Тия клѣтки, като влѣзатъ въ тебе, ще те пекатъ, тѣ сѣ живи. Вие казвате: науката е доказала това - онова. Чакай-те! Какво е доказала науката? Науката едва е започнала да доказва нѣщата. Азъ бихъ желалъ всички учени хора да иматъ туй смирение, да признаятъ, че има болести въ свѣта и искрено да кажатъ, на какво се дължатъ тѣ. Ще кажете: ама може ли безъ болести? - Може. Ние можемъ да прѣчистимъ своята кръвъ и тогава нѣма да боледуваме. Но кога ще бѣде това? - Когато имаме тази свещена Любовь на правдата. Правда трѣбва да има въ всинца ни, справедливи трѣбва да бѣдемъ!

Като седя нѣкой пѣтъ въ стаята си, гледамъ, имамъ на разположение дрехи, ковѣори, 10 души да облека. Размишлявамъ си: кой-какъ дойде ще каже, че стаята ми е много добръ мобилирана, че би желалъ и той да живѣе тукъ. Казвамъ си: да, това за мене е единъ мобилиранъ затворъ. Ще ме залгватъ съ една кирлива черга! Смисльтъ не е въ това. Пъкъ нѣкой пѣтъ гледамъ, отъ печката ми излиза толкова димъ, че пердетата ми ставатъ черни. Казватъ: отлична е стаята му! Не е отлична тази стая, толкова димъ гълтамъ въ нея. Казвамъ си: не ме гледайте въ тази стая. Елате да ме видите въ онази херметическа стая, която е направена отъ стѣкло и за която

Мойсей казва: “Събуй си обувката”! Когато дойде някой, който ме обича и когото обичамъ, ще го въведа въ тази свещена стая. Някой казва: азъ го обичамъ, така мисля за него. Питамъ: съ коя любовъ обичашъ, съ тази въ която има промъни? Не, въ Божията Любовъ нъма никакви промъни но има отваряне на сърдца, има веченъ стремежъ за помагане.

Христосъ казва: “Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Божията правда, защото тѣ ще се наситятъ”. Гладътъ, жаждата, това сж едни велики сили, на които трѣбва да дадемъ ходъ, не трѣбва да се плашимъ отъ тѣхъ. Това сж качества, свойства вътрѣ въ живота. И сега всички трѣбва да жадувате и гладувате не за хлѣбъ, но за онази велика Божествена Любовъ, да дойде по-скоро тя въ свѣта. Само тогава ще се разрѣшатъ въпроситъ въ свѣта. Трѣбва да има абсолютна правда спрѣмо всички хора безразлично. Правдата е отношения на души. Дойде ли правдата, ще се яви онова уважение, онова почитание, което трѣбва да иматъ всички хора единъ къмъ другъ. Тогава нъма да гледаме единъ на другъ съ прѣзрѣние, но ще бждемъ свещени единъ за другъ. Това не значи, че трѣбва да забравимъ себе си, но да туримъ всѣко нѣщо на мѣсто и да познаемъ, кога ще дойде онзи нашъ възлюбленъ. Трѣбва да знаемъ, че всичко, което сега вършимъ на земята, е приготвление за онзи великъ Боже-ственъ животъ, който иде. Трѣбва да знаете, че прѣди повече отъ 20 милиона години човѣкъ е билъ въ едно животинско състояние, не е билъ тѣй интеллигентенъ, както сега, не е ималъ тия условия да се прояви, миналъ е прѣзъ много форми, докато стигне сегашното си състояние. И отъ сега нататѣкъ пакъ ще минава прѣзъ много форми, докато дойде до по-високо положение. Но всички тия форми, прѣзъ които е миналъ, не трѣбва да бждатъ едно унижение за него. Като види единъ воля, трѣбва да отиде при него, да му каже: братко, азъ живѣхъ едно врѣме при васъ, изпълнявахъ сжщата служба. Баба ми, дѣдо ми сжщо сж минали прѣзъ този пѣтъ. Много съмъ ви благодаренъ. Послѣ нека го помилва, нека го погали малко. Този воля много ще се зарадва.

Това е философия! А вие ще кажете: а, това говедо! Послѣ, като види единъ конь, нека отиде при него, да го погали, да му поговори същото нѣщо, да му благодари. Като отиде на лозето, нека помилва гроздето, нека му каже, че едно врѣме и той е билъ въ това състояние, затова го разбира. Също да постѣпи и съ плоднитѣ дървета - ябълки, круши и др. Прѣди много милиони години човѣкътъ е билъ едно плодно растение. Чудни сѣ хората! Казватъ: какъ, азъ да съмъ билъ дърво, азъ да съмъ билъ лоза или нѣкакво животно! Ами тогава, запит-вате ли се, отъ гдѣ се породила у насъ тази любовъ, това чувство къмъ тия ябълки, круши, грозде и другитѣ плодове? Врѣзки имаме ние съ тѣхъ, живѣли сме заедно съ тѣхъ, били сме въ тѣхното положение, затова ги обичаме. Ами нали Христосъ казва: “Азъ съмъ лозата, вие прѣчкитѣ, и всѣка прѣчка, която не дава плодъ, Отецъ ми я отрѣзва и посажда отново, за да даде повече плодъ”. Не е унижение да бѣдешъ ябълка! Азъ прѣдпочитамъ да бѣда една хубава ябълка, една хубава круша, една хубава лозена прѣчка, отколкото да нося единъ патрон-дашъ.

Чрѣзъ тази правда Богъ сега ни учи, какъ да разпрѣдѣляме тѣзи енергии, какъ да служимъ на човѣчеството. Правдата е, която опрѣдѣля отношенията между хората. За въ бѣдаще прѣдъ насъ седи едно велико благо. Тѣзи отъ васъ, които сѣ готови, ще разбератъ тази велика истина, а нѣкои може да кажатъ: не, ти ни кажи сега нѣщо реално, какво трѣбва да направимъ, за да излѣземъ отъ туй безизходно положение. Казватъ: добръ, твоето безизходно положение е за 1,000 лв. Ела при менъ, ще ти дамъ 1,000 лв., и ти ще бѣдешъ въ изходно положение. Гостилничаръ си, нѣмашъ нито петъ пари въ джоба си. Ела при менъ, азъ ще ти дамъ 1,000 лв. Слѣдъ като му дамъ 1,000 лв., той ще ми каже: добръ, ти ми даде сега 1,000 лв., но за другия мѣсець какво ще правя? Пакъ човѣшкото иде. Ти си осигуренъ за единъ мѣсець, нѣма какво повече да се безпокоишъ. Богъ ще промисли по-нататкъ. Въ насъ трѣбва да има вѣра, че Богъ, който ни е създалъ, ще се погрижи за насъ, ще осигури нашето

бждеще. Кой е онзи баща, който не се грижи за своя добър синь? Кой е онзи учител, който не се грижи за своя добър ученик? Кой е онзи господарь, който не се грижи за своя добър слуга? Вие казвате: забравилъ ме е Господь. Не, ще учите! Ако искамъ учителътъ ми да ме люби, ще уча. Ако искамъ майка ми да ми даде животъ, да ме люби, ще я обичамъ, ще я почитамъ отъ всичкото си сърдце, тъй както Бога почи- тамъ и обичамъ. И тогава, онзи, който ще ни донесе тази свобода, който ще ни отвори онази велика свещена книга да разберемъ тѣзи велики истини, да разберемъ възможноститъ на живота, върху които трѣбва да размишляваме, това ще бжде нашиятъ възлюбенъ. Нѣма по-хубаво състояние отъ това, да чувствувашъ Божието присѣствие въ дълбочината на душата си! Ти си боленъ, и Богъ отвѣтръ ти казва: “Не бой се, слѣдъ една седмица ще оздравѣешъ”! Ти оздравѣешъ, но пакъ се усъмнишъ. Оплетатъ се твоитъ материални работи, и Той ти казва: “Не бой се, ще се оправятъ”. И дѣйствително, не мине много врѣме, дѣдо ти умре, остави ти наслѣдство, и твоитъ работи се оправятъ. Искашъ да се учишъ, да слѣдвашъ нѣкъдъ, но срѣдства нѣмашъ. Той ти казва: “Не бой се, ще ти се отвори пѣтя”. Отваря ти се пѣтьтъ. Музикантъ си, обезсърчишъ се. Туй Божественото вѣтръ ти казва: “Не бой се, не се обезсърд-чавай”! Писателъ си, обезсърдчишъ се. Учителъ си, обезсърдчишъ се. Майка си, обезсърдчишъ се. Не бой се! Туй Божествено-то у насъ всѣкога говори. Богъ е, който говори въ насъ, но трѣбва да имаме тази беззавѣтна Любовь!

Вие казвате: този човѣкъ, тамъ на масата, върва ли въ всичко това, което говори? Този въпросъ, дали вървамъ, или не, се отнася до мене. Азъ не се спирамъ на това, дали вие ще вър-вате, но казвамъ: опитайте и ще видите! Вземете тази сѣмка, посѣйте я така и така, и ще видите! Има Единъ въ свѣта, кой-то може да взима участие въ вашия животъ! Той е този живи-ятъ Господь, за когото ви говоря. Той ще бжде съ васъ въ всички-тъ положения на живота ви, и при сърдцето ви, и при ума ви. Въ най-мѣкните моменти на живота ви,

Той ви казва: “Не бойте се, работата ви ще се уреди! И урежда се работата ви. Сжщото е и съ всеки единъ народъ. Народитъ не трѣбва да се самоиз-трѣбватъ съ орѣжия. Господъ живѣе въ всички народи, но как-вото имъ каже, трѣбва да го слушатъ.

Всичко това, което ви говоря, това сж думи на великия разуменъ животъ, който всички сте опитали. Азъ проектирамъ извѣстни лѣчи, но тази свѣтлина иде отъ друго мѣсто. Не мислете, че азъ искамъ да играя роля на единъ грамофонъ, но говоря отъ изобилието, въ което живѣя. Азъ оставямъ това изобилие да мине прѣзъ васъ, пѣкъ вие ще дадете на другитъ. Божественото не търпи спѣнки! Всички ще дадете мѣсто на Бога и ще го обикнете! Само тогава лицата ви ще бждатъ млади, хубави, свѣтящи; само тогава погледътъ ви ще бжде благороденъ, милъ; само тогава всичкитъ ви работи бързо ще се разрѣшатъ!

Та, ако дойде обезсърчение, радвайте се, не малодушест-вуйте! Даже и най-гольми противорѣчия да се родятъ въ жи-вота ви, нека се родятъ! Туй сж възможности за проявление на Бога. Даже и въ дѣното на ада да отидете, ще познаете, колко е великъ Богъ, ще познаете Неговата Любовь. И когато дойдатъ най-гольмитъ нещастия въ живота ви, вложете надеждата, да видите, колко велика е Божията Любовь, Божия-та Мѣдрость, Божията Истина! Не мислете, че извънъ Бога ще добиете великото. Не, великото се добива само въ Бога. Всички трѣбва да бждемъ въ връзка съ Него! Това е смисълътъ на нашия животъ!

“Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ”, казва Христосъ. Да гладуваме и жадуваме за кого? - За Този, който ни е далъ живота.

Да гладуваме и жадуваме за какво? - За благородни чувства.

Да гладуваме и жадуваме за какво? - За благородни мисли, за онова възвишеното, великото въ свѣта! Само то ще вложи своята Свѣтлина и Духъ въ насъ, за да разтърси всѣка една клѣтка отъ нашия организъмъ.

И като стана сутринъ рано, никаква мисълъ за работата си, а първо да отправя душата си къмъ Онзи свещенъ трепетъ на живота! Тогава ще взема мотиката и ще отида да работя на лозето.

Любовъ къмъ Бога, Любовъ къмъ тази абсолютна велика Правда, която е еднаква къмъ всички! - Това е смисълътъ на живота. Това е къмъ което Богъ ни призовава сега всинца – да дойде да живѣе въ насъ и да направлява работитъ ни. Само така ще разберемъ смисълъ на този животъ, въ който сме потопени. Нѣма по-красиво състояние отъ това!

“Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ съ Божествената Любовъ”!

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ, на 28 декемврий, 1924 г. въ гр.
София.*

Моята заповѣдь

Ще взема нѣколко интимни думи отъ рѣчта на Христа къмъ своитѣ ученици.

Тая е моята заповѣдь, да имате любовъ помежду си както ви азъ възлюбихъ¹.

Въ паралелъ съ това ще взема едно изречение, прѣводъ отъ свещената книга: “Люби, учи, свободенъ бѣди!”

Разумниятъ животъ, самъ по себе си, трѣбва да се разясни. Туй разяснение е необходимо за човѣшката душа. То е единъ вѣтрѣшенъ процесъ, важенъ и необходимъ. Затова именно човѣкъ е дошълъ на земята. Земята не е била, и нѣма да бѣде едно постоянно жилище на човѣка. Тя е едно прѣходно жилище. Човѣкъ е гостенинъ тукъ на земята и слѣдъ врѣме ще я напусне. Слѣдователно, при сегашното негово гостуване на земята, той има да научи извѣстни уроци, да придобие извѣстни знания. Той нѣма защо да се оплаква отъ тия уроци, той е пѣтешественикъ. Попитайте онзи англичанинъ, който се качва по високитѣ върхове на Алпитъ, оплаква ли се отъ мѣчнотиитѣ, които срѣща? Единъ англичанинъ счита за привилегия да мине прѣзъ всичкитѣ мѣчнотии, за да стигне върховетъ. Нима онѣзи англичани, които искатъ да се качатъ на Хималаитъ, да стигнатъ върха Евересъ, има защо да се оплакватъ? Не, нѣкои отъ тѣхъ жертвуватъ живота си даже. Онѣзи хора, обаче, които не разбиратъ смисъла на живота, казватъ: не струва човѣкъ да прави толкова усилия. Най-великитѣ нѣща въ живота седятъ именно въ такива условия. Въ какво седи разликата между едно животно и човѣка? - Въ интензивността на тѣхнитѣ усилия. Човѣкъ има високи стремежи въ живота си, а едно животно има обикновени стремежи.

¹ Иоана 15:12

Пък и между всички хора пакъ има разлика. Всички хора нѣматъ еднакви стремежи. Нѣкои казватъ: ние съ философия не се занимаваме. Питамя тогава: съ какво се занимавате? - Съ обикновенитѣ нѣща въ живота. Философията е за философитѣ. Е, нѣма съмнение, че туй изречение е право. Философията е за философитѣ. Мѣд-ростъта е за мѣдритѣ хора, глупостъта е за глупавитѣ хора. Подъ думата “глупавъ животъ” разбирамя единъ обикновеиъ животъ, въ който състоянията не сѣ разяснени. Ние не знаемъ, защо трѣбва да живѣемъ. Ние не знаемъ, причинитѣ на страда-нията. Раждаме се като дѣца, растемъ и остарѣваме, а при това, ако ни запитатъ, защо се раждаме и защо остарѣваме, ще кажемъ: такъвъ е законътъ на природата. Е, какъвъ е този законъ? - Законъ се дава само на разумнитѣ същества, а на неразумнитѣ същества се туря юларъ, никакъвъ законъ не имъ се дава. На воловетѣ не казватъ: новъ законъ се пише. Турятъ имъ юларъ и казватъ: ще вървишь напредъ! Разумнитѣ същества, които разбиратъ какво нѣщо е законъ, нѣматъ гемъ, нѣматъ юларъ и на тѣхъ се казва: нова заповѣдь се пише; или, тази е моята заповѣдь: “да имате любовъ помежду си”. Хората, при сегашнитѣ условия, при които се намиратъ, не могатъ да схванатъ, какво нѣщо е истинската любовъ, която, се проявява. Защо? Тия органи, съ които могатъ да я схванатъ не сѣ още съградени у тѣхъ. Прѣдставете си единъ човѣкъ, който има слаби прояви на електричество и магнетизъмъ въ себе си. Какъ се проявяватъ тия сили въ него? - Тѣ се проявяватъ въ видъ на извѣстни течения. Това сѣ състояния на самата жива природа. При слабитѣ прояви едва забѣлъзваме нѣкакви движения, а при силнитѣ прояви тия движения сѣ много силни и произвеждатъ такъвъ ефектъ, какъвто може да се прѣдизвика отъ силния електрически токъ. Това лесно може да провѣрите въ града Ва-шингтонъ, гдѣто американцитѣ иматъ два голѣми топа, свързани съ силни електрически батерии, които топове се намагнитизирватъ така силно, че всѣки, който отива тамъ съ нѣкакъвъ жельзень прѣдметъ, или съ обуца съ гвоздеи,

трѣбва да ги остави вѣнъ и така да влѣзе, иначе, ще намѣри обущата си свалени отъ краката. Този магнетизъмъ нѣма да те пита, благороденъ ли си, или простъ. Всѣки, който отива съ обуща, подбити съ гвоздеи, ще намѣри обущата си закачени на топа. Тѣй бързо става това, че нѣма време да се сътишъ, какъ е станало. Ние нѣкой пѣтъ се спираме прѣдъ природата и питаме: защо става това нѣщо? Когато отивашъ при единъ такъвъ силенъ токъ, нищо нѣма да питашъ. Ще оставишъ навѣнъ всичкото жельзо, което имашъ въ себе си и ще влѣзешъ безъ жельзо. Значи, магнетизмътъ казва: азъ не искамъ никакви оръжия. Той взима всичкитъ ти оръжия. Човѣкъ, който отива при Любовтъта съ жельзо, по сѣщия законъ ще постѣпятъ съ него и тукъ. Всичкото жельзо, което е у тебе; всичкото сребро, кое-то е у тебе; всичкото злато, което е у тебе и всичко туй, което те е спѣвало въ живота, ще оставишъ на страна и така ще отидешъ при Любовтъта. Мнозина запитватъ: ами безъ това не може ли? - Не може. При сегашнитъ условия на живота има много нѣща, безъ които не може, но въ този великъ законъ на живота, къмъ който се стремимъ ние, разумнитъ сѣщества, много отъ сегашнитъ нѣща ще станатъ за насъ непотребни. Тия прѣходнитъ състояния не трѣбва да считаме за вѣчни, за неизмѣни. Туй, което сега ти служи като една потреба, ти го използвай, но не обвързвай сърдцето и ума си съ него, да мислишъ, че като ти е полезно днесъ, ще ти е полезно и слѣдъ вѣковете. Не, за сега само ти е потребно. Обаче въ закона на Любовтъта има нѣщо особено, различно отъ това въ обикновената любовъ. Обикновената любовъ внася разединение и умраза между хората. Сега, нѣкои казватъ: какъ се е родила умразата? Азъ се изразявамъ математически, казвамъ: плюсь и плюсь даватъ плюсь. Плюсьтъ означава една положителна сила. Когато хората сѣ положителни, когато и природата е положителна, получава се една положителна величина, която е злото. Когато природата е положителна, а ние сме пасивни, или отрицателни, ражда се доброто. Това сѣ само прѣдположения. Това можемъ да докажемъ на всѣки

едного от васъ. Запримъръ, двама млади хора отъ София спорятъ за една хубава къща въ града, на много хубаво мѣсто, добръ съградена. И двамата сж заинтересувани, искатъ да я купятъ. Защо? - И двамата сж млади, искатъ да се женятъ, а тѣхнитъ възлюбени искатъ именно тази къща. По-хубава отъ тази къща нѣма, затова и двамата се сърдятъ, претендиратъ за нея. Обичатъ тази къща и считатъ, че само въ нея е тѣхното щастие, защо-то и тѣхнитъ възлюбени я обичатъ. Ако единиятъ отстъпи, безъ да се бори, ще кажатъ за него: той е малодушенъ, той е баба. За другиятъ пъкъ, който настоява, ще кажатъ: а той е герой! Въ Любовта има единъ законъ, споредъ който, онзи, който отстъпва, е юнакъ; а онзи, който не отстъпва е баба. Вие ще кажете сега: защо е баба? Прѣди 10-15 години отъ Варна излѣзе единъ тренъ, мина прѣзъ Гебедже и продължи по-нататкъ пътя си. Обаче, къмъ Гебедже излѣзе единъ биволъ, наежи се срѣщу машината и каза: никого не пушамъ да мине отъ тукъ! Машинистътъ дава сигналъ - пиу, пиу, но биволътъ не отстъп-ва. Машинистътъ пуца машината, и тя минава върху този биволъ, който става само на кожа и кости. Какво спечели този гебедженски биволъ? - Искаше да покаже своето юначество. Що му трѣбваше да стои на пътя на тази желѣзница? Тамъ гората е широка, да отиде и да пие вода, колкото иска. Да, но той искаше да покаже своето юначество. Онѣзи, които се противятъ на законитъ на Любовта, участъта имъ всѣкога е като участъта на този биволъ. Всѣко едно сжщество, въ което се поражда желание да тури ограничения въ проявленията на Божията любовъ, бива смачквано като този биволъ. Ще ви дамъ друго едно сравнение. Прѣдставете си, че вие отивате при единъ прѣкрасенъ изворъ, при който нѣкой благочестивъ, разуменъ човѣкъ е направилъ една хубава, мраморна чешма, съ хубаво корито, съ хубави широки кранчета. Прѣдставете си сега, че всички тия хора, които отиватъ всѣки день да черпятъ вода отъ този изворъ, рекатъ да си отчупватъ по едно парченце отъ мрамора. Какво би станало съ тази чешма? - Ще се развали. Не е важно да взимаме камъчета отъ

тази чешма, но водата на този изворъ е важна. Законът на Любовта казва: ще взе-мешъ отъ водата на този изворъ, а камъните, които сж украшения, ще оставяте незасегнати. Чешмата това е човъшкото тѣло, а любовта, която се проявява въ човѣка - това е водата на този прѣкрасенъ изворъ. Ние мислимъ, че като обсебимъ тѣлото, ще придобиемъ Любовта. Не, Любовта е извънъ тѣлото, а тѣлото е условие, чръзъ което тя се проявява. Каква е разликата между любовта на една птичка и любовта на единъ човѣкъ? Нима птичката не защитава своитъ малки, не се жертвува за тѣхъ по сжщия начинъ, както и майката защитава и се жертвува за своитъ дѣца? Ще кажете: да майката се жертвува! По отношение на любовта, и майката се жертвува, и птичката се жертвува. Любовта имъ има еднакво проявление, само че по количество майката е единъ голѣмъ изворъ, а птичката - по-малкъ. По отношение коли-чеството на любовта, обаче, водата и на голѣмия, и на малкия изворъ е еднаква. Нѣкой пѣтъ ние мислимъ, че се различаваме въ любовта си. Туй различие е само привидно. Прѣдставете си единъ голѣмъ изворъ въ периферия, и водата отъ него изтича отъ множество различни цѣви. Да кажемъ, че нѣкой цѣви сж прави, други образуватъ разни букви, трети сж спиралообразни, четвърти - крѣгообразни, пети дѣгообразни, изобщо сж все-възможни форми. Сега, прѣдставете си, че нѣкои отъ васъ получаватъ водата отъ една цѣвъ, а други отъ друга цѣвъ. Какво ще кажете за водата отъ тия различни цѣви? Ще кажете: моята вода е по-хубава. Защо? Защото моята цѣвъ не мяза на твоята. Вѣрно е, че тия цѣви не сж еднакви, но не сж цѣвитъ, които опрѣдѣлятъ качеството на водата. Слѣдователно, ако единъ човѣкъ има единъ видъ характеръ, другъ човѣкъ - другъ характеръ, нѣкое животно пѣкъ - свой особенъ характеръ, лю-бовта на всички тия сжщества, обаче, ще се проявява по единъ и сжщъ начинъ. Въ проявлението на любовта между хората и животнитъ сжществува само тази разлика, че когато любовь-та се проявява въ животнитъ, съзнанието у тѣхъ се пробужда мигновено и послѣ пакъ

загасва. А когато любовта се пробужда у човъка, съзнанието се проявява и задържа за по-дълго време. Следователно, проявлението на любовта зависи от пробуждането на съзнанието. Какво изисква тази любов, когато се пробужда нашето съзнание? Ще ви приведа един примър за един от младите царе в Европа, чието име няма да кажа. Този случай е станал преди войната. Един ден този цар излиза на разходка с своя файтон и по пътя среща един дядо и една баба, които се подпират на тояжката си, едва вървят. Като ги вижда, царят веднага спира файтона си и казва на тия стари хора: “Заповядайте, качете се на моя файтон да продължите пътя си”! Качват се тѣ на файтона при него, и той започва да ги занимава. Питам какви сѣ били побуждени-ята на този млад цар, за да спре файтона си, да покачи в него тия двама старци и да се разговаря по целия път с тѣх? В него имаше нѣкакви побуждения. Този дядо казва на царя: “Е, синко, благодаря ти, че ме покани в файтона си, краката ми се бѣха откъснали от умора, всрѣд пътя щѣх да си остана”. - Няма нищо, мене ми е приятно, че ми се отдаде случай да ви услужа. И бабата сѣщо казва на царя: “Господъ здраве да ти дава, синко, ако не бѣше ти, щѣхме да си останем по пътя”. - Няма нищо, мене ми е приятно, че ви срещнах и можах да ви услужа. Той ги завежда до къщата им, взима им адреса и казва: “И друг път бих желал да ви услужа”. Тѣ му казват: “Е, синко, такива хора много рѣдко се срѣщат, не знаем гдѣ си възпитан”. - Не, има добри хора по свѣта, има ги навсѣкъдѣ. Когато човѣкъ иска да прояви любовта, той може и като цар да я прояви, може и като простъ, като бѣден човѣкъ пак да я прояви. В тоя случай тия двамата стари хора сѣ били разумни, добри хора! Сега, азъ няма да ви разправамъ нищо за разговора, който се е водил между тѣх. Това е единъ цѣль разказъ. Царятъ е почерпилъ единъ великъ урокъ отъ този разговоръ. Стариият дядо казва на царя: “Е, синко, добръ да живѣеш! Виждаш ли моята глава, какъ е побѣлѣла отъ страдания? Много съмъ страдалъ в живота си, и знаеш ли защо съмъ дошълъ

до туй положение? Гледай ти поне да бждеш изпълнителен, и прави на всички тѣй, както направи и на насъ. Бжди тѣй услужливъ не само къмъ старитѣ, но и къмъ всички нуждающи се” ! Какво би било отъ васъ, ако въ сърдцата ви би проникнала тази любовъ! Не че тази любовъ не съществува въ васъ, но нѣкой пътъ не искате да я проявите, а за сега проявявате само любовта, която разединява. Любовта има еднакво проявление въ всички хора. Когато тя дѣйствува въ човѣка, кара го да люби, да се учи и свободенъ да бжде. Любовъ, която не прави човѣка свободенъ, не е любовъ. Любовъ, която обвързва човѣка, която носи заблуждения за него, която го спъва и събужда въ него онѣзи отрицателни качества, е положителна любовъ, тя не е за насъ. Онази любовъ, която сега е потрѣбна на съврѣменното човѣчество, е любовта, която носи сила вътрѣ въ себе си. Тя е любовта, която трѣбва да внесе миръ, разумностъ и търпение въ човѣшката душа. Тази любовъ трѣбва да внесе себеотрицание въ човѣшката душа. Тази любовъ трѣбва да внесе свободна жертва въ човѣшката душа. Когато ние изучаваме самата природа, виждаме, че въ своитѣ прояви тя носи всички благородни качества. И ако нѣкой пътъ ни се показва така груба, то е просто, за да ни упѣти, да ни покаже правия пътъ. Нѣкой пътъ ни прави като дѣцата. Съ това тя иска да каже: ти трѣбва да имашъ духа на младото дѣте. Ка-къвъ е духътъ на младото дѣте? - То има силна въра. Въ него нѣма двѣ мнения. Каквото кажешъ на онова непокуварено дѣте, то върва безъ колебание, безъ всѣкакво съмнѣние. Дѣтето, това е човѣкътъ който е готовъ да се учи. Старииятъ човѣкъ е разумния човѣкъ. Стария човѣкъ въ материалнитѣ работи не е готовъ да дава. Той тамъ не е щедъръ, но ако дойде да ти разправя едно-друго, той е готовъ да ти разправя съ часове. Седни при нѣкой дѣдо, ще видишъ, какъ е готовъ да ти разправя това-онова съ часове: но бутнешъ ли този дѣдо за кесията, той казва: не пипай! Умѣтъ пипай, всичко пипай но кесията не пипай! Вслѣдствие на това, онѣзи, които бутатъ кесията на дѣдото, иматъ много лошо мнѣние за него и казватъ:

много стипца човѣкъ е този дѣдо! Дѣдото казва: “Паритъ развалятъ човѣка, дѣдовото. Ако ти дамъ пари, ти ще отидешъ да пиешъ, това ще направишъ, онова ще направишъ, ще се развалишъ. Ако искашъ, азъ мога да ти дамъ знания”. И готовъ е този дѣдо, това да ти разправя, онова да ти разправя. Но младиятъ, слуша, слуша, току бръкне въ кесията. Този младъ не разбира духа на дѣдото, а дѣдото го разбира. Има млади, които разби-ратъ дѣда си, и тогава се образува хармония между млади и стари. Любовь между двама млади не може да съществува. Азъ мога да ви докажа това. Двама млади не може да се обичатъ, но младъ и старъ могатъ да се обичатъ. Между тяхъ може да се завърже най-хубавата, най-идеалната любовь. Дѣдото слѣдъ 4-5 години ще замине, у него, нѣма никаква користолюбива цѣль къмъ младия. Между дѣдото и младия може да се образува така-ва връзка, че единиятъ и другиятъ добръ да се разбиратъ. Слѣдо-вателно, между насъ и природата може да се образува най-интимна връзка. Защо? - Природата е стара. Тя носи всички знания, всички богатства въ себе си, и ние, като млади, които сме дошли, на земята да се учимъ, тя е готова да ни услужи. Но и тя си има своя кесия. Щомъ бутнешъ кесията и, тя казва: а, дѣдовото, не може! И като казватъ, че има нѣща невъзможни, вѣрно е. Защо? - Тия богатства сж вредни за насъ.

Сега, Христосъ се обръща къмъ своитъ интимни уче-ници, които Го разбиратъ, и имъ казва: “Да имате любовь помежду си! Отъ това свѣтътъ ще познае, че сте мои ученици”. Кой свѣтъ? - Не този неразумниятъ свѣтъ, но висшиятъ, Боже-ствениятъ свѣтъ. Този висшъ свѣтъ, въ който царува Любовь-та, ще познае, че сте мой ученици по това, че Любовьта прѣ-обладава въ васъ. А щомъ този висшиятъ, Божествениятъ свѣтъ познае, че сте мои ученици, тогава вие ще имате всичкото негово благоволение.

И тъй, при сегашнитъ условия човѣчеството минава въ една нова фаза. Именно тази новата любовь трѣбва да се насади. Туй наричатъ любовь между народитъ, любовь между общества. Съврѣменното човѣчество търси единъ методъ, единъ начинъ, по който народитъ ще

могат да се споразумѣ-ятъ, но тѣ може да се споразумеятъ само въз основа на Боже-ствената Любовь. Тя ще дойде по единъ много естественъ начинъ. Всички съврѣмenni народи се отличаватъ по нѣкакви качества. Българитѣ, като народъ, се отличаватъ; англичанитѣ, като народъ, се отличаватъ; французитѣ, като народъ, се отличаватъ; германцитѣ, като народъ, се отличаватъ; руситѣ, като народъ, се отличаватъ; китайцитѣ, като народъ, се отличаватъ; японцитѣ, сѣщо като народъ, се отличаватъ. Всички народи се отличаватъ по нѣщо, но за да познаете единъ народъ, трѣбва да живѣете дълго врѣме между него, за да видите, какви сѣ неговитѣ основни качества, които го характеризиратъ, като народъ. Тия характеристики, тия различия, които сѣществуватъ между народитѣ, само любовь-та може да ги смекчи, да ги облагороди. Тия отношения, тази непримиримостъ, която сѣществува въ живота на народитѣ, само Божествената Любовь, само съзнателната любовь може да я изглади. Само тя може да внесе вътрѣшния смисълъ въ живота. Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици и имъ казва: “Тази е моята заповѣдь: да имате любовь помежду си!” Христосъ е говорилъ дълго врѣме на своитѣ ученици, но сега нѣмамъ врѣме да възпроизвеждамъ тази бесѣда. Той ги училъ три години и имъ казвалъ, какви сѣ качества на Божията Любовь, какви сѣ основнитѣ и правила. И тази любовь си има свои правила. Азъ казвамъ, че едно отъ качества на тази любовь е като видишъ онзи, когото обичашъ, сърдцето ти да се зарадва. Бащата като види сина си, да се зарадва; майката като види дѣщеря си, да се зарадва. Даже хората трѣбва да се радватъ не само на своитѣ ближни, но и на по далечнитѣ отъ тѣхъ. Въ нѣкое сѣмейство кравата се изгубила, нѣма я 4-5 дня, и всички се безпокоятъ за нея, мислятъ си, дали не я изялъ нѣкой вълкъ. По едно врѣме чувашъ, че кравата мучи. Иде, иде кравата - всички ставатъ на крака, посрѣщатъ я. Защо? - Полезна имъ е тя. Само че тази любовь трае за малко врѣме. И сега, при тази Божествена радостъ трѣбва да се стараемъ да запазимъ любовьта си.

Мнозина християни мислят, че Любовта е сила, която може да дойде отвън. Не, любовта може да дойде само отвътръ, от дълбочината на човъшката душа. Въ тази дълбочина работи човъшкия духъ, който има всички възможности, всички условия да ти даде тази Любов. Когато тази Любов се прояви, Духът започва да работи за онази велика Мъдрост, която е необходима, за да схванемъ смисъла на нашия животъ. Следъ това Той започва да приготвява условията за свободата, която е висшето, къмъ което се стремимъ. Всички, се стремимъ къмъ какво? - Да се освободимъ отъ онъзи ограничения, които свътътъ ни налага. Свобода има само въ Бога. Като казвамъ "Богъ" вие разбирате Бога споредъ вашите вървания. Не, не за това върване ви говоря азъ, не за тази свобода, която вие познавате. Подъ свобода азъ разбирамъ състоянието, което има рибата, когато напусне водата и отиде въ въздуха. Тя може да направи разлика въ това си ново състояние. Прѣдставете си, какво ще бжде състоянието на една птица, която напуска въздуха и отива въ една още по рѣдка сръда? Тя ще се усѣти свободна и ще запачне единъ още по смисленъ животъ. Така ще се почувствуваме свободни и ние, когато промѣнимъ сръдата на нашия животъ, когато дойдемъ до една по-висша сръда, дѣто можемъ да задоволимъ всички свои нужди по единъ естественъ начинъ. Тогава нѣма да работимъ и ще дойдемъ до положението, както пише онзи вѣстникъ: "не работи!" Не, въ този вѣстникъ "не работи!" не се подразбира да не работишъ, но се подразбира да не се трудишъ, да не се мъчишъ. Една сръда има Божествената Любовъ, дѣто твоите нужди се задоволяватъ по Божествено. Ти самъ нѣма да си образувашъ тази сръда, тѣзи условия, но обществото, окръжаващия те хора, ще ти създадатъ тази сръда. Всички онъзи, които те заобикалятъ, ще те разбератъ. Ти ще разбирашъ Бога, и тѣ ще те разбератъ: ще живѣешъ въ миръ. Ще кажете: е, какво идеално има въ такъвъ животъ? Какво идеално ли? Око не е видѣло, и ухо не е чуло възможността, които се съдържатъ въ такъвъ единъ животъ. Първата възможность, която съществува е

слѣдната: ти ще имашъ carte-ѳrance, свободенъ билетъ за пътуване. Съ този свободенъ билетъ ти ще имашъ възможностъ да посетишъ всички слънчеви системи, да госту-вашъ, дѣто искашъ и по колкото време искашъ, и въ която слънчева система да отидешъ, ще бѣдешъ добръ дошълъ. Пи-тамъ тогава: животътъ ще има ли смисълъ? - Ще има, разбира се. Но ще кажете вие: това сѣ далечни работи, това сѣ приказки изъ 1001 нощъ. Това сѣ Аладиновитъ приказки. Не, това сѣ възможноститъ, къмъ които човѣшката душа се стреми, и които единъ день ще постигне. Това е висшиятъ идеалъ - да се съединимъ съ Бога, да бѣдемъ служители нему, да влѣземъ въ Божествения свѣтъ, да изявимъ любовта си къмъ Него. Това е, което е скрито въ насъ. То ще ни покаже, въ какво седи Божията Любовь. Ние още не знаемъ, въ какво седи Божията Любовь.

Съврѣменнитъ хора се колебають. И вѣрующи, и невѣрующи се съмнѣватъ. Щомъ дойдатъ прѣдъ едно мѣчение, казватъ: кой знае, Господъ, Който е толкова великъ, който се занимава съ такива велики работи, съ едно такова нищожно същество, като мене, ли ще се занимава? Той не може да се занимава съ мене. Ако грѣшишъ, ако вървишъ по своята воля, Богъ не се занимава съ тебе; но ако се стремишъ къмъ Неговата Любовь и вършишъ Неговата воля, колкото и да си малкъ, колкото и микроскопическа любовь да имашъ, Той те държи въ своя умъ, занимава се съ тебе. И ако нѣкои хора успѣватъ, а други не успѣватъ, ако нѣкои сѣ благородни, а други неблагородни, азъ отдавамъ това на слѣдното нѣщо: колкото повече време Господъ те държи въ ума си, толкова повече успѣвашъ, толкова по-благороденъ ставашъ, а колкото по-малко те държи въ ума си, толкова по-малко успѣвашъ, толкова по-неблагороденъ си. Нѣкой пътъ като те тури задъ гърба си, въ нищо не успѣвашъ, и всичко ти трѣгва назадъ. Тогава и хората те забравять и те занасять на гробищата. Всички хора, които сѣ на гробища-та, сѣ все отъ забравенитъ. Ако хората мислятъ, че на земята, или на гробищата има почивка, тѣ не разбиратъ смисъла на живота. Ако, слѣдъ като

излъземъ отъ туй малко тѣло, въ което днесъ сме затворени и можемъ да се освободимъ отъ него тъй, както се освобождава бубата отъ пашкула си и хвърква на високо като пеперуда, това разбирамъ. Такъвъ да е смисълътъ на живота, разбирамъ. Ще ти каже нѣкой: ти ще умрешъ! Отговори: не, азъ само ще измѣня своето състояние.

Сега, не е въпросътъ да мислимъ, какъвъ трѣбва да бѣде задгробниятъ животъ. Външната страна на духовния животъ е хиляди пѣти по-красива, отколкото на физическия. Вътрѣш-ната страна пъкъ, дѣто Любовта царува, дѣто Мѣдростта царува, дѣто Истината царува, е хиляди пѣти по-красива отъ нашия животъ тукъ на земята. И, ако казваме, че духовниятъ животъ не струва, ние сме дошли до края на нашето съществуване. Въ такъвъ случай, кажете ми: какъвъ е смисълътъ на този животъ тукъ на земята? - Да яде човѣкъ. Не, въ яденето, което сега употребяваме, има извѣстни горчивини. Ако ти си на бойното поле и те ранятъ на нѣколко мѣста, а слѣдъ това ти дадатъ на-хубавата супица, туй ядене ползува ли те нѣщо, има ли нѣкакъвъ смисълъ? Тукъ те боли, тамъ те боли. Има разлика въ това, когато нѣкой здравъ човѣкъ яде, и когато нѣкой боленъ човѣкъ яде. Ние, съврѣменнитъ хора, сме толкова наранени, та казваме, че има нѣщо въ любовта, което причинява болка, има нѣщо, което липсва въ любовта. Ние сме толкова изопачени, че като любимъ нѣкого, искаме той да се жертвува заради насъ. На какво основание? За мене, като ученикъ, важи жертвата, която ще направи когато нѣкой учителъ, когато нѣкой видень ученъ ме повика отъ игрището, иска да напусна играта. Тази жертва има смисълъ, защото този човѣкъ ще ми даде нѣщо. Но, ако този човѣкъ е невѣжа и повика младитъ въ прашната стая и ги забавлява само, какъвъ смисълъ има тази жертва? Ако този учителъ може да даде такива знания на ученицитъ си, че въ тѣхъ да има смисълъ, да има разбиране на живота, това повикване го разбирамъ. Слѣдователно, когато идемъ при Любовта, ние казваме: Любовта е сила въ своето изявление. Тя дава плодове. Това вече го разбирамъ. Въ това има смисълъ. Когато

Божественият Духъ дойде, Той казва: “ Елате да ви науча, какво нъщо е Любовта! “ Духътъ може ли да учи? - Може, разбира се. Че кой учи? Като говоря съ устата си, тя ли говори? Като виждамъ съ очитъ си, тѣ ли виждатъ? Не, задъ устата ми седи туй невидимото, което говори. Задъ очитъ ми седи туй невидимото, което вижда. Невидимото говори, невидимото чува, невидимото вижда - то прави всичко. Нъкой пжтъ вие казвате: сърдцето ми тупа, чувствувамъ любовъ. Кой може да покаже тази любовъ на сърдцето? Казватъ: е, какъ се зачервило лицето! Чудно нъщо! Като се зачервило лицето, това любовъ ли е? Ако е въпросътъ за зачервяване, азъ мога да зачервя и своята соба, азъ мога да зачервя и една книга. Червеното лице не показва любовъ, то е едно съвпадение на нъщата. Червениятъ цвѣтъ на любовта може да изпжква като единъ признакъ, но това ни най-малко не показва тази любовъ, която носи животъ въ себе си. И тогава падаме въ заблуждение, мислимъ, че сме напипали нъщата, напипали любовта и казваме: е, лицето му е червеничко. Хубаво, но слѣдъ двѣ години това лице не е червеничко, а жълтичко и казваме: не е червено вече лицето. Тамъ е погрѣшката, че ти повѣрва въ червеното лице. Ти трѣбваше да повѣрвашъ въ Любовта, която, когато дойде, не носи червеното лице, но носи единъ свѣтълъ, свѣтящъ образъ, съ единъ мекъ гласъ, съ една разумность въ очитъ. Когато Любовта дойде въ кжщата ти, ще я изчисти, ще ти послужи, ще внесе миръ и радостъ, и когато си свърши работата, ще си излѣзе навънъ и ще отиде на друго мѣсто. Тя има остро ухо. Щомъ усѣти , че ти имашъ нужда отъ нея, веднага пакъ ще дойде при тебе. Тя повдига хората, насърчава ги, за да могатъ да понесатъ всичкитъ мжчнотии. Тя казва на хората: не бойте се, докато азъ работя въ свѣта, всичко ще е въ редъ, всичко ще се оправи. Сега, като казвамъ, че тя всичко оправя, какво подразбирамъ подъ това? Азъ подразбирамъ, че задъ нея седи Богъ - онзи разумниятъ, великиятъ, непознаваемиятъ, неизмъняемиятъ за хората, за когото тѣ спорятъ, дали съществува, или не.

И сега, седнали някои да казватъ за насъ: какво сж взели тия хора да говорятъ за Бога? Не, за Бога още не сме говорили. Туй, което хората говорятъ, то още не е за Бога. Азъ бихъ желалъ да чуя нѣкой да говори за Бога, но да говори съ любовъ и да бѣде образецъ на Любовта. Светотатство е да се говори за Бога безъ Любовъ! Щомъ отидешъ при единъ човѣкъ, комуто искашъ да говоришъ за Бога, не му говори най-напредъ за Бога, за Любовта, но му покажи, въ какво седи тази любовъ. Започни съ най-малкитѣ нѣща. Изчисти кѣщата му. Гладенъ е, заведи го дома си и го нахрани съ най-скромното ядене. Сипи му малко бобъ. Не го завеждай въ най-хубавата гостилница да го нахранишъ. Това не е любовъ. Ти ще проявишъ любовта си въ най-малкото, и ако съзнанието на този човѣкъ е пробудено, като излѣзе навнѣнъ, той ще си въздѣхне свободно, ще подигне погледа си нагоръ и ще каже: има хора по свѣта, у които живѣе Божията Любовъ. Любовта не прави разлика. Кѣмъ всички сжщества, каквито и да сж, тя гледа съ еднакво око. А ние нѣкой пѣтъ гледаме отъ висотата на своето положение кѣмъ всички други хора и казваме: той не е като мене уменъ, той не е като мене тѣй културенъ. Ами ако рече Господъ да те погледне отъ висотата на своето положение, какъ ще се почувствуващъ? Той ще погледне на тебе тѣй, както ти поглеждашъ кѣмъ всички други души, въ които Богъ живѣе. Ако видишъ нѣкой заякъ съ счупенъ кракъ, ще му кажешъ: слушай, моятъ братъ не е знаелъ, като ти счупилъ крака, но азъ ще ти помогна. Ти си добро зайче, азъ познавамъ това по голѣмитѣ ти уши. Ще починешъ малко, азъ ще ти поправа крака. Ти нѣмашъ никаква злоба въ себе си, затова ще ти помогна. Голѣмитѣ ти уши показватъ щедростъ. Наистина, по нѣкой пѣтъ прѣгризващъ коритъ на дърветата, но то е отъ нѣмай-кѣждъ. Тѣй, че ако ти погледнешъ така снизходително кѣмъ това зайче, и Господъ ще погледне така кѣмъ тебе. Господъ ще каже както постѣпи ти съ това, малко зайче, така ще постѣпя и азъ съ тебе. Вие не можете да избѣгнете този великъ законъ. Както ти си постѣпилъ въ дадения

моментъ съ нѣкого, така ще постѣпятъ и съ тебе. Слѣдователно, ако ние искаме да бѣдемъ умни така трѣбва да постѣпваме. Кой отъ васъ не иска да бѣде уменъ? Кой отъ васъ не иска да бѣде благороденъ? Кой отъ васъ не иска да бѣде силенъ? Кой отъ васъ не иска да бѣде способенъ? Кой отъ васъ не иска да бѣде богатъ? Всичко това вие може да имате само при едно условие: когато вие имате моята любовъ, можете да разполагате съ това, съ което азъ разполагамъ; и когато ние любимъ Бога, и Той ни люби, можемъ да разполагаме съ всичко, съ каквото и Той разполага.

Сега, ние се срѣщаме, и казваме единъ за другъ: той е отъ друго вѣруу. Споредъ мене, има само едно вѣруу - вѣруу въ Любовта. Азъ бихъ казалъ така: вѣрвамъ въ едната истинска Любовь, която изтича отъ Духа; вѣрвамъ въ едната истинска Мѣдрость, въ която се проявява Духътъ; вѣрвамъ въ едната Истина, въ която се проявява Богъ. Туй е едно вѣруу. Щомъ вѣрвашъ въ всичко това, ти имашъ вече вѣруу. Може да си единъ търговецъ - нищо отъ това. Може да си единъ воененъ - нищо отъ това. Може да носишъ една шашка, но ако Богъ се проявява въ тази шашка, нищо отъ това. Тя ще бѣде едно благословение, ти ще защищавашъ слабитъ съ нея. Ако ти си учителъ, ако ти си свещеникъ, или каквото и да е, и тази любовъ се проявява въ тебе, всичката твоя работа, твоятъ езикъ ще бѣде на мѣстото си. Ние казваме: кога ще дойде Господъ, да влѣе въ насъ тази Любовь? Господъ се проявява всѣки день. Той хлопа на вратитъ на сърдцата ни, очаква да му отворимъ и казва: "Дѣца, иде вече този день!" Ученитъ казватъ: да, ще дойде този день, но по закона на еволюцията. Ние казваме: за нѣкой е дошълъ този день. Нали мнозина отъ васъ сте развѣж-дали бубитъ. Какво сте забѣлжали? Всички въ единъ день ли завиватъ пашкула си? Не, едни завиватъ пашкула си по-рано, а други - по-късно. За нѣкои буби деньтъ е дошълъ. Но, вие не чакайте да излъзете всички заедно! Ако ти чакашъ да излъзете всички заедно, вѣрмето ти ще мине. Въ този вѣтрѣшенъ стремежъ, именно, трѣбва да проявимъ Божията Любовь.

Тази Любовъ ни най-малко не изисква да напуснемъ общественото си положение; тази любовъ ни най-малко не изисква да напуснемъ обществото, народа си, дома си, жената си, дъцата си, тя изисква да осмислимъ живота си. Ако ти си жененъ, тя изисква отъ тебе, да покажешъ на жена си, въ какво именно седи Божи-ята Любовъ. Тя изисква да покажешъ на приятеля си добрата и страна да изявишъ прѣдъ него тази Божия Любовъ. Запримъръ, ние често правимъ жертви, но въ тия наши жертви още не седи Божията Любовъ. Азъ мога да дамъ на приятеля си половината си имане, но въ това още не седи Божията Любовъ. Всичко, което правимъ сега, това е едно прѣдисловие. Има велики нѣща въ Божията Любовъ и когато ги правишъ, ти ще ги изнесешъ само прѣдъ себе си и ще считаешъ, че това е едно благословение. Ако вие можете да покажете най-малката любовъ, първиятъ признакъ, по който ще познаете, че имате Божието благосло-вение, е въ това, че ще ви се открие нѣщо велико. Ако човѣкъ би могълъ да изрази най-малката Божествена Любовъ, моментал-но прѣдъ неговия взоръ, като че ли ще се дигне една завѣса и ще види възвишени сѣщества, които живѣятъ въ Любовта. Те ще му се усмихнатъ и ще кажатъ: “Да, върви по пѣтя! Този е пѣтътъ, по който и ние вървимъ.” И слѣдъ това тази завѣса моментално пакъ ще падне. Той ще си помисли дали това е вѣрно, или не; дали това е халюцинация, или не. Хората казватъ: а, това е халюцинация! Че кое не е халюцинация? Утрѣ твоята къща може да изгори - това е една халюцинация; паритъ си може да изгубишъ - това е една халюцинация. Не, има една реалностъ. Ако тази завѣса всѣки день се вдига, и ти виждашъ всичко онова, което дава животъ, всичко онова, което осмисля нѣщата, ти ще се обезсърчишъ ли? Тази завѣса пакъ ще падне прѣдъ твоитѣ очи, но вие нѣма да имате никаква тѣга, никаква скѣрбъ. Не че нѣма да имате никаква тѣга, но вие съ радостъ ще носитѣ вашитѣ страдания. И като дойдете чрѣзъ това учение до тази любовъ вие ще имате едно качество, и то е слѣдното: всѣки, които може да прояви Божията Любовъ, той ще може да носи цѣлата

земя на гърба си. Ще кажете сега: а, ще може да носи земята на гърба си! Да ще може. Щомъ такъвъ човѣкъ може да носи земята на гърба си, той е герой, и никой не може да му прави пакости. Какъ смѣ нѣкой да ми пакости, когато нося цѣлата земя на гърба си? Малко да се поразтърся, ще видите и ще патите. Ще кажа: не ме бутайте, защото азъ нося цѣлата земя на гърба си и тичамъ по нейната орбита! Не ме бутай, защото азъ нося цѣлата земя, отъ менъ зависи вашето щастие. Кой си ти, който носишъ земята? Какво искашъ да кажешъ съ това? - Искамъ да кажа, че ако любите Бога, земята нѣма да се тресе; ако не любите Бога, земята ще се тресе. Онзи, който люби Бога, ще може да носи земята на гърба си. Единъ фигуративенъ изразъ ви казвамъ. Ще кажете: ама че много е казано! Въ Писанието е казано, че Господъ държалъ всичките свѣтове въ шепата си, а азъ казвамъ, че нося земята на гърба си. Господъ държи земята въ ржката си, а азъ - на гърба си. Да държишъ на ржката си всичките свѣтове и земята заедно, за това се изисква голѣма сила! Слѣдователно, за да бъдете силни хора, ще ви кажа, какъвъ опитъ трѣбва да направите. За да се кали единъ християнинъ, за да се кали единъ вѣрующъ, трѣбва да направятъ единъ опитъ. Опитвали ли сте се нѣкой пѣтъ мислено, да видите, дали можете да носите на гърба си по три, четири, петъ до десетъ тона тежестъ? Човѣшката сила може да се развие. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, отъ който ще видите, че е възможно това. Единъ хилавъ неврастеникъ, американски студентъ, билъ на едно прѣдставление, въ което единъ отъ американските ужилисти, който билъ много силенъ му ударилъ една плѣсница, и той се търкулилъ три пѣти на земята. Този американецъ билъ много уменъ и си казалъ въ себе си: ще ти докажа, че не съмъ толкова слабъ. Започналъ този студентъ да изучава живота на ужилиста, да разбере, какъ е придобилъ тази сила, и като разбралъ, заелъ се всѣки день да прави редъ упражнениа. Въ продължение на 10 години той добилъ такава сила, че могълъ съ двѣтъ си ржци да дига единъ конь съ двѣ малки кончета. Единъ день той отива при този ужилистъ и му казва: ти

знаеш ли кой съм? - Не зная. Тогава той го подига съ едната си ръка въ въздуха и му казва: ето кой съм! Кой си, наистина? - Азъ съм този, на когото прѣди 10 години ти удари една плъсница и ме търкули три пѣти на земята. - Ще ме извинишъ, азъ не те познавахъ. Както виждате, човѣкъ, може да развие въ себе си сила. Така може да развие въ себе си и тази мощна сила на Любовта. А ние безъ да сме развили въ себе си тази сила на Любовта, казваме: не можемъ. Можемъ да я развиемъ! Ако този хилавъ студентъ може въ продължение на 10 години да развие въ себе си такава сила, че да може съ двѣтъ си ръцѣ да дигне единъ конь и двѣ малки кончета, значи всѣки отъ васъ може да развие въ себе си тази сила на Любовта. Вие казвате: какво нѣщо е Любовта? Любовта е сила, съ която можете да носите на гърба си цѣлата земя. Тогава ще казвате: Господи, всичкитъ страдания, които ми дойдатъ, ще мога да ги нося.

И тъй, стихътъ: “Всичко мога да направя чрѣзъ Господа Исуса Христа” - има вече смисълъ. Всичко можемъ да направимъ. Чрѣзъ кого? - Чрѣзъ Любовта Божия. Богъ иска вътрѣшно да ни се изяви.

И Христосъ казва: “Тази е моята заповѣдь: да имате любовъ помежду си, и този висшиятъ Божественъ свѣтъ да знае, че сте мои ученици”. На всѣки единъ отъ васъ прѣдстои едно велико вътрѣшно учение: да промѣни своя животъ и вътрѣшно, и външно - да прѣобрази напълно себе си. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва всѣки день да се огледва въ огледалото и да види, дали лицето му се е измѣнило. Не само лицето му трѣбва да се измѣни, но и умътъ, и сърдцето му. Не казвамъ така да се измѣнитъ, че да се забравитъ, но всѣки день да усѣщате, че нѣщо благородно, възвишено се влива въ вашата душа, нѣщо ново се заражда вътрѣ въ васъ, и вие растете отъ сила въ сила, отъ любовъ въ любовъ, отъ знание въ знание, отъ свобода въ свобода. Това е великото, къмъ което онѣзи, които любятъ Бога, трѣбва да се стремятъ. Тогава, всичкитъ ви занятия въ живота, каквито и да сѣ, ще се осмислятъ.

И тъй, като имате любовъ помежду си, вие ще дойдете до онзи първиченъ животъ, който ще ви освободи по единъ разуменъ начинъ отъ сегашнитъ ограничения на живота.

Слѣдователно, прѣдъ васъ седи една вжтрѣшна велика наука: Люби учи, Свободенъ бжди!

*Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ, на 4 януарий,
1925 г. въ гр. София.*

ТЪСНИЯТЪ ПЯТЪ.

“Понеже тѣсни сѣ вратата, и стѣсненъ е пѣтътъ, който води въ животъ, и малцина сѣ които ги намѣрватъ¹”.

Въ свѣта всичко се свежда къмъ живота. Животътъ е основа на онова велико проявление на битието. Въ живота ние провѣрjаваме всичкитъ истини. Какво е битието извънъ живота, това е непознато за човѣка. Разбира се, ние не говоримъ за обикновения, за ограничения животъ, който има обекти. Всѣки животъ, който има извѣстни обекти, е ограниченъ. Слѣдо-вателно, индивидътъ, или човѣкътъ, или душата, които иматъ извѣстенъ обектъ, не могатъ да разбератъ пълнотата на онзи животъ, за който азъ говоря. Щомъ имате обектъ, въ каквто и да е смисълъ, той ви ограничава. Обектътъ е стремежъ къмъ нѣщо материално. Вие се раждате на земята, посвещавате цѣлия си животъ само за да направите една кѣща. Кѣщата, въ този случай, е единъ обектъ. Направите си една кѣща съ 3-4 стаи и се считате радостни и щастливи, че сте сполучили да реализирате това си желание. Не се мине много врѣме, обаче, и вие заминавате отъ свѣта. Другъ нѣкой пъкъ се ражда съ силно желание да свърши гимназия, университетъ и слѣдъ това да заеме високо обществено положение. Това е пакъ обектъ, мате-риаленъ стремежъ въ неговия животъ. Постигнете и това - свършите университета, заемете високо обществено положение и слѣдъ това заминавате отъ този свѣтъ. Тамъ, дѣто сѣществувa обектъ, каквто и да е, въ каквото направление и да е, той спѣва човѣка въ разбирането на онази велика Истина, която носи свобода за неговата душа. Или, съ други думи казано, това ще донесе свобода въ живота му, а не за неговата душа, защото за васъ душата е нѣщо непознато; споръ има още за нейното сѣществуване. А върху живота нѣма споръ: и простиятъ, и учениятъ,

¹ Матей 7:14

еднакво го разбиратъ. Ученията може да философствува върху живота, простият може да говори за живота, но и единият, и другият, когато си счупят крака, еднакво чувствуват болката; и единият, и другият, еднакво чувствуват радостта; и единият, и другият, щом седнат на трапезата, еднакво чувствуват благата на храната. Някой може да философствува, да говори че животът се изразява въ това, въ онова, но я ми кажете, щом се изключи яденето, пиенето, обличането, заемаването на разни служби, дишането, гледането, въ какво седи вашият идеален живот? - Извън тия форми животът ви не може да се изрази. Не е достатъчно да казвате, че има идеален жи-вотъ, но въ какво се изразява този животъ, въ какво се изразява тази идея? Някой пътъ религиозните хора мислят, че знаят всичко. Какво нещо сж религиозните хора? - Тъ сж хора, които сж свършили училище, безъ да сж учени. Тъ казватъ: като вдъхне веднъж Господъ въ ноздритъ на човъка, откровението ще дойде. Какво нещо е откровението? - Е, тъй, напълва се човъкъ изведнъж, като нъкое шише. Шише ли е човъкъ? Не, това сж думи, това сж фрази, празни приказки, които нмат никакъв смисъл. Когато човъкъ говори разумно, той тръбва да разбира, какво означава думата “напълване”. Такова напълване и въ природата не сжествува. Какъ ще се пълни природата? - Цълата природа е пълна. Някой казва: азъ съмъ пъленъ. Съ какво? - Съ радостъ съмъ пъленъ. Но, погледнешъ го, не се мине много време, и радостта му я нма вече. Казва: празенъ съмъ. Другъ пътъ казва: пъленъ съмъ съ скърбъ. И пакъ го поглед-нешъ, не се мине дълго време, и скърбта я нма вече въ него - изпразнилъ се. Питамъ: радостта може ли да влиза и да излиза? Скърбта може ли да влиза и да излиза? - Не, скърбта нито влиза, нито излиза; и радостта сжщо - нито влиза, нито излиза. Обаче, за да си изяснимъ добръ нщата, ние си ги прѣдста-вяме въ образци, като че радостта и скърбта влизатъ и излизатъ.

Това сж редъ обяснения, които не изразяватъ самия животъ. Върху свѣта вие имате извѣстно познание, но за да се разбере, какво

нъщо е животътъ самъ по себе си, за да се види, какви трѣбва да бѣдатъ отношенията, изисква се повече свѣтлина. Има нъщо, което спѣва хората въ живота и тогава животътъ имъ е изложенъ на известна опасностъ. Прѣдста-вете си, че вие пѣтувате вечерно врѣме, въ тъмнина прѣзъ едно планинско мѣсто. Вашиятъ животъ е изложенъ на опасностъ, и 99% има шансъ да изгубите живота си, ако не сте внимателни. Значи, въ случая тъмнината е, която ви ограничава, и може да ви попрѣчи да постигнете вашитъ проекти на земята. Идва-нето на свѣтлината, обаче, ще улесни пѣтуването ви. Планин-ското мѣсто за васъ не е обектъ. Макаръ че хората обичатъ планинитъ, но те не могатъ да живѣятъ по планинитъ; макаръ че вие говоритъ за високитъ чуки, за Хималайскитъ върхове, но никой отъ васъ не би желалъ да прѣкара цѣлия си животъ тамъ; макаръ че хората говорятъ за низкитъ мѣста, но малцина обичатъ да живѣятъ въ долинитъ. Най-хубавитъ нѣща ставатъ по тия мѣста, които хората не обичатъ. Защо? Защото природата е разхвърлила богатата си навсѣкѣдъ еднакво. Хубо-ститъ на върховетъ, красивитъ гледки на високитъ мѣста, при-родата е лишила отъ плодове; а липсата на красота въ доли-нитъ, природата е допълнила съ богатата на плодетъ.

Христосъ казва: “Тѣсенъ е пѣтътъ”! А ние знаемъ отъ живота, че по широкия пѣтъ се пѣтува лесно. Широкиятъ пѣтъ може да бѣде и нагорѣ и надолу, затова ако вземемъ Христо-витъ думи въ букваленъ смисълъ, ще дойдемъ до едно противорѣ-чие. Ще се запитаме: нима широкиятъ пѣтъ нагорѣ не е прѣкрасенъ? Кѣмъ каква погибель може да ни води този широкъ пѣтъ? Но казва Христосъ: “Тѣсенъ е пѣтътъ на живота!” Това е така когато се говори за широкитъ пѣтища, разбира се по отношение на физическия свѣтъ. Въ физическия свѣтъ пѣтища-та сѣ широки, а въ духовния свѣтъ пѣтищата сѣ чрѣзмѣрно тѣсни. Тамъ, едва ли може единъ човѣкъ да мине самъ. За да може единъ човѣкъ да мине прѣзъ тѣсния пѣтъ, трѣбва да бѣде толкова дребенъ, толкова малъкъ, колкото е дребна и малка една слънчева

прашинка едва тя може да мине прѣзь малката врата на духовния пѣтъ. Всичкиѣ адепти, всички велики Учи-тели сѣ минали прѣзь този тѣсенъ пѣтъ. Казва Христосъ: “Малцина сѣ, които ги намѣрватъ”. Хора, у които съзнанието е пробудено, тѣ сѣ взели този пѣтъ, тѣ сѣ го намѣрили. Понеже съврѣменнитѣ хора не обичатъ мѣчнотиитѣ, тѣ мислятъ, че въ тия мѣчнотии, въ спѣнкитѣ на живота, въ страданията, се крие нещастieto за тѣхъ. Това сѣ само думи, отношения и илюзии, въ които хората се заблуждаватъ. Мѣчнотиитѣ, които иматъ хората въ сегашния свѣтъ, сѣ имъ предадени по наслѣдство, по закона на внушението. Много пѣти хората се страхуватъ отъ това, отъ което нѣма никаква опасностъ, а не се страхуватъ отъ това, отъ което трѣбва да се страху-ватъ. Това е само по отношение на тѣхното разбиране. Запри-мѣрь, никой отъ васъ не би се уплашилъ, ако му подадатъ една чашка винце. Даже вие ще считате за привилегия това като отидете нѣкъдѣ да ви почерпятъ съ петгодишно винце. Вие ще благодарите, че сѣ ви направили голѣма честъ, като сѣ ви почерпили съ такова винце. При това, такава една чашка винце е една уловка въ живота ви: отъ него може да се разсипе и здравето ви, а може да изгубите и смисѣла въ живота си. Отъ това винце всичко се прахосва, изгубва, изпарява като парата. Обаче, ако пуснатъ една малка мишка на масата ви, изведнѣжъ ще скочите. Какво страшно има? Всички ще скочатъ да гонятъ мишката. Въ какво е виновна мишката? На мишката припис-ватъ много лоши качества. Ако мишката нѣкой пѣтъ прави пакости, тя не ги прави умишлено, но понеже горнитѣ и жѣби растатъ много, та за да ги скѣси, за да се смалятъ, трѣбва да ги тѣрка постоянно въ нѣкои тѣврди прѣдмети. Така обясня-ватъ това нѣщо ученитѣ хора. Затова наричатъ мишкитѣ, зайцитѣ “гризачи”. Мишката казва: “Азъ гриза по необходи-мостъ, а не отъ любовъ къмъ това изкуство”.

“Тѣсенъ е пѣтътъ” - казва Христосъ.

И дѣйствително, хубавитѣ нѣща въ живота се придоби-ватъ мѣчно. Ония скѣпоцѣнни камъни въ земята не се доби- ватъ лесно.

Тъ се намиратъ на голѣма дълбочина въ земята и трѣбва специално да се изкопаватъ. Има рудници, дѣто множе-ство рудокопачи по цѣль день копаятъ земята, изкарватъ тия камъни отъ тамъ, и слѣдъ като ги шлифовать, продаватъ ги на голѣма цѣна. Слѣдователно, всѣка хубава мисль, всѣко хубаво чувство, което човѣкъ може да придобие, това сѣ скѣпоцѣн-ности, заровени нѣкъдѣ дълбоко. Нѣкой казва: азъ мисля. Да, има обикновени мисли, като обикновенитѣ камъчета, които всѣки подритва. Тѣ сѣ общото, обикновеното мислене. Има и необикновено мислене, необикновени мисли, които сѣ подобни на скѣпоцѣнни камъни, изваждани отъ земята. Тѣй че тия необикновени мисли сѣ скѣпоцѣннитѣ, хубавитѣ камъни, заровени въ земята. Кой вижда тия хубави чувства, тия хубави мисли, тѣй дълбоко скрити въ човѣка? - Има прозорливи хора, които виждатъ. Тѣ сѣ като нѣкой опитенъ бижутеръ. Веднага различаватъ цѣнното отъ нецѣнното и ги раздѣлятъ. Такъвъ човѣкъ срещне нѣкого и казва: този е обикновенъ човѣкъ, отъ обикновенитѣ камъни. Срещне другъ нѣкой, казва: въ този човѣкъ се крие една отлична, скѣпоцѣнна душа. Скѣпоцѣненъ камъкъ е той! - Започва да го образува. И самиятъ човѣкъ, като съзнае това, започва съзнателно да работи върху себе си. Съврѣменнитѣ хора, обаче, глѣдатъ само на външната страна на нѣщата. Тѣ цѣнятъ човѣка по това, дали той е богатъ, ученъ или силенъ. Дали е богатъ! - Богатството е едно условие за човѣка. Дали е ученъ! - Учението, това е една сила у човѣка. Дали той е богатъ, това значи, дали има условия у него. Дали той е ученъ, това значи, дали той е силенъ. Слѣдователно, въ всички тия нѣща - богатство, учение, сила - ние включваме извъ-стенъ вътрѣшенъ интересъ, който ни води къмъ живота. Къмъ кой животъ? - Къмъ истинския животъ. Какъ се намира този животъ?

Христосъ казва: “Тѣсенъ е пѣтьтъ къмъ живота!” То значи: само въ тесния пѣтъ, само въ мъчнотиитѣ се намира истинския животъ. Онзи човѣкъ, който иска да добие истински смисль на живота само той ще намѣри тѣския пѣтъ. Защо трѣбва да се добие животътъ?

Защото, ако не добиете живота, никога няма да бъдете запознати съ проявител на Любовта. Съвременните хора мислят, че имат Любов. Не, мога да ви докажа и математически, и геометрически, че туй, което хора-та наричат любов, не е никаква любов! Това е илюзия на обектите, не е същинската любов. Жена обича мъжа си, умира заради него. Защо го обича? - Тя не обича мъжа си, обича дъщеря си. Но и въ любовта към дъщеря си, тя пакъ има единъ обектъ: на стари години да я гледатъ. Гдѣ е онази майка, която познава душата на своето дѣте? Понятието “майка” опредѣлямъ така: майка е само тази жена, която може да вложи една Божествена идея въ душата на своята дъщеря. Майка, която не може да вложи, Божествена идея въ своята дъщеря, не е майка; и баща който не може да вложи една Божествена идея въ своя синъ, не е баща. И всички майки, чиито дъщери не ходятъ по тѣхните пѣтища, нѣматъ дъщери; и всички бащи, чиито синове не ходятъ по тѣхните пѣтища, нѣматъ синове; и всички ученици, които не ходятъ по пѣтя на своя Учителъ, не сѣ ученици - нищо повече! Всички вие имате по единъ обектъ въ живота си: или кѣщата, или паритѣ, или службата, или дѣщата, или това - онова. Не, не, за да се прояви любовта, вие не трѣбва да имате абсолютно никакъвъ обектъ! Да имате обектъ, то значи да концентрирате слънчевата свѣтлина въ единъ крайно малкъ фокусъ, и тамъ да разтопявате мѣнотопимитѣ и неразтопимитѣ елементи. Питамъ: на този фокусъ плодоветѣ могатъ ли да зрѣятъ? Ако всички прѣдмети, ако всички хора, ако всички живи същества минаваха прѣзъ такива силни фокуси, щѣха ли да съществуватъ, можеха ли да живѣятъ? - Всичко, което мине отъ тамъ, ще се стопи. Въ природата не съществуватъ никак-ви обекти. Тя нѣма фокуси, тя разлива свѣтлината.

Сега, нѣкои отъ васъ, като се молятъ, казватъ: Господи, Ти не знаешъ ли, че азъ страдамъ? Че какво отъ това? Значи Господъ да те има прѣдъ видъ; да бъдешъ обектъ заради Него. Че и онази кокошка, тамъ въ курника, като я колятъ и тя кряка. Каква разлика има между

нея и тебе? - Ама азъ съмъ човѣкъ! Пъкъ кокошката казва: азъ съмъ кокошка! И мене Господъ създаде, и тебе Господъ създаде - Ама азъ съмъ създаденъ по образъ и подобие Божие! Още по лошо за тебе. Ти, който си създаденъ по Бога, не трѣбва да имашъ обектъ, а само една велика идея трѣбва да имашъ въ ума си. Богъ трѣбва да ти бжде идеята. Никакъвъ обектъ! Ние говоримъ идейно. Кой е онзи, който е станалъ щастливъ отъ своитѣ кѣщи? Желанието да имате кѣщи е самонасочване на вашитѣ енергии въ извѣстно направление. Нима мислите, че онзи художникъ като рисува нѣкоя картина ще стане по-красивъ? Не, той се упражнява само, рисува своитѣ проекции. Той рисува една, втора, трета и повече картини, но ако този художникъ се свърже съ една отъ тия свои картини и прѣстане да рисува други картини, неговото изкуство изчезва. А тъй, той рисува една картина - захвърля я; послѣ рисува втора, трета и все ги захвърля. Защо? Защото идейното, великото не може да се тури на никакво платно. И когато ми кажатъ че нѣкой художникъ е нарисувалъ нѣщо велико, казвамъ: не, това е цапало. Ако го погледнешъ, ще видишъ, че действително е така. Нѣкой музикантъ като свири, казватъ: а тази музика е нѣщо Божествено! Какво ти Божествено! Виждали ли сте Божественото, чували ли сте го? Ами че вие не можете да се възхищавате отъ една жива картина, пъкъ се възхищавате отъ нѣкоя рисунка! Че хората на земята сѣ по-красиви отъ картинитѣ, рисувани отъ най-великия художникъ. Човѣкъ е една жива картина. Като наблюдавамъ лицето ви, виждамъ, че то играе, има едно постоянно движение отвънъ навѣтрѣ. Вие още не сте живи, не можете да се владѣете още. Има сили, които отвънъ ви дѣйствуватъ, тъй че вие се движите не по ваша воля. Напримѣръ, нѣкой пѣтъ подскачате. Защо? Защото има нѣщо което ви е ухапало. Послѣ се гърчите, свивате. Защо? - Стиска ви нѣщо, боли ви коремъ, храносмилането ви не е правилно. Рѣцѣтъ ти се свиватъ неврастникъ си. Какъ е станалъ този човѣкъ неврастеникъ, отъ какво се разслабили нервитѣ му? - По простата причина, че той си създаде толкова много обекти, които сѣ

запушили неговата нервна система. Много обекти има той въ ума си и въ сърдцето си. И Христосъ когато училъ хората да се отрекатъ отъ себе си, ето какво подразбиралъ Той. Отричане отъ всички обекти, които спж-ватъ твоя животъ! Ти люби дъщеря си, но тя да не ти стане обектъ, отъ който да очаквашъ нщо. Единъ турски генералъ разправя слдния анекдотъ: той билъ въ Албания, пръзъ врме на херцеговинското възстание, иде при него единъ старъ човкъ, на около 70 години, плаче оплаква се на генерала. Защо плачешъ? Баша ми ме би. Генералътъ отива да види бащата. Вижда - човкъ побълълъ, старъ, около сто годишенъ, но работи човкътъ въ една работилница, коли прави заедно съ баща си, който пъкъ билъ на 120 години. Генералътъ пита: защо го биешъ? - Не работи! Въ този случай синътъ уповава на бащата, него има за обектъ. Другадъ, бащата уповава на сина; той пъкъ на своя синъ и т. н. Въ какво могатъ тъ да си помогнатъ? Въ този случай тълото е единъ обектъ. Тълото не може да бжде обектъ! Не уповавайте на това което се измня. Слдователно, за да бжде една идея чиста, свята и неопетнена въ ума ви, трбва да бжде свободна отъ всички ония груби, материални форми - обекти.

Азъ говоря за онзи отъ васъ, които иматъ туй схващане за чистата и свята Любовь на вечната свтълина. Казватъ нкой: не трбва ли да се обичаме? Трбва , но какъ? - Безъ мате-риални обекти. Свтълината, която обичамъ, мога ли да я похва-на, мога ли да я помилвамъ? Значи, могатъ да се обичатъ нща и безъ да се похващатъ. Когато у васъ се събуди едно нжно чувство, едно нжно трептение, можете ли да го хванете и погалите съ ръцътъ си? - Не можете, но при това то е реално и сщественно за съзнанието ви. Въпреки всичко, по нкой пътъ вие разваляте хубавитъ нща и васъ. Запримър, обичашъ една душа много нжно, но по едно врме въ ума ти се яви единъ обектъ, ти поставишъ вече единъ обектъ въ своята любовь и прострешъ своитъ пипала върху нея. Какво става тогава? - Веднага загасишъ тази лампичка на Любовьта.

Невидимият свѣтъ е много взискателенъ въ туй отношение. Щомъ види, че ти обичашъ единъ обектъ, завърти крана, загаси свѣтлината, и ти останешъ при Любовта, въ която нѣма Свѣтлина. И онзи, когото си прѣгърналъ и цѣлуналъ е недоволенъ вече отъ тебе. Защо? Той казва: ти трѣбва да ме обичашъ като Свѣтлината, а това, което направи, е светотатство съ Любовта. Любовъ-та не прави душитъ обекти, а ги оставя свободни. Любовта на обектите азъ виждамъ въ всички общества, и въ кръчмитъ - навсѣкждъ въ свѣта. Отива нѣкой богаташъ въ кръчмата съ пълна кесия. Кръчмарьтъ го посрѣща: добръ дошълъ! Вземи му шапката, закачва му дрехата, поднася му това - онова, казва му: като тебе човѣкъ нѣма! Менъ ми е много приятно, това е привилегия, това е честь за мене да посѣтите кръчмата ми. Обаче, слѣдъ като богаташътъ изпие всичко и нѣма нито петъ пари въ джоба си, кръчмарьтъ му дава единъ ритникъ - и хайде навънъ изъ кръчмата! Казва му: азъ не искамъ бѣдни хора. Пи-тамъ: каква бѣше любовта на кръчмаря? - Любовъ съ обекти. Вие какво ще кажете за вашата любовъ? Отъ духовно гледище каква е вашата любовъ? Гдѣ е вашата любовъ? Нали все за любовъ приказвате? Ако поставимъ на критика живота ви, гдѣ сѣ вашитъ послѣдователни постѣпки въ Любовта? Въ лю-бовта си, всѣки отъ васъ не постѣпва ли като кръчмаря? Синътъ не е ли изгонилъ майка си и баща си? Има хора на любовта днесъ, които за една служба сѣ готови да се отрекатъ отъ една свещена идея, отъ Царството Божие, отъ всичко. Отъ всичко се отричатъ, за да запазятъ своето положение. Питамъ: слѣдъ като падне правителството, този депутатъ, който се отрече отъ всичко свято въ себе си, какво е спечелилъ?

Христосъ казва: “Тъсенъ е пѣтътъ, и широкъ е пѣтътъ”!

Съвръменнитъ хора се плашатъ да си кажатъ Истина-та. И колкото по-малко говорите за Любовта, толкова повече Любовъ ще имате. И колкото по-малко питате хората за Любовта, толкова повече Любовъ ще имате. Питашъ ли мно-го, казвашъ ли, че любишъ, ти губишъ. Ще бѣде смѣшно, като излеза вечерно врѣме съ свѣщъта

си, да ви светя, да ме питате: свѣтишъ ли ми? Казвамъ: слѣпъ ли си? Въ Варненско, единъ българинъ каралъ съ колата си слама да я продава. Минава другъ селянинъ и го пита: какво карашъ? - Дърва! Ами че азъ слѣпъ ли съмъ, нали виждамъ сламата? - Е, като виждашъ сламата, защо ме питашъ? Всички ние се занимаваме съ въпроси, които сж разрешени. Ти виждашъ сламата и питашъ, какво карашъ въ колата. Ти виждашъ, че хората не се любятъ, но питашъ: обичатъ ли се хората? Хората, които се обичатъ иматъ нщо чудно, нщо особено написано на лицето си. Азъ не говоря за това лице. Това лице за мене е маска. Друго лице има човѣкъ - свещено лице. И на този свещенъ образъ има написано нщо отъ свещената книга Исаваръ. И на свещенитъ очи на човѣка има написано нщо особено. Тѣхниятъ погледъ е свещенъ. Такъвъ човѣкъ, който има Любовта, ако те срѣщне на пътя, ти ще усѣтишъ нщо подобно, както когато дойдатъ сутриннитъ слнчєви лжчи и те помилватъ. То ще бжде нщо възвишено! Ако ти си ималъ най-лошитъ пориви и желания, всичко туй изчезва прѣдъ този погледъ. Има такива жени, въ които живѣе тази възвишена Любовь, и тѣ, като срещнатъ мъжъ страс-тенъ, съ най-низкитъ пориви, само като го погледнатъ всичко туй пада, стопяватъ се прѣдъ тѣхниятъ погледъ, и въ него се събуждатъ онѣзи Божествени чувства, които сж били скрити нкъждъ дълбоко въ душата му. Отъ този моментъ, този мъжъ казва: отъ сега нататкъ, истински мъжъ ще бжда! Азъ ще измѣня живота си. Азъ видѣхъ една жена и зная вече, какво значи Любовь! Тази жена си отминава, не му казва нищо, но той се връща дома си прѣроденъ: срѣцнахъ нщо! Е, какво срѣщна - Една жена, която ми направи такова силно впечатление, че никога нма да излѣзе отъ ума ми! Каза ли ти нщо? - Нищо не ми каза, но не излиза отъ ума ми. Тази жена не е мислила за него. Тя е била само единъ проводникъ, прѣзъ нея е минала Свѣтлина-та на Любовта. Тя е била фокусъ, въ който трѣбвало да изгорятъ страститъ на този мъжъ. Всѣка една развратна жена, всѣки единъ развратенъ мъжъ, това сж други фокуси, това сж хора на

обекти. Жената иска да привлече единъ мъжъ на страната си, и мъжътъ иска да привлече една жена на страната си. Приятели, партии, общества, всички искатъ да привлечатъ хората на страната си, да ги направятъ обекти на своето учение. Това не е Божествено учение! Всъки човѣкъ трѣбва да се остави да се развива естествено, тъй както е неговата при-рода. Всѣка ябълка трѣбва да се остави да се развива естестве-но. Всъки изворъ трѣбва да се остави самъ да тече. Почнемъ ли да се занимаваме съ него, той се разваля. Често хората каз-ватъ: да направимъ този изворъ по-хубавъ. Турятъ мраморни плочи, ограждатъ го, но изворътъ изгубва своята цѣлебностъ. Порано изворътъ нѣмаше този хубавъ видъ, но имаше сила въ себе си. А сега, виждашъ нѣкого - облѣченъ е хубаво, бомбе носи, копринена вратовръзка, заема високо положение, пръвъ мини-стъръ е, но изгубва нѣщо. Какво? - Най свещеното - Любовта! Той е недоволенъ отъ себе си. Питамъ: такъвъ човѣкъ, който е недоволенъ, ходилъ ли е по тѣсния пѣтъ? - Не, той е ходилъ по широкия пѣтъ.

Христосъ обръщаль вниманието на своитѣ слушатели за този тѣсенъ пѣтъ. Азъ нѣма да казвамъ Христосъ, но ще го нарека "проповѣдникътъ на Израила, проповѣдникътъ на Любовта", а пѣкъ че тогавашнитѣ християни, както и съврѣ-меннитѣ християни Го наричатъ още Учителъ, азъ не зная, до колко съврѣменниятъ свѣтъ може да нарече Учителъ този, на когото учението не е изпълнено. Азъ не признавамъ, че съврѣмен-ниятъ християнски свѣтъ сж ученици на Христа. И въ туй отношение, Христосъ не е тѣхенъ Учителъ. Защото, ако тѣ сж ученици, азъ зная, че ученицитѣ трѣбва да живѣятъ съобраз-но учението на Учителя си. Второ положение: ако ученицитѣ не ходятъ въ пѣтя на своя Учителъ, какъвъ Учителъ е той? Слава на майката е нейната дъщеря, но ако дъщерята не може да ходи въ пѣтя на майка си, майката ще страда, ще изкупва грѣховеѣ, ще я заковаватъ на кръста. Днесъ Христосъ още страда на кръста. Не мислете, че Той е свободенъ. И днесъ, въ невидимия свѣтъ другитѣ Учители правятъ упрѣци на Христа, казватъ му: виждашъ ли твоитѣ

ученици тамъ долу на земята? На апостолъ Павла, на апостолъ Петра сжщото имъ казватъ. Единъ день и на васъ ще кажатъ: ето вашитъ ученици долу, вижте ги! Вие мислите, че сте свободни, и че като умрете, Христосъ ще ви посрещне горъ, ще ви пригърне и ще ви цълуне. Не, никакво цълуване и пригръщане! Ако вие изпълните волята Божия, като отидете въ другия свѣтъ, ще ви обземе една такава Свѣтлина, ще бждете толкова весели и радостни, като че имате цѣлия свѣтъ. Накждѣто погледнете, навсѣкждѣ ще виждате само Свѣтлина - никакъвъ другъ обектъ! Една нео-бятна Свѣтлина ще виждате, навсѣкждѣ само Свѣтлина! И себе си нѣма да виждате, нито пъкъ други хора ще виждате, а само Свѣтлина, необятна Свѣтлина! Ще кажете: ами друго нѣщо нѣма ли да има? - Не, тогава хлѣбецъ нѣма да има, винце нѣма да има, но вие ще бждете радостни въ себе си. Може да кажете: ама да дойде поне една жена при насъ. Не, като дойде една жена при васъ, тя ще развали Царството Божие. Ако дойде едно дѣте при васъ, и то ще развали Царството Божие. Ще кажете: какъ може да развалятъ Царството Божие? - Ако дойдатъ при васъ, една жена и едно дѣте въ този смисълъ, както вие ги разбирате, тогава тѣ ще развалятъ Царството Божие.

За сега, обектъ на хората е земниятъ животъ. Азъ не говоря за земята, азъ говоря за идейния животъ, който се разли-чава коренно отъ земния животъ, защото човѣшката любовъ е любовъ на обектитъ. Тѣй е, ако живѣешъ по човѣшки, трѣбва да имашъ обектъ, но ако искашъ да живѣешъ по Божествено, ще живѣешъ безъ обектъ! Кое е Божественото, и кое е човѣшко? Ако ти си въ любовта съ обектъ, ще ми кажешъ тѣй: азъ ще те обичамъ като човѣкъ и ще тѣ пригърна и цълуна, като човѣкъ. Но нѣма да ми казвашъ: душата ми те обича, затова, заради Господа, чакай да те пригърна. Не, това сж празни работи, празни приказки. У Господа нѣма обекти! Тогава азъ ще ти кажа тѣй: слушай, азъ имамъ 100,000 лв. дългъ, щомъ искашъ да ме цълунешъ, ще ми платишъ дълговетъ. Тогава ние ще се намѣримъ въ положението на онази американка, при която въ една тъмна нощъ се

приближава единъ негъръ - пригръща я и я цѣлува. Тя си помислила че е нѣкой американецъ и се разговаряла сладко съ него, обаче, като стигнали до единъ фенеръ, тя вижда, че този господинъ билъ черенъ, негъръ и веднага извиква поли-цай. Дава го подъ съждъ, иска отъ него обезщетение за нанесена-та и обида. И всички ние, които се движимъ въ тъмнината на нощта на живота, мислимъ, че всичко онова, което вършимъ е красиво. Но единъ день ще дойдемъ при Свѣтлината. Та каз-вамъ: отъ гледището на Божественната Любовь, неджзитъ на човѣшката любовь могатъ да се изправятъ само тогава, като се внесе Свѣтлината на Божествената Любовь. Законъ е: безъ Бога любовь между хората не може да има! Самъ Хри-стосъ е казалъ: “Дѣто сж двама или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ”. Значи, дѣто е Любовьта, или дѣто е Богъ, тамъ съмъ и азъ - тамъ нѣма обектъ, тамъ Любовьта може да се прояви. Любовьта всѣкога подразбира жертва и разум-ность въ себе си. Тия двѣ нѣща сж необходими за Любовьта. Онзи, който има великата Божествена Любовь въ себе си, той е най-силниятъ и най-разумниятъ.

“Тъсенъ е”, казва Христосъ, “Пътътъ”! Е, тъсенъ е, разбира се. Да кажемъ, че сте учителъ нѣкъдъ. Ако вие обичате отъ сърдце вашитъ ученици и почнете да имъ прѣдавате тази Божествена Истина, мислите ли, че днесъ ще ви държатъ въ това училище? Мислите ли, че ако почнете като държавникъ да прилагате тази Любовь, ще ви държатъ на този постъ! Даже единъ Толстой, който бѣше такъвъ великанъ, гигантъ като писателъ съ своя художественъ стиль, щомъ се осмѣли да заяви великата идея за Любовьта, всички казаха, че неговата гениалность се потъмнила, че той вече е остарѣлъ и оглупѣлъ. Значи, споредъ схващанията на съврѣменнитъ хора, всички ония, които иматъ обекти въ живота си, сж умни хора, а всички ония, които нѣматъ обекти въ живота си, сж малко смахнати, оглупѣли, обезумѣли хора.

Днесъ всички питатъ: гдѣ е животътъ? Гдѣ е смисъ-лътъ на живота? - Животътъ е въ тесния пътъ; въ тесния пътъ е смисълътъ

му. Отъ тукъ изваждамъ единъ законъ: ние изгубваме живота си, понеже ходимъ въ широкия пѣтъ. И кол-кото повече хората остаряватъ, толкова повече изгубватъ смисъла на живота си. Докато сж млади, животътъ за тѣхъ има смисълъ - това погледне, онова погледне, радва се на всичко. Но като остарѣятъ, нищо вече не ги задоволява. Това се дължи все на тия външни обекти. И понеже човѣкъ не е запознатъ съ истинския животъ, той усѣща едно вътрѣшно стискане, едно кисване, едно прѣсищане отъ тия обекти. Сегашниятъ животъ трѣбва да се трансформира и човѣкъ трѣбва да прѣмине отъ едно състояние въ друго. Това е съзнателниятъ животъ; това е, къмъ което ние се стремимъ. Нѣма какво да говоримъ на свѣта, какво искаме. Туй трансформиране ние трѣбва да направимъ, за да опитае силата на нашия животъ. Защото всѣки единъ животъ се познава по силата, която съдържа въ себе си. За насъ е важно да видимъ, можемъ ли да използваме условията, при които живѣемъ. Единъ духовенъ човѣкъ, който така разбира живота, който живѣе безъ обекти, той нѣма да употребява вече ралото, той нѣма да си служи съ фабрики. При сегашната култура, фабрикийтъ, огньътъ, всичко това е необходимо, но ще дойде време, когато електричеството ще измѣсти този димъ, и атмосферата нѣма да бѣде пълна съ сажди, както е сега. По сжщата аналогия, всички вие, които днесъ ме слушате, и всички ония, изповѣдватъ Христовото учение, съ какво е пѣленъ вашиятъ умъ? - Умътъ ви е пѣленъ съ безполезни, безпрѣдметни нѣща, които нѣматъ никаква цѣна; умътъ ви е пѣленъ съ идеи и мисли, които носятъ зараза, и то такава зараза, че и бѣдещето поколѣние дори ще бѣде заразено. Туй поколѣние, което иде сега, ще бѣде още по-хилаво отъ сегашното, защото ония идеи, съ които тѣ сж заквасени, не носятъ животъ въ себе си.

Казва Христосъ: “Тѣсенъ е пѣтътъ!” Това е казано прѣди 2,000 години. Мислите ли, че днесъ този пѣтъ е станалъ по-широкъ? - Не, той и днесъ е тѣй тѣсенъ, както и тогава. Затуй именно трѣбва да се

избератъ ония условия, при които да намърите това, което ще осмисли живота ви.

Сега ще ви приведа една малка легенда отъ първите врѣмена на християнството. Анунцио, младъ, виденъ римски патриций, билъ уважаванъ и обичанъ отъ всички млади въ тога-вашното врѣме, особено отъ красивия полъ. Всички млади моми, които идвали при него, казвали: безъ тебе не можемъ да живѣемъ, ти си нашето спасение, само ти можешъ да ни избавишъ. Той имъ казвалъ: много добръ, само че азъ ще ви поставя на единъ изпитъ, и ако вие издържите изпита, тогава азъ ще отговоря на вашитъ чувства. Имайте предвидъ, че Анунцио билъ запознатъ съ християнството, само че билъ таенъ привърженикъ. Той ималъ за Учителъ нѣкакъвъ си постникъ - Салвий, който живѣялъ далечъ отъ хората. Салви билъ на около 100 години и затова повече лажалъ на легло, но отъ врѣме на врѣме пишалъ една книга и то съ кръвъ - такова било неговото мастило. Анунцио завеждалъ тия момичета при своя учителъ, дѣто по закона на Любовта, всѣка мома която обичала Анунцио, трѣбвало да се остави да и прѣрѣжатъ една жила на ржката, за да взематъ малко кръвъ, понеже съ човѣшка кръвъ трѣбвало да бѣде написана книгата на Учителя Салвий. Вие, като слушате този разказъ, ще кажете: жестоко е това! Но я ми кажете, ония хубавитъ нѣща въ васъ, не се ли написватъ съ кръвъ? Какви страдания трѣбва да се прѣкаратъ, докато се дойде до нѣщо хубаво! Христосъ не написа ли всичко съ кръвта си? Ами мъченицитъ? Послѣ, днешнитъ изобрѣтатели, днешни-тъ идеалисти не написватъ ли всичко съ кръвта си? Всичко, което е хубаво, съ кръвъ се написва. Хората още не сѣ намърели друго вещество, съ което да написватъ хубавитъ работи. Да се напише нѣщо съ кръвъ, това е благословение! Жалко, е обаче, когато се излива мастилото, безъ да се напише нѣщо съ него. Нѣкой пжтъ ученицитъ разливатъ мастилата по чиноветъ си - туй е жалкото. Разлъно е мастилото на свещената книга - това е жалкото! Сега ставатъ ясни думитъ на Христа: "Ако не пиете кръвта ми, нѣмате

животъ въ себе си”. Е, какъ ще разберете този стихъ? Буквално ли? - Не. Съ думата “кръв” Христосъ иска да означаи онова живо Слово, което човѣкъ трѣбва да възприеме отъ духовниятъ свѣтъ. Ако обичашъ нѣкого, ти ще станешъ едно съ него, нѣма да бѣдешъ обектъ за него. Ста-нешъ ли обектъ, ти го излагашъ на изкушение. Нѣща които се виждатъ и пипатъ, се покваряватъ. Човѣкъ самъ се покваря. Въ старо врѣме обвиняваха християнското общество, че правѣло оргии. Да, въ врѣмето на Нерона римското общество правѣше оргии, но християнството изключва външната, физи-ческа любовъ. Християнството изключва прѣдметната любовъ, понеже тя не може да бѣде постоянна. Дайте ми вие примѣръ отъ историята, дѣто двама души, отъ каквото и да е положение да сѣ били, които да сѣ имали материална връзка и до 100 години да сѣ живѣли тъй непрерывно добръ, безъ да сѣ си казали една горчива дума. Даже между Христовиѣ ученици имаше голяма бъркотия, понеже въ тѣхъ се яви извѣстенъ обектъ. Павелъ стана обектъ за езичниците, Петъръ за евреите, и тогава стана едно спречкване, докато най-послѣ Павелъ каза: азъ не съмъ за васъ обектъ, нито Петъръ, нито Аполосъ. Така постѣпватъ и днесъ - на всѣко учение ще турятъ по единъ обектъ, за да го опетнятъ.

Божественото учение не може да бѣде обектно! То не е учение на обекта. Християнството не е учение на Христа, то е Божествено учение. Азъ мисля, че ако християните не носѣха кръстове по себе си, ако въ църквите не държаха Христа на кръста, свѣтътъ щѣше да бѣде по-добръ, хората щѣха по-малко да се заблуждаватъ. Днесъ хората се заблуждаватъ много. Нѣкой човѣкъ види кръстъ, цѣлуе го, а прѣдъ него седи единъ бѣденъ, него не цѣлува. Ако е за цѣлувка, азъ бихъ прѣдпо-челъ да цѣлуна единъ живъ кръстъ, отколкото единъ златенъ въ църквата. Питамъ: какво ви ползува този кръстъ въ църквата? Кръстътъ, това е Божествената Свѣтлина, Боже-ствената Любовь на невидимия, на онзи неосѣзаемия животъ, който влиза въ насъ и ни дава веселие и подеъмъ. Нѣкой казва: азъ искамъ да видя

Бога. Вие можете да Го видите, но не и да Го хванете. Ти можешъ да слушашъ Божествения гласъ. Той ще ти каже така: еди-къдъ си, на еди-коя си улица, ще видишъ една бѣдна жена, ще отидешъ при нея и ще и занесешъ два чувала брашно, дрѣхи, хлѣбъ. Тя и дѣцата и отъ два дни сж гладни, викатъ къмъ менъ; затова, ти изпълни моята воля, и сърдцето ти ще се изпълни съ радостъ. Ти казвашъ: чакай, Господи, да Те видя, кой си! Когато апостолъ Павелъ падна отъ коня си, той чу гласъ, но видѣ ли Господа, видѣ ли Христа? - Не, той видѣ само Свѣтлина. А сега, ще ни прѣдставятъ Христа съ малка брадичка, съ сини очички, съ тънки вѣжди, както другитѣ хора. Искатъ да ни убѣдятъ, че това е разпнатиятъ Христосъ. Никакъвъ разпнатъ Христосъ не е това! Онзи Великиятъ Учителъ на Любовта не може да бѣде разпнатъ. Разпнатъ бѣше човѣкътъ, а онзи Великиятъ Учителъ, който бѣше затворенъ въ тази черупка, казваше: “Имамъ властъ да положа душата си, имамъ властъ да положа живота си, но имамъ властъ и да взема живота си. Мога да направя това, което азъ искамъ!” И той казва на Пилата: “азъ съмъ, който разполагамъ съ себе си! Азъ ти заповѣдвамъ да ме разпнешъ! И послѣ пакъ азъ ще заповѣдамъ да ме възкрѣсятъ”. Туй подрозира Христо-вата мисль “имамъ властъ”. Казва още на Пилата: Ще ме разпнешъ, такъвъ е законътъ! Когато се коронясвалъ рускиятъ царъ, патриархътъ отъ синода билъ тѣй скромненъ, че не искалъ да му тури короната, но рускиятъ царъ му казалъ: “Заповѣдвамъ ти да ми туришъ короната, защото народътъ гледа. Ако азъ я туря, ще кажатъ, че съмъ самозванъ. Ти ще ми я туришъ - нищо повече!” Чудни сж хората, като искатъ да станатъ обекти на Господа. Казватъ: Господи, ти знаешъ ли, колко страдамъ! - Това не е вѣрую, това не е религия! Който мисли за Бога така, той има една обикновена религия, една еретическа религия, която е въздигналъ въ култъ - обектъ е тя за него. Азъ считамъ религия това, когато ти дойдатъ най-големитѣ страдания, да издържашъ и да казвашъ: “Благодаря Ти, Господи, за всичко, което си ми далъ!” И когато изпаднешъ въ противорѣчия, да

кажешъ: “Благодаря ти, Господи, хубаво е всичко туй за менъ”. Сремна нъкой пияница човѣкъ и му казвамъ отвѣтръ: слушай, нѣма да пиешъ повече. - Ама не мога! Ти не си роденъ пияница, отпослѣ си станалъ такъвъ. На нъкой крадецъ, прѣстѣпникъ, казвамъ: ти не си роденъ крадецъ; ти не си роденъ прѣстѣпникъ, отпослѣ сте станали такива. Други ни накараха. Това сѣ все обекти. Повѣрвайте въ това, което ви казвамъ и ще видите, че слѣдъ като се разрушатъ тия обекти, които сѣ ви въвели въ грѣхъ, вие ще бѣдете свободни. Нѣкои казватъ: безъ пари може ли? - Паритъ не сѣ ли единъ обектъ? Паритъ употребявай безъ да мислишъ за тѣхъ! Дръжъ ги отвѣнъ, не ги туряй въ ума си, да не ставатъ обектъ за тебе.

И тѣй, Христосъ казва: “Тѣсенъ е пѣтътъ!” И цѣлиятъ свѣтъ днесъ е свѣтъ само на раздори, на лоши думи, на клюкар-ства, на съмнѣния, на завистъ и на умраза. Казвамъ: това не е наука, тия нѣща всички ги знаете. Доблестъ е да признае човѣкъ, какво се крие въ него! Ние сега се нуждаемъ отъ хора, които казватъ, какво се крие въ тѣхъ. Да се събуди хубавото у човѣка, това е наука! У всѣки единъ човѣкъ се крие нѣщо хубаво, мощно, Божествено. И всѣки единъ отъ васъ е призванъ за нѣщо Боже-ствено! Вие не сте роби на условията! Условията сѣ врѣменни ограничения, създадени отъ миналитѣ поколѣния. Срѣдата не е спѣнка за човѣка. Врѣмето и пространството сѣщо не сѣ спѣн-ки за човѣка. Въ врѣмето, въ пространството, въ срѣдата и въ условията сѣ скрити всички възможности и сила или качества, съ които човѣкъ може да работи. Слѣдователно, ние трѣбва да бѣдемъ като онзи великиятъ професоръ, който, като влѣзе въ своята лаборатория, знае всѣко шишенце кѣдъ се намира и за-почва своитѣ опити и изслѣдвания. Слѣдъ като направи опититѣ си, излиза изъ своята лаборатория. За насъ тѣлото трѣбва да бѣде като една лаборатория, а не мѣсто за постоянно живѣне. Хубаво е по-нѣкога човѣкъ да напуща своето тѣло и своята лаборатория, понеже въздухътъ тамъ не е тѣй чистъ, както отвѣнъ. И всѣки единъ човѣкъ трѣбва да пази тѣлото си като една лаборатория. Тамъ трѣбва да се

правят само опити. Защото само въ тълото вие ще намърите тия елементи, съ които можете да пръмахнете недъжзитъ си. Обаче, да не мислите, че безъ тази лаборатория вие не можете да съществувате. То е друго, заблуждение. И тогава хората питатъ: азъ като умра ще живѣя ли пакъ? Че животътъ никога не се свършва. Той е единъ у всички хора, не е раздѣленъ. Чудни сж хората! Ако азъ взема една голѣма рѣка и я раздѣля на хиляди малки рѣкички, какъ мислите, тази вода ще бѣде ли различна отъ първата? - Като я слѣeshъ, тя пакъ се съединява и става една и съща. Азъ казвамъ: водата се е раздѣлила, понеже се яви твърда почва помежду и, но като прѣмине тази почва, водата пакъ се побратимява, съединява се. Това пѣкъ, че хората сж раздѣлни, причина за това сж материалнитъ обекти. Казвате: ти не си като мене, и азъ не съмъ като тебе. Казвамъ: и ти си като мене, и азъ съмъ като тебе, само че трѣбва да влѣземъ въ голѣмото море. Тамъ ще видите, че всички иматъ единъ общъ животъ. Общъ животъ ли? Ами че въ общия животъ се криятъ всичкитъ хубави нѣща. Кое е по-хубаво, да живѣя единъ индивидуаленъ животъ, или да живѣя живота на Бога? Да имамъ 4-5 кѣщи въ София, да имамъ 4-5 дѣца и да мисля постоянно за тѣхъ - за дрехи, за обуца, за кокошки, за пуйки и да кажа: дѣца, азъ за васъ се грижа и за васъ всичко жертвамъ; или, да имамъ онзи великиятъ Божественъ животъ, да участвувамъ въ живота на цѣлия козмосъ, въ живота на всички разумни същества? Това е Божествениятъ животъ - да чувствувашъ радостта и веселието на всичко живо! Кое е по-хубаво? - Божественото, разбира се! Тогава нашиятъ животъ ще придобие смисълъ. Смѣшни сж хората, като казватъ, че въ общия животъ се губи отдѣлното съзнание. Не, именно въ Божественото, въ великия животъ ти ще запазишъ своето съзнание. Ето идеята, която трѣбва да проникне въ вашата душа. И когато тази Божествена Любовь проникне въ васъ, вие друго-яче ще разбирате нѣщата. Някои сега казватъ: братко, раздай си имането! Не, азъ считамъ насилие да проповѣдвате на хората да си раздаватъ имането. Ако нѣкой е богатъ,

азъ нѣма да обърна внимание на това. Считамъ че това сѣ въпроси за него и азъ нѣма защо да се бъркамъ въ работитѣ му. За себе си азъ имамъ други въпроси, които трѣбва да разрѣша. Онзи, който служи на Божията Любовь, нито дума нѣма да каже за богат-ството на хората. Ако нѣкой е богатъ, ако нѣкой е красивъ, нито дума нѣма да му кажа. Това сѣ условия за него, които той самъ трѣбва да разрѣши. А сега хората се намѣсватъ да уреждатъ чуждитѣ работи и сѣ ги разбъркали. Не, това сѣ все обекти! Ще се върнемъ и ще живѣемъ безъ обекти! Отъ Боже-ствено гледище ще разрѣшаваме нѣщата. Само тогава ще ги разрѣшимъ правилно, и нѣма да имаме страхъ отъ нищо. Нѣкой казва: азъ безъ такова ядене не мога. Защо? По човѣшки живѣ-ешъ, а при това минавашъ за културенъ. Че азъ като изямъ едно симидче, защо да не съмъ благодаренъ? Съ моето симидче, може би, 10,000 пеперуди биха се нахранили. Даже за тѣхъ е много туй симидче. Питамъ тогава: кой животъ е по-красивъ - този на пеперудата, или моятъ животъ? Животътъ който асими-лира по-малко материя, а придобива повече сила е по-хубавъ отъ колкото живота който асимилира повече материя а придобива по-малко сила. Какво сме придобили ние отъ многото храна? Гдѣ е нашата сила днесъ? Кой би станалъ мъченикъ днесъ за Любовьта? Всички треперятъ сега отъ страхъ, единъ на другъ нѣматъ въра. Когато единъ постѣпва по единъ начинъ, всички му приписватъ качества, за които не знаятъ, дали сѣ въ дѣй-ствителностъ такива. Разбиране трѣбва, дълбоко разбиране на човѣшкия животъ! Азъ, казва нѣкой, го познавамъ, зная какво мисли той. Е, какво мисли? Той мисли тѣй, както и ти мислишъ. И тогава вие мязате на онзи руски мукалитинъ, който се прѣоблѣкълъ въ дрехитѣ на единъ руски генералъ и въ този си видъ се явява прѣдъ руския царъ и му казва: азъ зная, какво мислишъ ти сега. - Е, какво? Ти мислишъ, че азъ съмъ еди-кой си генералъ. Не, ти се заблуждавашъ, азъ не съмъ този генералъ. Открилъ значи. Ами че когато ти ме осѣждашъ за една моя постѣпка, ти се излагашъ. Азъ не зная ли, какъвъ съмъ? Ако ти ми

приписвашъ известни качества, които въ менъ нѣма, не се ли излагашъ ти? И ако ти ми приписвашъ известни добродѣтели, пакъ за себе си говоришъ. Ако ти дѣйствително ми говоришъ Истината, то е съвсѣмъ друго нѣщо. Споредъ менъ, да казвашъ погрѣшките на хората, това не е Истина. Да казвашъ доброто на единъ човѣкъ - да. Нѣкои казватъ: Истината е много горчива. Споредъ менъ, горчива Истина нѣма. Азъ зная, Истина-та е най-сладкото нѣщо отъ всички други нѣща. Други казватъ: Истината носи смъртъ. Не, Истината носи Свобода! Ама Истината умъртвява. Не, и това не е вѣрно. Истината най-първо умъртвява, но послѣ възкрѣсява. Тя прѣвръща нѣщата отъ едно състояние въ друго. Тогава какъ ще примиримъ тия противорѣчия? Истината не е горчива. Туй, което внася горчивина, не е Истина; туй, което внася смъртъ, не е Истина. Туй, което дава свобода, е Истина! Туй, което открива пътя за Любовта, това е Истина; туй, което отваря пътя за Мѣдростта, за Милостта, за кротостта, за въздържанието, за всичко онова възвишено и благородно въ човѣшката душа, това е Великата Истина, която освѣжава човѣка. Това сѣ сили, това сѣ качества на великия човѣшки животъ. Тогава човѣкъ съзнава, че той е едно съ Бога и казва: Господи, Ти си, който мислишъ въ мене, и азъ изразявамъ Твоята мисль; Ти си Истината въ мене, и азъ проявявамъ тази Истина; Ти си Любовта въ мене, и азъ изявявамъ тази Любовь. Така говори човѣкътъ на земята, който е ограниченъ въ онази черупка; така говори онзи адептъ, онзи Учителъ. Тогава Господъ въ своето благоволение ни отговаря. И когато Великиятъ Учителъ каже така, той издава голѣма, голѣма Свѣтина, душата му се изпълня съ единъ великъ трепетъ, съ онзи свещенъ трепетъ, който той разпраща по цѣлото лице на земята, и отъ който хората ставатъ щастливи.

Отъ двѣ хиляди години хората казватъ: Господи, не си ли чулъ нашитъ страдания, до кога ще бѣде това Господи, нѣма ли да дойдешъ при насъ? Ами че Той е дошълъ отъ прѣди 2,000 години

още, но вие държите вашата врата затворена. Отъ 2,000 години насамъ Божествената Любовь хлопа на вашитъ сърдца, но тѣхнитъ врати сѣ още затворени. Великиятъ изпитъ, който се дава на съврѣменното човѣчество върху Лю-бовѣта, не можаха да го издържатъ, Христосъ, тази Велика Любовь, казва: “Трѣбва нова свѣтлина на съврѣменнитъ хора!” Онѣзи, които слушатъ, казватъ: туй учение е страшно! Защо? - Е, всичко трѣбва да изгубимъ. Да, всичко трѣбва да се изгуби, за да се добие новото! Ако волѣтъ не изгуби своитъ копита, своитъ рога, своята козина - човѣкъ не може да стане; ако свинята не изгуби своята муцуна, своитъ зѣби, - човѣкъ не може да стане; ако вълкѣтъ не хвърли своитъ зѣби, своитъ некти - човѣкъ не може да стане и т. н. Какво лошо има въ туй? И ако ние, съврѣменитъ хора, не хвърлимъ лошото отъ насъ, не ще можемъ да разберемъ Божественото. Че и ние имаме рога, въ прѣносенъ смисълъ казано, пѣкъ имаме и единъ ножъ - ужасенъ е той. Това е езикѣтъ, най-страшниятъ ножъ въ свѣта, който човѣкъ може да убие. И най-страшната рѣка въ свѣта, това е човѣшката рѣка! Запримѣрь, нѣкой е царь, седи прѣдъ масти-лото, пише присѣда. И Господь седи прѣдъ този царь, казва му тихичко: прости, не подписвай присѣдата! Царѣтъ подписва присѣдата. Господь втори пѣтъ му казва: прости, задраскай написаното! Най-послѣ царѣтъ склони, казва: ще изпълня Твоята воля, Господи! - Задрасква подписа си. Азъ желая сега да видя задраскани писма. Всички имати такива писма прѣдъ себе си. Да се задраскатъ сега тия писма, да се види върху тѣхъ тази линия - красива е тя. Царѣтъ писалъ: осѣждамъ на смѣрт-но наказание еди-кой си човѣкъ. И послѣ задрасква присѣдата, казва: Не! - Отменямъ рѣшението си. Красиво е туй задрасква-не! Каква радостъ има въ едно задраскано писмо! Когато осѣжде-ниятъ човѣкъ види тази линия, зарадва се. Колко е красиво! Трепне му сърдцето отъ радостъ - новъ животъ е тя за него. Ако беше видѣлъ писмото по-рано, пакъ щѣше да му трепне сърдцето, но какъ? - Отъ страхъ. Питамъ: вие, като се върне-

те дома няма ли да направите добър, ако задраскате тези писма? Вие ще кажете: колко са жестоки царетъ! Не, ние за царе не говоримъ.

Колко малко ние, хората, разбираме отъ Божията Лю-бовъ. И колко малко я проявяваме, при ония възможности, които имаме въ насъ. Всъки день ни се даватъ хиляди случаи да проявимъ Любовта, а ние седимъ и казваме: еди кой си свеще-никъ не служи добъръ. Не, отъ това гледище, не са виновни свеще-ниците. И владиците не са виновни. Това са хора, съ други думи, това са ръки, минали прѣзъ нѣкой голѣмъ градъ, натрупанъ съ нечистотии и днесъ казватъ: градоветъ ни оцапахъ. Азъ бихъ имъ казалъ единъ начинъ, по който и тѣ и всинца можемъ да се освободимъ отъ тия нечистотии. Какъ? - Прослѣдете промѣни-тъ на водата. Водата може да мине и въ друго състояние. Тя може да стане на пара, пъкъ може да се разложи и на своитѣ елементи и да отиде въ пространството. Като отиде нагоръ, тя ще стане чиста и свята, и тогава хората ще я използватъ. Ученитъ хора забѣлзватъ, че водата на земята започва да се намалява. Ако туй намаление започва отъ сега, какво показва това? - Че за въ бѣдаще хората ще се нуждаятъ по-малко отъ обикновена вода; тѣ ще се нуждаятъ отъ необикновена вода, която сега ще се яви. На земята ще дойде нова вода. Тя ще извира сама - ще изтича, и пакъ ще се изгубва. И само отъ извора ще може да я пиете. Ръки няма да има. Тогава какво ще правитѣ, я ми кажете? Какви воденици ще правите на този изворъ? Вие ще кажете: това са само вѣроятности. За васъ - да вѣроятно-сти са, а за менъ - това са велики Истити, които азъ зная. Азъ, като казвамъ за менъ, подразбирамъ безличното, това, което е безъ обекти, Божественото. Казвате си: какво ли мисли нашиятъ Учителъ? - Вашиятъ Учителъ мисли това, което и Богъ мисли. А какво мисли Богъ, вие не знаете. Богъ мисли да направи една вселена, по-голѣма отъ тази. Той за въ бѣдаще мисли да създаде 10 милиарда слънца, и всѣко слънце да бѣде 10 милиона пѣти по-голѣмо отъ сегашното. И послѣ, Господъ

мисли да създаде същества още по-велики от тия, които днес съществуват. Които от васъ съ достойни, Богъ ще ви прънесе въ тѣзи нови слънца. Ще кажете: тѣй ли е всичко това? Ами, я ми кажете, туй, което знаете, колко е вѣрно? Ако азъ подложъ вашитѣ знания на една строга критика, какво знаете въ същностъ? Питате ме, какво мисли Господъ. Това мисли Господъ, казахъ ви. Вашиятъ умъ може ли да схване това нѣщо? - Не може да го схване. Слѣдъ като се освободитѣ отъ тлѣнното въ васъ, слѣдъ като се освободитѣ отъ тази материя, съ която сте обгърнати, тогава ще разберете великото въ живота, ще се облѣчете въ радостъ и веселие, и ще си кажете въ себе си: ние знаемъ защо живѣемъ; ние знаемъ защо страдаме; ние знаемъ защо умираме. Подъ думата “смъртъ” ние разбираме друго нѣщо, а не обикновената смъртъ.

Тъсенъ е пътятъ, който води за живота. Всички вие, които ме слушате, трѣбва да имате единъ трѣзъ умъ. Вие, казвате: врѣмето не е дошло още. Врѣмето е дошло, то е сега; и слѣдъ 10 милиона години, то е пакъ същото. Врѣмето нѣма да се измѣни. Нѣщата по нѣкой пътъ се повтарятъ, но не въ същата форма. Сега е врѣмето! Туй учение можете да го приложитѣ още днесъ! Тогава ако вземете буквално Христо-витѣ думи “раздай всичко”, ще кажете: азъ ще отида да раздамъ всичко. Кому ще го раздадешъ? Азъ държа единъ списъкъ, кой, какво ми е далъ и ще му го върна назадъ. Азъ не се нуждая отъ вашитѣ подарѣци. Азъ мога да живѣя и безъ вашитѣ ризи, и безъ вашитѣ килими, а ако съмъ ги приелъ, това правя отъ друго съображение. Това е обикновеното въ свѣта. Ако азъ ви пропо-вѣдамъ, за да ме облагодѣлствувате, това е животътъ на единъ волъ. Ако искате да знаете, въ това отношение, бихъ проповѣдвалъ слѣдното нѣщо: слѣдъ като нахранитѣ всички, които ядатъ много, слѣдъ като вие се нахранитѣ, на вашия Учителъ ще дадете по възможностъ най-малкото, туй, което никой не взима. Защо му е тази изобилна храна? Той нека живѣе като Учителъ! - Безъ хлѣбъ. Пъкъ и защо му е шапка? Той може и безъ шапка да

живѣе, и безъ обуща може да ходи. Та нима като му дадете обуща, ще го обичате повече? Не, азъ не съмъ отъ тѣзи, които си правятъ илюзии отъ това. Но азъ не искамъ да бѣда съблазнѣнъ никому. А сега, кой какъ влѣзе въ моята стая, погледне натукъ-натамъ. Казвамъ: всичко това не е мое, азъ съмъ намислилъ да го върна. Всичко е подарѣкъ дадено, азъ го пазя, чуждо е, а чужди нѣща азъ не раздавамъ. Само Господъ може да раздава всичко. Питатъ ме: Ами ти какво правишъ? - Азъ гледамъ, какво прави Господъ и се уча отъ Него. Бихъ желалъ всички вие да се учите да постѣпвате, както Богъ постѣпва. Това е благородство, това е жестъ на душата! Бѣдете смѣли, смѣли! Казватъ ми нѣкои: тази сестра много си окичила кѣщата. Казвамъ: тази сестра не мисли право. Тя физически си е окичила кѣщата, но духовно не я окичила. На това не обръщайтъ внимание. Бѣдете благодарни на малкото! Ако те поканятъ, благодари! Ако те поканятъ да седнешъ на земята пакъ благодари! Ако ти дадатъ столъ, пакъ благодари! Доблестъ се иска отъ човѣка! Въ всички хора забѣлъзвамъ изопачаване на мислитѣ. Въ насъ има само една мисль, нѣма и онде и овде. Съ пари нито въ джендема, нито въ рая отиваме. Ние не върваме въ тази максима, която казва Славейковъ: “Парице, парице, всесилна царице”. Ние сме хора, които върваме въ човѣшкия духъ, въ човѣшката мисль, въ ония възвишени и Божествени чувства. Ние върваме, че въ всички души има нѣщо хубаво, което ще се събуди. У нѣкои вече се е събудило, а у нѣкои още чака.

Сега, нѣкои, като изучаватъ Писанието, казватъ: Госпо-ди, прати единъ особенъ ангелъ до мене. И всѣки единъ отъ васъ очаква единъ специаленъ ангелъ. Азъ доколкото зная, Господъ е изпратилъ до васъ 100 специални ангели, а вие още чакате. До дѣва Мария Той изпрати единъ ангелъ, и тя веднага се събуди. До васъ други ангели нѣма да дойдатъ повече. Никакви ангели не чакайте вече! Тѣ дойдоха, но вие спѣхте. Сега тѣ ще ви ка-жатъ: закъснѣли сте! Тогава какво да правимъ? - Трѣбва да вървимъ въ пѣтя на Божията

Любовь! - Нищо повече. Казвате: ще видимъ Христа. Да, да, всички ще Го видите. Когато влезете въ новия животъ, т. е. когато мините прѣзъ тѣсния пѣтъ, ще изгубите всичко - и кости, и мозъци. Господъ ще ви прѣкара прѣзъ най-тѣсното мѣсто, че като влезете въ другия свѣтъ, нѣма да имате никаква тежестъ. Ще бждете тѣй прѣчистени, че ще забравите всичко - и кѣща, и дѣца, и учение, и всичко което сте учили. Тогава ще започнете учението си като малкитѣ дѣца, но като дѣца, които разбиратъ живота друго-яче. Като погледнете небето, ще го разбирате съвсѣмъ друго-яче. Тогава ще бждете по-умни и отъ най-виднитѣ философи на земята.

И тѣй, ще ви прочита още веднѣжъ стиха: “Понеже тѣсни сѣ вратата, и стѣсненъ е пѣтътъ, който води въ животъ, и малцина сѣ, които ги намѣрватъ”. Въ тѣсния пѣтъ е великиятъ животъ! Но той е само за силнитѣ хора - само тѣ минаватъ по тѣсния пѣтъ. И Богъ обича тѣзи, които Му служатъ въ Духъ и Истина. “Отъ сега нататѣкъ вие нѣма да се кланяте нито въ Ерусалимъ, нито на тази гора, а ще служите на Бога въ Духъ и Истина”. Това сѣ тия, които обичатъ тази вѣчната свѣтлина, която подига душитъ къмъ Бога. Само така ние ще дойдемъ до онова велико разрѣшение на въпроситѣ, които терзаятъ душитъ ви.

Великъ е Божествениятъ животъ! Това трѣбва да бжде стремежътъ на всеки едного. Добритѣ възможности, които сѣ въ васъ, развийте ги вече. И безъ да ви казвамъ, пакъ ще ги развиете. Въ града Елена се настанява единъ руски полкъ. Идва единъ войникъ и казва на началника си, когото заварилъ малко пийналь: господинъ полковникъ, турцитѣ идатъ! - Ничего! Дохожда втори пѣтъ, съобщава същото. - Ничего! Трети пѣтъ съобщава: турцитѣ идатъ! - Ничего! Дохождатъ най-послѣ турцитѣ, и всички казаци удрятъ въ бѣгъ. Не чакайте да дой-датъ турцитѣ, а ги отблъснете, защото ще се нахвърляте долу въ пропастьта. Нѣкои отъ васъ сте въ туй заблуждение, искате да уредите всичкитѣ си външни работи, че тогава да възприемете Божията Любовь. Не, турцитѣ идватъ, а ти

ще вземешъ ножа си и ще разръшишъ този въпросъ - ще воювашъ за свободата на душата си. Туй е Божественото у васъ, което трѣбва да се събуди. Затова всички трѣбва да имаме само едно убѣждение: Любовь безъ никакъвъ обектъ! Бога да не виждаме въ никаква форма! Христа да не виждаме разпнатъ! Богъ е, който носи животъ въ насъ. Като помислимъ за Него, да почув-ствуваме животъ въ себе си, да почувсваме подемя въ мислитъ и въ желанията си. Животътъ седи въ това: като помисля за Бога, да почувствувамъ най-възвишеното и благородното въ себе си, да почувствувамъ живота. Тогава само ще позная, че Богъ живѣе въ менъ. И всѣки единъ отъ насъ трѣбва да живѣе, че да познае, какво дѣйствително Христосъ е сега на земята, не разпнатиятъ Христосъ, но живиятъ. Живъ е Христосъ на земята! Ще кажете едно врѣме Христосъ бѣше разпнатъ. Да разпнатъ бѣше човѣкътъ, но Христосъ е живъ!

“Тъсенъ е пѣтътъ!” Не търсете широкия пѣтъ!

*Бесѣда, държана отъ Учителтъ, на 11 януарий,
1925 г. въ гр. София.*

Замъждѣло свѣщило.

*“Тръстѣ смазана нѣма да прѣчупи, и отъ ленѣ свѣщило
замъждѣло нѣма да угаси, до когато изведе сѣда въ побѣда¹“.*

Великото въ природата е достъпно само за свѣтлитѣ умове. Великото въ Божествения свѣтъ е достъпно само за хора, които мислятѣ. Благородното въ свѣта е достъпно само за хора, които иматѣ сърдце. Възвишениятъ животѣ е достъпенѣ само за хора, които иматѣ свещена воля, азѣ я наричамѣ Божествена воля.

Има обикновени разбирания за повседневния животѣ, има и необикновени разбирания. Обикновеното винаги свършва съ смъртъ, а необикновеното винаги започва съ животѣ.

Подѣ думата “необикновенѣ човѣкъ” разбираме човѣкъ, който започва съ живота, а подѣ “животѣ” разбираме всички онѣзи велики условия, които сѣ скрити въ човѣка. Може да има спорѣ върху това, какво нѣщо е животѣтъ, какво е неговато проявление, но върху самия животѣ не може да се спори. Много често хората запитватѣ за произхода на живота, какѣ е произлъзлъ той. Животѣтъ нѣма никакъвѣ произходѣ. Той има начало, но началото не е произходѣ. Когато кажемѣ, че водата извира отъ нѣкой изворѣ, изворѣтъ е само началото на тази вода, но той не е нейниятѣ произходѣ, тя тамѣ се проявява. Къдѣ се образува животѣтъ, това никой не знае. Даже и най-великитѣ умове, даже и най-великитѣ Учители, не знаятъ нищо за произхода на живота. Това е една загадка. Човѣкъ може да се занимава съ този въпросѣ, да запитва какво, що, това му е позволено, но да мисли, че ще разрѣши великата загадка на битието, не е въ състояние. Ако хората биха разрѣшили великата задача на живота, тѣ биха се самоунищожили. Вие може да ми зададете въпроса: защо да не разрѣшимѣ една велика задача? Хубаво, опитайте се да я

¹ Матея 12:20

разрешите, но азъ ще ви приведа единъ примѣръ, една аналогия, да видите, въ какво положение ще се намѣрите. Тамъ нѣкъдѣ има една голяма бомба, като тия, които турятъ въ морето, която съдържа около 100-ина килограма пироксилинь. Прѣдставете си че тя е изхвърлена на брѣга, а вие искате да разрешите тайната, която се крие въ нея и започвате да я чоплите. Какво ще стане съ нея? - Ще я възпламените: Мислите ли, че като възпламените тази бомба, ще разрешите въпроса? Не, ще се прѣсне бомбата. И какво ще научите? - Всички, които сѣм наоколо ви, ще бѣдатъ избити. Когато хората искатъ да разрешатъ въпроса за живота, какво ги интересува? - Искатъ да разрешатъ, какво нѣщо е животътъ, какъ трѣбва да се употреби той, какъвъ е неговиятъ произходъ. Животътъ произтича отъ Божията Любовь, а Любовта произтича отъ Духа, но това сѣм само думи, които не разрешаватъ въпроса. Какъ произтича живота отъ Любовта, това никой не знае; какъ произтича Любовта отъ Духа това никой не знае. Ние можемъ да знаемъ нѣщата отчасти. За да можемъ да разберемъ великото въ природата, трѣбва ни съотвѣтствуващъ езикъ. Учениятъ човѣкъ не може да говори на простъ езикъ. Защо? Азъ взимамъ думата “простъ езикъ” въ съвсѣмъ другъ смисълъ.

Съврѣменнитѣ хора казватъ, че едно врѣме имало тайни, а сега нѣма тайни. Едно врѣме най-ученитѣ хора въ древността говорили на особенъ свещенъ езикъ, а сега вече се говори на единъ езикъ, който всѣки могълъ да разбере. Не е така. Математикътъ говори на единъ свещенъ езикъ! Кой е онзи, който го разбира! Геометриктъ говори на единъ свещенъ езикъ! Кой е онзи, който го разбира? Ти, като влѣзешъ въ областта на геометрията, ще се забатачишъ. Съврѣменниятъ химикъ говори на единъ свещенъ езикъ, има си той свои формули H_2O . Какъ ще разберете тия формули? Е, ако съврѣменнитѣ учени хора говорятъ на единъ свещенъ езикъ, защото тѣ трѣбва да говорятъ, това не сѣм ли тайни? Азъ наричамъ свѣщенъ езикъ, необикновения, разбрания езикъ, а обикновения

езикъ наричамъ неразбрения езикъ въ живота. На този послѣдния езикъ ти не можешъ да говоришъ като въ математиката - този езикъ можешъ да го обтъгашъ и тѣй, и тѣй. Въ този езикъ ти можешъ да обърнешъ внимание на запетаята, защо не е турена на едно мѣсто, а на друго хората, че всичкото съдържание е въ запетаята. Смисълътъ не е въ запетаята. Азъ мога да напиша едно писмо безъ никакви запетаи, и да има смисълъ въ него; а мога да напиша едно писмо пълно съ запетаи, и да нѣма смисълъ въ него. Ако азъ ви говоря на единъ особенъ езикъ, запримѣрь, кажа ви: “хаушъ-бѣнъ-зуть”, “хашамаимъ”, какво ще разберете? Ще кажете: е, какво означава това? - Нищо не означава. Туй, което човѣкъ не разбира, нищо не означава. Не, за онзи, който разбира, означава нѣщо, но за васъ нищо не означава. Нѣма какво да го тълкувамъ.

И тѣй, ние идваме до свещения езикъ на духовния свѣтъ. Книгата, въ която е писано на този свѣщенъ езикъ, азъ наричамъ свещена книга. За да разбира Свѣщеното Писание, човѣкъ трѣбва да има въ себе си единъ ключъ за тия символи. Той не трѣбва да се спъва отъ запетаитъ - еди коя си запетая кѣдъ трѣбва да се постави. Този свещенъ езикъ, на който сѣ писани Божественитъ нѣща, е строго опредѣленъ. Нѣма по-хубавъ езикъ отъ него! И всички хора, които живѣемъ на земята, се стремимъ къмъ този свѣщенъ езикъ. И англичани, и французи, и германци, и китайци, и японци, всички се стремятъ къмъ този свещенъ езикъ. Ако разчленявате съвременитъ езици, ще видите, че основнитъ срички въ всѣки езикъ сѣ едни и сѣщи на видъ, обаче, има едно различие. Сега азъ нѣма да се спирамъ да разчленявамъ езицитъ, но ако вие прѣведете всѣки единъ езикъ въ неговата първична основа, ако вземете запримѣрь английски езикъ, тѣй богатъ, какъвто е той, едва ли ще намѣрите въ него повече отъ 250 думи съ различни корени. Отъ всеки единъ коренъ може да сѣ произлѣзли 100-200-500-1000 думи. Много ли е това нѣщо? - Не. Значи, туй нѣщо могатъ да го научатъ и дѣцата. Ще кажете: какъ е възможно всички езици да сѣ произлѣзли отъ

единъ и същъ корень? Ще ви кажа. Посъйте една сѣмка, която тежи едва нѣколко грама и ще видите слѣдъ това, какъ тази сѣмка ще ви даде толкова листа, толкова разклонения, толкова клончета! Хората и сега пакъ може да спорятъ, но питамъ: гдѣ бѣше скрито всичко това? Отвѣнъ ли дойде туй нѣщо? - Не, имаше нѣщо скрито въ тази сѣмка - първообразътъ бѣше въ нея, а при посаждането си тя доби онѣзи материали, които и бѣха необходими, за да изрази своитѣ идеи. Когато единъ машинистъ измисли нѣщо, идеята, която измислилъ е скрита въ неговия умъ, а материалитѣ, които му сѣ необходими, за да направи проекция на своята идея въ физическия миръ, той взима отъ свѣта. Слѣдователно, и ние сме една проекция. Нѣкога ние сме били въ пространството като мисль, като идея, и слѣдъ това въ нашия духъ се явило едно желание да слѣземъ долу, да се явимъ като една проекция. Ние сме събрали материалъ, съградили сме тѣлото си, и както виждате, сега сме се събрали тукъ на земята, въ този салонъ. Какъ сме се проектирали, върху това нѣма да говоримъ. Вие ще кажете: това сѣ философски работи! Не, това сѣ необикновени работи, това е работа на великитѣ умове, които идватъ да работятъ въ свѣта, това е работа на Духа. Казвате: е, философията на живота е обикновена работа. Питамъ: вие научихте ли тази философия? Е, че философията на живота седи въ яденето. Научихте ли яденето? Вълкътъ яде по единъ начинъ, мечката - по другъ начинъ, пеперудата - по трети начинъ. Кой, обаче, е най-здравословниятъ начинъ? Казватъ, че човѣкъ се отличава отъ другитѣ животни по яденето - нѣмало друго животно, което могло да си готви. Дѣйствително, този фактъ може да означава извѣстна култура, но туй което отличава човѣка, не е неговото ядене. Яденето е само едно условие. Подъ думата “човѣкъ” ние разбираме единъ синтезъ, единъ изводъ на всички прѣдшествувачи форми, на всички прѣдшествувачи животи. Човѣкъ е плодъ, изводъ на всичко което съществува сега и въ растителния животъ, и въ животинския животъ. Онѣзи, които не

разбиратъ това нъщо, ще кажатъ: а, това сж дървета, онова тамъ сж животни! - Като че въ живота на растенията и животните нъма туй благородното. Не е така. Въ всько едно животно има нъщо неопетнено, има единъ Божественъ, неопетненъ животъ, но туй нъщо животното не знае. Въ всько растение има единъ обикновенъ животъ, който се проявява, но има и единъ необикновенъ животъ, който не се проявява. Слѣдователно, когато единъ ученъ човѣкъ дойде на земята, той почва да изучава необикновените нъща въ живота. И въ растенията той вижда единъ необикновенъ животъ.

Сега, азъ ще пристѣпя къмъ прочетения стихъ: “Тръсть смазана нъма да прѣчупи”. Подъ думата “тръсть” Христосъ подразбира слабите хора въ свѣта, които сж като дѣца, които още не могатъ да мислятъ, които още не сж застанали на своите крака. “Тръсть смазана нъма да прѣчупи” - то значи, че нъма да имъ даде изведнѣжъ такова знание, или такъвъ животъ, който може да ги развали. Той ще имъ даде това, което съответствува на тяхното развитие - нъма да смаже никого; ще имъ даде животъ, какъвто могатъ да носятъ, ще се погрижи за всички.

“И отъ лень свѣщило замѣждѣло нъма да угаси.” То значи, че колкото и да е слаба мисълта, свѣщилото, т. е. колкото и да е малка интелигентността, която човѣкъ има, нъма да се угаси. Защото, въ сегашните религиозни системи има единъ култъ, който отъ хиляди години съществува: тѣ вськога сж се опитвали да угасятъ Божественото въ човѣка. Всички религиозни системи си служатъ съ заплашванията на властта. Тѣ сж прѣдставлявали Божествения свѣтъ такъвъ какъвто не е. Те сж заплашвали свѣта съ ада. Има адъ, но Богъ не е създалъ ада. Има рай, но Богъ не е създалъ и рай. Като казвамъ, че Богъ създаде рая, подразбирамъ, че Богъ създаде нъщо много по велико отъ рай. Раятъ е само една външна обстановка на нъщата, а отъ Бога излѣзе нъщо много по-велико, отколкото човѣкъ може да разбере и да си прѣдстави. Да отидешъ въ рай, значи да отидешъ на едно мѣсто, дѣто нъма страдания; да отидешъ въ ада,

значи да отидеш на (едно място) тамъ дѣто има мъчения, страдания. Отдѣ излѣзе раятъ? - Когато двама души се обичаѣтъ, нали има рай за тѣхъ? Отдѣ излѣзе адѣтъ? - Когато двама души се измъчватъ, нали има адъ за тѣхъ? Питамъ: кой създаде раятъ? - Вие. Кой създаде адѣтъ? - Пакъ вие. Дадохте условия на Бога да се прояви вътре въ васъ - това значи рай; спѣвахте Бога въ себе си - това значи адъ. Какво означава раятъ? - Всички Божествени условия, които даватъ възможность на човѣка да се освободи отъ онѣзи ограничаващи условия, да освободи човѣшката душа отъ нейния затворъ. Сега за примѣръ, има вѣрующи, има и учени хора, но каква е цѣлта на съврѣменната наука? - Учениятъ иска да стане ученъ, да напише нѣкое видно съчинение, но ако желанието на този ученъ човѣкъ да напише едно съчинение е такова, както когато нѣкому се поревне да си опече една кокошка, каква е разликата между този човѣкъ, който иска да опече кокошката и онзи ученъ, който иска да напише една книга? Туй, което той напише и прѣдстави на свѣта, ще подигне ли човѣчеството? - това е важното. Сега всѣки човѣкъ трѣбва да изнесе нѣщо отъ себе си. Срѣщамъ нѣкой казва: азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ, нѣмамъ нищо добро въ себе си. А, нѣмашъ нищо добро! - Това е лъжа. Тия хора, които казватъ така, не говорятъ Истината. Тѣзи хора иматъ да даватъ, но казватъ: нѣмамъ нито петъ пари. Не, ще си кажешъ Истината: имамъ 5,000 лв. скѣтани нѣкъдѣ, но ми трѣбватъ за мои нужди. Иначе, като казвашъ, че нѣмашъ петъ пари даже, казаль ли си самата Истина? Казвашъ: азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ. Че си грѣшникъ, това е вѣрно, но че нѣмашъ нито петъ пари, това не е Истина. Животѣтъ, който Богъ е вложилъ въ тебе, е единъ капиталъ, и ти трѣбва да работишъ. Имашъ сѣщо и умъ, който трѣбва да работи. Тебе те пратиха на земята да работишъ.

Днесъ мнозина взиматъ прѣдъ видъ живота на Христа и Го величаятъ. Казватъ: Христосъ бѣше такъвъ - онакъвъ - хвалебни пѣсни Му пѣятъ. Гърцитѣ иматъ такива хвалебни слова, които

държат като надгробни ръчи, когато умре някой. Започватъ тѣ отъ единия до другия край, че покойниятъ билъ такъвъ - онакъвъ - само хубавото изваждатъ за него. Казвамъ: върно е, дѣйствително е така, хубаво е да се говори за умрълитъ хора все хубави работи, но за кои умръли? Азъ говоря хвалебни слова само за хора, за които злото е умръло, не съществува. За такива хора азъ мога да кажа много хвалебни пѣсни и слова, но за онези, у които доброто е умръло, а злото живѣе, каква хвалебна пѣсенъ мога да изпѣя, какво хвалебно слово мога да кажа?

Но, да се върнемъ къмъ основния принципъ на живота. Всѣки отъ васъ иска да бѣде щастливъ; всеки отъ васъ иска да реализира нѣщо. - Може да бѣде щастливъ, може да реализира желанието си. Индивидуалниятъ стремежъ на душата е на мѣстото си, обаче методитъ, които съврѣменнитъ хора полагатъ за това постигане, се различаватъ. Много хора върватъ въ късметъ, въ нищо друго. Майката върва, че ще и се роди нѣкое ангелче, а при това туй върване не се сбѣдва. Дѣйствително, ражда се нѣкое ангелче, но безъ крила. Вие вземете основния законъ на живота и не се лъжете. Вълкътъ не може да роди овца. Отъ риба пеперуда не може да стане. Отъ сомъ човѣкъ не може да стане. Ученитъ хора могатъ да разправятъ, какъ се прѣвърналъ сомътъ. Че и азъ мога да прѣвърна този сомъ. Ако е за прѣвърщане, лесно може да се прѣвърне. Ние подразбираме, че материята, отъ която човѣкъ е направенъ, се различава отъ материитъ на всички други животни. Формитъ, отъ които всѣко животно е направено, сѣ отъ едни специални сили, отъ една специална материя. Слѣдователно, тази материя не може тѣй лесно да се трансформира. Не само това, но тѣй както наблюдавамъ хората, виждамъ, че всѣки единъ човѣкъ индивидуално е направенъ отъ специаленъ родъ материя. Тѣй, щото, като наблюдавамъ двама души, виждамъ, че и тѣ не сѣ еднакви. Въ нѣкои хора има вложено повече злато въ кръвта имъ, въ други има повече сребро, въ трети има повече жельзо, въ четвърти има повече мѣдъ и т. н. Ще кажете:

е, каква разлика има въ това, че нѣкои хора иматъ повече злато? Голѣма разлика има! Наистина, туй злато не е повече отъ една десетъ милионна частъ отъ милиграма, но то указва влияние върху характера на човѣка. Ученитѣ хора казватъ, че при изслѣдваніята си, които сѣ правили върху кръвта, не сѣ намѣрили никакво злато. Ако тѣ чакатъ да откриятъ това злато съ възнитѣ, които иматъ, никога нѣма да го откриятъ. Има, обаче, въ кръвта на нѣкои хора една десетъ милионна частъ отъ милиграма отъ това живо злато. Туй злато е мощно! Има извѣстенъ родъ материя, отъ която ако ние бихме имали въ кръвта си, бихме вършили чудеса. Има съврѣмenni учени хора, напрѣднали въ своята мисль, които казватъ, че първичната материя, отъ която е създаденъ свѣтътъ, е била 1,000 пѣти по рѣдка отъ тази на водорода. Първичнитѣ сили, които сѣ функционирали въ тази материя, сѣ били тѣй мощни, че ако днесъ би могло да се придобие само единъ грамъ отъ тази материя, би трѣбвало всички фабрики, които съществуватъ въ свѣта, да работятъ цѣли 3,000 години, день и нощъ. Споредъ тази теория, ако ме попитате, защо е толкова дълъгъ животътъ, ще ви кажа слѣдното: вие трѣбва да живѣете още 3,000 години, за да придобиете не единъ грамъ, а само една десетъ милионна частъ отъ милиграма. Тогава вие ще бѣдете единъ гений, който ще може да напише нѣщо мощно въ свѣта, и думата му ще бѣде силна. Нѣкой казва: азъ повѣрвахъ въ Господа. Да, ти повѣрва въ Господа, но цѣли 3,000 години трѣбва да работишъ, за да придобиешъ нѣщо отъ тази първична материя на Божественитѣ сили и да можешъ да се проявишъ като човѣкъ. Нѣкой казва: Духътъ може да направи всичко отъ мене. Чудни сѣ хората! Та прѣстани да мислишъ, какво може да направи Духътъ. Духътъ всичко може да направи, но ти какво можешъ да направишъ? Ще кажете: ами ти какво можешъ да направишъ? Ето какво мога азъ да направя. Най-първо ще взема прѣстъ. Послѣ, ще я мачкамъ тѣй, както единъ грънчаръ мачка своята глина, отъ която прави грънци. Ако тази прѣстъ има

съзнание, ще каже: какво иска този човѣкъ отъ насъ? Защо ни разедини на толкова хиляди частици? Азъ мълча. Казвамъ: почакайте, донесете малко вода! Като туря вода между тѣзи частици, споя ги, направя отъ тѣхъ едно цѣло тѣло. Тѣзи частици сега ме питатъ: защо ни натѣпка, защо направи отъ насъ единъ такъвъ буламачъ, та изгубихме своя индивидуаленъ животъ? - Не е ваша работа, ще чакате! Взема това тѣсто, туря го на едно колело. Казватъ: какво се движи тамъ тази рѣка? - Не е ваша работа! Гледамъ, тия частици дигатъ шумъ: една излѣзе на вѣнъ, друга слѣдъ нея, казватъ: какъ, философия имаме ние! Азъ не искамъ да зная нищо отъ вашата философия! Е, ами послѣ какво ще ни правишъ. Взема ги, изнеса ги на слънце. Че защо? - Ще ви запозная съ слънцето. Чакайте още малко, печене ще има сега. Запаля своята пещъ, туря ги въ нея. Какво става сега съ насъ? Казвамъ: за да се подигне човѣкъ въ свѣта, най-първо трѣбва да го прѣсѣятъ, послѣ да му насипятъ вода, да го тѣпчатъ, да го турятъ на колелото, да го сушатъ на слънце, и най-послѣ да го пекатъ въ пещъта. Слѣдъ това казва: какво прѣдназначение имамъ? - Ще те туря на служба. Ще те направя една хубава ваза въ двореца на единъ князь. Той ще те постави на масата си и въ тебе ще тури едно хубаво цвѣтенце. Ще те питамъ: доволенъ ли си сега? - Много съмъ доволенъ отъ своя господарь. Внимавай тогава да не се счупишъ, защото ще те изхвърлятъ навѣнъ. Разбра ли сега? - Разбрахъ. Този е великиятъ законъ въ свѣта, прѣзъ който ще минатъ всички души. Всички вие сте слушали тѣзи работи, но идватъ много проповѣдници и ни казватъ, че има единъ лекъ пѣтъ. Не е така, нѣма лекъ пѣтъ! Ние ще минемъ прѣзъ най-страшнитъ изпитания, каквито човѣшкиятъ умъ не може да си прѣдстави. Не се лѣжете да мислите, че този пѣтъ е лекъ. Тукашнитъ страдания сѣ нищо. И всички герои на човѣчеството, онѣзи, които завършватъ своята еволюция на земята, слизатъ долу въ ада, отъ тамъ минаватъ. Обаче, този огънь тамъ не ги изгаря. И Христосъ слѣзе въ ада. Той мина отъ едната страна и

излезе пръзъ центъра на земята. Той знаеше всички тайни. Нъкои питатъ: какво има скрито въ земята? Може да знаешъ какво скрито има въ земята. Ще те турятъ на кръста, ще ти заковатъ два гвоздеа на ръцѣтъ и на краката. Послѣ, ще те свалятъ отъ кръста и ще те турятъ въ гроба, и ако си отъ онѣзи, които могатъ да възкръснатъ, ще научишъ тайнитъ на земята. Земята ще разкрие своитъ тайни. Земята не е толкова страшна. Тя има велики богатства скрити въ себе си. Азъ си прѣдставлявамъ земята като единъ великъ Божественъ цвѣтъ, и колкото да е опорочена, както мислятъ нъкои, тя разкрива този цвѣтъ за възвишенитъ души само. Тя крие своя Божественъ нектаръ само за великитъ души. И всѣки трѣбва да слѣзе да пие отъ този нектаръ и да му кажатъ: ти си отъ достойнитъ дѣца на Бога. Тогава, съ тази придобита велика материя въ себе си, човѣкъ се качва къмъ невидимия свѣтъ и започва пакъ онзи необикновенъ животъ. Слѣдователно, прѣдъ насъ седи едно велико бѣдаще. Нъкой казва: да бѣда религиозенъ! Да бѣдешъ религиозенъ, това е единъ етикетъ. Ама да бѣда българинъ! Да бѣдешъ българинъ, това е единъ етикетъ. Ама да бѣда англичанинъ! Да бѣдешъ англичанинъ, това е единъ етикетъ. Това сж все имена, които отпослѣ дойдоха. Ами че едно врѣме имаше египтяни - тѣ бѣха великъ народъ! Едно врѣме имаше асирийци - тѣ бѣха великъ народъ! Прѣди тѣхъ имаше други, още по-велики култури. Това сж все имена, съ които човѣкъ се зове, но въ свѣта има само едно име, съ което човѣкъ може да се назове - то е човѣкътъ на мисълта - “манасъ” нареченъ. Той трѣбва да разбира законитъ, да знае, какви сж неговитъ тѣла, неговитъ облѣкла, а не само да знае, какъвъ е неговиятъ мозъкъ. Той трѣбва да знае, каква е онази първична материя, въ която функционира мисълта. Всѣко наше желание, всѣка наша мисълъ може да напредватъ въ свѣта, само когато се добива онова Божественото. То се отличава по това, че когато човѣкъ го има, изпитва една малка радостъ въ душата си, както се радва онзи бѣдниятъ човѣкъ, когато му донесатъ една

торбичка съ злато. Човъкът, въ когото има Божественото, като погледне въ себе си, зарадва се, знае, че има една валута неизмѣнна, има нѣщо цѣнно, за което може да работи. Това е първиятъ животъ. И човъкътъ трѣбва да знае, че животътъ, това, което Богъ е вложилъ въ насъ, е единъ великъ даръ, който имаме за сега. Любовта не е още като единъ даръ въ живота ни. Любовта е само едно условие въ живота ни, тя идва и си заминава. Тя подкрѣпва само великия животъ въ насъ. Въ този великия животъ пакъ се проявява подсъзнанието, съзнанието и само - съзнанието - то е човъкътъ, но се проявява още и свѣрхсъзнанието - то е бѣдащиятъ човъкъ - възможноститъ, които сж скрити вътрѣ въ този животъ, какво трѣбва да стане отъ човѣка. Затова, всѣки единъ човъкъ трѣбва да развие въ себе си всички онѣзи възможни сили, които сж скрити въ него. Той не трѣбва да чака своето спасение отвънъ, то е вътрѣ въ него. Божествениятъ законъ работи у всѣки човъкъ за неговото спасение. Ти имашъ едно желание. Помислилъ ли си, какъ е дошло това желание въ тебе? Ти имашъ една мисль. Помислилъ ли си, какъ е дошла тази мисль въ тебе? Ако тази мисль е дошла отъ великата душа, работи върху нея. Нѣкой казва: Богъ говори на душата ми. Духътъ Божий може да направи всичко отъ мене. Да, Богъ отъ хиляди години насамъ говори на хората по разни начини - нѣкои сж Го разбрали, нѣкои не сж Го разбрали. Ако ти си отъ тѣзи, които разбиратъ, започни задачата! Не се обезсърдчавай, не обръщай внимание на окръжаващата сръда. Ако онова гърне, което се пече, обръща внимание на огъня, отъ него нищо нѣма да излѣзе. То трѣбва да се мачка, докато стане пълно сцѣпление между частицитъ му и трѣбва да се пече, докато съзнае, че не може да изгори, а само ще се пече. Печенето е необходимо, за да придобие гърнето едно цѣнно качество. Слѣдователно, сега ние сме въ Божествената пещъ - не бойте се, нѣма да изгорите! Не подразбирамъ “печене”, както се пече онази пуйка въ огъня. Не, въ Божествения свѣтъ се пекатъ само живитъ нѣща. Като се опекатъ, тѣ

добиватъ още по-мощень животъ. Тия, които се пекатъ тамъ, не умиратъ.

Сега, мнозина отъ васъ искатъ да замѣстятъ живота съ Любовъта. Не, Любовъта е сила, която разрушава. Който е добилъ много любовъ, се е разрушилъ. Любовъта има много силни вибрации; тя може да се издържи за много малко врѣме. И всички млади и стари, които иматъ работа съ Любовъта, се разкашаватъ, щомъ дойде тя и казватъ: азъ не мога да мисля за нищо. Защо не може да мисли за нищо? Защото въ него нѣма сформирувани именно тѣзи органи, чрѣзъ които Любовъта може да се прояви. Най-първо човѣкъ трѣбва да се прояви, че тогава ще дойде онзи висшъ животъ, онази възвишена Любовъ.

Писанието казва: “Богъ толкова възлюби свѣта, че даде своя единородень Синъ въ жертва за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него”. Апостолътъ пъкъ казва: “Не обръщайте внимание на този свѣтъ! Образътъ на този свѣтъ прѣхожда”. Тукъ имаме едно противорѣчие. Какъ е възможно, Богъ, който толкова възлюби свѣта, да даде Сина си жертва именно за такъвъ единъ свѣтъ, който прѣхожда? Какво значатъ думитъ “образътъ на този свѣтъ прѣхожда”? - Богъ толкова възлюби този свѣтъ, че го измѣня, обработва го. Божията Любовъ измѣня образа на този свѣтъ. Нѣкои тълкуватъ тия думи въ смисълъ, че този свѣтъ ще се развали. Не, нѣма да се развали, но ще се прѣобрази, ще се измѣни, ще се поправи този свѣтъ. Нѣкои казватъ, че Богъ ще накаже хората. Не, нѣма да ги накаже, но ще ги направи по-добри. Кой е онзи грънчаръ, който не наказва своята прѣстъ, отъ която ще направи единъ прѣдметъ? Кой е онзи скулпторъ, който не наказва своята статуя? Кой е онзи музикантъ, който не наказва своето произведение? - Всички наказватъ. Слѣдователно, мощното седи въ нашитъ мисли, въ нашитъ желанія, а тѣ не сж вложени въ нашето тѣло. Нашето тѣло, тѣй както е наредено, е само едно условие, при което животътъ се проявява. Вие имате една съврѣменна

инсталация. Бутнете бутончето, и крушката веднага свѣтва. Питамъ: тази свѣтлина сега ли се образува, или е била вжтрѣ въ жицата? - Не, всичкитѣ жици, всичкитѣ бутончета сѣ само условия, за да се прояви тази енергия. Тукъ има едно съчетание на сили, което единъ интелигентенъ духъ е използвалъ. Той прѣкарва тази сила по една малка нишка, и тя се проявява като свѣтлина. Слѣдователно, ние ще се възползуваме отъ една малка нишка, ще бутнемъ едно малко бутонче, и енергията на живота ще се прояви у насъ, като топлина и свѣтлина. Ние трѣбва да бѣдемъ внимателни, за да не би тази наша инсталация да се поврѣди. Знаете ли, колко много струва, докато се създаде една такава сложна инсталация, каквато прѣдставлява човѣкътъ? Ще кажатъ нѣкои: е, майката се мѣчила, докато е родила дѣтето. Дали се е мѣчила майката, или не, не зная, но знайте ли, колко сѣщества отъ умствения свѣтъ сѣ се мѣчили, докато се роди това дѣте въ свѣта? Азъ казвамъ, че умствениятъ свѣтъ е една възвишена страна отъ живота на ангелитѣ. Слѣдъ това, като е слизалъ този човѣкъ надолу, знаете ли, колко сѣщества отъ останалия свѣтъ сѣ се мѣчили, докато му създадатъ тази останала форма? Колко сѣщества сѣ се мѣчили, докато се образува една форма отъ тази необработена, сурова прѣстъ? И най-послѣ, ние виждаме този човѣкъ въ своята послѣдна стадия, въ своята пълна форма. Тя не е послѣдна форма. Това е само една черупка, която единъ день ще падне, и отъ тази черупка ще излѣзе онзи красивъ орѣхъ, който, като се посѣе въ земята, единъ день отъ него ще поникне онзи голѣмъ, вѣличественъ орѣхъ. Или пѣкъ, отъ тази черупка ще падне една сѣмка, която като се развие и поникне, ще покаже своя цвѣтъ и ароматъ.

Онѣзи, които се занимаватъ съ Свещеното Писание, ще кажатъ: човѣкъ трѣбва да се обърне къмъ Бога, да се покае и да се новороди. Това сѣ само състояния на живота. За да се новороди човѣкъ, не значи, че неговиятъ животъ още сега трѣбва да се създаде отново, но животътъ му първо трѣбва да се прояви. Онѣзи, които не

разбиратъ Писанието, изваждатъ най-криви заключения. Какви сѣ послѣдствіята отъ това? Между всички учени въ свѣта, били тѣ религиозни, окултисти, или каквито и да сѣ, тамъ, дѣто истинитѣ не сѣ върни, човѣкъ, като възприеме една отъ тѣхнитѣ истини, слѣдъ 10-15 години въ него настава една реакция, и той започва да се съмнѣва въ тия истини. Съмнѣнието е признакъ, че животътъ, който е вложенъ въ насъ, изисква едно по-високо изявление. Дѣтето въ първо врѣме започва да казва на майка си: мамо, искамъ да отида на училище да се уча. И майката го праща на училище. Не се минава много врѣме, то става недоволно отъ училището. Ние трѣбва да се учимъ! Учимъ се, но дойдемъ до едно положение, че се възгордяваме. Защо е така? Казвамъ: знание, което не е истински прѣдадено, възгордява - паметарство го наричамъ азъ, то не може разумно да се използва. На единъ американецъ умира дѣдо му и му оставя едно наследство отъ 36,000,000 лв. злато. Този американецъ въ това врѣме билъ нѣкъдѣ на западъ, училъ се. Въ Америка, обаче, той билъ нѣщо като нашитѣ воловари, та, като придобилъ туй богатство, не знаелъ какъ да го използва, давалъ гуляи натукъ - натамъ, ялъ, пилъ, изхарчилъ всичкото богатство, и слѣдъ шестъ мѣсеца казалъ: не ми трѣбватъ пари. Качва се той на коня си и си отива въ село. Какъвъ смисълъ има такъвъ животъ съ пари? По нѣкой пѣтъ хората на земята не мязатъ ли на такъвъ човѣкъ, който изхарчва живота си? Казватъ: е, да си поживѣемъ малко, ние сме млади. И стариятъ дава угощение, и младиятъ дава угощение. Послѣ, като осиромашеятъ казватъ: остарѣхме вече, въ насъ останаха само стари кости, ще се мре. И такъвъ човѣкъ мисли, че е уменъ. Казвамъ: да, остарѣхте, защото изхарчихте богатството си. Азъ съмъ срѣщалъ въ България нѣкои стари, които казватъ: ехъ, синко, 100-годишенъ съмъ вече, много ми е патила главата. Да знаешъ само! Казвамъ: дѣдо я ми кажи нѣщо, какво си научилъ отъ живота? И той започва нищо, синко нищо не научихъ! Казвамъ му: ами ти сега отивашъ нѣкъдѣ, знаешъ ли си пѣтя? Като си живѣлъ

100 години, поне прочете ли нещо от книгата, гдѣ отивашъ? - Е, не зная, синко, като въ една мъгла съмъ, много ядохъ и пихъ на земята, нищо не зная за онзи свѣтъ, задигнаха книгата. Е, да сѣ живи поне тия младитѣ. Единъ день младитѣ като остарѣятъ, ще кажатъ: да сѣ живи младитѣ! Да сѣ живи кои млади? Да сѣ живи онѣзи разумни, необикновени млади; да сѣ живи онѣзи разумни необикновени стари! - Това разбирамъ.

Казва Христосъ: “Тръстъ смазана нѣма да прѣчупи”. Защо? - За да се насърдчи всѣка една душа. Въ насъ има единъ аристократски духъ. Срещнешъ една бѣдна душа, тури я на мѣстото и и кажи: Богъ е вложилъ въ тебе нѣщо много хубаво, мощенъ животъ има въ тебе, много нѣщо може да стане отъ тебе, ще вървашъ въ Божественото! Ще дойдатъ страдания, но Божественото въ тебе е по силно, отколкото всички тия страдания, и ти ще се подигнешъ. Ние започваме: е, тѣзи младитѣ сѣ глупави! Като дойдемъ до старитѣ казваме: е, тѣзи старитѣ сѣ обезумѣли! Младитѣ сѣ глупави, старитѣ сѣ обезумѣли. Гдѣ е животътъ? Не, младитѣ започватъ съ силния, съ разумния животъ, а старитѣ съ какво започватъ? - На тѣхъ е свойствена Мѣдростъта. Тѣ сѣ придобили нѣщо отъ живота и трѣбва да покажатъ на младитѣ пѣтя, по който да вървятъ. Като казвамъ, че трѣбва да върваме въ Бога, азъ подразбирамъ съвсѣмъ друго нѣщо. За да вървамъ въ Бога, азъ трѣбва да отворя своята душа - не разбирамъ туй обикновено върване. Има единъ особенъ начинъ, чрѣзъ който умътъ може да се отвори; има единъ особенъ начинъ, чрѣзъ който умътъ може да се възпита - трѣбва да се заемете да работитѣ реално. Има единъ особенъ начинъ, чрѣзъ който сърдцето може да се отвори. Кога? - За всѣко нѣщо има опрѣдѣлено врѣме. Има единъ изкуственъ начинъ, по който хората заставятъ нѣкои цвѣтове да се отворятъ безъ врѣме. Не, всѣко нѣщо трѣбва да цѣвне на своето врѣме. Човѣшкиятъ умъ трѣбва да се отвори на врѣме. Човѣшкото сърдце трѣбва да се отвори наврѣме и най-послѣ човѣшката душа сѣщо трѣбва да се отвори на врѣме.

Сега всички ние търсимъ богати резултати, наслѣдства, изведнѣжъ да придобиемъ тази сила. Може да дойдемъ до заключенията на Павла и да кажемъ, че еди-кои сж прави, еди-кои сж криви, но всички трѣбва да се учимъ отъ природата. Тя е една велика настойница, затова методитъ, които употребява природата, ще ни доведатъ до истинскитъ начини за нашето възпитание. Има известни методи, които сме възприели отъ природата, но сме ги изопачили, а природата може да ни даде цѣнни методи за нашето умствено развитие и за нашия духовенъ животъ. Въ този истински животъ ние ще разберемъ вътрѣшния смисълъ на радоститъ и на скърбитъ. Чрезмърнитъ радости въ живота винаги носятъ чрѣзмърни страдания и чрѣзмърнитъ страдания винаги носятъ чрѣзмърни радости. И двѣтъ състояния, обаче, сж неестествени. Защото и радостта е сила, и скърбта е сила. Нѣкой казва: много страдамъ! Що отъ това? Скърбта е сила! Знаете ли отъ какво произтичатъ страданията у насъ? - Всички онѣзи мисли, всички онѣзи желания, на които не сме дали възможность въ миналитъ си сжществувания да се проявятъ, сега прозвеждатъ страданията. Тъ сж единъ напоръ, на който не е даденъ пѣтъ, и вслѣдствие на този напоръ се произвеждатъ страданията. Слѣдователно, ако не дадешъ условия да се прояви онзи напоръ въ тебе, то всичко онова, което днесъ ти създава радостъ и веселие, утръ ще произведе страдания, и ти тогава ще разберешъ, кога не си далъ възможность да се проявятъ въ тебе всички Божествени мисли и желания, кога си имъ противодѣйствувалъ. Нѣма нищо по-хубаво отъ това, да бждешъ тѣй отзивчивъ къмъ всички твои най-малки Божествени мисли и желания, както сж отзивчиви малкитъ дѣца. Затова казва Христосъ: “Ако не станетъ като малкитъ дѣца, нѣма да влѣзете въ Царството Божие”. Истината и малкитъ дѣца я разбиратъ; животътъ и малкитъ дѣца го възприематъ; Мѣдростта е достѣпна именно за малкитъ дѣца. И казва още Христосъ: “Укрилъ си Мѣдростта отъ този свѣтъ, а открилъ си я на младенцитъ.” Не на младенцитъ а на онѣзи,

които изпълняват Божия законъ. Тъхъ ги очакватъ велики възможности.

Сега всъки единъ отъ васъ казва: да стана пръвъ министъръ въ България! Че за тебе Господъ е опредѣлилъ много по-високъ постъ, отколкото министъръ въ България! Виждамъ, Господъ ти е опредѣлилъ да станешъ управителъ на една цѣла планета, далъ ти е единъ псевдонимъ и подъ това име ще работишъ, ще правишъ своите изчисления. Питамъ: за кого е тази планета? - За еди-кого си. А ти бѣдниятъ, седишъ като нѣкой плънникъ въ България, чакашъ реда си да станешъ министъръ. Защо? - Искашъ да осигуришъ живота си. Чудно нѣщо! Най-гольмата глупостъ, която хората сега вършатъ е, дѣто искатъ да се осигурятъ. Долу осигуряването! Това е велико заблуждение! Богъ е свързалъ нашия животъ съ себе си. Той е вложилъ великия животъ въ насъ, ние сме осигурени. Осигуряването не е нѣщо сигурно. Не мислете, че ако имате 5-10 милиона лева въ банката, та сте осигурени! И ти ще умрѣшъ тѣй, както и онзи, който нѣма пари. И безъ пари, и съ пари човѣкъ пакъ умира, само че онзи, който умира безъ пари, знае истината, че безъ пари се умира; а онзи, който има пари, знае истината, че и съ пари се умира. Чудни сж хората, като казватъ, че еди кой си умрѣлъ отъ гладъ. Не умря отъ гладъ, бе приятелю, но умрѣ, защото не знаеше какъ да яде. Отъ незнание умира този човѣкъ, лишилъ се отъ условията. Азъ често съмъ привеждалъ единъ примѣръ за случая, и сега пакъ ще го приведа: лежи боленъ богатъ човѣкъ, но пѣленъ с милиони, готови пари въ банката. Лежи той и изрежда: печена, хубаво зачервена кокошчица ми се яде; послѣ, хубава супица отъ тази кокошчица, че слѣдъ това старо, червено винце ми се пие. Доставя му се всичко, каквото душата му пожелае, но гледа той, горкиятъ; Богъ заключилъ стомаха му, отъ нищо не може да си хапне - иска да го научи на своя великъ законъ. Защо не ядешъ? - Запитватъ го. - Е, не ми се иска. Гледа, гледа горкиятъ човѣкъ, и отъ гладъ умира. Значи, отъ горъ му повеляватъ

да не яде. Но и бѣдния човѣкъ, и той умира. Лежи и той боленъ и си казва: е, да има една кокошчица, да има малко винце! Да има, но нищо нѣма. Ехъ, какъ е създалъ Господъ свѣтътъ! Да съмъ нѣкой богаташъ, нѣмаше да умра, но нали съмъ бѣденъ, осѣденъ съмъ на смъртъ!

Сега всички хора питатъ: какъ ще се поправи свѣтътъ? Съберете на едно мѣсто и бѣдниятъ, и богатиятъ, които умиратъ. Богатиятъ да каже: ето, братко, азъ имамъ всичко, но не мога да ямъ. Ти пъкъ нѣмашъ, затова яжъ, колкото искашъ. Нека и двамата се убѣдятъ, че не само съ хлѣбъ може да се живѣе, но съ всѣко разумно слово, което е вложено въ човѣшката душа, което изтича отъ човѣшкия духъ. Ние трѣбва да се освободимъ отъ това робство, което съществува въ нашия умъ, че трѣбва да осигуримъ живота си. Ние сме осигурени! И щомъ сме осигурени, като видимъ брата си, трѣбва да му се зарадваме. За какво? - За онова великото, Божественото, което е вложено въ него. И азъ съмъ на мнѣние, че ние, за да се познаваме, не трѣбваше да гледаме съ нашитѣ очи. Щомъ гледаме съ тѣзи очи, които имаме, веднага ще влѣземъ въ беля. Ама защо да не се гледаме? Я погледни онази млада жена, която се оженила наскоро, какво ще каже мъжътъ и? Ще ти каже: господине, кой ти даде право да гледашъ очитѣ на жена ми? Веднага ще те спъне. Ако си затворишъ очитѣ, и прѣзъ затворенитѣ си очи виждашъ нейнитѣ очи и разсѣждавашъ върху тѣхъ, той ще каже: сплъ ли е този? - Да, сплъ е. Горкиятъ човѣкъ! Ела малко у насъ да разсѣждаваме. Така този човѣкъ е безопасенъ, защото нѣма да вижда жена му. Радватъ му се, угощаватъ го. Но, ако дойде онзи пророкъ да му отвори очитѣ, ще кажатъ: не искаме човѣкъ съ отворени очи. Вънъ! - Изпѣждатъ го. Затова казва Христосъ, че човѣкъ трѣбва да се отрече отъ всичко. Подразбирамъ, че човѣкъ трѣбва да затвори очитѣ си за всичко материялно, не трѣбва да вижда той. Не, ние трѣбва да затворимъ очитѣ си за свѣта въ насъ, а нека да дадемъ ходъ на външния свѣтъ, нека се радваме, че той

работи. Ако богатите хора нъмаха тия къщи, знаете ли какво щеше да бъде? - Въ горите щяхте да ходите. Тъй, както е устроенъ свѣтътъ, нека се радваме на туй проявление; а ние, като хора на туй велико Божествено учение, трѣбва да знаемъ, че имаме да разрѣшаваме по-велики задачи, имаме по-високи цѣли. Ти си се влюбилъ. Та нима това е разрѣшение на задачата? Ако ти си се влюбилъ, това е само единъ моментъ отъ разрѣшение задачата на твоя животъ. Ако ти трѣбва да се влюбишъ, трѣбва да се влюбишъ въ Онзи великъ изворъ на живота, които дава разрѣшение на задачата ти. Ако трѣбва да се влюбите, въ какво трѣбва да се влюбите: въ вашата вощена свещъ, или въ слънцето? - Слънцето ще ви даде и свѣтлина и топлина, а вашата вощеница ще ви даде само малко свѣтлинка. Вощеницата ти ли я направи? - Пчелите я направиха. Ти взе малко восъкъ отъ пчелите, направи тази вощеница и казвашъ: да е жива вощеницата ми! Че какъ може да е жива вощеницата ти? Да съмъ живъ азъ! - Да. Да сж живи дѣцата ми; да сж живи приятелите ми; да е живъ българскиятъ народъ; да сж живи англичаните, французите; да сж живи всички народи; да сж живи всички добри хора на земята; да сж живи всички учени хора; да сж живи всички хора, които вършатъ волята Божия! “Хаушъ-бжнъ-зутъ”! Е, какво разбрахте? Не мога да ви го прѣведа. Пък и нъма защо да ви го прѣвеждамъ.

Когато ние ви говоримъ за Христа, подразбираме проявлението на великия животъ въ свѣта, който сега се влива и подига човѣшките души отъ падналото състояние, въ което се намиратъ; разкрива въ тяхъ съзнанието и дава потикъ къмъ новъ, истински животъ. Въ цѣлата сегашна култура има едно разнебитване, едно прѣсъване. Ние се страхуваме отъ това, но то не е страшно. Туй разнебитване се дължи на онзи великъ животъ, който сега се проявява и прѣчиства всичко. И ние трѣбва да се радваме за всичко, което става въ свѣта. Ние не се радваме за страданията на хората, но за онова великото, което се върши. Азъ не се развамя когато пекатъ

някого, но се радвамъ, че въ него става печене, сцѣпление на частицитѣ, и отъ него ще се направи единъ красивъ сждъ. Азъ се радвамъ на онзи, който разсѣждава хубаво, че ще стане единъ великъ човѣкъ, съ когото ще можешъ да размѣнишъ двѣ думи. Радвамъ се на една искрена душа защото въ нея има една свещена мисль, едно свещено желание, на което ти можешъ да разчитаашъ.

Свещениятъ, Божествениятъ животъ изисква отъ насъ да бждемъ вѣрни. На кого? - Вѣрность къмъ Бога! Ще прѣведа тия думи “вѣрность къмъ Бога” - вѣрность къмъ великия, безграничния животъ, който дава всичкитѣ блага. Подъ думата “Богъ” хората разбиратъ нѣщо физическо, външно. Не е така.

Ще ви приведа единъ примѣръ, за да хвърля малко свѣтлина върху прѣдмета. Често, малкитѣ нѣща въ свѣта ставатъ причина да ни спѣватъ въ нашия вървежъ. Вилморъ, туй било псевдонимътъ на единъ писателъ, работилъ цѣли 20 години върху една своя научна теза. При него постоянно била дъщеря му Мария Блю. Той обичалъ дъщеря си, ималъ довѣрие въ нея. Всички свои рѣкописи заключвалъ, и ключътъ давалъ на дъщеря си да пази. При него често идвалъ единъ отъ ученицитѣ му, Симонъ Бели, който се влюбилъ въ дъщерята Мария Блю, и единъ денъ и казва: “Ако ти действително ме любишъ, ще ми направишъ една услуга - ще ми дадешъ тайно единъ отъ рѣкописитѣ на баща си, безъ да знае той това нѣщо. Азъ ще го прочета само, надѣвамъ се той да хвърли свѣтлина въ моя умъ върху известни въпроси.” Тя се замисля и казва: “Нѣмога да направя това” “Ама ти не ме обичашъ тогава!” - Обичамъ те. “Нали любовта казва, че трѣбва да се жертвуваме?” Най-послѣ тя се съгласява, дава му единъ отъ рѣкописитѣ. Ако ние се жертвуваме за единъ, за двама души, това любовъ ли е? - Не е любовъ. Това е една слабостъ, както у всички хора. Този ученикъ Симонъ Бели взима рѣкописа, напечатва го въ едно видно списание, като свое произведение и се подписва подъ него. Вилмаръ вижда напечатено своето произведение, подписано отъ

еди-кой си авторъ и веднага единъ ударъ въ сърдцето го парилизира. Питамъ сега: дъщерята посжпи ли разумно? - Не. Този ученикъ постжпи ли благородно? - Не. Ние сме отъ тѣзи “симоновци”, които, като вземемъ Божественото, веднага туряме името си, изнесемъ го като свое. Каквото напишемъ, подпишемъ се отдолу, казваме: това съмъ азъ! Туй, което ти си написалъ, туй, което ти си открилъ, е на Вилмара, не е твое - велики сили отъ природата сж работили върху него. Затуй, когато напишешъ нѣщо, не туряй името си. Когато дойде Христосъ, тури ли си името нѣкъдъ? - Никъдъ. Сега, разбира се, азъ не засѣгамъ писателятъ, но казвамъ: вие хората, които имате живота, считате, че този животъ е вашъ, туряте си името подъ него и казвате, че имате право да разполагате съ този животъ тѣй, както разбирате - Не! Великото, благородното у насъ изисква да употребимъ живота си за туй, за което сме прѣдзначени. Всѣки може да развие мощнитѣ сили въ себе си. Спасението на човѣка е вътрѣ въ него, да развие вътрешнитѣ си сили. Щомъ се спаси единъ човѣкъ, веднага идва отзвукъ и у всички други души. Щомъ ти повѣрвашъ въ Божественото, което е въ твоя животъ, всички други души сж разтворени и се притичватъ да ти помогнатъ - обичатъ те. Всички трѣбва да върваме въ Божественото. Щомъ повѣрваме, това значи да създадемъ единство въ живота, да си подадемъ рѣка единъ на другъ. Това значи, да приложимъ методитѣ, начинитѣ за постигане на Божественото въ насъ.

Първото нѣщо, което ви прѣдстои е слѣдното: Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се запита: далъ ли е ходъ на Божественото въ себе си, развилъ ли го е? Ти четешъ нѣкой писателъ, но забравяшъ че и ти самъ имашъ нѣщо Божествено въ себе си - твоята душа, на която не си далъ възможностъ да се прояви. Ти взимашъ една роза, радвашъ и се, усѣщашъ нейния миризъ, доволенъ си отъ аромата и. Кажи си: не трѣбва ли и азъ, като нея, да цвѣна, да придобия този ароматъ? Дойде ли пролѣтъ - всички ние трѣбва да цвѣнемъ!

Второто положение: всички ние тръбва да завържемъ! Третото положение: всички ние тръбва да узрѣмъ! И, когато дойде господарѣтъ, този великиятъ, мощниятъ, който е вложилъ великия животъ въ насъ, отъ плода ни тръбва да познае, че действително ние сме работили съ онѣзи методи, съ онѣзи сили, съ които Той ни е надарилъ. Казвамъ: нѣма нищо по-хубаво въ свѣта отъ това, тайно въ душата си да бѣдешъ вѣренъ на Бога. И за Бога се казва, че Той е Истиненъ и Вѣренъ въ всички свои постѣпки. Слѣдователно, нека всички туримъ въ ума си мисълта, да бѣдемъ истинни и вѣрни на този първиченъ животъ, който е вложилъ всичко въ насъ, за да се прояви Божественото и да се освободимъ отъ сегашнитѣ несгоди въ живота. Този е пѣтътъ, по който народитѣ, индивидитѣ и душитѣ ще могатъ да извоюватъ своята бѣдаща свобода. Това е Божествениятъ животъ.

И казва стихътъ: “Тръстъ смазана нѣма да прѣчупи”. То значи, че и най-слабитѣ хора нѣма да бѣдатъ прѣчупени, нѣма да бѣдатъ смазани, но Богъ ще ги подигне.

“И отъ лень свѣщило замѣждѣло нѣма да угаси, докогато изведе сѣда въ побѣда”. То значи, че умоветъ и на слабитѣ нѣма да угаси. Слабитѣ ще станатъ силни, и тѣзи малкитѣ свѣщници ще се разгорятъ. Единъ день, всѣки отъ васъ ще приеме своето наслѣдство, останало отъ свѣтоветъ. За сега, обаче, вие ще държите тукъ на земята изпита си. Ще минете прѣзъ пещѣта и щомъ издържите послѣдния си изпитъ, ще ви прѣведатъ прѣзъ онова мѣсто, да вземете своето наслѣдство. И казва Писанието: “Ние сме сънаслѣдници съ Христа”. Щомъ си сънаслѣдникъ, ще вземешъ нѣщо, ще видишъ славата Божия, която се е крила. Тогава ще разберешъ, защо си дошълъ на земята, защо си ходилъ тукъ-тамъ, защо сѣ страданията, защо сѣ противорѣчията и тогава ще кажешъ: Великиятъ животъ има великъ смисълъ! Животътъ е за необикновенитѣ хора, смъртта - за обикновенитѣ. Необикновениятъ животъ е за великитѣ души, за силнитѣ души, за

благородните души, които жертвуват всичко. Цѣлиятъ свѣтъ сега се нуждае отъ тия души. Вие, които сте призвани, нѣма какво да чакате; всички сте богати. Като се върнете дома си, отворете каситѣ си. Вие казвате: чакайте, ние сме сиромаси. Не сте сиромаси. Сега всѣки ще подпише единъ чекъ, ще каже: това давамъ за Господа! Подъ “даване”, разбирамъ не материално, но духовно.

И тъй, нека съдѣйствуваме да се проявятъ и развиятъ въ нашия животъ всички велики желания и мисли, които сж вложени въ нашата душа. И Богъ, като види нашитѣ желания и мисли, ще слѣзе отгоръ, тъй както слънчевитѣ лъчи слизатъ вурху цвѣтята, и ние ще възрастнемъ, ще дадемъ своето благоухание. И тогава ние и Богъ, който е свързанъ съ насъ, ще завършимъ работата, която ни е дадена на земята. Послѣ, Той ще ни даде друга работа, която ще бѣде за Неговото Царство.

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ, на 18 януарий, 1925 г. въ гр.
София.*

Който иска славата.

“Който говори отъ самосебе си, иска своята си слава; а който иска славата на Оногози, който го е проводилъ, Той е истински, и нѣма неправда въ Него¹”.

Въ свѣта трѣбва да сѣществува една мѣрка. Математи-ците иматъ такава мѣрка. Тя е единицата. Тѣхниятъ аршинъ е мѣрката, съ която започватъ. Отнемете на математиците единицата, и математиката сама по себе си пада. Въ геометри-ята единицата е точката. За да се проектиратъ нѣщата, трѣбва да има проекция. Изобщо, всички науки си иматъ извѣстни максими, извѣстни единици мѣрки. Изкуствата сѣщо си иматъ мѣрка. И човѣшките постѣпки си иматъ мѣрка, макаръ че ние сме изгубили всички тия мѣрки. Съврѣменнитѣ моралисти още не сѣ установили една неизменна мѣрка за морала. Запримѣрь, туй, което е морално за индусите, не е морално за европейците; и туй, което е морално за европейците, не е морално за индусите. Има нѣкакво различие въ морала. Това нѣщо нѣкои обясняватъ съ културата на хората. Казватъ: по-високо културнитѣ хора. Добрь, ако вземемъ една култура въ този високъ смисълъ, не култура като нашата, която има толкова недѣзи, питамъ: въ какво седи тази култура по-високо? Ние можемъ да кажемъ за нѣкоя култура, че е висока: можемъ да кажемъ за нѣкого, че има високъ мораль, обаче моральтъ трѣбва да бѣде неизмененъ, съвршенъ, а не ту единъ, ту другъ - всѣки день да се мѣни. Значи, въ живата природа сѣществуватъ такива норми, които всѣки живъ човѣкъ трѣбва да знае. Незнанието не ни избавя отъ отговорности, не ни избавя и отъ послѣдствията на страданията. Отъ какво произтичатъ страданията въ свѣта? Ние опрѣдѣляме: всички страдания произтичатъ отъ изгубването на тѣзи норми. Съврѣменнитѣ учени хора, запримѣрь,

¹ Иоана 7:18

когато разискватъ закона за наследствеността; или индуситъ, които разискватъ закона за прѣраждането; или египтянитъ, които сж разисквали закона за прѣселението на душитъ, това сж все закони, които сжще-ствуватъ въ природата, не сж нѣкаква теория. Туй, че въ живота има нѣкакви противорѣчия, то е другъ въпросъ. Туй пъкъ, че душата странствува, това е фактъ; че душата се обли-ча въ разни форми, това е фактъ; че душата наслѣдва качества-та на тѣзи форми, това е фактъ. Слѣдователно, тѣзи факти може да се обяснятъ по единъ или по другъ начинъ. Ако ние искрено търсимъ Истината, тия факти можемъ да разрѣшимъ правилно; ако не сме заинтересувани, не можемъ да ги разрѣ-шимъ. Значи, въ съврѣмения свѣтъ сжществуватъ двѣ мърки - на търговски езикъ казано - сжществуватъ двѣ фактури. Въ моралния свѣтъ едната мърка сжществува вжтръ въ насъ, тя е за насъ лично, а другата мърка сжществува за окръжаващитъ. За всички животни, които сж подъ насъ, ние имаме една мърка, а за самитъ насъ - друга мърка. Щомъ ни сполети нѣкое нещас-тие, казваме: какъ тѣй Богъ да не обърне внимание на насъ, какъ е допусналъ да боледуваме? Нѣкой казва: какъ - тѣй азъ да изгубя имането си? Какъ тѣй да ми изгори къщата? Все този философски въпросъ поставяме. Но, когато азъ чуя, че въ нѣкой дворъ нѣкоя кокошка се оплаква, плаче, търси нѣкой да я спаси, казваме: е, това е другъ въпросъ. Тази кокошка е отлична, много хубава е, тя трѣбва да умре! Защо? - За да се нахранятъ хората. Сега, споредъ сжщия моралъ, да допуснемъ, че хората сж сжщо такива сжщества, които разсжждаватъ, чувствуватъ, мислятъ и живѣятъ въ такива курници. Това е прѣдположение, вмѣкнати идеи между другитъ, но допускамъ го за сравнение, за изяснение на мисльта си. Единъ день, нѣкои сжщества, по-висши отъ васъ, даватъ си нѣкакво угощение и казватъ: за това наше угощение, нѣкоя отъ кокошкитъ въ този курникъ трѣбва да умре! Вие веднага казвате: ама какъ е възможно, тѣзи сжществ-ва да си позволяватъ това нѣщо? Нали сж разумни сжщества тѣ? Ами и вие нали сте разумни сжщества, какъ

си позволявате да изяждате кокошките, да ги вадите от тяхния курник? Да, но тѣ сѣ кокошки! Ами вие пѣкъ сте човѣкъ! Това сѣ раз-сѣждения, които се зараждатъ отъ вашата лична мѣрка. Ако въ свѣта сѣществувѣ Богъ, ако сѣществувѣ Божията Правда, ако сѣществувѣ Божествена мѣрка за нѣщата, всички противо-рѣчия въ живота трѣбва да изчезнатъ. Божествениятъ законъ еднакво има прѣдъ видъ всички живи сѣщества. Ще ми възразите, че въ живота има много мѣчнотиин. Да оставимъ настрана мѣчнотиитѣ, ние сами ги създаваме; тѣ въ природата не сѣществуватъ, отпослѣ сѣ дошли. Мѣчнотиитѣ не влизатъ въ нашитѣ разсѣждения.

Христосъ казва: “Който говори отъ самосебе си, иска своята си слава; а който иска славата на Оногози, който го е проводилъ, той е истински, и нѣма неправда въ него.” Онзи, който търси славата на Оногози, който го е изпратилъ, който му е далъ ума, сърдцето и живота, той е истински. Нѣкои мислятъ, че човѣкътъ е много нѣщо, че той е създаденъ по образъ и подобие Божие, че той има голѣми привилегии въ свѣта. Че има голѣми привилегии, съ това съмъ съгласенъ, но има и голѣми задължения. Че има голѣми дарби, и съ това съмъ съгласенъ, но има и голѣми отговорности. Питамъ ви сега: какъвъ е човѣшкиятъ мораль? Азъ ще направя едно малко сравнение. Мислите ли вие, че съ една вощена свѣщъ, или съ една електри-ческа лампа, съ които си служите, ще може да виждате чакъ до Марсъ, Сатурнъ или Юпитеръ? - Нѣма да можете. Вашата свѣщъ на 10 клм. едва ли ще бѣде забѣлъзана. Щомъ е така, защо и давате такава прѣимущество? Другъ е въпросътъ за слънцето. Слънцето е видимо не само за нашата планета, отъ свѣтлината му се ползуваме не само ние, но и всички други, по-разумни сѣщества отъ насъ, които съ своитѣ усъвършенству-вани телескопи по нѣкой пѣтъ ни наблюдаватъ, какъ се движимъ, какъ живѣемъ на земята. Тѣ сега виждатъ, че тукъ, въ София, въ този салонъ има събрани хора, които разискватъ нѣкакви философски въпроси, но не могатъ да чуятъ, какво се говори, защото не се интересуватъ. Азъ не ви казвамъ да

върватے непременно въ това, може да е така, може и да не е така, но питамъ: всички онѣзи вървания, които вие сте наслѣ-дили, на какво почиватъ? - Безспорно тѣ почиватъ на единъ ве- ликъ законъ. Ние, съврѣменнитѣ хора, обаче, сме паднали толко-ва дълбоко въ материята, мислимъ, че материялниятъ животъ е истинскиятъ животъ. Ние разчитаме на видимото, на осеза-емото, но то е съвршено прѣходно. Ние отдаваме на материял-ния животъ голяма тежестъ. Умътъ, сърдцето ни, всичко у насъ е ангажирано все съ дреболии отъ този животъ. Рѣдко ще се намѣри нѣщо по-високо, което да занимава нашия умъ, нашето сърдце. Ако единъ ясновидецъ би погледналъ въ ума на нѣкой съврѣмененъ човѣкъ, той ще види дрехи, обуца, рокли, яденета, кревати, интриги, бой съ жена му, но едва ли би намѣрилъ нѣкоя свѣтла идея. Нѣкой пѣтъ хората казватъ за нѣкого: този човѣкъ е идеалистъ. Дайте 100,000 лева на двама идеалисти да си ги раздѣлятъ, ще видите, колко сѣ идеалисти! Веднага ще се яви споръ за тия пари. Защо? Ние мислимъ,че въ имането е всичко. Да, трѣбва да имаме, но какво? Подъ имане, азъ не подразбирамъ да имаме пари. Паритъ сѣ послѣдствие на човѣшкия умъ. Тогава какво трѣбва да имаме? Имущество ли? - Не. Животъ трѣбва да имаме. Имуществото е послѣдствие на живота. Тази прѣстъ, този черноземъ, който имаме, е послѣдствие на живота. Тѣзи форми сѣ образувани отъ самия животъ. Слѣдователно, въ основата на живота седи животворния Божественъ Духъ който сформирава нѣщата тѣй, както е Нему угодно. Ако има едно същество, което може да сформирава нѣщата въ живота, да ги измѣня, да ги допълня, то е именно този Божественъ Духъ, отъ който е произлѣзълъ първоначално животъ; отъ този животъ пѣкъ е произлѣзълъ човѣшкиятъ умъ.

И тѣй, за да разбираме истинския смисълъ на живота, за да го направимъ щастливъ, за да внесемъ великия мораль въ него, трѣбва да разбираме великитѣ Божии закони. Само тогава ще могатъ да се развиятъ тѣзи скрити дарби, скрити заложи, тия потенциални сили

въ човърската душа. Ако ви вкарамъ въ една свъръменна европейска лаборатория, въ която всички елементи сж наредени въ около 10-20,000 малки шишенца, и ви накарамъ да ги побутате, какъ мислите, какво ще бжде вашето състояние слѣдъ като излъзете отъ тази лаборатория? Ако хванете едно шишенце пълно съ азотна киселина и го подържите малко, тя ще ви прѣдаде до извѣстна степенъ своята сила, свои-тъ качества. Ако похванете едно шишенце съ сърна киселина, и тя ще ви прѣдаде своитъ качества. Тѣй щото, всички вещи, съ които ние, свъръменнитъ хора, се занимаваме, упражняватъ извѣстно влияние върху насъ. И за въ бждаще, ако искаме да въведемъ едно нормално възпитание въ свѣта, когато се създава едно училище, ще трѣбва да се повикатъ най-добритъ хора, най-добритъ майстори да направятъ училището, чиновете, маситъ, всички пособия. Като казвамъ, че трѣбва да се извикатъ най-добритъ майстори, не разбирамъ майстори на изкуството, но подразбирамъ добритъ хора, които, като работятъ, да не си кажатъ една лоша дума помежду. Послѣ тетрадкитъ, книгитъ, всички училищни принадлежности, трѣбва да бждатъ направени отъ незаинтересовани хора, които да сж напълно безкористни. Хората казватъ: е, столоветъ, маситъ, може да ги прави кой и да е. Да, до сега тѣ сж правени все отъ кой и да е, но виждаме, какво възпитание имаме. Послѣ, искате да си направите една хубава къща. Извикайте за това нѣщо не само най-добритъ майстори по изкуство, но и най-добритъ по характеръ, по естество, та като градятъ вашата къща, да не си кажатъ нито една лоша дума. Иначе, вие може да имате нѣкоя хубава, хигиенична къща, но тя ще бжде пропита отъ лошитъ нераз-положения на работницитъ, около която тѣ сж изпили до 100-ина клгр. бира, 50 клгр. вино и ракия, и тази отровена кръвъ на работницитъ е влъзла, чрѣзъ енергията имъ, въ камънитъ. По такъвъ начинъ вие никога не ще може да се освободите отъ лошитъ влияния на тази къща. Вие може да учите какъвто моралъ искате, но отъ лошитъ влияния нѣма да се освободите. Днесъ ви учатъ, че трѣбва да вървате въ Бога, но

какъ да приложите тази въра, какъ да подобрите живота си, нищо не ви казватъ. Чудни сж съврѣменнитъ хора въ своитъ разсѣж-денія! Ако азъ дамъ на най-добрата си предачка най-лошата вълна, то, колкото и да е изкусна тя, не ще може да изпреде лошата вълна - нищо нѣма да стане отъ нея. Мислите ли, че ако дадете на най-великия виртуозъ една дъска съ четири струни, та той ще може на тази дъска да изсвири 7-мата, или 9-тата симфония на Бетховена? Каква симфония ще може да ви изсвири? - То ще бѣде симфония на счупената дъска. Мислите ли, че ние, съврѣменитъ хора, съ тия хилави тѣла ще можемъ да се занимаваме съ велики работи? Нѣкой казва: азъ искамъ да проникна въ тайнитъ на природата искамъ да се занимавамъ съ окултна наука. Казвамъ: че какъ мислишъ ти, съ тази счупе-на дъска ще можешъ ли да изпълнишъ тѣзи велики работи, тази велика симфония? Нѣкой казва: е, азъ имамъ здраво тѣло. Добръ, ако е само въ здравето тѣло, защо воловетъ не се занимаватъ съ нѣщо по-велико, защо не сж културни като насъ? Защо слоно-ветъ, птицитъ, мравитъ, които сжщо сж здрави, не сж култур-ни? - Ограничени сж тѣхнитъ форми. Има едно съчетание на сили въ тѣхъ, което не имъ позволява да се развиватъ. Съврѣ-меннитъ химици още не сж дошли до истинската наука, да изучаватъ материята. Тази материя, която тѣ изучаватъ още не е самата материя. Това е само проекция на материята, но не е още истинската материя. Сила и материя, това сж въпроси, които се разискватъ между ученитъ, но ученитъ още не изучаватъ силата. Тази сила, която тѣ изучаватъ е само проекция на истинската сила, която се проявява. И самиятъ животъ, който се изучава, не е още истинскиятъ животъ. Той е само проекция на онзи истински животъ въ природата. И съ тѣзи проекции, които изучаваме, ние мислимъ, че имаме сж-щността на нѣщата, сжщността на материята. Нѣкой казва: какво нѣщо е материята? - Тя е една проекция, тя е като леда, по който зимно врѣме можешъ да минешъ, а лѣтно врѣме не можешъ. Защо зимно врѣме можешъ да минешъ? - Зимно врѣме има условия за леда, а

лтно врѣме нѣма. Нѣкои казватъ: азъ мога да направя, каквото искамъ. Не можешъ да правишъ, каквото искашъ. Всѣко нѣщо трѣбва да се прави на врѣме. Ако онзи биволь лѣга лтно врѣме въ локвата, това е отлично за него, той се брани отъ мухитъ. Мислите ли, че, ако зимно врѣме легне въ локвата и излѣзе отъ тамъ, ще му бѣде приятно? Чудни сѣ хората, като казватъ: какъ, защо да не влѣза въ локвата! Казваме: да, лтно врѣме за бивола е добръ да влѣзе въ локвата, но зимно врѣме кракътъ му нѣма да стѣпи въ локвата. Ако влѣзе главата му ще пати. Нѣкои питатъ: защо не трѣбва да грѣшимъ? - Зимно врѣме е. Който стѣпи въ локвата, ще изгуби всички проекции на живота си. Казва нѣкой: е, докажи! Ела да ти докажа! Всѣки день, като бие камбаната, какво показва това? - Че единъ день и твоята камбана ще бие, че и твоята проекция на живота се развалила. Ами тогава, гдѣ е сѣщностъ-та на живота гдѣ сѣ Иванъ, Петъръ, Стоянъ, гдѣ е образътъ имъ? Гледамъ, отъ него останали глава, кости, но всичко това е празна работа. Това ли бѣше Иванъ? Не, ние отъ сега ната-тъкъ трѣбва да проучаваме истинския животъ. И до тогава, докато ние разсѣждаваме отъ само себе си, до тогава, докато търсимъ своята слава въ свѣта, ще имаме такава култура, като сегашната: навсѣкѣждъ между хората ще има съмнѣния. Прави сѣ тѣ, но казвамъ: невъзможнитъ нѣща за слона сѣ въз-можни нѣща за мишките и за птицитъ. Единъ слабъ мостъ, прѣзъ който не е възможно да мине слонъ, понеже ще се строши, по този мостъ могатъ да минатъ хиляди мишки. Нѣкой казва: еди-кой си прави това, и азъ мога да го направя. Не, той е мишка, за него не е забранено да минава по този мостъ. Той може да мине прѣзъ този мостъ колкото пѣти иска, но ти си слонъ, за тебе не е позволено да минавашъ прѣзъ този слабъ мостъ. Тѣй щото ние, съврѣменнитъ хора, се различаваме единъ отъ другъ. Всѣки човѣкъ има извѣстенъ крѣгъ на своята дѣятелность; за всѣки човѣкъ има извѣстни ограничения, които природата е наложила; всѣки човѣкъ, отъ свое гледище, трѣбва да размисли, какъ да употреби разумно живота си. Всѣки трѣбва да се

определи, своята слава ли търси, или славата на Оногози, който го е проводилъ.

Сега, ако ви зададатъ въпроса, отъ гдѣ сте дошли? - Ще кажете: не знаемъ, навѣрно отъ живота. Нѣкои питатъ: какъ е животътъ? - Общиятъ животъ прониква цялата природа, той е едно велико течение, скрито вътрѣ въ природата, но истинскиятъ животъ е достъпенъ само за високо културнитъ, за високо разумнитъ същества. Нѣкои питатъ: ами какво нѣщо е смъртта? Азъ мога да ви обясня смъртта, умирането, само чрезъ закона на аналогията, т. е. чрезъ закона на сравнението. Когато една рѣчица трѣбва да мине презъ пустинята, дѣто топлината е силна, тази малка рѣка не може да достигне до своето предназначение, защото частъ отъ водата и се изпаря-ва, а частъ отъ водата и се просмуква отъ почвата. Следователно, много хора, на които животътъ протича, т. е. не може да достигне до великия животъ, до великото море, умиратъ; а онѣзи, великитъ хора, на които животътъ има изобилно притоци, пристигатъ. И всѣки човѣкъ, който иска да се подигне, трѣбва да изучи този великъ законъ въ себе си, да знае: познава ли Оногози, който го е пратилъ на земята. Нѣкой отъ васъ ще каже: трѣбва да има нѣкой, който да ни научи. Всички ви учатъ, че преди 2,000 години е дошълъ Христосъ, но я запитайте този, който учи за Бога, дали има едно положително вѣрую? - Не, той нѣма едно положително вѣрую. Я запитайте този, който има една положителна връзка съ Бога дали може да ви каже нѣщо за тази реалностъ, дали може да ви докаже, че действително е свързанъ съ Бога? Има мнозина вѣрующи, които иматъ тази опитностъ; има други, които сж на пътъ да я добиятъ, но тази опитностъ се добива чрезъ голѣми жертви. Ние, при сегашното си състояние, не можемъ да добиемъ тази истина. Тѣй както сме сега въ живота, ние мислимъ, че за да се домогнемъ до тази велика Истина, трѣбва да се лишимъ, да се откажемъ отъ благата на живота. Това не е вѣрно. Ако се домогнемъ до тази велика Истина, животътъ ни ще се осмисли, защото ще придобиемъ и Любовта, а Любовта е,

която осмисля нъщата. Забължете, има единъ великъ законъ въ Любовъта: онзи, който ви обича и когото вие обичате, ще се радва на малките нъща, които му давате. Онзи, който те обича, може да ти даде една малка сѣмка, и ти ще се радвашъ на тази сѣмка, защото отъ нея ще излѣзе нъщо велико. Само Любовъта може отъ малките нъща да прави велики работи. Като посадишъ тази сѣмка, слѣдъ година отъ нея ще излѣзе цѣло дърво. Великите нъща вънъ отъ Любовъта постоянно се смаяватъ, разрушаватъ и въ края на краищата, нищо не остава отъ тѣхъ. Когато нѣмаме Любовъ-та въ себе си, за насъ великите нъща постоянно се смаяватъ, а когато имаме Любовъта, отъ този малкъ животъ се образуватъ великите, Божественитѣ работи, и тогава идватъ великите блага, великата хармония въ живота. Всичко това трѣба да се опита.

Миналата седмица ви говорихъ, че мнозина, искатъ да говорятъ за Истината, като за нъщо външно обективно. Истината обективно не може да се проучва. И Любовъта обективно не може да се проучва. И Мъдростъта обективно не може да се проучва. Туй, което ти можешъ да обхванешъ не е Истина, то е само единъ фактъ. Истината е извънъ нашия умъ. Любовъта сѣщо е извънъ нашия умъ. Истината по нѣкой път хвърля своитѣ проекции въ ума, и умътъ по косвенъ начинъ може да я проучава. Мъдростъта хвърля своитѣ проекции отвътрѣ навънъ, т. е. къмъ външния свѣтъ. Какви сѣ тѣзи проекции? Когато Любовъта дойде у насъ, веднага ние се разширяваме, ставаме великани. Когато Любовъта изчезне, ние ставаме дребнички, като мушици. Когато Мъдростъта проектира своитѣ проекции въ нашия умъ, ние ставаме велики, у насъ се явява единъ великъ замахъ и казваме: велико е това учение! Щомъ, обаче, Мъдростъта се отегли, ние ставаме обикновени, малки, дребни. Когато Истината внесе своитѣ проекции въ човѣшката душа, човѣкъ става силенъ, като Христа, може да жертвува живота се за другитѣ, за цѣлото човѣчество. Щомъ Истината отегли проекцията си отъ човѣшката душа, ние имаме единъ типъ като Юда, който върши престѣпления и

послѣ отива да се самоубива. Значи имаме два типа въ свѣта: Юда, който търсеше своята слава и мислеше само за себе си; и Христосъ, който търсѣше славата на Онзи, Който Го е прово-дилъ. И двамата умрѣха. Христосъ умрѣ по-рано, но възкрѣсна. Юда умрѣ по-послѣ, но не можа да възкрѣсне. И единиятъ се размножи, и другиятъ се размножи. Послѣдователитѣ на Юда днесъ не сѣ малко. Казвате: а, послѣдователи на Юда! Ами че послѣдователи сѣ! Навсѣкѣждѣ има послѣдователи на Юда. Слѣдователно, между тѣзи два принципа, които виждаме въ учението на Юда, и въ учението на Христа, има една велика борба, която ние трѣбва да завършимъ. Нѣкои казватъ: е, какво ще се говори за учението на Юда? Нека се запитае, свободни ли сме отъ влияния, отъ недѣзитѣ на Юда? Когато брѣк-немъ въ кисията на нѣкого, когато отнемешъ живота му, имането му, когато го обезчестишъ, когато отнемешъ всичко-то му цѣломѣдрие, това не е ли учението на Юда? Когато внесешъ онѣзи велики, дълбоки качества въ душата на човѣка, когато внесешъ онова чувство на самопожертвуване, на себеот-рицание въ живота на човѣка, да бѣде той готовъ да жертвува здраве, сили и животъ за другитѣ, не е ли това учението на Христа? Ние казваме: ето единъ човѣкъ, който не разбира живота! Споредъ насъ, въшката, която се качва на главата ми, нищо не работи и живѣе на моята смѣтка, е много културна! Тя казва: нека този човѣкъ работи заради мене. Азъ ще си смуча, ще ямъ готовата храна. Не, въ това нѣма никаква култура! Азъ говоря сега за духовнитѣ хора. Ние трѣбва да се отърсимъ отъ учението на Юда, отъ туй криво разбиране. Какво прѣдста-влявя Юда? - Той е само единъ символъ. Който говори за себе си, търси своята слава.

И тѣй, всички ние, за да се разберемъ като хора, като братя, трѣбва да туримъ принципа, учението на Юда долу на опашката, а принципа учението на Христа, Божественото въ насъ - трѣбва да туримъ на първо мѣсто, трѣбва да го поощря-ваме. Такива хора азъ похвалявамъ. Какви хора? - Бѣднитѣ. Азъ не говоря за тия бѣдни хора, които по наслѣдство, кармически сѣ наслѣдили пороцитѣ на

своите дъди и прадъди. Азъ не съмъ съгласенъ съ тяхъ. Азъ говоря за онъзи бѣдни хора, за онъзи разумни хора, които доброволно сж пожертвували своите богат-ства, доброволно сж станали бѣдни. Тѣ могатъ да бждатъ богати, иматъ изкуството за това. Тѣ могатъ да станатъ и художници, и музиканти, но тѣ сж пожертвували всичко: своя животъ, своите богатства - и то всичко даромъ. Тия хора азъ наричамъ възпитатели, учители на човѣчеството. Ще дойде день, когато великите музиканти, великите художници ще бждатъ Учители на човѣчеството. А сега, за да дойде единъ музикантъ да свири, трѣбва да му се плати. Казвате: е, такива сж условията! Да, такива сж условията на живота но кои условия? - Общите условия, учението на Юда е такова. Турците казватъ: който дава пари, който си плаща, слуша великия виртуозъ, а който не плаща, седи отвънъ, нищо не може да чуе. Но азъ казвамъ: има изключения отъ това! Зная за единъ великъ виртуозъ въ Европа, който единъ день, слѣдъ като излизалъ отъ единъ концертъ, минавалъ покрай едно бѣдно момиченце, куичко и като погледналъ въ очите му, прочелъ нѣкакво особено жела-ние. Пита го: защо седишъ тука? - Искяхъ да влѣза въ салона да послушамъ, но нѣмахъ пари. Той се трогва отъ това и го запитва за адреса му. Момиченцето си дава адреса и се отегля. Една вечеръ този великъ виртуозъ взима цигулката си и отива въ дома на момиченцето да му посвири даромъ. Слѣдъ като свири, той казва: това бѣше най-щастливиятъ моментъ въ моя жи-вотъ. Това бѣше най-хубавиятъ концертъ, който съмъ далъ нѣкога въ живота си. Защо? Защото това малко момиченце разбрало неговото свирене съ душата си. И той свирелъ съ душа. А сегашните виртуози - дойде нѣкой, даде концертъ, прѣзъ всичкото врѣме слѣди, дали публиката ще хареса свиренето му. Той знае, че ако публиката не хареса свиренето му, втори пѣтъ нѣма да дойде. И той свири, прави усилия. Защо? - За да дойде публиката и втори пѣтъ. Онзи пѣкъ, който свири безкористно, който изпълнява Божествения принципъ, за него не важи, кой ще дойде. Тукъ не важи количеството, а качеството. Ние, съврѣменните

хора, сждимъ за едно учение по хората, които го слѣдватъ, дали учени хора го слѣдватъ, или прости. Азъ бихъ желалъ всички онѣзи учени хора, всички онѣзи благородни хора, всички онѣзи сиромаси, които сж пожертвували своитъ богат-ства, своя животъ, да слѣдватъ това учение. Азъ ще имамъ всичкото почитание къмъ тѣхъ. Бихъ желалъ всички онѣзи благородни свещеници, всички проповѣдници, да излезатъ на сцената. Нѣкои казватъ, че врѣмето щѣло да подобри нѣщата. Врѣмето отдавна е дошло. Питамъ: прѣди хиляди години, когато дойде туй благоприятно врѣме, кой го използва? - Овцитъ го използваха. Защо не го използваха вълцитъ? - Има си причини за това. Ние, съврѣменнитъ хора, защо не използваме това учение сега? Всѣки ще се оправдае, ще каже: трѣбва да се осигурия. Ако си чиновникъ, имашъ 1,000 лв. мѣсечна заплата, ще искашъ 2,000 или 3,000 лева. Какво отъ това? Допуснете, че имате 100,000 лв. Осигурихте ли се? Не, ни най малко не се осигурихте. Вие се заблуждавате. Нима ако ме затворятъ въ нѣкой затворъ да лежа една година или десетъ години, та е все едно и сжщо нѣщо? Не, материалнитъ блага въ този свѣтъ само ще усилятъ страданията ви. Животътъ ви отъ единия до дру-гия край ще бѣде само разочарования. Азъ бихъ желалъ да срещ-на единъ човѣкъ, на когото животътъ да не е пленъ съ разочаро-вания. Ние живѣемъ единъ чисто търговски животъ. Майкитъ и бацитъ днесъ сж търговци въ домоветъ си. Тѣ отгледватъ дѣцата си, продаватъ дѣщеритъ и синоветъ си на нѣкой богатъ момъкъ или мома, безъ да мислятъ дали сж добри, или не и спо-койно си заминаватъ за онзи свѣтъ. Питамъ: кѣдъ сж вашитъ родители? - На онзи свѣтъ. Имате ли съобщение отъ онзи свѣтъ? - Сега нѣмаме, но за въ бѣдаще ще имаме съобщения. Не, ние още сега можемъ да имаме съобщения съ невидимия свѣтъ. Невидимиятъ свѣтъ е направилъ вече своята послѣдна инсталация. Ние можемъ да направимъ това съобщение. Днесъ науката е успѣла да постигне чрѣзъ безжичния телефонъ да се съобщаватъ хората отъ Парижъ до Лондонъ. По сжщия начинъ можемъ да направимъ

съобщения и ние съ невидимия свѣтъ и да чуемъ, какво се говори тамъ. Само че за всичко това трѣбва да имаме специално разположение на духа. Ще кажете: докажи това! Сега не може да се докаже. Дълги доказателства се изискватъ, за да се докаже всичко това. Когато вие ми говори-те, че хората отъ Парижъ могатъ да се съобщаватъ съ тия отъ Лондонъ, и азъ бихъ ви казалъ: докажете! Има единъ законъ, обаче споредъ който, ако развиете въ себе си ясновидството, то, когато ви говоря Истината, ще видите, че отъ мене излиза единъ прѣкрасенъ синъ цвѣтъ, който съ нищо не може да се сравни. Послѣ ще забѣлжите, че отъ мене излиза единъ прѣкра-сенъ блѣдо-жълтъ цвѣтъ. По всичко това вие ще разберете, че азъ ви говоря Истината. Ако ви лъжа, вие ще забѣлжите, че отъ моята душа излиза една тъмнина, заобиколенъ съмъ съ единъ мракъ. Ще кажете: какъ да познаваме, кой ни говори Истината, и кой не? - Ние виждаме нѣщата. Отъ сега ната-тъкъ ще ходимъ съ виждане. - Само разумниятъ човѣкъ ходи съ виждане. Той знае какъ да насочи своя погледъ, за да произведе тази свѣтлина.

Ние сега отлагаме, казваме: врѣмето още не е дошло. Като дойде Христосъ, Той ще ни научи. Що е Христосъ въ свѣта? - Той е Любовта. Всѣки день Любовта хлопа на вашитъ сърдца. Ако вие изгубите този моментъ, ще чакате още нѣколко милиона години, докато дойдатъ други благоприятни условия. Това сж вълни. Азъ нѣма да се спирамъ да говоря за тѣзи вътрѣшни връзки, които съществуватъ между една и друга вълна на битието, които обхващатъ хората и ги водятъ въ вѣчността, т. е. не въ вѣчността, но ги подигатъ отъ една степенъ въ друга и разширяватъ тѣхното съзнание.

Христосъ казва: “Онзи, който търси славата...”. На кого? - На Онзи, Който го е пратилъ. Питамъ: защо ние да не можемъ да възприемемъ този общъ животъ? Този общъ великъ животъ нѣма да обезсмисли нашия индивидуаленъ животъ. Напротивъ, ще го осмисли. Той ще бѣде единъ притокъ вътрѣ въ насъ. Когато

Божественото дойде у насъ, то ще обнови живота ни, ще ни създаде единъ организъмъ съ органи много по-приспособени за животъ и дейность, отколкото сж сегашнитъ. Въ сегашното ни положение ние се намираме въ колебание и въ двоумъние, отъ гдѣ да започнемъ. Днесъ отъ западъ , отъ Англия, отъ Америка много американци, много англичани отиватъ въ Индия да изучаватъ Истината. Обаче най-виднитъ адепти отъ Индия сж убѣдени, че тѣ сж дошли до края въ познаването на Истината, затова очакватъ отъ другадъ да узнаятъ нъщо повече за Истината. Сами тѣ я търсятъ. Европейцитъ я търсятъ въ Индия, а индийцитъ я търсятъ въ Европа. А тукъ, всѣки се сили да отиде въ Индия. Добръ, идете тамъ, посѣтете храмоветъ имъ. Всичко ще намърите - разни учения, теории, но туй сжщинското, за което душата ви копнѣе, къмъ което умътъ ви се стреми, нѣма да намърите. Истината, която вие търсите, може да придобиете само при едно условие, а именно: човѣкъ трѣбва да научи великия законъ, споредъ който при удобенъ случай да излиза изъ тѣлото си и да се прѣнася въ единъ далеченъ свѣтъ; тамъ, слѣдъ като научи Истината, ще се върне отново на земята, за да я познае. Сега нѣкои привержатъ този стихъ отъ Евангелието, дѣто Христосъ взелъ двама отъ своитъ ученици и ги завелъ на планината. Казвате: на високо мѣсто ги заведе Христосъ. Че колко високо бѣше това мѣсто? Ние знаемъ високитъ мѣста на Палестина. Да, на много високо мѣсто ги изведе Христосъ! То не бѣше височина 10 клм., не бѣше и 20 клм., не бѣше и 100 клм., то бѣше много високо мѣсто! Ще каже нѣкой: това нъщо не съотвѣтствува съ разказа въ Евангелието. Единъ човѣкъ на земята не може да свѣтне. На друго мѣсто свѣтва. Тамъ, на планината се явили Илия и Мойсей и се разговаряли съ Христа. Слѣдъ този разговоръ, Христосъ, съ двамата си ученици се върна назадъ. Слѣдователно, ние трѣбва идеино да се подигнемъ. Човѣкъ трѣбва да излѣзе извънъ себе си. Тѣзи опити сж правила мнозина. Нѣкои хора, като излѣзатъ вънъ отъ себе си, не искатъ да се върнатъ назадъ, затова не ги пуцатъ.

Днес хората не са достатъчно честни. Ние сме пратени на земята като във затвор, наказани сме. Понеже нашите пазители отговарят за нас, то за да ни заставят да стоим тук, не искат да ни пуснат да излезем извън тялото си. Ако сме достатъчно честни, някой път биха ни пуснали да излезем за малко от този затвор и пак да се върнем. Индусите казват, че ние сме дошли на земята във този затвор, за да ликвидираме със своята карма. Аз пък казвам: ние сме изпратени на земята от невидимия свят, за да научим някои уроци, да свършим училището. Докато не свършим училището, няма да ни пускат във другия свят като неканени гости само за беля на своите майки и бащи. Казва Христос: “Който търси славата на Онзи, който го е пратил, Той е истински”. Този жар, да търсите славата Божия, трябва да се зароди във душата ви. Туй желание трябва да стане непродолимо. И сега, като ви говоря за Господа, ще кажете: е, пак се говори за този Господ, Който разваля света. Има наистина един Господ, който разваля света, но аз не ви проповядвам за него. Аз ви проповядвам за този Господ, Който е направил света. Седалището на онзи Господ, който разваля света, е човешкият гръб, а седалището на този Господ, Който е направил света е на друго място - то е във човешката душа, във човешкия дух. Тия хора, във душата, във духа на които живее Бог, това са онзи велики хора, това са гении, Учители на човечеството, които са дали най-високото проявление във музиката, във поезията, във изкуството - изобщо във всички направления. Това са души, които подтикват човечеството напред. Те са имали опитността да излизат от тялото си. Следователно, вие, които ме слушате и за вас не е изключена възможността да имате същата опитност. Вие казвате: по благодат не може ли? - Не може. Проекциите само стават по благодат. Във Любовта има един велик закон, той е следният: по някой път тя сама се разкрива, но само на онзи, който може да я възприема и да се ползува от нея. За да ви се разкрие

Любовът, трябва да прѣминете нѣколко закона: закона на жертвата и закона на самоотричането. Вие казвате нѣкому: раздай имането си! Какъ имането си! Е, напусни жена си и дѣцата си! Какъ, да напусна жена си и дѣцата си! Значи, страхъ ви е. Та ти съ жена ли се роди? - Самъ се роди. И жена ти, и дѣцата ти сами се родиха. Съ това азъ не подронвамъ сѣмейния животъ, но казвамъ, че вие имате криво разбиране за сѣмейния животъ. Докато сѣмейниятъ животъ е поставенъ въ една правилна насока, има смисълъ, но ако не се постави на правилни начала, докато не излѣзе отъ затвора, той прѣдставлява цѣль адъ. Съврѣменнитъ хора казватъ: който иска да поумнѣе, нека се ожени. Азъ пъкъ казвамъ обратното: който е глупавъ, да се не жени; който е уменъ, нека се жени. Питамъ: ако глупавитъ хора се женятъ, какви дѣца ще родятъ? Ако се женятъ умнитъ хора, какви дѣца ще родятъ? Ако трябва да се женятъ хората, споредъ мене, трябва да се женятъ най-умнитъ, най-ученитъ, най-възвишени-тъ, най-благороднитъ мъже и жени. Тъ трябва да изпълнятъ този великъ законъ по най-разуменъ начинъ. И тогава тия хора нѣма да бждатъ мъже и жени, тѣ се съединяватъ съ Бога и прѣдставляватъ образъ и подобие Божие.

Та, казвамъ: вие трябва да търсите Истината, която е вложена въ вашата душа. Не ви убѣждавамъ, но казвамъ, че тази Истина е много цѣнна за мене, а сѣщевременно тя е цѣнна и за васъ, като души. Словото Божие, което прѣдставлява тази велика Истина, се състои отъ безбройни сѣмена, които, за да посада, избирамъ специаленъ методъ. Този методъ е слѣдниятъ: азъ прѣдварително проучвамъ почвата и като видя, че тия сѣменца не биха се развили въ тази почва, не ги съя. Нѣкой казва: съй въ тази почва! Не, въ тази почва ще съя други сѣмена, но тия цѣннитъ нѣма да съя. Най-цѣннитъ сѣмена ще съя въ най-хубавата почва. Казвамъ: това учение е учение на свободата. Вие имате сърдца, вие имате умове, вие имате души, вие имате духове - опитайте сами тази велика Истина. Ако се съмнѣвате не пипайтъ, занимавайте се съ други

работи! Ще кажете: време-то още не е дошло. Не, онъзи отъ васъ, които чуватъ първиятъ зовъ, първото хлопане, както вашиятъ приятелъ хлопа на вратата, не се излежавайте на леглото! Станете изведнъжъ и отворете! Така трѣбва да постъпи онзи който очаква приятеля си; така трѣбва да постъпи онази приятелка, която очаква приятелката си. Сега вие ще направите една пермута-ция, ще кажете: не може ли да се каже, че така трѣбва приятеля да очаква своята приятелка? - Не, такава пермутация не можемъ да направимъ. Защо? Чудни сж хората, когато изна-сятъ своитъ криви образи. Човѣкъ, който иска да се домогне до тази велика Истина, трѣбва да знае, какво нѣщо е животътъ; трѣбва да знае, какви трѣбва да бѣдатъ отношенията му къмъ Бога, и къмъ хората; той не трѣбва да бѣде нито мжжъ, нито жена. Той трѣбва да съедини тѣзи два принципа въ едно тѣло, да нѣма никакви съблазни. Ще кажете: ами въ онзи свѣтъ нѣма ли жени? - Нѣма. Ами мжже? - И мжже нѣма. Въ онзи свѣтъ нѣма нито мжже, нито жени, тамъ има благородни човѣци, тамъ има само души. Ще кажете: ами какъвъ ще бѣде тогава животътъ? Казва Писанието: “Око не е видѣло, и ухото не е чуло това, което Богъ е приготвилъ за онъзи, които Го лю-бятъ”. Кое ухо, и кое око? - Очитъ и ушитъ на глупавитъ никога не сж видѣли и чули това, което Господъ е приготвилъ за тѣхъ. Но очитъ и ушитъ на разумнитъ ще видятъ и чуватъ това, което е приготвено за великитъ души. Слѣдователно, ние се намираме прѣдъ великата Истина на живота, и трѣбва да я търсимъ. Нѣма по-велико, мощно нѣщо въ свѣта отъ това, човѣкъ да намѣри Истината, да търси славата Божия! Слѣдъ като човѣкъ намѣри тази слава, всички нѣща въ живота му ще се наредятъ по единъ хармониченъ начинъ. Само така човѣкъ ще разбере Истината и ще се освободи веднъжъ за винаги отъ робството, въ което се намира. И тогава той ще освободи не само себе си, но ще бѣде въ сила да освобождава и другитъ хора. Туй, което днесъ считаме за сила, това не е сила. Всѣки се намира подъ едно вътрѣшно, морално робство. Всѣки се

страхува. Отъ какво? - Че ще умре, а при това пакъ умира. Всъки се страхува, че ще осиромашее, а при това, въ края на краищата, всички осиромашаваме. И при това, знаете ли какъ? Често, у българи-тъ има единъ обичай, като имъ говоришъ, цъкать. Азъ харес-вамъ това цъкане. Какво означава то? - Очудване. Бре, чудна работа!

Та, казвамъ: време е вече да отворимъ душитъ си, за да намъримъ туй което търсимъ: свобода, щастие, сила, любовъ, мъдростъ, знание и редъ други добродѣтели. Тогава ще ни се отвори тази велика завѣса, да видимъ Славата Божия. Псалмо-пѣвецътъ казва: “Прѣдпочелъ бихъ да прѣкарамъ единъ день въ Божиитъ дворецъ, отколкото хиляди години въ шатѣра на нечестието.” Онзи, който търси своята слава, ще бѣде робъ на условията, а онзи, който търси Божията слава, ще бѣде свободенъ.

Сега, всъки единъ отъ васъ, нека се запита дълбоко въ себе си: своята слава ли търси, или славата Божия; отъ себе си ли говори, или отъ Божие име? Нѣкои казватъ: менъ ми гово-рятъ духоветъ. Не, не трѣбва духоветъ да ви говорятъ. Азъ зная единъ само, който може да ни говори за свѣта, а не мнозина. Когато ви говори единъ човѣкъ, той въ сжщностъ не е единица. Той е съставенъ отъ милиони, милиарди клѣтки, които взиматъ участие въ говоренето. Когато той говори, всички тѣзи мили-арди клѣтки съсрѣдоточаватъ своята дѣятелностъ да изка-жатъ разумното Слово, да искажатъ великата Истина на това сжщество, което говори. И мозъчните клѣтки сжщо съсрѣдоточаватъ своята дѣятелностъ да изкажатъ Истина-та на онзи, когото обичать, и който иска да я чуе. Когата Богъ иска да каже своята Истина, всички разумни сжщества се съединяватъ като тѣзи клѣтки, и изказватъ на човѣка туй, отъ което се нуждае.

И тѣй, ние ще отворимъ умоветъ си, ще отворимъ сърд-цата си, ще отворимъ душитъ си, ще отворимъ духоветъ си за великото, за възвишеното. Тогава ще дойде Божествениятъ Духъ, който ще

донесе свобода на човѣществото. Кога ще стане това? - Въ онзи тържественъ день, когато и най-малките тайни на живота ще се разрѣшатъ. Тогава вие ще се наречете хора на великата нова култура, която се готви. Въ тази культу-ра смъртъ нѣма да има, тя ще изчезне. Тогава ние ще бъдемъ свободни, както сѣ свободни онѣзи наши напреднали братя, наречени ангели, арахангели, херувими, серафими. Тия велики братя сѣ произлѣзли все отъ човѣшката раса, но сѣ живѣли при по-благоприятни условия, които използвали разумно. Вие не използвахте разумно условията, но днесъ тия велики братя правятъ усилия да ви покажатъ пътя, за да добиете тази свобода, която тѣ иматъ, щомъ добиете тази свобода вие ще я дадете и на ония по-малки ваши братя, които я очакватъ.

И тѣй, всички ще работимъ, докато общата свобода, общата Любовь и общата Мѣдрость обхванатъ цѣлото битие. Тогава всички ще хвалимъ Бога и ще живѣемъ само въ миръ и Любовь!

*Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ, на 25 януарий,
1925 г. въ гр. София.*

Азъ Те познахъ.

“Отче праведни, свѣтътъ не Те е позналъ, но азъ Те познахъ; и тѣ познаха, че ти си ме проводилъ¹”.

Това изговори Исусъ, и възведе очитъ си на небето и рече: Отче, дойде часътъ: прослави Сина си, да те прослави и Синъ ти; (2) както си му далъ властъ надъ всѣка плътъ, да даде животъ вѣченъ на всички които си му далъ. (3) А това е животъ вѣчный, дѣто да познаятъ тебе единнаго истиннаго Бога, и Исуса Христа когото си проводилъ. (4) Азъ те прославихъ на земята: свършихъ работата която ми даде да върша. (5) И нинъ прослави ме ти, Отче, у самага тебе, съ славата която имахъ у тебе прѣди създаване мира. (6) Изявихъ името ти на тия челоуѣци които ми даде отъ свѣта. Твои бѣха, и даде ги на мене, и твоео слово удържаха. (7) Сега познаха че всичко що ми си далъ отъ тебе е: (8) защото словесата които ми даде ти, дадохъ ги на тѣхъ; и тѣ приеха, и познаха наистина че отъ тебе излѣзохъ, и повѣрваха че ти си ми проводилъ. (9) Азъ за тѣхъ се моля: не се моля за свѣта, но за тѣзи които ми даде ти, защото сж твои. (10) И всичко мое твое е, и твоео мое, и прославихъ се въ тѣхъ. (11) И не съмъ вече на свѣта, но тѣ сж на свѣта, и азъ ида при тебе. Отче светий, упаци ги въ името си тия които ми даде, за да бждатъ едно както ние. (12) Когато бѣхъ съ тѣхъ на свѣта азъ ги пазѣхъ въ твоео име: тѣзи които ми даде упацихъ; и ни единъ отъ тѣхъ не погина тъкмо синъ погибелний, за да се изпълни писанието. (13) А сега при тебе ида; и това додѣ съмъ на свѣта казвамъ за да имамъ моята радость пълна въ себе си. (14) Азъ имъ дадохъ словото твое; и свѣтътъ ги възненавидѣ защото не сж отъ свѣта, както азъ не съмъ отъ свѣта. (15) Не се моля да ги вземешъ отъ свѣта, но да ги упацишъ отъ лукаваго. (16) Отъ свѣта не сж както и азъ не съмъ отъ свѣта. (17) Освети ги чрѣзъ твоята истина: твоео

¹ Иоана 17:25

слово е истина. (18) Както ти проводи мене на свѣта, и азъ проводихъ тѣхъ на свѣта; (19) и за тѣхъ азъ осветявамъ себе си, да бждатъ и тѣ осветени чрѣзъ истината. (20) И не само за тѣхъ се моля, но и за онѣзи които чрѣзъ тѣхното слово ще повѣрватъ въ мене, (21) да бждатъ всички едно; както ти, Отче, си въ мене и азъ въ тебе, да бждатъ и тѣ въ насъ едно; за да повѣрва свѣтътъ че ти си ме проводилъ. (22) И азъ, славата която ми даде, дадохъ я тѣмъ; да бждатъ едно както сме ние едно: (23) азъ въ тѣхъ, и ти въ мене; да бждатъ съвършени въ едно, и да разбере свѣтътъ че ти си ме проводилъ, и възлюбилъ си ги както си възлюбилъ мене. (24) Отче, тѣзи които си ми далъ, искамъ дѣто съмъ азъ да бждатъ и тѣ съ мене, за да гледатъ славата моя която ми си далъ; защото си ме възлюбилъ прѣди създаване мира. (25) Отче праведни, свѣтътъ не те е позналъ, но азъ те познахъ; и тѣ познаха че ти си ме проводилъ. (26) И явихъ имъ твоето име, и ще явя, да бжде въ тѣхъ любовта съ която си ме възлюбилъ, и азъ въ тѣхъ.

Прочетената глава прѣдставлява кратко извлѣчение отъ една дълга речъ, която Христосъ държалъ между своитѣ избрани ученици, които сж разбирали вътрѣшния смисълъ на учението.

“Да Те прослави и синъ Ти”. “Да Те прослави” - туй е само външната страна на стиха. Онзи, който не разбира добръ нѣща-та, ще разбере само материялната страна. “Синътъ”, това означава вътрѣшното отношение, което съществува между човѣшкия и Божествения Духъ.

“Както си Му далъ властъ надъ всѣка плътъ”. Думата “плътъ” подразбира нисшето, животинското у човѣка, или това, което не е организирано. “Властъ” има - то значи: властъ има да направи нѣщо, както и грънчарьтъ има властъ надъ калъ-та, да направи нѣщо отъ нея.

“И Исуса Христа, когото Си проводилъ”. Нѣкои разби-ратъ външната страна на въпроса. Кое е хубавото въ слънцето: неговитѣ прями лжчи, или когато то дава своя образъ въ рѣки-тъ? - Разбира се,

че неговите лъчи, а не образът му, който се отразява във водата. Топлината и светлината на слънцето, като влизат във нашето тяло, дават своята благодат, а образите, които идват отвън, спират тази работа.

“И Твоето Слово удържаха.” Тук Христос изявява нъщата във Божествения свят. Той подразбира всички хора, във всички епохи на миналото, на настоящето и на бъдещето, които се съединяват във едно.

“И всичко мое Твое е, и Твоето мое”.

Нъкои се спират върху думите “мое и твое”. Питам: кой създаде мъстоименията азъ, ти и той? Човъшкият дух ги създаде. Като се каже “азъ, ти, той”, какво се разбира? - Един човък създаден във три лица, т. е. по три начина. “Азъ” - човъкът, който мисли; “ти” - човъкът, който чувствува; “той” - човъкът, който работи. Следователно, трите лица сж съединени във едно. “Азъ” - главата; “ти” - гърдите; “той” - краката. Кой си ти? - Азъ, който мисля; ти, който чувству-вашъ; той, който диша. Той, третият е, който отива на нивата да работи, който свършва работата. Тук е всичката философия.

“Отче, праведний, свътът не Те е познал, но азъ Те познахъ, и тъ познахъ, че Ти си ме проводил”.

Във свещената книга има изречения, върху които може да се говори много. Въ свещената книга има и такива изречения, върху които пъкъ може да се говори малко. Върху този послъ-денъ стихъ може да се говори малко. Защо? Защото е единъ отъ съдържателните стихове и изисква повече време. Ако вие изисквате отъ нъкой художникъ да изрисува една планина, като “Хималайтъ”, той ще се намъри във трудно положение. Най-първо тръбва да опрѣдѣли своите важни точки, защото маша-бътъ и е голъмъ. За малките работи всъки може да говори, то е лесна работа. Ако е да се нарисува една гарга, и малките дѣца могат да я нарисуватъ. Но я ги накарайте да

нарисуваť една голѣма планина, нѣма да знаятъ, какъ и отгдѣ да започнатъ. Колкото се отнася до гаргата, веднага ще я нарисуватъ.

“Свѣтътъ не Те е позналъ”. Азъ се спирамъ върху една отъ познатитѣ точки. “Подъ познаване” - азъ разбирамъ проек-цията. Нѣкои питатъ: въ какво седи познаването? - Само висшето, благородното, разумното въ свѣта може да се познава. Онѣзи нѣща, които иматъ образъ и подобие, сж разумни. Нѣщата, тѣлата или вещитѣ, въ които функционира живота, могатъ да се познаятъ. Тѣ иматъ свои характерни качества.

И тъй, въ какво седи познаването? Христосъ казва: “Въ всичко познахъ, че Ти си ме проводилъ.” Познаването е единъ вѣтрѣшенъ процесъ, а провождането е процесъ на движение. Значи, познаването подразбира учение, а провождането - излиза-не отъ този процесъ, отиване нѣкъдѣ. Къдѣ? - Въ свѣта. Интересно е по какво познаваме хората? Запримѣрь, всѣки отъ васъ казва: азъ познавамъ вълка, познавамъ змията, познавамъ жабата, познавамъ рибата. Съ какво ги познавате? - Съ ваши-тѣ очи. Ако не бихте имали очи, туй познаване щѣше да стане по другъ начинъ. Наистина, вълкътъ има извѣстна форма, но познаването на вълка по формата му, познаване ли е? Като изречемъ думата “вълкъ”, казвате: познавамъ вълка. Като изречемъ думата “човѣкъ”, казвате: познавамъ човѣка. Въ познаването има категории, степени. При познаването на вълка и на човѣка по форма, нѣма разлика. Туй е повърхностно познаване. Когато Христосъ употребява думата “познавамъ” то значи да познавашъ, че единъ човѣкъ те люби, че е готовъ да се жертвува за тебе въ всичкитѣ условия на живота; да позна-вашъ, че онзи учителъ е готовъ да ти даде всичкото си познание и да те тури въ правия пѣтъ. Това е истинско познаване. Слѣдователно, законитѣ на вѣтрѣшното познаване сж различни отъ тия на вѣншното познаване. Запримѣрь, всички вие, които ме слушате тази сутринъ, ще кажете: ние познаваме този проповѣдникъ. Азъ не отказвамъ това, но то не е дълбоко познаване. Вие ме познавате толкова, колкото познавате

Витоша, колкото познавате Мусала, колкото познавате Дунава, колкото познавате Черно море, Великия или Тихия океанъ, или Индийския океанъ, колкото познавате слънцето, или мѣсечината. Когато лансиратъ една хубава идея за мене, или за когото и да е, казвате: ние познаваме този човѣкъ. Ако кажатъ нѣщо лошо, казвате: ние не познаваме този човѣкъ. Защо въ първия случай го познавате? Защото чръзъ този човѣкъ се подигате. Вие искате вашето познанство съ този човѣкъ да е отблизо. Защо? - туй познаване съдържа въ себе си единъ вѣтрѣ-шенъ стремежъ за материялни блага. Когато имате приятель, който е забогатѣлъ, станалъ милионеръ и е добръ разположенъ къмъ васъ, а вие нѣматъ нито петъ пари, тогава ходите при него, обикаляте го и казвате; той е отличенъ човѣкъ. Отъ гдѣ го познавате? - Вие познавате само неговата кесия, неговата каса. Казвате: а, той е много благороденъ човѣкъ, като него другъ нѣма. Защо? Защото ви посрѣща добръ, угощава ви; зак-лалъ за васъ нѣкоя пуйка, нѣкое прасенце, и вие се посъвземете, радвате се. У васъ като че се заражда закона на жертвата - готови сте да се жертвувате за приятеля си. Но всичко това е само за касата му. Това, обаче, не е познаване. Ако туй е позна-ване, тогава азъ знаа, че и въ животните има едно подобно познаване, което сѣщо почива на даване подарѣци и тѣмъ подобни. Нѣма какво да ви привеждамъ специални случаи, но казвамъ, че много пѣти и животните проявяватъ качества, каквито има у човѣка.

И тъй, Христосъ казва: “Азъ те познахъ.” Кого? - Той познава този първоначаленъ източникъ на живота, познава Бо-га. А днесъ, съврѣменните хора, като чуватъ, че нѣкой върва въ Бога, първото нѣщо, което ще помислятъ е, че този човѣкъ е смахнатъ - върва въ Бога. Казватъ: да вървашъ въ Бога, това е попска работа. Чудни сѣ хората, като казватъ, че това било попска работа! Питамъ: поповете ли създадоха Бога? Тогава, ще ви прѣдставя една смѣшна картина. Единъ ученъ човѣкъ минава покрай една рѣка, забива една табела на единъ отъ бръговетъ и и пише: тази е най-голѣмата и най-дълбоката

ръка. Тя е еди-колко си дълбока, еди-колко си дълга и еди-колко си широка. Минава другъ ученъ, пише на сжщата табела: тази ръка не е най-гольма. Е, станала ли е тази ръка по-гольма? Не, тя си е такава каквато е била по-рано. Първиятъ продължава да върви по течението на тази ръка, забива втора табела и пакъ пише: тази ръка е създадена за човъка. Идва вториятъ ученъ, пише на сжщата табела: прѣди да сжществуваше човъ-кътъ, рибитѣ живѣеха въ водата, а послѣ дойде човъкътъ. Първиятъ ученъ върви по-нататкъ и пише на друга табела: тази ръка е открита прѣди еди-колко си години, отъ еди-кой си ученъ - пише името му. Пристига вториятъ ученъ, пише: азъ зная, че първата риба, която живѣеше въ тази ръка, я откри. Кой е по-правъ? - Вториятъ. И наистина, рибитѣ откриха рѣкитѣ и си туриха тамъ яйцата, за да се излюпватъ малкитѣ рибки.

Така и ние, съврѣменнитѣ учени хора, мислимъ, че сме открили нѣкои истини. Правя едно сравнение. Ние сме като първия ученъ, който казва, че тази ръка е най-гольмата, т. е. това значи, че като съврѣменната наука подобна не е имало. А, не е имало ръка голяма като тази! Идва вториятъ ученъ и казва: прѣди падането на човъка имаше по-висока култура. И двамата спорятъ. Кой е правъ? Но, да оставимъ тия нѣща, тѣ сж външната страна на въпроса. Културитѣ не се различаватъ. Културата е една, тя е качество на човѣшкия духъ. Само човѣшкиятъ духъ носи култура въ себе си. Вие не можете да извадите културата вънъ отъ човъка. Смѣшно е да се опрѣдѣли културата като нѣщо извънъ човъка. Нима културата на единъ грънчаръ, който е направилъ 5-6,000 грънета седи въ тия гръне-та? Не, това сж произведения, това сж опити на този култу-ренъ грънчаръ. Това е идея, която живѣе вътрѣ въ него. Никой не знае, защо той е направилъ тия грънета, но културата не седи въ тѣхъ. Той и безъ да бѣше направилъ тия грънета, култу-рата бѣше въ него. Сега казватъ: еди-кой си писателъ написалъ десетки книги. Ученостъта му не седи въ тия книги. Културата седи много по-дълбоко: въ човѣшкото сърдце, въ човѣшкия умъ, въ човѣшката душа и въ

човъшкия духъ. Азъ употребявамъ тѣзи четири термина, та който ви прилегне - кой въ каквото върва. Нѣкой казва: въ духа не вървамъ - Е, тогава въ душата. И въ душата не вървамъ. - Е, тогава въ ума. - И въ ума не вървамъ. - Е, вървай въ това, което ти прилегне. Двѣ нѣща има, въ които съврѣменнитѣ хора върватъ: въ сърдцето и въ ума. Турятъ си ржката на лѣвата страна, усѣщатъ пулса, сърдцето имъ бие. Питамъ нѣкого: въ сърдцето не вървашъ ли? - Вървамъ. Легна на лѣвата страна, усещамъ го. А умътъ гдѣ е? - Ето го, тукъ въ главата. Ами душата гдѣ е? - душата я нѣма на земята. Душата има само една малка проекция тукъ на земята. Тя се явява врѣменно като нѣкоя гостенка на ума и на сърдцето. Щомъ душата посѣти нѣкой човѣкъ, тогава го наричатъ вели-канъ, вдѣхновенъ, блгороденъ; но послѣ, като си заmine душата, този човѣкъ става обикновенъ. Така е и съ човѣшкитѣ мисли и чувства. Всички мисли, които текатъ въ ума; всички чувства и желания, които текатъ въ сърдцето, идватъ все отъ тозъ великъ изворъ. Този изворъ е душата. Изворитѣ на душата се поятъ отъ още по-великъ изворъ - той е човѣшкиятъ духъ. Изворитѣ на човѣшкия духъ се поятъ отъ още по-великъ изворъ - той е Божиятъ Духъ. Изворитѣ на Бога се поятъ отъ още по-великъ изворъ - отъ абсолютния, незнайния Духъ на Битието. За Него никой нищо не знае. Е, сега, какво разбирате съ вашата ученостъ отъ всичко това? Вашата ученостъ е въ сѣстояние да забърка ума на всѣкиго. Защо се забърква човѣкъ? Като имашъ два конеца, не можешъ да ги забъркашъ. Но щомъ имашъ нѣколко хиляди конци, можешъ да ги забъркашъ и то така, че не можешъ да ги разплетешъ.

Христосъ казва: “Сега познахъ Бога.” Той познава Бога по едно нѣщо: че Богъ е великата Любовь, ограничила себе си, забравила себе си заради онѣзи малки сжщества, които живѣятъ въ Него. Въ своитѣ велики планове, Богъ, слѣдъ като създаде всичко, обръща вниманието си отвжтрѣ навънъ. То значи: Божественото проектира своя животъ навънъ, като дава живота си и на всички души, които сжществуватъ едновременно-но въ битието. Азъ ще употребя израза:

всички души сж вѣчни. Англичанитѣ употребяватъ израза: душитѣ сж тѣй вѣчни, както и Богъ е вѣченъ. Тѣ не сж отдѣлни отъ Него и сжществуватъ едноврѣминно съ Него въ вечността. Тѣ вървятъ заедно, живѣятъ въ единъ и сжщъ животъ, но не сж еднакви, различаватъ се. Богъ винаги се различава, и тѣ се различаватъ, а при това, между тѣхъ има тѣсна връзка. Връзката е въ това, че Богъ е Единъ, а тѣ сж много. Слѣдователно, съ множеството се означава проявления, ограничения, физическия свѣтъ. Безъ множеството свѣтътъ не може да се прояви.

Сега, азъ ще докосна другъ единъ въпросъ. Вие ще разсжждавате малко, докато дойда до мисълта си. Съврѣменнитѣ психолози и математици казватъ, че врѣмето и пространство-то не били реални. Не, врѣмето и пространството сж реално-сти, но врѣмето може да се сгжства или съкращава, а може и да се разширява; и пространството може да се сгжства и разширява. Ще ви приведа единъ психологически фактъ. Вие сънувате единъ сънъ: тръгвате отъ България за Америка, пътувате, стигате тамъ, запишете се въ нѣкое училище, учите, свършитѣ училището, връщате се отново въ България и ставате пръвъ министъръ. Това нѣщо става прѣзъ съня ви, всичко за 3-4 часа, а въ сжщностъ, за да го реализирате, изискватъ се много години. Какъ става това, та тѣй бързо свършихте изпититѣ си, тѣй бързо завършихте университета? Да, има такива сънища. Тѣй че, ако азъ дойда да разсжждавамъ за врѣмето, сжщо така то е различно за различнитѣ сжщества. Врѣмето за растенията, въ тѣхната крайна цѣль на развитие, е по-дълго отколкото нашето врѣме. Азъ бихъ спорилъ съ съврѣменнитѣ учени, съ съврѣменнитѣ математици по този въпросъ. Врѣмето на растенията е по-дълго отъ врѣмето на микробитѣ. Врѣмето на микробитѣ е по-дълго отъ врѣмето на млькопитающитѣ. Врѣмето на млькопитающитѣ е по-дълго отъ нашето врѣме. Нашето врѣме е по-дълго отъ врѣмето на ангелитѣ. Ние нѣмаме еднакво врѣме за разрешение на една и сжща задача. Слѣдователно, какво ще кажемъ за врѣмето и пространството, когато

дойде да разрешаваме една задача? Пространството за растенията има единъ видъ, за млькопи-тающитѣ - другъ видъ, за насъ - трети видъ, за ангелитѣ - чет-върти видъ и т. н. И всичкитѣ протворечия въ свѣта произти-чатъ отъ това, че врѣмето за всинцани не е еднакво. Събератъ се двама души: единиятъ е по-бързъ, иска всички нѣща да станатъ изведнѣжъ; другиятъ казва: е, нищо, полека-лека; или както казватъ турцитѣ: явашъ-явашъ; или както казватъ англичанитѣ: остави го на врѣмето! Питамъ кои сж причинитѣ, че единиятъ бърза, а другиятъ кара полека-лека? - Единиятъ иска да съкрати врѣмето, а другиятъ го продължава. Хубаво, ако е вѣрно това, което казватъ ученитѣ, че врѣмето не може да се съкращава, защо искашъ да съкратишъ една реалностъ? Значи, врѣмето търпи съкращение, търпи и продължение, т. е. разширение. И този човѣкъ, който иска да го съкрати, е правъ, само че не знае методъ и начинъ, какъ да го съкрати. Какъ съкращаватъ въ България врѣмето? Отива нѣкой въ странст-во, свършва математика или естествениятъ науки и се връща въ България, иска да го назначатъ или професоръ въ универси-тета, или учителъ въ нѣкоя отъ първокласнитѣ гимназии, но никой не го познава, нѣма приятелъ и не го назначаватъ. Отива самъ при министера, казва му, че иска назначение, но министър-рътъ му казва: ще видимъ. Минаватъ се день, два, три, седмица, мѣсецъ, два три, петъ мѣсеца врѣмето се продължава, нѣма никакво назначение. Казватъ му: слушай, понамажи малко колата на началника на просвѣтата най-малко съ 10-ина хиляди златни, да кажа нѣколко благи думи за тебе. Щомъ се понамаже колата, врѣмето се съкращава; на другия день се издава заповѣдъ, че еди-кой си, свършилъ въ странство съ отличенъ успѣхъ, се назначава на служба еди-къдъ си. Значи , има единъ методъ, по който може да се съкрати врѣмето. И при всичко това ученитѣ ще кажатъ, че врѣмето не се съкращавало. Не, опитътъ показва, че се съкращава врѣмето, но трѣбва да се знае методътъ за това. Малкитѣ дѣца въ училищата, като сбъркатъ нѣщо, изтриватъ погрѣшкитѣ си съ гума. Тѣ правятъ, както

нъкой обикновенъ художникъ, който, като сбърка нъщо на платното си, бързо взема четката, и отгоръ върху гръшката зацапва съ боя. Но какво излиза отъ това? - Направя по-гольма гръшка. Какъ постъпва великиятъ художникъ въ такъвъ случай? - Той има специални киселини. Потопи четката въ нъ-коя отъ тяхъ, бутне внимателно върху платното, дѣто е гръш-ката и я изчисти. Той знае метода, какъ да се чисти, какъ да се трансформира гръшката.

И тъй, Христосъ казва: “Азъ Те познахъ.” За да познаешъ човѣка, трѣбва да си готовъ да пожертвувашъ живота си за него. Ти не можешъ да познаешъ, дали единъ човѣкъ е готовъ да се жертвува за тебе, до като и ти не си готовъ да се жертву-вашъ за него, не си ли готовъ да се пожертвашъ за него ти можешъ да казвашъ, че го познавашъ, но това е само празно говорене, празни приказки, но не и дѣла. Онзи който е готовъ да се жертвува, трѣбва да се жертвува не само на думи но и на дѣла. Когато дойдемъ да говоримъ за Бога, трѣбва да се лишимъ отъ всички блага, трѣбва да пожертвуваме всичко за Него. Само тогава ще познаемъ, че въ свѣта има Едно сѣщество, Една реалностъ, за която струва всичко да се пожертвува. Сега съврѣменнитъ хора мислятъ, че като говорятъ за Бога, като Го познаятъ, тогава и наука, и култура за тяхъ ще прѣстане, всичко ще се заличи. Не е така. Онзи, който познава Бога, ще започне съ една нова наука, съ една нова просвѣта и култура, каквато свѣтътъ дори не е сѣнувалъ. Всичкиятъ съврѣмененъ потикъ за свобода, за култура, за нова мисль; всички онѣзи благородни пориви, които се проявяватъ, въ каквото и да е направление, това сѣ потици, мисли на онова велико сѣщество - Богъ - Който работи сега въ свѣта.

Нъкой казва: какъ ще се поправи свѣта? Казвамъ: Богъ ще го поправи. Чръзъ кого? - Чръзъ насъ. Единъ день вие ще се съвземете, но сега мязате на онзи благородникъ, който билъ отъ рождение лѣнивъ и живѣлъ съ идеята, че не трѣбва да работи, не трѣбва да се движи. Обаче, единъ день го турили на пода въ една стая, дѣто минавалъ силенъ електрически токъ. Токътъ взелъ да го припича и

той веднага скочилъ правъ, започналъ да се движи изъ стаята, да стъпва отъ кракъ на кракъ, да търси изходъ отъ тази стая. Като потропалъ тъй нѣколко часа, казалъ си: е, че движението било много хубаво нѣщо! Тѣзи Божествени токове сѣ започнали да функциониратъ вече въ свѣта. Тѣ идватъ въ видъ на страдания. Тия страдания прѣдизвикватъ въ хората сѣщитѣ чувства, сѣщитѣ изживява-ния, каквито изпитватъ удавниците, които се борятъ изъ водата, за да се спасятъ. Тѣ изпитватъ голѣми страдания, мъчения, конвулсии. И днесъ Господъ иска да спаси съвременния свѣтъ, затова имъ създава такива страдания, които прѣдизвик-ватъ въ тѣхъ гърчения, конвулсии. Всички питатъ: защо е това нѣщо? - За да дойде Божията Любовь въ насъ, да познаемъ Бога въ себе си и да изпълнимъ Неговата воля.

Сега, да разгледамъ второто положение отъ стиха, което е сѣщо така важно. Христосъ казва: “Познахъ, че Ти си ме проводилъ, и както ми каза, тъй свършихъ.” Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: да, така е било за Христа, но не и за насъ. Не азъ питамъ всинца ви, които ме слушате, както и тѣзи хиляди и милиони хора, които сѣществуватъ по свѣта: кой ви е пратилъ на земята? Задавали ли сте си сами въпроса, защо сте дошли на земята? Защо, по каква причина дойдохте тукъ? Нѣмаше ли друго нѣкое мѣсто, освѣнъ земята? Кой ви изпрати тука? Има по-хубава земя, отколкото тази, на която живѣете. Какъ прѣминахте това мѣсто, докато стигнете до земята? Въ колко часа тръгнахте отъ вашето отечество? Съ кой тренъ пътувахте? - Нищо не знаете по тѣзи въпроси. Когато нѣкой човѣкъ тръгне отъ Америка за България и го питатъ, въ колко часа, кой денъ тръгна отъ Америка, човѣкътъ знае всичко, помни, може да ви отговори. А сегашните хора, които вѣрватъ, и които не вѣрватъ, че сѣ дошли отъ другъ свѣтъ, нищо не знаятъ. Кога тръгнахте? - Не зная. Кога пристигнахте? - Не зная, Господъ знае. Откъдѣ пристигнахте? - Господъ знае. Защо дойдохте? - Господъ знае. Когато дойде въпросъ за ядене и пиене, когато се касае да вземете нѣщо отъ припечеленото,

казват: това азъ зная. Има нѣщо, което съврѣменнитѣ хора знаятъ - да бъркатъ въ чуждитѣ кесии и да дѣлятъ богатствата на богатитѣ. Казватъ: е богати хора сж тѣ! Богатитѣ хора азъ наричамъ касиери. Какво ще правитѣ съ паритѣ на богатитѣ хора? Ядатъ ли се тѣзи пари? - Не се ядатъ. Паритѣ сж една сила, която завлича. Едно врѣме Искъръ минаваше покрай окол-ността на София, и когато водата му прииждаше, правѣше голѣми пакости. Често шопитѣ се оплакваха, че Искъръ имъ завлича говедата. Обаче ученитѣ хора впрегнаха неговата енер-гия, и днесъ тя се използва за освѣтление на София. Не оставяй-те паритѣ да ви завличатъ; впрегнете тѣхната енергия, използвайте ги за работа! Вие не можете да вземете паритѣ отъ земята. Единъ день паритѣ ще се върнатъ тамъ, откъдѣ-то сж извадени. Такъвъ е законътъ, азъ зная това. И вие единъ день ще се върнете тамъ, отъ дѣто сте дошли. Земята е едно царство. И на човѣка, при сегашнитѣ условия, не му се позволява да прѣкара въ това царство повече отъ 120 години. Крайниятъ прѣдѣлъ за живѣене на земята е 120 години. Онѣзи, които упра-вляватъ земята, не позволяватъ повече. Като дойде този прѣдѣлъ, ще те изхвърлятъ вънъ и ще ти кажатъ: хайде, сега ще си вървишъ, повече не можешъ да живѣешъ въ тази държава. Въ Англия, запримеръ, дойде нѣкой странникъ, постои нѣколко мѣсеца и му казватъ: хайде сега ще си вървишъ! Има изключи-телни случаи, дѣто нѣкой може да живѣе и повече, но той, въ замѣна на това, дава нѣщо за тази държава. Въ това отноше-ние, хората сж много голѣми майстори. Нѣкой пѣтъ дойдатъ отъ небето, хванатъ нѣкого, искатъ да го задигнатъ, да го взематъ отъ земята. Той започва да се моли: оставете ме, искамъ да работя за Бога. Ако остана, ще работя само за Бога, ще направя туй-онуй. Щомъ е за името Божие, оставятъ го. Слѣдъ 5-10 години пакъ дойдатъ да го взематъ, но той нищо не свършилъ. Започва пакъ да се моли: моля ви се, моля ви се, оставете ме, азъ ще работя за Бога. Оставятъ го. Мине известно врѣме, той нищо не е направилъ. Най-послѣ дойдатъ, взематъ го, изхвърлятъ го навънъ. Той пакъ се моли

да го оставят. - Не може повече: или праведникъ ще бждешъ, или вагабонтъ. Въ свѣта има два вида хоръ: едниъ сж крайно добри, а другитъ - крайно лоши. Срѣднитъ отъ тѣхъ даже и дяволътъ не ги иска. Азъ казвамъ: когато дяволътъ те иска, пакъ човѣкъ трѣбва да бждешъ! Дяволътъ казва: доведете този човѣкъ при мене, той ще бжде добъръ. Такъвъ човѣкъ и Господъ го иска. Той казва: “Щомъ този човѣкъ може да работи при дявола, той и при мене ще може да работи”. Ако единъ човѣкъ е отличенъ слуга при лошия господарь, той и при добрия господарь ще бжде отличенъ слуга. Това сж фигуративни изрази.

Христосъ казва: “Разбрахъ, че Ти си ме проводилъ”.

Сега вие може да кажете: кой е начинътъ, по който може да се запознаемъ съ Истината? Да се запознаете съ Истина-та? - Истината е нѣщо свещено. Ние още не можемъ да видимъ Истината. Тя не може да се прояви. За Истината ние сме като слѣпия човѣкъ. Той може да усѣти топлината, но не може да възприеме и свѣтлината. Туй, което, ние възприемаме, не е свѣтлина. Тогава, какво ще кажете? Има сжщества, които виждатъ на тъмно тѣй, както ние виждаме на свѣтло. Слѣдователно, когато говоримъ, че виждаме, азъ подразбирамъ, че се намираме въ свѣтлина, съ която можемъ да виждаме реалността. Питамъ ви: съ свѣтлината, която имате, виждали ли сте единъ ангелъ, виждали ли сте едно разумно сжщество, влѣзли ли сте въ съобщение съ тѣхъ? Питамъ ученитъ хора, капацитетитъ: какъвъ е смисълътъ на червения лжчъ въ джгата? Защо го създаде природата? Той е друга проява. Защо е зеления цвѣтъ въ джгата? - Той е друга проява. Защо е жълти-ятъ цвѣтъ въ джгата? - Той е трета проява. Защо е тъмно-синиятъ, защо е ясно-синиятъ и защо виолетовиятъ цвѣтъ? - Това сж все прояви. Седемътъ лжча на джгата сж сигнали, които се прашатъ отъ седемътъ свѣта на небесния, на невидимия свѣтъ за връзка съ земята. Въ тѣхъ има една цѣла азбука, и ако вие виждате, добъръ, ще забѣлжите, запримъръ, че

полето на червения цвят не е едно и също, каквото е полето на другите лъчи. Ибо, полето на всички лъчи не е еднакво.

Та, казвам: съвременната наука още не е дошла до положение да ни даде едно правилно обяснение на нещата. Съвременните учени казват, че червеният цвят имал един-колко си билиона трептения в секунда; виолетовият - един-колко си билиона трептения и т. н., с това смятат, че са изучили цветовете на дъгата. Казвам: благодаря за такива научни изследвания. И тогава питам: в колко часа ще пристигне варненският трень, който е излязъл от Варна в един-колко си часа? Дали е пътешки, или товарен трень? Ученият ще почне да ми изчислява, че колелото на тази машина прави един-колко си обръщания в секундата, че един-колко си вглица изгаря, един-колко си пара се образува и т. н. Казвам: хубаво, приятелю, тези изчисления може да са много добри, но не ми са необходими. Аз искам да зная, какво носи този вагон, какво е неговото вътрешно съдържание, дали с него пристигат тия разумни хора, или е товарен вагон с вглица, или с говеда за клане. Аз не искам да зная, колко трептения имат тия лъчи на дъгата, но какво носят те.

Тези краски на дъгата са най-голямото благословение, което се съдържа в нея. Дъгата, цветовете, това е Божието благословение, Божието изобилие, вратата, през която идват всички блага от невидимия свят. Сега, някои хора от съвременния свят взели един цвят от краските на дъгата и с това име се кръщават, така се назовават. Запример, някои взели за символ червения цвят, турили го като знаме и се наричат "червените." Други взели като символ портокален цвят и се наричат "оранжевисти." Трети взимат за символ зеления цвят. Турят си хората разни цвятове. Хубаво, ако вие носите червения цвят, носете го, но бждете хора на живота! На кой живот? - На онзи възвишен, благороден живот. Да дадеш живота на човека, а не да му го вземеш - това разбирам аз под червения цвят. Тия хора, които носят портокаления

цвѣтъ, подразбирамъ да могатъ да дадатъ индивидуалностъ, съзнание на човѣка. Тия, които носятъ зеления цвѣтъ, значи да дадатъ отъ своето материално благо и на другитѣ. Тия, които носятъ жълтия цвѣтъ, нека дадатъ отъ своята мъдростъ, отъ своето знание и на другитѣ. Тия, които носятъ синия цвѣтъ, това означава Истината, вѣрата въ тѣхъ. Всичкитѣ цвѣтове сѣ Божии благословения, които даромъ си взелъ, даромъ трѣбва да дадешъ. Всички трѣбва да даваме даромъ! Срещатъ се двѣ жени, едната се облѣкла съ червена блуза, другата съ синя, спиратъ се, питатъ се една друга, защо се облѣкли въ такива свѣтли цвѣтове. И сами си отговарятъ: е нали модата е такава! Послѣ модата се измѣни, тѣ се облѣкатъ въ жълто. Защо промѣнятъ цвѣта? - Сега пъкъ парижката мода е такава! Слѣдователно, червениятъ цвѣтъ е на мода, портокалениятъ цвѣтъ е на мода, зелениятъ е на мода - всички цвѣтове вече сѣ станали много обикновени. Всички съврѣмenni хора, които се мислятъ толкова добри, сѣ дошли до положението да изопачатъ Божията Истина, и въ името Божие лъжатъ, безъ да ги е срамъ. И кои лъжатъ? - Най-ученитѣ хора лъжатъ: свещеницитѣ, проповѣдницитѣ, владицитѣ, патриарситѣ, учителитѣ - всички лъжатъ. И то не такива обикновени лъжи, но едри крупни лъжи. Всичко е на мода, и лъжата е на мода. Защо трѣбва да се лъже? Ако лъжата може да ни подигне; ако тя прѣдставлява култъ въ живота и донася благо на човѣчеството, можемъ да я туримъ като законъ. Обаче, и за лъжата има законъ: който лъжесвидетелствува, се наказва. Питамъ: онзи Божественъ кармически законъ нѣма ли да подведе подъ отговорностъ всички ония, които лъжатъ? - Ще ги подведе. Земята и небето ще прииде, но една рѣзка отъ Божия законъ нѣма да се измѣни, докато не се изпълни всичко що е писано. Не мислете, че едно прѣстѣпление, въ каквото малъкъ видъ и да е, може да мине незабѣлъзано. Колкото е по-издигнатъ човѣкъ, толкова по-вече неговитѣ прѣстѣпления ще бѣдатъ забѣлъзани, толкова неговата отговорностъ е по-голяма. Такъвъ единъ примѣръ е даденъ за единъ отъ най-благороднитѣ

еврейски царе, царъ Давидъ. По-благороденъ царъ по сърдце отъ него нѣмаше. Той направи единъ грѣхъ, който му се прости, но много мъчно се поправи. Отъ тозъ моментъ той не видѣ бѣлъ день въ дома си. Не само това, но кой какъ чете Библията, все това прѣстѣпление чете. Провидението казва: гледайте поведението на този царъ и взимайте отъ него при- мѣръ, защото и върху васъ ще дойде сѣщото.

Сега, въ сѣврѣмения християнски свѣтъ има единъ грѣхъ, една лъжа, която се сѣстои въ слѣдното. Слѣдъ като те убѣ-дятъ нѣкои, че ти си грѣшенъ човѣкъ и послѣ успѣятъ да те обърнатъ къмъ Бога, започватъ да ти казватъ: ти нѣма да имашъ взимане-даване съ грѣшните хора, ще живѣешъ само за Бога и ще вървашъ въ туй, въ онуй. Тѣ започватъ да те огранича-ватъ. Щомъ тия хора те обърнатъ къмъ Бога, и въ тозъ моментъ Богъ живѣе въ тебе, нека те оставятъ свободенъ, да бждешъ ръководенъ отъ своя умъ, отъ своето сърдце, а тѣхна-та помощъ да бжде само едно външно сѣдѣйствие. Слѣдовател-но, въ туй, отношение ние трѣбва да си дадемъ пълна свобода. Ние можемъ да се спогодяваме съ всички. Но какъ? - Когато азъ говоря, трѣбва да бжда искренъ; и когато другитъ ме слу-шатъ, сѣщо трѣбва да бждатъ искрени. Казватъ нѣкои: ама какво трѣбва да мисля за тебе? - Не трѣбва да имашъ никаква задна мисълъ, никаква задна цѣль. Ако азъ имамъ нѣкаква задна цѣль, тя ще се види. Моята цѣль трѣбва да е да се изтъкнатъ онѣзи отношения, онѣзи връзки, които сѣществуватъ между насъ; да се прѣмахне онази умраза, онова недоверие, което сѣществува между насъ; да се прѣмахне онази злоба, онази алчностъ, онази жажда за отмѣщение, за одумване и изобщо всичко онова, което сѣсипва всичко възвишено и благородно въ насъ. Какъ ще се прѣмахне всичко това? Вие не може да намѣрите вашето спасение другадѣ, освѣнъ въ самитъ васъ. Вие нѣма да намѣрите вашето спасение въ никакви църкви, въ никакви университети. Нѣкои казватъ: да, вѣрно е , въ църквата не може да се намѣри никакво спасение. Възъ основа на това пѣкъ други казватъ: азъ седя по-горѣ отъ учителя си. Знаете ли на какво мязатъ тия, които

казватъ така? Турцитъ иматъ единъ подходящъ примѣръ за случая. Когато помацитъ станали турци, били заставени да си направятъ джамия. Ходили тѣ насамъ- нататѣкъ изъ гората да си търсятъ дърва, но трѣбвало помежду си да говорятъ все на турски езикъ. Тѣ изпълнявали тази заповѣдь, все турски си говорили, но когато строили джамията си, нѣкой отъ тѣхъ се сбъркалъ, проговорилъ на български езикъ, казалъ: тукъ на върха има нѣщо малко кривичко. Това значи, когато нѣкой каже, че седи по-високо отъ учителя си. Нима, ако азъ седя на първия етажъ, а качатъ нѣкое магаре на третия етажъ, та магарето е по-високо отъ мене? Магарето си е все магаре, то пакъ ще си реве - нѣма да напише нѣкоя хубава книга. Нима онзи орелъ, който лети 4-5,000 метра надъ мене, е по-високо отъ мене? Не мислете тѣй. Нѣкой казва: азъ хвърча нагорѣ. Да, докато си ситъ, хвъркашъ нагорѣ, на високо, като орелъ; като огладнѣшъ, ще слѣзешъ на земята да ядешъ. Кажете тогва: гдѣ е вашата философия? Ако въ врѣме на мѣжнотиин не можешъ да издържишъ най-малкото страдание, тогава гдѣ е твоята човѣщина, гдѣ е твоята култура? Ако ти, въ врѣме на страдания не можешъ да пожертвувашъ живота си за Бога, а като нѣкой страхливецъ се отричашъ отъ Него и продавашъ Истината, гдѣ е твоята човѣщина? Защо иде смъртъта въ свѣта? Азъ оправдавамъ смъртъта само въ единъ случай. Кога? - Когато пожертвувашъ живота си за Бога. Всѣка друга смъртъ вънъ отъ Бога, въ моитѣ очи, не е оправдана. Слѣдователно, единственото нѣщо, за което трѣбва да по-жертвуваме живота си, е Богъ. Защо? Защото, ако пожертву-ваме живота си за Бога, всѣкога ще го намѣримъ; ако пожертву-ваме живота си за всѣко друго нѣщо, нѣма да го намѣримъ. И казва Христосъ: “Познавамъ Те”. Значи, влагамъ живота си вътрѣ въ Тебе, защото азъ дойдохъ на земята да изпълня Твоята воля, да изявя Твоего виличие, Твоята слава прѣдъ свѣта. Христосъ бѣше единъ великъ Учитель, но Той се смири, дойде като единъ простъ слуга, даде единъ великъ примѣръ на свѣта и така свърши своята работа. А сега, у съврѣменнитѣ хора, у съврѣменнитѣ християни,

липсва именно тази чърта - смирението. И колко пъти ние разваляме най-хубавият неща, само поради това, че сме се докачили, и никога не мислим за Онзи, който ни е пратил на земята. Някой път ние мислим, че хората могат да ни опетнят. Ще бъде смешно когато някоя муха остави своите извержения на върха Монъ-Бланъ и мисли, че това ще опетни тази планина. Не, като дойдат водните капки, ще изчистят, ще измият всичко и върху планината няма да остане никакво петно. Възвишението, чистият човек, който върва въ Бога, е като планина, и тия плюнки на мухите ще го оцапат толкова, колкото са въ състояние да оцапат и върха на Монъ-Бланъ. Някои ми казват: ти не знаеш ли, какво говорят хората за тебе? Казвам: какво говорят мухите ли? Знам, но то е тяхна работа, а моята работа е друга. Мухите ще си правят своето, и аз - своето, и така светът ще си върви. Ами защо правят мухите така? - Съ този въпрос не се занимавам. Ама трябва ли да правят това? - И съ този въпрос не се занимавам. То е тяхна длъжност - нищо повече.

Сега ще ви дам един примър за един от древните адепти, който изчислявал, колко хиляди години ще трае злото въ света. Той базирал своите изчисления върху постъпката на един вълк. Ще ви разправа накратко този разказ. Адептът се наричал Бахру-Исава. Той се отдалечил да живее въ една планинска мѣстност, гдето имало много вълци. Всички овчари, които минавали прѣз тази мѣстност съ овците си, все ги губѣли, затова много от тях били принудени да бѣгат от тази мѣстност. Бахру-Исава се заселил именно въ тази планина, и един ден, като се разхождал из планината, срещнал един от тия вълци, погледнал го въ очите, и той веднага тръгнал подиръ му. Бахру-Исава отива въ колибата си, и вълкът иде слѣдъ него - лѣга близо до нозѣтъ му и го гледа право въ очите. Бахру-Исава му казва: "Слушай, ти трябва да преобразиш живота си. Въ тази планина ще настане един прѣвратъ, и всички вълци ще бѣдат изтрѣбени. Туй да го знаете! И, ако вие, вълците, не се прѣвърнете въ овчарски кучета, очаква ви лоша сѣдба." На твоето

разположение съмъ. Каквото ми кажешъ, ще върша. Този вълкъ живѣлъ цѣла година мирно около своя господарь, който си задалъ една задача: да изчисли, колко хиляди години още ще трае злото въ свѣта. Единъ день единъ овчарь като минавалъ съ стадото си прѣзъ тази мѣстность, една отъ неговитѣ овци съ агънцето си се отдѣлила отъ стадото и се изгубила. Вълкътъ миналъ покрай тѣхъ и задигналъ агнето съ себе си. Овцата, майката на това агне, тръгнала подирь него, блѣе, но вълкътъ носи агнето - той напръдъ, овцата подирь му. Вълкътъ занесълъ агнето на господаря си, сложилъ го прѣдъ него и му казалъ: “Искамъ да докажа, че стария навикъ, да давя овци, го оставихъ и сега искамъ да спечеля довѣрието ти”. Послѣ отива намира майка-та, хваща я за врата, довежда и нея прѣдъ господаря си и казва: “Тукъ ще живѣете заедно, а азъ ще бѣда овчарското куче да ви пазя.” Тогава Бахру-Исава намира въ устата на вълка 10 косми, останали отъ агнето. По тия 10 косми той направилъ своитѣ изчисления, колко хиляди години ще трае злото въ свѣта. Питамъ съврѣменнитѣ математици: какъ ще изчислятъ по тия 10 косми, колко врѣме ще трае злото въ свѣта? Бахру-Исава, обаче, направилъ своитѣ изчисления и казалъ така: злото отъ свѣта ще изчезне, когато слънцето изгрѣе три пѣти отъ изтокъ, три пѣти отъ западъ, три пѣти отъ сѣверъ и три пѣти отъ югъ. Значи, имате $3 \times 4 = 12$. Тѣй че още 12 пѣти трѣбва да изгрѣе слънцето отъ четиритѣ различни точки, за да изчезне злото отъ свѣта. И вие сега, като се върнете дома си, изчислете, слѣдъ колко хиляди години ще изчезне злото отъ свѣта. То е общо зло, общо условие. Но казвамъ, че това врѣме може да се съкрати, може и да се продължи. Споредъ вашитѣ изчисления, съ колко може да съкратите туй врѣме? Нали знаете отъ аритметиката, какъ става съкращението на числата? Слѣдователно, вие ще съкратитѣ врѣмето до една секунда. Значи, злото въ човѣка може да трае една секунда, една минута, единъ часъ, единъ день, една седмица, единъ мѣсецъ, една година - отъ васъ зависи, да се продължи ли врѣмето на злото или да се съкрати. Общото врѣме на

злото е единъ периодъ, едно общо движение, което включва възможноститѣ на всички сѣщества.

Казва Христосъ: “Познахъ Те.” Въ какво? - Въ онази дълбоката, великата Мѣдрость, която е скрита вътрѣ въ човѣка. Ами че вижте само, какво нѣщо е човѣшкото лице! Вие погледнете на него и казвате: е, лице е това! Я разгледайте човѣшкото лице отъ геометрическо гледище и вижте, какви проекции има въ него! Разгледайте, кои мѣста отъ човѣшкото лице означаватъ точки, кои прави и криви линии, кои повърхнини и т. н. И отъ всички тия проекции направете изчисления, да видите, колко милиони години се е строило вашето лице. Тия вдлъбнатини, които имате по лицето си, показватъ прѣзъ какви положения е миналъ човѣкътъ. Това сѣ все математически положения. За да се образува сегашното лице въ човѣка, това показва, че той не е миналъ прѣзъ една епоха на ангелски животъ, но е миналъ прѣзъ редица животи отъ борби, отъ прѣстѣплени-ния, каквито той не може да си прѣдстави. И, ако вие сравните сегашното лице на човѣка съ неговото бѣдше лице, сегашното ще бѣде като единъ изродъ, ще бѣде едно страшилище. Слѣдъ като човѣкъ се обърне къмъ Бога, той ще се плаши отъ сегашното си лице. Нѣкой пѣтъ вие мислите, че сте красиви. Не, външно вие не сте красиви. Красотата е нѣщо вътрѣшно. Нѣкоя жена, като срещне нѣкой мѣжъ, сърдцето и трепне, уплашва се, отъ него; нѣкой мѣжъ, срещне нѣкоя жена, сърдцето му трепне, уплашва се отъ нея. Нѣкой срещне мечка, вѣлкъ, уплашва се отъ тѣхъ. Защо? - Страшни сѣ тия лица. Значи, туй лице не вдѣхва още любовь, не вдѣхва още въ тебе онова довѣрие, онова спокойствие. Защо? - Защото не познава Любовьта, не познава Бога. Когато ме срещне нѣкой и се уплаши отъ мене, коя е причината? Защото не вижда Любовьта въ мене. И когато азъ срещна нѣкое лице и се уплаша отъ него, защо става това? Защото не познавамъ Бога въ него, не познавамъ Любовьта. И днесъ хората казватъ: човѣкъ за човѣка е вѣлкъ. Вѣрно ли е това положение? - Не е вѣрно. При сегашната

култура, тъй както хората се насъскватъ едни сръщу други, тъй както се възпитаватъ, това изречение е върно, но то не трѣбва да бѣде така. Въ основата си, човѣкъ за човѣка е братъ.

И тъй, Христосъ казва: “Познахъ.” Какво е позналъ? - Че Ти Си ме проводилъ. И всички ние трѣбва да познаемъ, че Богъ ни е проводилъ въ този свѣтъ. И когато съзнаемъ туй учение, трѣбва да го приложимъ на опитъ въ най-малките нѣща. Азъ мисля, че спасението на свѣта нѣма да стане съ помагането на бѣдните. Като наблюдавамъ хората, азъ считамъ за благороденъ, за културенъ човѣкъ този, който като види, че нѣкоя мравя се дави, е готовъ да и тури една сламка и да я извади отъ водата. Онзи, който може да извади една мравя отъ водата, той може да се обърне къмъ Бога, той има сърдце, благороденъ човѣкъ е. Глѣдамъ, нѣкой човѣкъ полива цвѣтията. Казвамъ: онзи, който може да избави една мравя, който може да полива едно цвѣте, той е благороденъ човѣкъ, той е въ правата посока. Слѣдователно, ние трѣбва да започнемъ отъ малките нѣща въ свѣта. Щомъ единъ човѣкъ е въ състояние да извършва малки работи, той ще е въ състояние да прави и велики работи. Знанието, което имаме, благородните чувства, които имаме, това сж вече богатство, условия, за да работимъ. Ние седимъ и казваме: азъ не съмъ богатъ. Това е вече алчностъ. Въ таквъ случай, азъ бихъ прѣдложилъ на който и да е отъ васъ 10 милиона златни лева само за прѣдната частъ отъ мозъка ви. Даже азъ ви давамъ много малко. Както виждате, азъ искамъ да спечеля и то много да спечеля. Не, това нѣщо съ пари не се продава. Онзи, който има този мозъкъ, който познава Бога, нѣма нужда отъ външно злато. Знаете ли, защо нѣма нужда отъ злато? - Цѣлата земя за него е една каса. Щомъ тръгне изъ нея, той знае вече кѣдъ има пари. Тукъ, въ България, навсѣкѣдъ има пари. Знаете ли колко заровено злато има въ България? Въ Балкан-ския полуостровъ има заровено на разни мѣста около 20 милиар-да злато. Нѣкой пѣтъ ме запитватъ: ама ти какъ прѣживъ-вашъ? - Съ тази каса отъ 20 милиарда злато. Азъ зная кѣдъ се намира тази каса, разполагамъ съ

нея. Някой път, като осиромашея, отида, поизровя си малко от това злато. Други ме питатъ: ама отгдѣ се хранишь? Чудни сж хората! Азъ имамъ толкова милиарди злато въ България! Въ Русия - друго злато ме чака. Въ Германия, въ Франция сжщо имамъ много злато. Като отида въ Германия, бръкна въ тази каса, взема си колкото ми трѣбва. Вънъ отъ това, виждамъ, гдѣ има златни жили въ България; виждамъ, гдѣ има скъпоцѣнни камъни. Чудни сж хора-та, като ме питатъ, отъ дѣ идватъ моитъ сръдства. Казватъ: значи ти си единъ отъ готованцитъ! Че кой отъ васъ не е готованецъ? Всички сме готованци, всички живѣемъ даромъ въ свѣта. Туй е Истината! Всички ние живѣемъ даромъ, отъ Божието благословение. Хората казватъ, че се измѣчватъ, за да придобиятъ прѣхраната си. Не, даромъ живѣемъ всички по благодать. Казватъ за нѣкого, че билъ богатъ. По-богатъ човѣкъ тукъ въ България отъ мене нѣма. Казватъ българитъ: тѣй ли, тогава дай да си платимъ дълговетъ си! Не, не давамъ. Още два пѣти да ме карате въ обществената безопасностъ - не, нѣмамъ намѣрение. Нека си седятъ паритъ заровени. Азъ не съмъ за паритъ. Хубаво си седятъ тѣ скрити. Ако излѣзатъ на явѣ, ще има много хора избити заради тѣхъ. Тѣ си иматъ своитъ пазители тамъ. Не, други, още по велики богатства има въ свѣта! Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това да имашъ онзи вѣтрѣ-шенъ миръ, да имашъ онова велико течение на Божията Любовь, да си миренъ и тихъ, да бѣдешъ въ връзка съ всички братя по лицето на земята, да бѣдешъ въ връзка съ всички онѣзи, които сж били прѣди тебе и слѣдъ тебе, да се разговаряшь съ най-умнитъ хора. А тѣ всички сж живи! Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да живѣешъ въ единъ свѣтъ, въ който да се разбирашь съ всички. Някои ще кажатъ: ще бѣде ли то? - Ами то е, сжщест-вува това нѣщо. Чудни сте вие! Някои питатъ: ами кога ще дойде това врѣме? Казватъ на мравитъ: знаете ли, че култура има? Кога ще дойде тази култура при насъ? - Никога нѣма да дойде при васъ, вие ще отидете при нея. На васъ казватъ. Знаете ли, че има ангелска култура? Кога ще дойде тази култу-ра при насъ?- Нѣма да чакате тя

да дойде, вие ще отидете при нея, вие ще отидете при ангелитъ. Седимъ ние, съ нашитъ китари, като мравитъ, чакаме. Не, мравитъ трѣбва да се измѣнятъ, трѣбва да станатъ хора. И ние, съврѣменнитъ хора, казваме: кога ще дойде царството Божие за насъ? - Никога! Всички ние трѣбва да се измѣнимъ; всички ние трѣбва да познаемъ Бога, да познаемъ че Той ни е проводилъ. И когато Божията Любовь ни измѣни вжтрѣшно, когато съвршено ни прѣобрази и прѣвърне отъ положението на буба въ пеперуда, и добиемъ свойството, да не се хранимъ съ сдѣвкана храна, тогава ще туримъ едно мѣрило, единъ знакъ въ свѣта. А сега питамъ: какъ ще се поправи свѣта? - Като се приложи този законъ, хората ще видятъ, какъ ще се поправи свѣта. Този законъ може да се приложи даже още сега въ България. Нѣкой апашъ открад-налъ пари. Ако сжмъ сждия, ето какъ ще го осждя. Въ продълже-ние на три мѣсеца ще го застава да се храни само съ топла водича и сухо жито, по 100 грама на день - никаква друга храна. Слѣдъ три мѣсеца ще го пуснатъ отъ затвора, и ще видите тогава, ще краде ли този човѣкъ повече. Нѣкой мжжъ билъ жена си, изпждилъ я. Нѣма защо да го сждятъ. Дайте му да яде сухо жито въ продължение на единъ мѣсець само, и ще го видите, колко мекичѣкъ ще стане. Питате: какъ ще се поправи свѣ-тѣтъ? - Нѣма защо да се налагатъ хората съ тояги. Дайте имъ да ядатъ сухо жито, и ще ги видите, какъ ще омекнатъ. Като се храни човѣкъ единъ мѣсець съ сухо жито, ще каже: отлично е това жито, придобилъ една отлична идея, разбрахъ, какъ трѣбва да се живѣе. Ще се прѣобрази този човѣкъ! Учителъ си, родителъ си, имашъ едно непослушно дѣте, остави го да яде една седмица сухо жито! Хубавъ опитъ е това. Майка има нѣкое непослушно дѣте, момче, или момиче, нека го остави една седмица да дѣвче житито, и да види, какъвъ ефектъ ще произведе. Питатъ хората: кога ще се поправи свѣтѣтъ? Казвамъ: когато всички хора почнатъ да ядатъ сухо жито. Слѣдъ като се поправятъ, нека почнатъ да варятъ житото, а послѣ да го пекатъ на хлѣбъ. Сега процеситъ въ свѣта сж обѣрнати наопаки. Не трѣбва да се прѣкарва житото прѣзъ

воденичния камък и тъй да се смилва на брашно, а тръбва да се дъвче сурово. Само така то ще пръдаде своята мощна сила и ще научи хората, какво нъщо пръдставлява законът на великото самопожертвуване. Дайте на пръстъпника да яде отъ това живо жито - той да дъвче житото, и житото да го дъвче, и като влъзе въ него туй жито, ще го пита: научи ли закона на жертвата? - Научихъ. Е, сега и двамата ще живеемъ въ миръ и съгласие.

Христосъ казва: “Познахъ, че Ти си ме проводилъ”.

“Познахъ, че Господъ ме прати на земята, да изпълня Неговата воля” .

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ, на 1 февруари,
1925 г. въ гр. София.*

Видѣхме звѣздата!

“и казваха: Дѣ е що се е родилъ царь Юдей-ски? защото звѣздата му видѣхме на изтокъ, и дойдохме да му се поклонимъ”¹”.

Изобщо, звѣздитѣ се отличаватъ по своята свѣтлина. Онѣзи, които проучаватъ небеснитѣ тѣла сѣ ги класифицирали на степени: първостепенни, второстепенни, третостепенни и многостепенни. Всѣка звѣзда се отличава по своя блѣсъкъ. Звѣздата, е символъ въ човѣшкия езикъ. Какво ни интересува, ако виждаме една звезда на грамадно разстояние отъ насъ? Тѣй отдалечена отъ насъ, ние виждаме само една малка свѣтлинка отъ нея? Или пъкъ, какво може да е интересувала тази звѣзда мѣдрецитѣ на изтокъ, които сѣ я видѣли, та сѣ отишли да се научатъ изкуството, какъ да се ръководятъ отъ нея въ живота си. Какво нѣщо е свѣтлината? - Свѣтлината е носител-ка на великото въ Божествения свѣтъ. Проявленията на разумния животъ се отличаватъ всѣкога съ появяване на свѣтлина. И тогава ние различаваме степенѣта на разумния животъ по степенѣта на свѣтлината. Колкото свѣтлината, която прониква, е по-ярка, по-мека и освѣтлява и осмисля живота ни, толкова повече тя е носителка на една по-висша интелигентностъ. Въ туй отношение окултната наука се отличава отъ официалната наука по това, че окултната наука твърди, какво свѣтлината произтича отъ живота. Разумни-ятъ животъ ражда свѣтлината. Слѣдователно, отъ това гледище, всичката свѣтлина, която съществува въ пространството показва, че въ природата съществува разумностъ. Степенѣта на културата, до която е достигнала съврѣменната наука, показва, че тя още не е могла съ очитѣ си да види по-хубави, по-свѣтли звѣзди отъ тия, които днесъ е видѣла и проучила. Тя не вижда още тия звѣзди, които могатъ да видятъ висшитѣ, разумнитѣ същества въ

¹ Матей 2:2

свѣта. Вие може да възразитѣ на това нѣщо, може да откажете съществуването на такива свѣтли, хубави звѣзди. Добрѣ, азъ ще ви попитамъ: нима мислитѣ, че мравитѣ ще видятъ съ очитѣ си онѣзи звѣзди, които ние виждаме? - Тази свѣтлина на звѣздитѣ е непонятна за тѣхнитѣ очи. Тѣ не могатъ дори да си представятъ една такава висока философия, една такава висока култура, споредъ която да познаватъ и да виждатъ звѣздитѣ и тѣхната свѣтлина. Даже и за насъ трѣбва да се яви нѣкакъвъ Аинщайнъ, който да ни доказва нѣкаква нова теория, а именно, че сѣще-ствуватъ особени звѣзди. Всѣки ще каже: кѣдѣ сѣ тѣ, я да ги видимъ! За да можемъ да видимъ нѣщата, трѣбва да се поста-вимъ въ извѣстно положение. Ако искашъ да видишъ слнцето въ неговото величествено изгрѣване, трѣбва да се качишъ на единъ високъ планински връхъ и отъ тамъ да го наблюдавашъ. Ако си въ нѣкоя долина, нѣма да го видишъ. Ако пъкъ си въ нѣкой затворъ, съвсѣмъ нѣма да го видишъ. Това доказателство ли е, че слнцето не е изгрѣло? Слѣдователно, съ явяването на тази звѣзда на изтокъ, мѣдрецитѣ сѣ опрѣдѣлили, че е дошло нѣкое разумно същество въ свѣта, че е дошълъ нѣкой посланикъ отъ невидимия свѣтъ. Онѣзи, които не разбиратъ този законъ, казватъ: гдѣ е това същество, което се е родило? - Разумнитѣ същества не се раждатъ тукъ на земята. Тѣ се раждатъ нѣкъдѣ далечъ. Нѣкои питатъ: гдѣ се раждатъ тогава? - Тѣ се раждатъ въ другъ единъ свѣтъ, за който хората даже и понятие нѣматъ. Ние, разумнитѣ хора, нѣма за какво да споримъ. Това сѣ научни, математически данни. Всѣки, който има туй знание, ще може да се домогне до тѣзи истина. Само по математически начинъ, обаче не можемъ да се домогнемъ. Съврѣменнитѣ хора сѣ въ това отношение голѣми фанатици. Не само ученитѣ хора, но и религиознитѣ хора не сѣ достигнали до истинското знание. Тѣ като кажатъ “вървай въ Бога”, мислятъ, че знаятъ всичко. Тѣ сѣ толкова голѣми профани, толкова голѣми невѣжи! Нѣкои казватъ: насъ не ни трѣбва знание. Защо не ни трѣбва знание? Защото нѣкой казалъ въ Свещеното Писание, че знанието

възгордява, а Любовта назидава. Значи, ако знанието възгордява, не ни трябва знание, а ни трябва любов. Азъ ще ви възразя по слѣдния начинъ. Да допуснемъ, че любовта е водата, а знанието - твърдата почва. Ако нѣмаше твърдата почва, какво щѣхте да поливате съ водата? Какви градинари щѣхте да бъдете? Какво щеше да полива вашата любов? Не, друго нѣщо е искалъ да каже апостолътъ; криво е прѣведенъ смисълътъ на неговитѣ думи. И сега това нѣщо се учи криво, защото хората всѣкога обичатъ да изопачаватъ Истината. Тѣ изопачаватъ Истина-та по простата причина, понеже очитѣ имъ, като не сѣ приспособени къмъ тази силна свѣтлина, каквато прѣдставлява Истината, съзнателно турятъ една или друга прѣграда, за да отслабятъ дѣйствието и върху очитѣ си, та по този начинъ да не ги дразни. Ако на хората се каже самата Истина, тѣ ще полудеятъ. Единъ французки ученъ казалъ веднѣжъ: ако на съврѣ-меннитѣ парижани бихъ казалъ Истината, половината отъ тѣхъ ще полудѣятъ. Това нѣщо може да ви се вижда чудно. Като казвамъ, че ще полудѣятъ, не подразбирамъ полудяване въ абсолютната смисълъ на думата че ще си изгубятъ ума, но ще станатъ като халосани. Мислите ли, че ако вие приемете въ стомаха си онова вино, което е стояло въ бѣчвата цѣли 20 години, та ще можете да ме слушате така, както сега ме слушате? Не, ще има скачане, дигане рѣцъ нагорѣ-надолу, махане кърпи, както българитѣ правятъ. Защо? Българитѣ казватъ, че виното като влѣзе въ стомаха не седѣло тѣй спокойно, както когато е въ бѣчвата. То като влѣзе въ организма, все ще се прояви. Значи, въ виното има извѣстни динамически сили, които се проявяватъ. Тогава, какво заключение може да се извади отъ това нѣщо? - Че хората прибързаха съ правенето на виното. Тѣ започнаха да го правятъ много рано, а трѣбваше да чакатъ още дълго врѣме; трѣбваше да се мине поне още 4,000 години, докато хората дойдатъ до положение да пиятъ винения сокъ. Сега, като се напиятъ съ вино ставатъ пияници. Днесъ имаме въздър-жателни дружества, въ които се проповѣдва да не се пие вино. Не сѣ виновни хората, че се опиватъ - не сѣ готови

още, за да го използват разумно. Онези скрити сили въ вино то дѣйству-ватъ по особенъ начинъ върху организма на хората и произвеж-датъ този резултатъ. Слѣдъ 4,000 години, обаче, слѣдъ този дълъгъ периодъ отъ врѣме, виното ще внесе нѣщо ново въ човѣшкия животъ.

Сега, мене ме интересува това, че всѣки човѣкъ си има по една звѣзда. Туй, което радва човѣка е неговата звѣзда. И когато ще се роди нѣкое дѣте, майката трѣбва да знае, дали роденото дѣте ще бѣде добро и гениално по неговата звѣзда. Звѣздата трѣбва да прѣдсказва неговото раждане. Ако се яви звѣздата, това е отлично явление; ако пъкъ не се яви, това дѣте ще бѣде единъ автоматъ, едно сѣщество безъ душа. И тѣй, всички добри хора се отличаватъ по това, че иматъ звѣзди. Първото нѣщо за единъ ясновидецъ, за единъ човѣкъ, у когото е развито шестото чувство е това; той трѣбва да вижда звѣздитѣ на всички хора, били тѣ по-малки, или по-гольми. Нѣкой пѣтъ тѣзи звѣзди седятъ надъ главитѣ на хората, нѣкой пѣтъ прѣдъ челата, а нѣкога тия звѣзди сѣ голѣми като слънца. Сега ще кажете: ами защо ние не ги виждаме? Слѣдъ 4,000 години и вие ще ги виждате. Нѣкои отъ васъ ще ги виждатъ слѣдъ 4,000 години; други - слѣдъ 2,000 години; трети - слѣдъ 1,000 години; четвърти - слѣдъ 500 години, а нѣкои може да ги виждатъ и тази година още. Това е въпросъ на врѣмето, то нищо не значи. За да се прояви човѣшката душа, се изисква врѣме, за да се създадатъ съответни органи въ човѣка. Тази материя, която сега има човѣкътъ, трѣбва да се прѣорганизира. Само така можемъ да разберемъ величието на Божествения свѣтъ. Сега казвамъ: звѣздитѣ сѣ, които внасятъ въ насъ новитѣ идеи. Когато една звѣзда блѣсне въ човѣшкия умъ, човѣкъ веднага се изпълва съ едно въодушевление. Когато една звѣзда блѣсне въ човѣшкото сърдце, той се изпълва съ друго въодушевление. Звѣздитѣ сѣ едни отъ най-добритѣ признаци. И тогава, апостолъ Павелъ казва: “Ще се похваля съ кръста Христовъ.” Азъ пъкъ допълнямъ: азъ ще се похваля съ Христовата звѣзда.

Христосъ не можа да изнесе този кръстъ, съ който се хвалеше апостолъ Павелъ. Той падна отъ тежестта на този кръстъ и тръбваше други да Му Го носятъ. Тежъкъ е кръстътъ, а при това много голѣми почести му се даватъ! И ако нѣкой каже нѣщо противъ кръста, веднага всички ще се подигнатъ противъ него. Но кой отъ васъ не търси помощъ за кръста си? Като ви дойде нѣкоя болѣстъ, веднага търсите единъ, двама, трима души лѣкари, или нѣкои ваши приятели, да ви носятъ кръста. Вие молитъ баща си, майка си, вашитъ братя, сестри или нѣкои ваши приятели да ви освободятъ отъ кръста ви. Слѣдователно, въ моитъ очи, кръстътъ е една сила, която работи само съ гѣстата материя, съ неорганизираната материя, затова всѣки човѣкъ, който иска да се бори съ материялния свѣтъ, трѣба да се бори чрѣзъ кръста. Ние създадохме този кръстъ съ страда-нията, които сега имаме и съ това прѣдизвикахме тази Божествена сила да се прояви не като звѣзда, а като единъ тъменъ кръстъ. Тѣй прѣвърнахме ние свѣтлата звѣзда въ единъ тъменъ кръстъ. Когато Христосъ се роди на земята, ангелитъ поставиха звѣздата Му на небето, яви се Неговата свѣтлина, и съ това искаха да Му кажатъ: “Така ще внесешъ свѣтлина и миръ въ сърдцата на всички хора, да се радватъ.” Еврейскитъ учени, обаче, като видѣха тази свѣтлина, казаха на Христа: “Ние не искаме тази свѣтлина!” Затова тѣ Му дадоха въ ржцѣтъ двѣ дървета и създадоха кръста. Сега, разбира се, съ това азъ не искамъ да отрека силата на кръста. Човѣкъ може да разбира кръста само чрезъ закона на търпѣнието. Който нѣма търпѣние, никога не може да разбере, какво нѣщо е кръстътъ. Кръстътъ, това е търпѣнието. Значи търпѣнието е основното качество на кръста. Човѣкъ, който иска да знае, какво нѣщо е кръстътъ, трѣба да бѣде търпѣливъ като вола. Човѣкъ, който иска да разбере свѣтлината, трѣба да бѣде мѣдрецъ. Свѣтлината, това е сила, вложена въ човѣшката душа. Тази звѣзда, която се яви на изтокъ, бѣше жива; не мислете, че бѣше нѣкое мъртво тѣло. Тя прѣдставлява сборъ отъ живи същества, слѣзли съ своитъ факли, за да оповѣстятъ идването

на Христа. Следователно, всички свѣтли тѣла, които виждаме по небето, сѣ живи, разумни същества, които изпращатъ своята свѣтлина. И слънцето, което изпраща своята свѣтлина отгорѣ, е резултатъ на множество разумни същества, които изпращатъ своята разумностъ въ видѣ на свѣтлина. Не мислете, че това трѣбва да се доказва. За насъ нѣма двѣ мнѣния по този въпросъ. За насъ това нѣщо е доказано, а съвременната наука може да си го доказва, колкото иска. Да се доказватъ нѣщата отново, това може. Единъ платъ който е мѣренъ единъ пѣтъ, може да се мѣри и 100 пѣти още. Но и 100 пѣти да се мѣри, той си има вече една опредѣлена дължина и широчина. Следователно, онова хубавото, великото и мощното въ човѣш-кия животъ, е звѣздата. И всѣки единъ отъ васъ може да знае, дали свѣтлината на неговата звѣзда се увеличава, или потъмня-ва. Защото свѣтлината на тия звѣзди по нѣкой пѣтъ се увеличава, а по нѣкой пѣтъ намалява. По нѣкой пѣтъ тия звѣзди толкова потъмняватъ въ своята свѣтлина, че ставатъ тъмни, като нашата земя. Нашата земя е паднала звѣзда. Мѣсечината също е паднала звѣзда. Венера, Марсъ, Юпитеръ, всички тия едновременно богове сѣ все паднали звѣзди въ наша-та слънчева система. Само слънцето още е запазило своя разу-менъ животъ, затова указва благотворно влияние върху човѣш-кия организъмъ. Това е една аналогия, но ние трѣбва да вземемъ въ внимание вътрѣшния смисълъ на тази аналогия. Азъ не взимамъ нейната материална страна. Силата на една свѣщъ не е въ материала, не е въ лойта, отъ която е направена, но въ свѣтлината, която излиза отъ нея. Силата на водата не е въ шишето, което я съдържа, но въ самата вода. Шишето е само единъ акумулаторъ, а водата, която е въ него, е важна. Нашата сила не е въ тѣлото ни, но въ силитѣ, които се криятъ въ него. Ако разгледате човѣшкото тѣло отъ чисто физиологическо гледище, ще видите, че то не прѣдставлява нѣкаква разумностъ. Ако отворите мозъка на единъ човѣкъ, какво ще стане? - Ще видите, че интелигентността му съвсемъ ще се изгуби. Като наблюдавате, ще видите, че въ този мозъкъ ставатъ извѣстни приливи

и отливи. Ако отворите само едно малко отверстие въ мозъка на нѣкой човѣкъ и му дадете да чете нѣкоя хубава книга, ще забѣлжитъ, че когато у човѣка започнатъ да рабо-тятъ тия скрити сили, самиятъ мозъкъ се подига нагорѣ-дадолу. Щомъ дѣятелността на човѣшкия мозъкъ почне да отслабва, тия сили се изгубватъ, мозъкътъ отново спада и се скрива, като въ една коруба. Ето защо Господъ е турилъ човѣш-кия мозъкъ въ такава една твърда коруба, за да може да издържа този вѣтрѣшенъ напоръ. Слѣдователно, онѣзи хора, които изучаватъ човѣшките способности, ги изучаватъ по коститѣ на черепа. Това мѣсто на костъта, дѣто човѣшкиятъ мозъкъ дѣйствува енергично, изтънява. Защото, не мислете, че човѣкъ приема свѣтлината само прѣзъ очитѣ си, той я приема и прѣзъ коститѣ си. Тази частъ на костъта, прѣзъ която е минавало повече свѣтлина, е по-тънка. По това може да се познае, дали нѣкой човѣкъ е билъ по-интелигентенъ, или по-простъ; да ли е ималъ любовъ къмъ ближнитѣ си, къмъ Бога, къмъ приятелитѣ си, къмъ дома си, или е нѣмалъ. Слѣдователно, историята на единъ умрѣлъ човѣкъ може да се познае по-добъръ, отколкото историята на единъ живъ човѣкъ. Всичко това е очертано въ човѣка. Свѣтлината на вашия животъ се обуславя отъ интен-сивността на вашитѣ мисли. Всѣки човѣкъ въ свѣта се познава по свѣтлината на неговия животъ. Свѣтлината въ разумния Божественъ свѣтъ се различава по своята интензивность. Азъ говоря за разумнитѣ хора, за разумния животъ. Всѣки единъ човѣкъ, като влѣзе въ разумния свѣтъ, по свѣтлината му се познава, откъдѣ иде и какъвъ животъ живѣе. Добриятъ животъ е изразенъ въ него; лошиятъ животъ - сящо. Когато вие отиде-те въ духовния свѣтъ, тази свѣтлина ще ви посрещне. Свѣт-лината, това е вашето богатство. Всичкитѣ ви минали животи, и всичкитѣ ви бѣдещи животи сѣ зависили и ще зависятъ отъ свѣтлината на вашата звѣзда. Тази звѣзда е съкровището на вашия животъ; тази звѣзда е смисълътъ на вашия умъ; тази звѣзда е смисълътъ на вашето сърдце. Когато Христосъ дойде на земята, тази звѣзда дойде съ Него заедно. И ако сега рече да

дойде втори път на земята, тази звезда пакъ ще се яви заедно съ Него. Отъ изчисленията, които пра-вятъ ученитъ, тази звезда този пътъ ще бѣде 10 пъти по-ярка, отколкото е била прѣди 2,000 години. Тя ще бѣде ярка, но за кого? - Само за онѣзи умове, само за онѣзи сърдца, които сѣ готови да видятъ Божественото. Въ живота ни има нѣща, които сѣ важни само за разумния човѣкъ. Този животъ, който ние сега прѣкарваме, остава ли слѣдъ насъ? - Не. Туй което не остава, не е сѣществуено. Съ какво може да се похвали една воденица, която мѣли житото? Това жито остава ли въ нея? Не, камѣкътъ на тази воденица постоянно се изтѣрква, из-тѣрква, докато воденичарътъ тури новъ камѣкъ. Споредъ тази философия, питамъ какво печели този камѣкъ на воденицата? - Нищо, той се изхабява само. Е, ако нашитъ мисли, ако нашитъ чувства, ако нашата воля се изхабяватъ, какво печелимъ ние? Ако нѣкой човѣкъ е станалъ на 100 години и въ своята старостъ той нѣма доблестъта да носи своитъ идеи, нѣма сила да носи своитъ убѣждения, въ какво седи придобивката на този дълъгъ животъ? И днесъ хората казватъ: да живѣятъ младитъ! Азъ казвамъ да живѣятъ старитъ! Хората сѣ изопачили тия нѣща. Младитъ нѣма какво да живѣятъ, старитъ да живѣятъ! Млади-тъ сѣ излѣзли отъ старитъ. Защо тогава да останатъ млади-тъ, а старитъ да не живѣятъ? Това е една крива философия. Значи, слѣдъ като главата е образувала моя коремъ, моятъ стомахъ, да кажа: да живѣе коремътъ, стомахътъ, тѣлото ми, бабамъ, пѣкъ главата ми да умре! Не, това не е право. Когато казвате “да живѣятъ младитъ”, това не е права философия на живота. Младитъ сѣ стомахътъ, коремътъ, тѣлото на човѣка, а старитъ сѣ главата. Ако оставимъ свѣта на разположение на младитъ, тѣ биха го разрушили така, както онзи младиятъ конь изпотрошилъ всички грѣнци въ колата. Единъ младъ конь гледалъ, какъ единъ старъ конь слизалъ отъ единъ наклонъ съ една каруца, пълна съ грѣнци. Гледалъ го, гледалъ го и най-послѣ му казалъ: слушай, защо така бавно слизашъ, едва вървишъ, остави на мене азъ да ги сваля! Какво ще напра-вишъ?

- Го запиталъ стариятъ конь. - Остави на мене, ще ви-дишъ. Впрегналь се той въ каруцата и съ голъма бързина полетълъ отъ височината. Бързо свалиль той грънцитъ долу, но нито едно гърне не останало здраво. Питамъ тогава: кой се бие въ кръчмата - старитъ хора, или младитъ? - Младитъ хора. Много малко стари хора, съ побълъли коси и бради, ще видите да се биятъ въ кръчмитъ. Все младитъ се биятъ. Младитъ казватъ да знаете, ние сме! Да, вие сте, разбира се! Азъ не засе-гамъ младитъ съ цълъ да ги обидя. Нъкои хора казватъ: да сме млади! “Да сме млади,” азъ подразбирамъ, да сте материяли-сти. Материята въ нашия организъмъ тръбва да се организира. Ние тръбва да разбираме великитъ закони въ живота. Онзи младиятъ човѣкъ тръбва да дойде въ положението на разумния човѣкъ. Младиятъ човѣкъ тръбва да стане разуменъ, и стари-ятъ човѣкъ тръбва да стане разуменъ. Стариятъ човѣкъ, който е билъ младъ и е станалъ разуменъ, това е втората стадия на живота. Онъзи, които иматъ бѣли коси на главата си, ще кажатъ: ние сме стари. Ако бѣлитъ косми правѣха главитъ мѣдри, тогава всичкитъ волове, които сж бѣли, тръбваше да бждатъ мѣдреци. Казватъ нъкои: ние сме побълъли хора, стари сме. Лесно е възражението на тази философия. Не е бѣлината, която прави човѣка мѣдъръ. Подъ думата “бѣлина” азъ разби-рамъ свѣтлината, която излиза отъ живота. Разумниятъ животъ е отражение на вътрѣшния човѣкъ. Човѣкъ тръбва да бжде благороденъ въ своитъ прояви, а не да говори едно друго да разбира. Всички вие ще се убѣдите, че въ свѣта има една разумна материя, азъ говоря на вашъ езикъ, която прониква въ всички клѣтки по цѣлото ни тѣло, за която материя ние даже и не подозираме. Тази материя сега ни чака. Около тази разумна материя има друга една разумна сила, която обгръща и двѣтъ. Тази разумна материя и тази разумна сила обгръщатъ външно всички клѣтки и проникватъ прѣзъ всичкитъ най-малки частици на нашия организъмъ. Туй нъщо не е достъпно още за съврѣмен-ната наука.

По нъкой път хората запитват: какъ ще се поправи свѣта? Невидимиятъ свѣтъ, самъ може да поправи свѣта, но ако невидимитѣ сили рекатъ да побутнатъ, да заработятъ, върху съврѣменнитѣ хора, отъ тѣхъ нищо нѣма да остане. Азъ ще ви кажа, защо именно невидимиятъ свѣтъ не иска да тури въ дѣйствие туй мощното, съ което разполага, за да поправи свѣта. Отъ съврѣменно гледище, знаете ли на какво мяза свѣ-тътъ? - На пудра, съ която нъкоя съврѣменна дама се пудри, за да стане по-бѣла, по-благородна. Въмѣсто да се пудри отвѣтрѣ, тя се пудри отвънъ. Прѣдставете си, че изнеса тази пудра, тѣй както е въ кутиятата, вънъ на вѣтъра, какво ще остане отъ нея? - Само една кутия ще остане. Ако пъкъ водата лисне по лицето на тази дама, какво ще стане съ пудрата и? - Ще се измие. Значи, съврѣменнитѣ хора, отъ гледището на невидимия свѣтъ, мязатъ на тази пудра. Казвамъ: тази пудра ще се тури въ малко вода, за да стане на тѣсто. Отъ това тѣсто ще стане едно ново замѣсване, ще се извърши единъ новъ процесъ въ свѣта. Въ природата сѣ ставали такива процеси много пъти. И сега иде единъ такъвъ великъ процесъ. Спасението на свѣта седи именно въ това, да се замѣси нѣщо ново отъ тази пудра. Азъ взимамъ тукъ пудрата като символъ, понеже е бѣла. Разглеж-дамъ я въ по-високъ смисълъ, отколкото тя външно прѣдстав-лява. Дамитѣ не турятъ пудрата въ стомаха си, турятъ я на лицето си, за да прѣдставятъ нѣщо по-хубаво. Отъ тази пудра ще се направи едно тѣсто, отъ което ще се сформира новиятъ човѣкъ. Казва се, че Господъ, за да направи човѣка, взелъ отъ най-хубавата, най-фината прѣстъ, каквато могълъ да намѣри нѣкога въ рая. Не зная, колко врѣме е работилъ Той, но направилъ човѣка по свой образъ и подобие и му вдѣхналъ животъ. Този сѣщиятъ Господъ, днесъ пакъ започва нѣщо ново. Нѣкои отъ религиознитѣ, отъ ученитѣ хора нѣматъ смѣлостта да се искажатъ по въпроса, какъ е направенъ човѣкътъ. Нѣкои отъ европейскитѣ пророци прѣдаватъ думитѣ на Бога: “Ще имъ отнема каменното, плътското сърдце и ще имъ дамъ ново”. Е, хубаво, ново сърдце въ старъ мѣхъ може ли да се

тури? Казва Христосъ: “Ново вино въ нови мѣхове трѣбва да се тури.” Азъ не казвамъ, че думитѣ на пророцитѣ не сѣ върни, но онѣзи, които сѣ правили прѣвода сѣ си казали: хайде за сега да кажемъ само това, че на човѣка ще се даде ново сърдце, а другото да не казваме. Защо да не кажемъ, че всичко въ човѣка ще се измѣни? Сега съврѣменнитѣ хора, възъ основа на тия думи отъ писани-ето, считатъ, че тъй, както сѣ, съ това тѣло ще могатъ да възкрѣснатъ. Е, прѣдставете си тогава, че Нѣкой човѣкъ, като умре, тежи 70 кгр., другъ - 80 кгр., трети - 100 клгр., четвърти - 120 клгр. Съ кое тѣло ще възкрѣснатъ тия хора? Ако хората възкрѣсваха съ тия тѣла, съ които умираха, тѣ щѣха да бждатъ такива, каквито сѣ сега. Ами че онова тѣло отъ 80 кгр. нали ще иска храна? Всичкиятъ споръ въ свѣта сега не е ли все за хлѣба? Хората казватъ: хлѣбъ; хлѣбъ! Прѣдставете си пакъ, че новото тѣло ще се нуждае отъ малко храна по количество, нѣма да има никакъвъ излишѣкъ въ него, а при това ще бжде мощно, ще има голѣмо вътрѣшно изобилие!

“Защото звѣздата Негова видѣхме на изтокъ, и дойдохме да Му се поклонимъ.”

Мѣдрецитѣ, които дойдоха да се поклонятъ на Христа, отъ хиляди години сѣ чакали да дойде този великъ Учителъ, за да учи разумнитѣ хора. Подъ името “разумни хора” азъ разби-рамъ най-благороднитѣ хора. Такива хора могатъ да бждатъ всѣки християнинъ, всѣки протестантинъ, всѣки православенъ, всѣки мохамеданинъ. Всѣки благороденъ, всѣки разуменъ човѣкъ трѣбва да има една звѣзда! Нека всѣки носи каквото име иска, противъ името ние нѣмаме нищо, но като каже, че е правосла-венъ, нека е православенъ, нека има тази звѣзда! Като каже нѣкой, че е евангелистъ, нека е евангелистъ, но да има тази звѣз-да! Като каже нѣкой, че е мохамеданинъ, нека е мохамеданинъ, но да има тази звѣзда! Като каже нѣкой, че е будистъ, нека е будистъ, но да има тази звѣзда! Нека всѣки си носи името, но да има тази звѣзда, да е човѣкъ, който мисли, който отговаря за своитѣ постѣпки, не прѣдъ

обществото, обаче, а прѣдъ Бога. До сега, на земята не е имало общественно мнѣние, а може би и слѣдъ хиляди години нѣма да има такова. Нѣкои казватъ: какво ли ще каже общественото мнѣние? Гдѣ е вашето общественое мнѣние? При създаването на сегашните войни имаше ли общественое мнѣние? Ако всички европейски народи, които воюваха имаха звѣзди, тѣ, като християнски народи, като носители на Божествената Любовь, биха ли направили тия войни? - Нѣмаше да има никакви войни. Обаче, тѣхните звѣзди бѣха потъмнѣли, и тѣ създадоха войните. Съвсѣмъ други нѣща ги бѣха заблудили, и тѣ мислиха, че свѣтътъ ще се оправи чрѣзъ войните. Свѣтътъ по този начинъ освѣнъ че не се оправи, но още повече се забърка. И сега, какви ли чудноватости не напра-виха, какво ли не създадоха съ тия войни? Нѣкои казаха: да се рѣжатъ главите на хората! Само така свѣтътъ ще се оправи. Добрѣ, да се рѣжатъ, но какъ ще се рѣжатъ? Да отидешъ на лозето да отрѣжешъ една лоза, трѣбва да си майсторѣ, трѣбва да знаешъ, какъ и какво да се рѣже. Ако рѣжете на общо основание, това изкуство ли е, това лозарство ли е? Азъ не зная, защо хората мислятъ, че трѣбва да си рѣжатъ главите! Въ Божествения свѣтъ такъвъ законъ не сѣществувa. Въ свѣта сѣществувa единъ законъ - законътъ на Божията Лю-бовъ - който трѣбва да пазимъ свещено, защото за нарушенията му всички сме отговорни. Всѣки е отговоренъ за Божественото, което разваля. Не само сега, но и слѣдъ 10 години, и слѣдъ 100 години, и слѣдъ 1,000 години никой не може да ни освободи отъ тази отговорностъ. Казва Писанието: “Всѣко дърво, което Богъ е посадилъ, никой не може да изкорени.”

Сега, другата погрѣшка въ васъ е, че онѣзи които сѣ трѣгнали въ този пѣтъ, се нуждаятъ не само отъ свѣтлина, но и отъ разяснения, да разбератъ, че само разумниятъ животъ е, който дава свѣтлината. Азъ разбирамъ “разуменъ животъ” не въ обикновенъ смисълъ. Ако азъ стана ученъ човѣкъ въ обикновенъ смисълъ, това нѣма да поправи свѣта. Ако азъ съмъ обикновенъ лѣкаръ, обикновенъ религиозенъ човѣкъ, обикновенъ свещеникъ, обикновенъ държавникъ, това нѣма

да поправи свѣта. Ако това дѣйствително можеше да поправи свѣта, до сега ние сме имали хиляди учени хора, и въ старата, и въ сегашната култура, но свѣтътъ още не е поправенъ. За поправянето на свѣта се изисква нѣщо друго!

Вие казвате, че вѣрвате въ Бога, но като подложатъ вѣрата ви на изпитъ, тогава ще се провѣритъ. Вѣрвате, но ако нѣкой каже, че вашата вѣра е слаба, вие бихте се докачили. Самиятъ животъ постепенно провѣрѣва, до колко е силна ваша-та вѣра. Колко пѣти се усъмнявате въ Бога и казвате: дали има Господъ, или азъ самъ си Го създавамъ; дали вѣрвамъ, или не вѣрвамъ. Колко пѣти си задавате такива въпроси, но си прѣмълчавате. Вие трѣбва да разрѣшите ребромъ въпроса, но си казвате, като онзи циганинъ: въ този долъ, я има вода, я нѣма! Я има Господъ, я нѣма! Азъ казвамъ: не е въпросътъ въ съмнѣнията. Има Господъ! Нѣмането вода на едно мѣсто, показва, че водата извира на друго мѣсто. Не можемъ да отричаме нѣща, които не съществуватъ. Не можешъ да мислишъ за нѣща, които нѣматъ никаква реалностъ. Всѣко нѣщо, въ каквато форма и да е, колкото изопачено и да е, все има нѣкаква причина за това нѣщо. Слѣдователно, ние трѣбва да дойдемъ до първичната причина на нѣщата. И тъй, сега ще потърсимъ причината на нѣщата. Ще ви дамъ едно малко обяснение, за да видите, кѣдъ седи вашето заблуждение въ свѣта. Между васъ има много благородни хора, и като ме слушате, у васъ се поражда силно желание да се подигнете. У васъ по нѣкой пѣтъ се явява смѣлость и рѣшителностъ, да сторите това, но все отлагате. Най-послѣ рѣшите въ себе си: отъ тази година нататъкъ азъ ще живѣя единъ добъръ, чистъ животъ. Колко хубаво започвате. Влѣзете въ нѣкое религиозно общество, общувате съ всички тамъ, но не се мине много врѣме, откажете се отъ този животъ. Прѣди нѣколко дни дойде при мене единъ българинъ, младъ човѣкъ и ми казва: моля ви се кажете ми, какво е вашето мнѣние за квакеритъ? - Мнѣнието ми за тѣхъ е това, че тѣ сѣ най-добритъ хора въ Англия. Само добро мога да кажа за тѣхъ. Защо ме питате? - Искаме да привлѣчемъ

вниманието на квакеритѣ, да изберемъ 7 души измежду насъ, да съставимъ едно малко общество отъ квакери, та споредъ правилата имъ, да помагатъ и на българитѣ. Казвамъ: знаете ли, какво е учението на квакеритѣ? - До сега не съмъ се интересуваля, но отъ скоро врѣме се интересувамъ; зная, че са противъ войната. Не, тѣ не сѣ само противъ войната, нѣщо по-основно има въ тѣхъ, тѣ иматъ една вътрѣшна опитностъ. Всѣки единъ отъ тѣхъ се стреми да е въ прѣма връзка съ Бога, съ невидимия свѣтъ. Като влѣзете между тѣхъ, ще забѣлжите едно гробно мълчание: седятъ и размишляватъ. Квакерътъ никога не говори, докато не знае нѣщо. Когато нѣкой се вдѣхнови и му дойде една свѣтла идея, тогава само говори; иначе, всички мълчатъ и мълкомъ се разотиватъ. Това е външната страна на живота имъ, но въ тѣхния животъ има едно вътрѣшно, дълбоко убѣждение. Кваке-рътъ никога не лъже! Въ тѣхния животъ има единъ елементъ на разумностъ. Тѣ сѣ благородни души. Квакерътъ е готовъ да раздаде всичкото си имане, но никога нѣма да каже една лъжа. Ако у англичанитѣ има една чѣрта на честностъ, тя се дължи именно на квакеритѣ. Това е отлична чѣрта! Единъ младъ англичанинъ, квакеръ, отличенъ писателъ, билъ въ Италия, въ Римъ, и при единъ случай наблюдавалъ, какъ единъ италиянецъ искалъ да се самоубие. Изважда револвера, туря го къмъ устата си, пакъ го отстранява. Отново го туря къмъ устата си, послѣ пакъ го изважда - не се рѣшава да се самоубие. Квакерътъ влиза при него, запитва го: защо не искашъ да живѣешъ? - Заборчлъхъ не мога да се оправя, затова и не ми се иска да живѣя. Колко дължишъ? - Еди колко си, отговаря италиянецътъ. Квакерътъ изважда единъ чекъ прѣдъ него, подписва го и му казва: заповѣдай тия 200,000 шилинга за твоя револверъ. Този револверъ е цѣненъ за мене, а за тебе животътъ е цѣненъ. При това, виждамъ, че ти си много страхливъ човѣкъ. Въ тебе нѣма убѣждения, ти не смѣешъ да се самоубиешъ. Азъ ще ти покажа другъ, по-хубавъ начинъ, по който ще можешъ да умрешъ, и то съ слава да умрешъ. Това правятъ квакеритѣ, тѣй постѣпватъ тѣ съ хората. Днесъ нѣкой

казва: да отидемъ на бойното поле! Нека откъснатъ краката ни, но да умремъ достойно за народа си! Не, не се умира така. Азъ бихъ желалъ единъ човѣкъ да се жерт-вува за народа си, но какъ? - Съ словото, да подигне народа си въ морално отношение. И този човѣкъ слѣдъ това да остане живъ, да не умира! Неговиятъ животъ да влѣзе като една потенциална сила въ цѣлия народъ. Това е жертва за народа! Кога ще стане това? - Когато дойде повече свѣтлина въ съзна-нието на хората. Отъ свѣтлина се нуждаемъ ние! Всичко това е мимоходомъ казано.

Сега, да се повърна къмъ своите разсѣждения, като ви приведа единъ интересенъ примѣръ, който се случилъ нѣкога въ миналото. Единъ прочутъ адептъ, нареченъ Земанъ Зебу, трѣб-вало да рѣши една задача, дадена му отъ неговия Учителъ. Турците тълкуватъ името Земанъ Зебу, по слѣдния начинъ. Съ това име тѣ наричатъ всѣки човѣкъ, който е закѣснѣлъ въ своето развитие и бърза да поправи живота си, иначе ще остане назадъ. Слѣдователно, Земанъ Зебу билъ поставенъ отъ учителя си на единъ изпитъ, който трѣбвало да разрѣши правилно. Изпитътъ се състоялъ въ слѣдното: Учителътъ му го свързалъ съ 10 нишки на живота, които той трѣбвало да разкъса, за това именно дошълъ на земята. Учителътъ му казва: ти ще видишъ, какъ сѣ свързани тѣзи нишки и ще ги развържешъ по най-разуменъ начинъ. Само тогава ще дойде въ тебе новата свѣтлина и ще разберешъ смисъла на живота. Единъ день Заманъ Зебу се въодушевява, вижда около себе си 10 свѣтли нишки и си казва: дошло му е врѣмето вече! Изважда ножиците си и се готви да реже. Улавя първата нишка, натиска я съ ножиците си, готви се да я отрѣже, но веднага отпръдъ му изкача една хубава, млада мома, която му казва: моля ти се, не ме рѣжи. Ако ме отрѣжешъ, ти си на погрѣшната страна. Майка ми ме изпрати тукъ на земята да се уча и да работя. Ти си единстве-ниятъ човѣкъ сега, който можешъ да ми дадешъ животъ. Ако ти ме отрѣжешъ, всичко се свършва съ мене,

моето развитие се спира. Погледналь я той и си казва: хубаво хайде нека отъ мене заmine - оставя нишката, не я отрѣзва.

Вижда втората нишка улавя я, туря ножицитъ да я отрѣже, но изведнѣжъ изкача единъ младъ, хубавъ момъкъ и му казва: моля, моля, недѣй ме рѣза! Тѣкмо се срещнахме съ тази мома, ще завържимъ приятелство съ нея. Отложи рѣзането за другъ път. Помисля си той и си казва, хайде, нека отъ менъ да заmine! И така нишката не отрѣзва.

Вижда той третата нишка, улавя да я рѣже и тѣкмо поставя ножицитъ, когато прѣдъ него, изкача единъ художникъ съ своитъ четки и бои и му казва: моля ти се, недѣй ме рѣза! Азъ съмъ въ послѣдната стадия на своето развитие, довър-швамъ своята картина. Отрѣжешъ ли ме, ще се спре развитие-то на цѣлото човѣчество. - Хайде отъ менъ да заmine! И този път не отрѣзва нишката.

Улавя четвъртата нишка, иска да я рѣже, но изведнѣжъ прѣдъ него изкача единъ генералъ, въ военна униформа, казва му: моля ти се, недѣй ме рѣза! Азъ проектирамъ отъ великитъ планове за спасението на човѣчеството. Ако ме отрѣжешъ, ще осакатиш цѣлото човѣчество, затова остави ме да реализи-рамъ плана си. - Добръ, нека отъ менъ да заmine! - И тази нишка оставя.

Улавя смѣло петата нишка - ще рѣже вече. Но, ето, явява се единъ жрецъ съ своята тояга, съ одеждата си - готовъ за служене Богу. Моля, моля, не ме отрѣзвай! Азъ извършвамъ една отъ най-важнитъ служби въ свѣта - служба Богу. Азъ произна-сямъ една отъ най-необходимитъ молитви. Ако прѣрѣжешъ нишката на моя животъ, нѣма кой да се моли за човѣчеството. - Хайде, нека отъ менъ да заmine! - Оставя и тази нишка.

Най-послѣ, туря ножицитъ на шестата нишка. Отъ нея изкача единъ мъдрецъ, който му казва: моля ти се, недѣй ме рѣза! Азъ пиша една цѣнна, книга, събралъ съмъ материялъ отъ хиляди години. Искамъ да остава тази книга за бѣдещето поколѣние. Ако отрѣжешъ

тази нишка, какво ще стане съ моята книга? Не ме отрѣзвай, бѣди тѣй добѣръ! - Хайде, нека пакъ отъ менѣ да заминѣ!

Улавя седмата нишка, но веднага излиза единъ народенъ учителъ. Моля, моля, ще бѣдешъ тѣй добѣръ да ме изслушашъ: отъ редъ съществувания азъ съмъ посвѣщавалъ живота си за възпитанието на дѣцата и днесъ тъкмо открихъ единъ великъ планъ, единъ великъ методъ за възпитанието на дѣцата, който искамъ да внесе въ свѣта за приложение. Ако туришъ ножицѣтъ и ме отрѣжешъ, отиде цѣлото възпитание, свърши се съ човѣ-чеството! - Е, хайде отъ менѣ да заминѣ! - Оставя и тази нишка.

Слѣдъ това , улавя осмата нишка, готовъ да рѣже. Изка-ча единъ слуга: моля, моля, толкова врѣме съмъ билъ слуга, но никога не съмъ слугувалъ тѣй, както трѣбва. До сега азъ бѣхъ лѣжець, крадецъ, но намѣрихъ единъ много добѣръ господаръ, добѣръ се отнася съ менѣ, добѣръ ми плаща, затова искамъ да вода единъ честенъ, добѣръ животъ. Ако ме отрѣжешъ, ще пропадна за винаги. - Хайде, нека отъ менѣ да заминѣ! - Оставя и него.

Хваща деветата нишка. Излиза единъ артистъ съ своята арфа. Моля ти се, не ме рѣжи! Азъ създадохъ една пѣсень, съ която ще мога да укротявамъ, да умиротворявамъ хората. Мисля да трѣгна изъ свѣта, да пѣя и да свиря, да го поправа. Ако отрѣжешъ тази нишка, ще спрешъ не само процеса на моето развитие, но развитието и на цѣлото човѣчество. - Хайде и този артистъ да минѣ!

Най-послѣ, туря ножицѣтъ на десетата нишка, но ведна-га изкача една майка съ дѣтенце на рѣцѣ. Моля, моля, недѣй ме рѣза! До сега азъ помѣтахъ всичкитѣ си дѣца и едва сега родихъ първото си дѣтенце. Ако отрѣжешъ нишката ми, отиде и дѣтенцето ми, отивамъ и азъ. - Хубаво, нека и този пѣтъ отъ менѣ да заминѣ! - Оставя и послѣдната нишка.

Питамъ сега: всички тия апелирания на 10-тъ души, не бѣха ли на мѣстото си? - Бѣха. Затова именно Земањъ Зебу оста-ви всички тия нишки и се върна назадъ при Учителя си. Да, но той разрѣши ли

въпроса? - Не го разръши. Всичките тия нишки - момата, момъкът, мъдрецът, жрецът, учителят и другите останали, не са били съществени неща, те са били фиктивни положения, те са били той самият. Тръбваше да тури ножиците и да отреже нишките - нищо повече! Но, той бил страхливец. Учителят му казва: ще знаеш, че след 2,000 години ще ти дам друг изпит, по-страшен от сегашния.

Днес всички съвременни хора се спрели пред изпита на Земањ Зебу. Който конец речеш да ржеш, все ще излезе някой и ще ти каже: чакай, чакай! Турците казват, че като се ударят огнилото и кремъкът един в друг, и огнилото, и кремъкът се изтъкват. Те си правят такива запалки от прахан. Удрят с кремък по огнилото, докато праханът се запали. Тъй правят и българите. Те постоянно изваждат кремък и праханът, с които си служат за огниво, и по този начин разръшават въпросите си. Днес разръшават някой въпрос, но го оставят неразрешен. Утре разръшават друг въпрос, пак неразрешен го оставят. И най-после, чувате да казват за някой човек: Господ да го прости! Добър човек беше. Казвам: да много добър човек беше, но като Земањ Зебу не можа да разръши задачата си.

Сега да се върнем към стиха.

Когато Христос дойде на земята, яви се тази звезда, и когато Христос възкръсна, явиха се още повече звезди. Тези които описвах звезди, не ги описах както трябва. Те прикриха малко нещо. Казаха, че върху апостолите паднали огнени езици, огнени пламъци и те приели вдъхновение. Не, дойдоха тия святащи звезди, които пунаха толкова свети лъчи, толко-ва светлина, че стана едно съединение между невидимия и видимия свят, между апостолите и небето. Когато тази жива звезда, тази жива светлина обсеби една душа, тя не се колебае, не се съмнява вече. Въ душата на такъв човек настав един от великите моменти, които той едва ли някога е преживявал. Въ него се заражда едно велико,

благородно, нѣжно чувство. Туй чувство е толкова нѣжно, толкова деликатно, че такъв човѣкъ въ всѣко отношение е мощенъ, силенъ. Апостолъ Павелъ на едно мѣсто казва: “Всички ние чрѣзъ силата на Словото Божие може да побѣждаваме”. За Христовото учение казватъ: тази звѣзда, туй учение е разумното слово Божие. Отъ свѣтлината излиза Словото. Законътъ е много вѣренъ. Тамъ, дѣто има свѣтлина въ човѣшкия умъ, разумното Слово може да се вмѣсти. Тамъ, дѣто има свѣтлина въ човѣшкото сърдце, Любовьта може да се вмѣсти. Свѣтлина трѣбва на всички хора! И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се заеме да работи за да дойде тази свѣтлина. До когато звѣздата ти грѣе отгорѣ, ти си радостенъ и веселъ. Но, щомъ направишъ едно прѣгрѣшение, веднага дойде тъмнина, скръбъ, и ти не виждашъ свѣтлината. Щомъ не виждашъ свѣтлината, ти веднага се уплашишъ, всичко пропада и трѣгвашъ назадъ. Дойде ли звѣздата, веднага пакъ се подигашъ. Тази звѣзда, която Христосъ носѣше, показваше благо на еврейския народъ. Христосъ дойде между този народъ и той имаше Божието благословение, слѣдъ Христа, какво благословение имаше? - Еврейскиятъ народъ прѣкара най-ужаснитъ страдания, каквито единъ народъ може да прѣживѣе. Тъ се мѣстиха отъ едно мѣсто на друго, прѣкараха робство, гонения, голѣми мѣчения, обири, какво ли не. И когато Титъ прѣвзе Ерусалимъ, слѣдъ Христа, той е разпналъ повече отъ 60,000 души евреи на кръсть. Тѣй че пятътъ отъ Ерусалимъ до Римъ бѣше покритъ само съ кръстове. Защо? Защото тѣ създадоха единъ кръсть за своята звѣзда. Туй ожесточение отъ страна на Тита друго-яче не може да се обясни. Когато Флавий Йосифъ описва историята на еврейския народъ, той не може да си обясни, какво помрачение трѣбва да е дошло у евреитъ, за да прѣдадатъ Христа. Когато евреитъ бѣха обсадени въ единъ малъкъ римски градецъ около Ерусалимъ, за да не паднатъ роби, дванадесетъ души отъ тѣхъ убиха около 12,000, а послѣ избрахъ помежду си единъ, който да убие останалитъ 11, и най-послѣ и той се самоуби. Геройство е това, но по обратенъ пътъ. Това наричамъ азъ

“геройството на отчаянието”. Много пъти, когато някой си тегли куршумъ, това не е геройство, това е умопомрачение. А ние хвалимъ такъвъ човѣкъ! Не, този човѣкъ, който иска да умре, не е герой. Човѣкъ, който умира, трѣбва да умре съзнателно. И като умре, да бѣде живъ. Онзи човѣкъ, който като умре, не е живъ, той е умрѣлъ безвъзвратно. Ние похваляваме само тази смъртъ, която носи животъ слѣдъ себе си. И онѣзи хора, които умиратъ, а не възкрѣсватъ, сѣ изгубени хора. Подъ думата “смъртъ” въ най-широкъ смисълъ ние разби-раме оживѣване отново. Езикътъ на Писанието въ този случай е слѣдниятъ: отъ смъртъ трѣбва да минемъ въ животъ. Значи, новиятъ животъ се изразява въ това, че при прѣминаването отъ стария къмъ новия животъ, ще се прѣмине прѣзъ смъртта. И сегашнитѣ страдания сѣ прѣдвѣстникъ на този новъ животъ, за който е нужно тази финна материя, отъ която трѣбва да се образува бѣдещето тѣло на човѣка. Такъвъ единъ процесъ сега става и въ мозъка, и въ сърдцето на човѣка.

Сега ще ви попитамъ: по какво се познава единъ човѣкъ? Какъ ще познаете единъ вашъ приятель? Какво обичате вие въ човѣка? Въ всѣки човѣкъ ние обичаме нѣщо хубаво - една Божествена чѣрта има въ него, една особеностъ. Тогава, кого ще наречете вашъ приятель? Азъ наричамъ приятель този, който не само въ единъ животъ ми е приятель, но който ми е билъ приятель отъ момента на излизането си отъ Бога, до момента, въ който се връща при Бога - прѣзъ всичкитѣ свои сѣществувания, както египтянитѣ наричатъ това нѣщо пришествуване на душата. Приятель е този, който прѣзъ всичкитѣ перипетии на живота си ти остава вѣренъ. Това азъ наричамъ приятелство; това азъ наричамъ братство; това азъ наричамъ благородни души! Това, което сега сѣествува, не е приятелство, то е интересъ. Тѣй го опрѣдѣляме ние. Слѣдо-вателно, въ всѣки човѣкъ има една чѣрта тѣй неизмѣнна, както Богъ е неизмѣняемъ. Питамъ: ако имаме такава една неизмѣня-ема чѣрта въ себе си, какъвъ щѣше дѣ бѣде нашиятъ животъ? Не че нѣмаме такава чѣрта, но ние днесъ

се намираме въ положението на Земанъ Зебу. Ако той бѣше отрѣзалъ всички тия 10 нишки друго нѣщо щѣше да се яви. Ако не освободятъ онзи балонъ пѣленъ съ газъ отъ вѣжетата, които го държатъ вързанъ за земята, какво ще стане съ него? - Не ще може да хвъркне нагорѣ въ въздуха. Но, щомъ го освободятъ отъ тѣзи връзки, които го държатъ свѣрзанъ за земята, той ще литне нагорѣ въ пространството къмъ своето мѣстоназначение. Ако вие не се освободите отъ връзките на земята, съ които сте се обвѣрзали, какъждѣ ще отидете? - Цѣль день ще седите прѣдъ тевтеритѣ си, ще пишете: еди-коя си стока колко лева струва; въ еди-кой си градъ, прѣзъ еди-коя си година, колко хора сж роде-ни, и колко умрѣли - мжже и жени; еди-колко сж се оженили, и колко развели и т. н. За всички тия нѣща постоянно се държи статистика. Е, какъ ще се оправи свѣта, я ми кажете!

На съврѣменнитѣ хора е необходима тази звѣзда на разумность! Подозрѣнието, споредъ мене, не е наука; умразата, споредъ мене, не е наука; злобата, споредъ мене не е наука; убийството, споредъ мене, не е наука; злословието, споредъ мене, не е наука. Всички тия нѣща не съставляватъ наука, това пра-вятъ и животнитѣ! Ами че ако искате да знаете, азъ виждамъ тази сжщата война, която вие водите, и между най-малките сжщества. Какви войни има между тѣхъ! Герои сж тѣ! И по-нисшитѣ животни, сжщо както и хората, си турятъ знаци за храбрость. Това, което вършимъ ние, вършатъ и животнитѣ. Казвате: ние се отличаваме. Че по какво се отличавате? Нека се отличимъ по нѣщо! Ако азъ се бия, и животнитѣ се биятъ; ако азъ ямъ месо, и животнитѣ ядатъ месо; ако азъ ямъ трѣва, и животнитѣ ядатъ трѣва; ако азъ ритамъ, и коньтъ рита; ако азъ бода нѣкой човѣкъ съ рогата си, и волътъ бодѣ; ако азъ ухапя нѣкого съ зѣбитѣ си, и кучето хапѣ. Или, ще кажете, че хората иматъ картечници? Че и пчелитѣ сж направили своята картечница, даже по-рано отъ хората. Тѣхната картечница е пълна съ жидкостъ. Опитали ли сте, съ какво е пълно тѣхното жило? Знаете ли въ какво смѣшно положение изпада човѣкъ, или нѣкое силно животно прѣдъ жилото на пчелата? Единъ день,

единъ праведенъ човѣкъ изпадналъ въ една гѣста гора, и единъ лъвъ почналъ да го гони. Той взелъ да се моли на Господа. Господъ казалъ на двѣ пчели да отидатъ да го защитаватъ. Тѣ ужилили лѣва въ носа, и този герой, бабаджанко, билъ принуденъ да се върне отъ пѣтя си съ надутъ носъ и почналъ да си маха глава-та. Да, двѣ пчели ужилиха този лъвъ и туриха ума на мѣстото му, като му казаха: ти нѣма да гонишъ този праведенъ човѣкъ, защото, ако го гонишъ, слѣдниятъ пѣтъ ще дойдемъ четири. Тѣ не го убиха, а го ужилиха.

Та, и ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че можемъ да направимъ всичко. Ти гонишъ нѣкого. Господъ ще каже на двѣ пчели да те жилнатъ въ носа. Нѣма да те изпрати на бойното поле да ти прѣрѣжатъ краката, но ще ти изпрати двѣ пчели - едната ще те ужили въ лѣвата страна, другата - въ дѣсната. И като те жилнатъ, ти ще се върнешъ дома си съ надутъ носъ. Жена ти ще те пита: какво стана на носа ти? Да го наложимъ съ нѣщо? - Пчела ме ожили. Ето единъ разуменъ, смисленъ жи-вотъ. Звѣздата е това!

Всички ние, които говоримъ за единъ възвишенъ, благороденъ, разуменъ животъ, трѣбва да го приложимъ, и да покажемъ на хората въ свѣта, че дѣйствително Богъ ни е пратилъ на земята. Българитѣ си пишатъ своята история, казватъ, че Царъ Крумъ туй направилъ, Симеонъ Велики туй направилъ. Гдѣ е този Крумъ, гдѣ е този Симеонъ Велики? - Симеонъ Велики умрѣлъ отъ разривъ на сърдцето, че не могълъ да постигне своитѣ планове. Българитѣ трѣбва по друго нѣщо да се отлича-ватъ, а не по успѣхитѣ отъ своитѣ войни. Българскитѣ Симеонъ Велики още нищо не е направилъ. Българскитѣ Крумъ още не се е родилъ. Това, че Крумъ отрѣзалъ главата на грѣцкия императоръ и пилъ наздравица съ нея, още нищо не значи. И това днесъ се прѣдава на поколѣнията! Не, не е туй, което възпитава хората. Азъ говоря за народи, които сѣж християнски, а не езически. Сега трѣбва да се внесатъ между народитѣ и между общества онези принципи за доброто, които могатъ да внесатъ култура, подемя между тѣхъ. Не е важно, какво можемъ да

разстройваме. Да разстройва всеки може. Не се изисква за това много умъ, нито голямо изкуство. Истинската наука седи въ възприемането и прилагането на разумния жи-вотъ. Този разуменъ животъ не може да се отдѣли отъ религи-озния, не може да се отдѣли и отъ обществения. Питамъ: вие, които се грижите за народа, въ какво се проявява тази ви грижа? Народътъ самъ се грижи за себе си. Онзи българинъ, който оре, грижи се за себе си, кой не се грижи за себе си. Всеки човѣкъ се грижи за себе си, но ти не убивай вѣрата на този човѣкъ. Казвашъ му: защо си толкова будала, че се жертвувашъ за народа си, да орешъ? Онзи търговецъ си гледа добре работата, но ти му казвашъ: защо си толкова будала, подигни малко цѣнитѣ на стоката си, та въ малко врѣме да спечелишъ, повече пари. Учителъ си, гледашъ си добръ работата, но дойде при тебе нѣкой, каже ти: защо си толкова будала да живѣешъ въ този прахъ съ тия дѣчурлига? Карай малко по-халтаво, прѣзъ купъ за грошъ! Какъ, нима това е учителство? Една работа, която не може да се извърши разумно, съ любовъ, това не е работа, това е наемничество.

И тѣй, питамъ ви сега: кои мислятъ доброто на българ-ския народъ? Азъ харесвамъ тези двѣ пчели, които жилнали лѣва, безъ да го уморятъ. Жилнали го да поумнѣе. Но, да казвате, че старитѣ трѣбва да си вървятъ, а да останатъ младитѣ, това не е права философия. Младитѣ същото казватъ. Значи, тѣзи, които носятъ главитѣ - Мъдростѣта и знанието, да си вървятъ а младитѣ - тѣлата - да останатъ. Тѣзи хора, които даватъ такава една насока при възпитанието, сж на кривъ пѣтъ. Тѣ мислятъ, че между младитѣ и старитѣ нѣма никаква връзка. Тѣ мислятъ, че между стомаха и главата нѣма никаква връзка; тѣ мислятъ, че стомахътъ е много важенъ. Въ тия си расъждения отиватъ до една крива философия. И съврѣменитѣ лѣкари отдаватъ хранителността на тѣлото на зарзавата, на месото, но въпрѣки това болеститѣ се увеличаватъ. Защо се увеличаватъ болеститѣ? - Най-първо хората сж изгубили правия начинъ да се хранятъ; хората сж изгубили правия начинъ да

пиятъ; хората сж изгубили правия начинъ да мислят; хората сж изгубили правия начинъ да чувствуват. Сега всичко въ насъ е изопачено, и ние виждаме нъщата тъй, както не сж. Нека дойде сега нъкой, да ви покаже, какъ трѣбва да се живѣе! На, питайте нъкой отъ съврѣменнитѣ учени, ще видите - колкото учени хора има, толкова и теории.

Ние, подъ думата “Христосъ” разбираме онзи великъ Божественъ Духъ, който е слъзълъ отгоръ, за да покаже разум- ния животъ на човѣчеството. Този Духъ сега не е скритъ. Съ тази материя и сила, която съдържа въ себе си, Той е проник-наль и обгърналь всички клѣтки на човѣшкия организъмъ. Той дѣйствува вжтръ въ насъ и приготвява пѣтя ни. Когато ние сме въ тихо, спокойно настроение на Духа, тази звѣзда прого-варя вжтръ въ насъ. Ние още не разбираме езика на Духа. Разумниятъ Божествениятъ Духъ говори на нашъ езикъ и казва: “Пѣтьтъ, по който вървишъ, нѣма да те изведе на добъръ край”. Ама какво трѣбва да се прави? Този Духъ като среща Савла, каза му: “Савле, пѣтьтъ по който си тръгналь, не е добъръ. Кой си Ти Господи? - Азъ съмъ Исусъ съ звѣздата, човѣкътъ, който донесохъ новото Божествено учение. Ти си тръгналь по единъ пѣтъ на насилие. Трѣбва да се върнешъ назадъ и да пожертвувашъ своя животъ за благото на своитѣ братя”. И той каза: “Слушамъ, Господи, какво искашъ отъ мене?” - Иди сега при Ананий, и той ще те освѣдоми. Той отиде, започна живота на Христа и каза: “Ще се похваля съ кръста Христовъ”. Друго е подразбиралъ Павелъ подъ тия думи. Той искаль да каже: ще се похваля съ разумното Слово на Христа, ще се похваля съ Духа Христовъ, който носи свѣтлина за човѣ-чеството, свѣтлина въ нашия животъ. Значи, свѣтлина ни трѣбва въ живота!

И тъй, тѣзи мъдречи, които дойдоха въ Ерусалимъ, произведоха цѣла суматоха. Не само тогава тѣ произведоха такава суматоха, но и днесъ хората се смущаватъ отъ сжщо-то нѣщо. Казватъ: ако това учение се приеме, какво ще стане съ свѣта? Ако между хората има

любовь, ако между хората дойде едно взаимно разбиране, то няма да дойде по единъ външенъ процесъ, по единъ външенъ пътъ. Това ще дойде по единъ вътрѣшенъ пътъ. Някои искатъ да се организиратъ. Организирането не е нѣщо механическо. Организирането е единъ вътрѣшенъ процесъ. Трѣбва да се знаятъ законитѣ, какъ да се организира човѣкъ. При това, свѣтътъ е организиранъ! Нима мислите, че Онзи, Който е създалъ свѣта, не го е организирай? Всѣки човѣкъ, у когото съзнанието е пробудено, принадлежи къмъ този организиранъ свѣтъ. Всѣки човѣкъ пъкъ, у когото съзнанието не е пробудено, тепърва ще трѣбва да се организира. Сега външниятъ свѣтъ се организира а хората, които върватъ въ Христа, сж организирани. Но, за каква въра, говоря азъ? Не говоря за обикновенната въра, а за необикновената - за върата на Любовьта, върата на Мѣдростѣта, върата на Истината; върата на Любовьта, която внася вѣчния животъ, прави човѣка щастливъ; върата на Мѣдростѣта, която внася свѣтлина, разкрива невидимиятъ свѣтъ въ неговата пълнота и върата на Истината, която внася свобода въ човѣшкия животъ. Това сж сили, съ които трѣбва да работимъ.

Какъ ще оправите живота си за въ бѣдаще? Вие сте баща, майка, имате синове, дѣщери, какъ ще ги възпитате? Запримѣрь, вие сте офицеръ, имате подчинени. Тия хора сж сили, въ които вие ще можете да работитѣ. Знаете ли, каква анархия би се създала, ако тия сили се отказатъ да се подчинятъ на вашата воля? Сжщата тази анархия, аномалия би се създала и въ човѣшкото тѣло. Вие трѣбва да влѣзете между вашитѣ подчинени, да работитѣ, за да внесете онова високо разбиране и съзнание. Влѣзете въ вашето тѣло, обаче кракътъ ви се отказва да се подчини на вашата воля. Умътъ заповѣдва, кракътъ не изпълнява. Щомъ кракътъ се отказва да работи, той е парализиранъ. Щомъ всички органи се отказватъ да работятъ да се подчинятъ на човѣшката воля, какво става съ този животъ? - Умира.

И тъй, тази звѣзда, която се явила на изтокъ, внесла между хората разумния животъ. Тия три мѣдреца, които сж отишли да се

поклоняът на Христа, сж били разумни. Тъ се разговаряли съ Христа. Всички вие мислите, че тъ като отишли при Христа, видѣли една малко бебенце, дали Му подаръцитъ си и се върнали назадъ. Не е така. Нѣма много да ви говоря, но ще ви кажа само едно нѣщо: тъ се разговаряли съ Христа. Той имъ прѣдаде великата Мждростъ и знание, които тъ прѣдадоха въ Индия. И сега това знание се пази тамъ. Индийскиятъ народъ е единствениятъ народъ на земята, който може да пази свещенитъ работи. Нито англичанитъ, нито американцитъ, нито французитъ, нито кой да е другъ народъ могатъ да пазятъ свещени тайни. Само индуситъ могатъ да ги запазватъ, затова тамъ се занесе на съхранение великото, свещено учение. Ето защо, толкова хора отъ Европа отиватъ въ тия светилища да се учатъ. Тия светилища не сж нѣкакви видими храмове. Не, въ Индия има такива храмове, за които хората днесъ нищо не знаятъ. Значи, има нѣкаква особена свѣтлина. Вие вижда ли сте тази свѣтлина?

Разправяше ми единъ младъ българинъ слѣдната своя опитностъ: намирамъ се, казва той, една тъмна нощъ, усамо-тень, въ едно отчаяно положение, готовъ да се самоубия, но отправямъ ума си къмъ Бога, съ молба, да ми дойде свѣтлина, да освѣтля пѣтя си. И какво виждамъ тогава? - Доста далечъ прѣдъ мене се движи едно голѣмо, свѣтло кълбо. Азъ вървя и то прѣдъ мене, но постепенно положението се все повече и повече измѣня. Най-напрѣдъ то бѣше по-далечъ, послѣ взе да се прибли-жава, докато почувствувахъ една приятна, мека, свѣтlinkа и познахъ Бога въ душата си. Отъ тозъ моментъ азъ си казахъ: разбирамъ, какво нѣщо е животътъ! Отъ това кълбо почна да излиза гласъ, който ми каза: "Готовъ ли си, какво мислишъ да правишъ". Вие ще кажете сега, това сж приказки само. Не, това не сж приказки, това сж само реалности.

Та, казвамъ: азъ бихъ желалъ всички вие да имате тази свѣтлина и да ви проговори тя. По нѣкой пѣтъ вие интуитивно чувствувате, схващате, че нѣщо ви говори въ ума или въ сърдце-то, но то е тѣй разбъркано! Единъ день обаче, тази свѣтлина ще ви проговори, ще

знаете отъ кждѣ иде каква посока има. Сегашнитѣ ясновидци казватъ, че Господь имъ говорилъ. Но, отъ кждѣ ви говори Господь? Едни казватъ, че Господь имъ проговорилъ отъ главата, други - отъ ума, трети - отъ сърдцето, четвърти - отъ гърлото, отъ очитѣ, отъ гърдитѣ и т. н. Е, и вие сега, кажете, отъ гдѣ ви приговаря Господь? Казвамъ: отъ много мѣста говори Господь, но само едно мѣсто има, отъ което като проговори Господь, вие ще знаете вече онази велика Истина, която ще ви направи човѣкъ, по образъ и подобие Божие.

И тъй, за обикновенитѣ хора Господь говори отвсѣкждѣ, а за необикновенитѣ, за просветенитѣ има само едно мѣсто, само единъ начинъ, по който Господь говори. Само тѣзи три велики мъдреци видѣха тази свѣтлина, тази звѣзда и отидоха да и се поклонятъ.

Азъ бихъ желалъ, и вие днесъ да видите тази звѣзда, да ви проговори тя и да разберете великия идеалъ за вашия жи-вотъ, да разберете, какъвъ е вашиятъ стремежъ и да кажете: Заслужава да се служи на Бога!

*Бесѣда, държана отъ Учителътъ, на 8 февруари,
1925 г. въ гр. София.*

НАРЯДЪ И УПЪТВАНІЯ

ОТЪ

УЧИТЕЛЪТЪ

Дадени на ученицитѣ отъ Всемирното Бѣло Братство, при срѣщата
имъ въ гр. Търново, прѣзъ лѣтото на 1925 година.

Нѣдѣля 23 августъ, 1925 г.
5 ч. с.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва.
2. Богъ е Любовь.
3. Пѣтьтъ на живота.
4. Духътъ Божий.
5. Благословенъ Господъ Богъ нашъ.
6. Отче нашъ.

Лозинка за прѣзъ деня: Богъ е Любовь. Богъ е Животъ. Богъ е Свѣтлина.

Господи, дарувай ни Твоя Духъ.

Днесъ за четиво ще имате: 5 глава Ефесяномъ; 6 глава отъ Евангелието на Иоана; 5 глава отъ Евангелието на Матея и цѣлата 20 бесѣда: “Сега скѣрбъ ще имате”.

Ще се учите да размишлявате. Едно отъ качества на ученика е да има дисциплиниранъ умъ. Всички съврѣмenni хора страдатъ отъ силата на своя умъ. Тѣхниятъ умъ мяза на единъ неопитоменъ конь. Въ ума има много разнообразни сили, които трѣбва да се възпитатъ, да се турятъ на работа. Това е една отъ великитѣ задачи на всѣки ученикъ. Цѣлата съврѣмenna култура е култура за упражнение, за възпитание на човѣшкия умъ. При туй възпитание, ако човѣкъ нѣма знания, никакъвъ успѣхъ не може да се постигне, тѣй както, ако дърводѣлецътъ не знае какъ да владѣе своето сѣчиво, невъзможно му е да направи нѣкакво издѣлие - всичко ще осакати. Така е и съ човѣш-кия умъ. Въ това отношение, всѣка дума е само единъ ударъ върху човѣшкия умъ. Когато единъ майсторъ знае какъ да удря, всѣки ударъ отива на мѣстото си, а когато не знае какъ да удря, той само руши. Това не произтича отъ зла воля, но отъ незнание.

7. Гимнастически упражнения. (миналогодишнитѣ).

Понеделникъ 24 августъ.
5 ч. с.

Утринна молитва.

1. Отче нашъ.
2. Благославяй, душе моя, Господа!
3. Плодоветъ на Духа.
4. Молитвата на Духа - на Царството.
5. Добрата молитва

Лозинка за прѣзъ деня: Само Истината води къмъ живота.

Днесъ за четиво ще имате: 12 гл. от Матей; 14 гл. отъ Лука; 10 гл. отъ Иоана; 5 гл. отъ Посланието къ Галатяномъ и 21 бесѣда: “Моето царство”.

Ще ви дамъ едно малко разяснение за Истината.

Само съ нагласена цигулка и съ нагласена китара може да се свири. Всѣки инструментъ трѣбва да е нагласенъ, за да свири. Само нагласената цигулка и нагласената китара води къмъ музиката. Това значи Истина. Тѣй както е поставена Истината, животътъ, това е най-приятната пѣсень, която можемъ да слушаме. Слѣдователно, при всѣко нагласяване, човѣкъ придобива Истината. Всѣко нагласяване е Истина. Не че самото нагласяване е Истина, но само по закона на Истина-та се нагласяватъ нѣщата, т. е. Истината ги нагласява. Нагласяването дава условия да се прояви музиката.

И тѣй, ще знаете: Безъ сърдце нѣма животъ. Безъ умъ нѣма мисль. Животътъ извиква сърдцето; мисльта извиква ума; Любовта събужда душата отъ дълбокия сънь, а Духътъ възкрѣсява силата на живота.

Едно обяснение върху Духа. Духътъ, това е най-възвишеното, най-разумното у човѣка. То съединява нишките на живо-та, а тия нишки, сами по себе си, носятъ сила. По този законъ, само

еднородните нишки дават сила. Силата, това е пътят в живата природа, чрез който път идват всичките Божии блага.

6. Гимнастически упражнения.

Вторникъ

25 августъ

5 ч. с.

Утринна молитва.

Ще ви направя една бълбжка. Когато четете “Добрата молитва”, най-първо ще поемете дълбоко въздухъ така, че да можете да я прочетете на едно вдишване, а които не могат - поне на два-три вдишвания. При туй постоянно и често вдишване и издишване на въздуха, силата на молитвата се губи. Когато се молимъ, тръбва да имаме присъствието на духа, да бъдемъ много тихи, да владаме ума си. Ние тръбва да бъдемъ тихи и разположени, за да бъде и умътъ ни съсредоточенъ: въ всяка дума да се влага смисълъ. Така се образува онази мощна сила, ония вълни, които се изпращатъ навънъ, за да се привлече Божията сила, та Духътъ да работи повече. Тогава всички ще приематъ тази мекота, тази радостъ, която търсятъ. Да прочетемъ една молитва, не е достатъчно да се изкаже тя само на думи.

Сега, всички ще поемете дълбоко въздухъ и ще се концентрирате, като че нямате никакви връзки съ земния животъ. Земниятъ животъ е една раница, която не е толкова важна. Въ дадения случай ще турите тази раница на земята и ще бъдете като новородени. Слъдъ молитвата може да тури-те по една, два, три, десетъ раници на гърба си, това вече зависи отъ васъ, но въ време на молитвата - никакви раници. Ще бъдете тъй будни, тъй свободни, като че живъете на небето. Какво ще стане утръ, това не е важно, то не ни интересува. Днешниятъ день е Божи день. Този день именно ни интересува, за да

можемъ да добиемъ едно Божие благо. Днешниятъ день трѣбва да се отличава съ едно благо, което Богъ ще ни даде.

Ще прочетете молитвата тихо, всѣки за себе си. Като прочетете първото изречение: “Господи Боже нашъ”, ще се спрете, ще поемете дълбоко въздухъ и ще продължите молитвата. Дѣто се спрете, отново ще поемете дълбоко въздухъ и пакъ ще продължите нататъкъ.

И тъй, по новия начинъ, чрѣзъ дълбоки вдишвания, ще четете молитвата. Нѣма да бързате.

1. Добрата молитва.
2. Благославяй, душе моя, Господа!
3. Благословенъ Господъ Богъ нашъ.
4. Отче нашъ.

Лозинка за прѣзъ дня: “Най-послѣ, братя мои, укрѣпвай-те се въ Господа, и въ силата на Неговото могущество”. (Ефесяномъ 6 гл. 10 стихъ.)

Днесъ за четиво ще имате: 14 глава отъ Матей; 9 глава отъ Марка; 15 глава отъ Лука; 14 глава отъ Иоана. Да се прочете и 22 бесѣда: “Той повелѣва на слънцето да грѣе”.

Любовъта е най-високиятъ върхъ въ свѣта.

Мъдростъта е най-великата сила въ живота.

Истината съдържа най-красивия животъ въ себе си.

Който не се е качилъ на най-високия върхъ, може ли да знае нѣщо за Любовъта? Кой кждѣто се е качилъ, това знае.

Който не е опиталъ силата на Мъдростъта, може ли да знае, какво нѣщо е тя?

Който не е възприелъ Истината въ себе си, може ли да опита красивия животъ? Задавайте си въпроса, безъ да си отговаряте. Речете ли да си отговорите, трѣбва да кажете: ще се кача на върха! Туй, обаче, не е отговоръ, защото “качва-нето” подразбира единъ вжтрѣшенъ процесъ.

Какъ ще отговорите на втория въпросъ? Ще кажете: започвамъ да изпитвамъ вече тази сила. Ще отговаряте въ положителенъ смисълъ.

Отговорът на първия въпрос: - “ще се кача на върха” - нека ви бжде като моделъ. По този образецъ ще отговорите на третия и на други въпроси. Тогава азъ ви задавамъ въпроса: мога ли да бжда добъръ? Какъ ще отговори-те? Вие ще кажете: мога. Този отговоръ не е правиленъ. Ще отговорите: коренитъ на моя животъ сж добри, и азъ съмъ до-бъръ. Подъ “коренитъ” подразбирамъ Божественото. Само отъ Божественото излиза добрината. На въпроса “мога ли да бжда богатъ”, отговорътъ е: като събера всичкитъ пари отъ земя-та, мога да бжда богатъ. Или, като събера всичкото злато, ще бжда богатъ. Питамъ тогава: може ли да съберете всичкото злато? Може да го съберете само по единъ начинъ. Всичкото злато е разпръснато въ човъшката кръвъ. Всичкото злато пъкъ, което се намира заровено въ земята, е съединено съ човъшката кръвъ. Тамъ то е въ разтворъ. Като обикнешъ всичкитъ хора, ти ще имашъ всичкото злато, ти ще бждешъ богатъ.

На въпроса “мога ли азъ да бжда силенъ”, отговарямъ: всичката сила е въ Бога. Азъ и Богъ едно сме. На въпроса “мога ли да имамъ най-красивия животъ”, отговарямъ: живиятъ всъкога има Истината въ себе си. Всички хора, които нматъ Истината, сж мъртви - мъртви въ гръховетъ си. Живи хора сж само тия, които иматъ Истината. Животътъ, значи, носи Истината въ себе си. Безъ Истината няма животъ.

5. Гимнастически упражнения.

Срѣда
5 ч. с.

26 августъ.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва.
2. Духътъ Божий
3. Пжтьтъ на живота.
4. Благославяй, душе моя, Господа!
5. Молитва на Духа - на Царството.
6. Богъ е Любовь.
7. Плодоветъ на Духа.
8. Въ начало бѣ Словото.
9. Отче нашъ

Лозинка за прѣзъ деня: “Бждете съвършени и вие, както е съвършенъ Отецъ вашъ”. Съвършенството на Любовта ще бжде смисълтъ на моя животъ. Съвършената Любовь изпжда всѣки страхъ отъ душата и внася миръ и веселие въ Духа. “Никой нма по-голяма Любовь отъ тази, щото да положи нѣкой душата си за приятелитъ си”. Когато Любовта прониква въ сърдцето ви, скръбта се прѣвръща на радостъ. Който побъждава, ще наслѣди всичко. Побѣда, доbita чрѣзъ Истината, е придобивка велика.

Днесъ за четиво ще имате: 16 глава отъ Матея; 3 глава отъ Марка; 20 глава отъ Лука; 7 глава отъ Иоана; 12 глава отъ Послание къ Римляномъ; 5 глава отъ 1-во Послание къ Коринтяномъ; 4 глава 2-ро Послание къ Коринтяномъ; 2 глава 1-во Петрово Послание; 75 Псаломъ.

Сега ще ви дамъ едно важно правило: Като се събудите сутринъ, прѣди да се измиете, направете едно добро дѣло. Извикай най-доброто чувство отъ сърдцето си и кажи му първата дума на любовта! Извикай най-красивата мисълъ отъ ума си и покажи и най-хубавата свѣтлина!

Това като сторите, ще произнесете слъдната свещена формула: Милостиви, Свети и Благослови Господи, изяви ми Светлината на Твое лице, да сторя Твоята воля. Едно от правилата при изговарянето на тази формула е да бъдете много положителни и да имате дълбински дух. Някой може да каже “многомилостиви” вместо “милостиви”. Не, няма по-силни думи от “Милостиви, Свети и Благослови Господи”. Когато произнасяте тия думи, Господ ще ви слуша. Милостта е качество на Бога. Всеки, който призовава Бога в Неговата Милост, Той му се изявява. И всеки, който Го призовава в Неговата Светлина, Той пакъ му се изявява. Светлината е Неговата святост. Святостта Божия носи светлина. Само святият човек може да има знание. Чистият човек може да има знание. Само чистият човек може да бъде свят. Чистота и святост вървят заедно. Чистотата - това е най-красивото чувство. Вие някой път се плашите от чистотата и святостта, но тя е най-красивата дреха, с която душата може да се облече. Като се произнесат думите чистота и святост, някой път ви е страх, вие почвате да треперите. Че кой от вас би се отказал от тази хубава дреха? Кой от вас може да се облече с по-хубава дреха от тази? Чистота и святост - това е най-красивата дреха, с която човек може някога да се облече. И всеки от вас трябва да я желае. У някои от вас се е вмъкнала мисълта, че като станат чисти и свети, хората ще ги избягват. Това не е вярно. Тогава именно ще се привличат хората от вас. Чистотата и святостта, това са качества, които привличат те са качества, които дават благородство на душата. Душата се разширява и става привлекателна, нежна, блага, разумна. И онзи човек, който носи чистотата и святостта, той е велик човек във всяко отношение. Той и във малките неща е велик, и във големите неща е велик.

Та ще се стараете, когато ви говоря за чистота и святост, сърдцето ви да трепне, да се зарадвате, а не да се стъснявате. Да добиете чистотата, това е най-лесното нещо. Най-естественото нещо

е да бжде човѣкъ чистъ! Че това е тъй, ще ви го прѣдставя картинно. Ако ви сложатъ ястие, не искате ли хлѣба ви да е чистъ? Не искате ли паницата ви да е чиста? Не искате ли кърпата ви да е чиста? Ако ви дадатъ една кърпичка за носъ, не искате ли и тя да бжде чиста? Ако тръгнете вечерно врѣме на пѣтъ, не искате ли най-силната свѣтлина да ви показва пѣтя? Слѣдователно, колкото свѣтли-ната е по-ярка, толкова по-голяма радостъ ще ви допринесе.

Сега, знаете ли защо по нѣкой пѣтъ вие изгубвате любовта си? Наблюдавайте цвѣтия и ще намѣрите отговоръ на това нѣщо. Когато нѣкой цвѣтъ цѣвне, случва се отгоръ му да има нѣколко листа, които го засѣнчватъ, тъй че слънчевата свѣтлина не може да го огрѣва. Когато цѣввашъ, гледай да нѣма листа отгоръ ти, за да можешъ направо да възприемашъ свѣтлината. Цѣвни надъ листата отгоръ! Листата нека останатъ настрана. Не ви трѣбватъ никакви листа отгоръ. Ще гледате да цѣвнете надъ листата. И тамъ, като цвѣтъ, разтворете душата си. Това е едно състояние, което всѣки човѣкъ трѣбва да има. Сега, кои сѣ тѣзи листа? Ти цѣвнешъ, но имашъ нѣкакъвъ споръ съ нѣкой твой братъ, или съ нѣкоя сестра. Тъ сѣ листата, които сѣ се качили отгоръ ти. Надъ тѣхъ цѣвни, за да приемешъ Любовта, която ще ти даде смисълъ въ живота. Тѣзи листа сѣ хубави, но отдолу да бждатъ, а не отгоръ ти. Че имашъ споръ съ тѣхъ, това нищо не значи, но всичко да е на мѣсто. Не спирай Любовта, която трѣбва да влѣзе въ душата ти! Листата нека стоятъ отстрани, само за сѣнка, тамъ тѣ сѣ на мѣстото си. Какво ще кажешъ на тия двамата братъ и сестра, съ които имашъ споръ? Ще имъ се молишъ ли да ти отворятъ малко пѣтъ? Какво ще имъ кажешъ? Нѣма да имъ се молишъ, нѣма да имъ казвашъ нищо, а ще продължишъ дръжката си нагоръ. Ще се промѣкнешъ прѣзъ нѣкоя дупка, ще се издигнешъ нагоръ и тамъ, подъ прямитъ слънчеви лѣчи, ще се разцѣвтишъ. Вие често казвате: какво ще стане съ свѣта? Всичко, което става въ свѣта, да ви не смущава. Дошълъ нѣкой братъ и ви казалъ нѣкоя горчива дума - и това да ви не смущава. Вие сте

чудни! Какво лошо има въ това, че нъкой ви казалъ нъкоя горчива дума? Когато страдате отъ треска, и лъкарътъ дойде, сладки хапове ли ви дава, или горчиви? Хининъ ви дава, горчивъ хапъ. Вие му благодарите за този горчивъ хапъ, защото той ви лъкува съ него. Сящото нъщо е и по отношение обидата отъ този вашъ братъ. Вие имате духовна треска, този братъ ви е далъ единъ горчивъ хапъ - хапнете го, и треската ви ще прѣмине. Пъкъ ако нѣмате треска, турете този хапъ въ джеба си и намърете другъ нъкой вашъ братъ, който има треска и му го дайте. Да си давате единъ на другъ горчиви хапове, на това поне сте майстори. Азъ ви похвалявамъ, вие имате доброто желание да се поправяте, само че хаповетъ ви сѣ много голѣми, та не можете лесно да ги прѣглъщате. Рациновитъ хапове, които взимате, трѣбва да сѣ малки, за да прѣминатъ лесно прѣзъ гърлото ви. Така също трѣбва да сѣ малки и горчивитъ хапове, които взаимно си размѣняте. Ако сѣ голѣми, не можете да ги прѣглъщате. Както и да е, но този хапъ все трѣбва да се даде. Питамъ ви: ако имате киръ, можете ли да не вземете вода и да не се изтъркате? Калъ, киръ имате отгоръ, затвърдѣла е тази киръ, трѣбва да я изтъркате. Ще сипете вода, ще изтъркате киръта, и работата ще се свърши. Ще има стържене, разбира се, но то е масажиране. Умниятъ човѣкъ на всичкитъ нъща трѣбва да гледа разумно. Има нъща, за които нѣма защо да се тревожишъ. Разтревожишъ ли се, спри се за малко, размисли, какъ да използувашъ тази тревога. Тревоженето не е лошо нъщо. Дѣтето ти се разпла-кало, ти се тревожишъ. Ами че кое е по-хубаво: да умрѣ дѣтето ти, или да плаче, а ти да се разтревожишъ малко? Ако Господъ те попита: какво искашъ, - дѣтето ти да подскача малко въ кѣщи, да поплаче, и ти да се разтревожишъ, или тѣй да го умиря, че никога повече да не плаче? Кое отъ двѣтъ ще изберете? Пър-вото положение е по-хубаво, нали?

Добръ, ще ви дамъ другъ примѣръ. Вие пѣтувате съ единъ братъ, който е много сприхавъ, говори, плещи навсѣкъждѣ и за всичко, но като му турите на гърба нъщо - носи. Имате и другъ братъ, който е

сдържанъ, не плещи, привидно е като светия, но дадете ли му нъщо на гърба - нищо не носи. Да, но по пътя все ще тръбва да се носи нъщо! Кого ще изберете: светията ли, който нищо не носи, или онзи, който плещи, но всичко може да носи? Това сж крайности, разбира се, но крайности, които се сръчатъ въ живота. Какво ще правишъ? Господъ ти е опрѣдѣлилъ да вървишъ съ този, който плещи, но и който може да носи. Ти ще държишъ въ ума си товара, който човѣка носи, а на другото не обръщай никакво внимание. Ще си кажешъ: този братъ е много добъръ. Той говори, но и товаръ носи на гърба си. Това е истинската философия на живота. Само по този практи-чески начинъ вие ще можете да трансформирате енергиитъ отъ едно състояние въ друго. Има и други, по-скѣпи, начини за разглеждане на нъщата, но този начинъ е най-добъръ. Вие сега ще седнете, ще се молите: “Господи, моля ти се, сними тоя товаръ отъ сърдцето ми”. Че се молишъ на Бога, това е много добъръ, но Господъ ти казва: “Слушай, твоята каса е много пълна, пораздай малко отъ паритъ си!” Ти казвашъ: Господи, не зная кой е бѣденъ. Проводи Ти нъкой при мене! Господъ ти изпрати нъкой бѣденъ, но ти го погледнешъ, казвашъ: ти не си отъ тѣхъ. Какво прави най-послъ Господъ? Изпраща ти нъколко души разбойници, обератъ ти цѣлата каса, ти избѣгашъ и казвашъ: обраха ме! По-прѣди казваше: азъ не мога да дамъ. Не можешъ да дадешъ, но когато дойде неприятельтъ, оставяшъ касата и бѣгашъ. Питамъ: ако можешъ на неприятелитъ да дадешъ всичко, защо на приятелитъ си да не можешъ да дадешъ нищо? Туй е до разбирането на нъщата. Щомъ дойде Божественото въ васъ, всички вие, които искате да имате Божието благословение, тръбва да дадете всичко доброволно. Ще кажете: отъ дѣ да зная, дали Господъ ми казва да дамъ, или нъкой дяволъ. Дяволтъ винаги казва: “Затвори кесията си и никому нищо не давай, всичко е само за тебъ”. Щомъ дойде Господъ, Той казва: “Отвори кесията си и, каквото имашъ вътрѣ, давай!” Божественото не може да се свърши. То е като нъкой изворъ - постоянно извира, извира и не се свършва. Ти

давашъ и никога не се свършва, все тече. Ти давай, и то ще си тече. Е, ще те е страхъ ли като давашъ отъ Божията вода, че ще се свърши? Нѣма да се страху-вашъ, защото тази вода никога нѣма да се свърши. Вие сами ще опитате, че Божиитъ блага сѣ велики и неизчерпаеми. Казвате: ако давамъ тѣй много, все ще дойде день, когато водата ще се свърши. Ти не разбирашъ Божиитъ закони. Щомъ се страхувашъ, това показва, че дяволтъ е влѣзълъ вътрѣ и е турилъ печата си. Затворилъ е крана. Дяволтъ седналъ отгорѣ на крана, а ти казвашъ: нищо не давамъ! Но недоволенъ си. Отвори сърдце-то си! Отвори чучура си, развърти крана, давай, давай, всѣки день давай! Пъкъ като се уморишъ, повикай единъ братъ, и той да дава. Кажи му: братко, давай сега ти. Послѣ повикай втори, трети, четвърти, пети, десети - като се наредятъ стотина души и все даватъ, другитъ ще кажатъ: този човѣкъ е много богатъ, всѣкога дава. Давайте, не се страхувайте! Защо ще се смущавате?

(Запитватъ: когато нѣкой ти каже да пазишъ нѣщо въ тайна, Господъ ли ти казва, или дяволтъ?) Кога се пази тайна? - Когато искашъ да кажешъ нѣщо лошо, пази тайна. Божиитъ работи сѣ всѣкога явни. Когато Богъ направи небето, скри ли Той работитъ си? - Не, изяви ги. Свѣтлината всичко изявява, а тъмнината всичко пази въ тайна. Тъмнината е за онѣзи, които не сѣ готови. Когато нѣкой човѣкъ прѣслѣдва нѣкого, ти имашъ право да затворишъ свѣтлината си, за да не могатъ да го прѣслѣдватъ. Пъкъ като отива нѣкой човѣкъ да прави добро, дай му най-гольмата свѣтлина. Това е практическо правило.

Прѣзъ тази година ще приложите и още едно правило. Щомъ станешъ сутринъ и се лънишъ да направишъ едно добро, ще си наложишъ глоба, ще платишъ 5, 10, 15 до 30 лева. Ще вземешъ тѣзи пари, ще ги туришъ въ специална за тази цѣль каса и ще си запишешъ: за неизпълнение на еди-какво си, азъ се глобявамъ. Всѣки отъ васъ ще си има една такава каса за глоба, и ще видите, колко деня прѣзъ годината ще се глобите. Може да кажете: за какво ще се

употребяват тия пари? - Ще имъ намърите място. Хайде да видимъ колко лева ще донесете идущата година. Когато почнешъ да глобявашъ дявола, той става уменъ. Като станешъ сутринъ и не направишъ туй добро дѣло, веднага ще си наложишъ глобата, нѣма да седнешъ да мислишъ, колко да туришъ. Колкото ти дойде на ума: 20 лева имашъ, 20 лева ще туришъ: 100 лева имашъ, 100 лева ще туришъ. И нѣма да мислишъ, отъ дѣ ще ги намъришъ. Като се глобишъ 4-5 дена и платишъ 100-ина лева, ще почнешъ да се замисляшъ. Така правятъ и най-възвишенитъ духове. Когато единъ възви-шенъ духъ направи една погрѣшка, знаете ли какво прави? - Той рѣшава да слѣзе на земята, да се въплоти и цѣлъ животъ да прѣкара на земята, за да поправи грѣшката си. Глоба е това! За да изкупи една своя малка погрѣшка, която не е въ съгласие съ Божия законъ, за да въдвори тази нарушена хармония, той се лишава отъ благата, които има горѣ. Та виждате ли, какъвъ примѣръ на доброволно самопожертвуване има въ тия духове? Ако въ всинца ви има тия благородни пориви на човѣшката душа, ако всинца се стремите къмъ онзи великъ, съзнателенъ жи-вотъ, тогава животътъ ви щѣше да бѣде красивъ.

Сега, при изпълнение на дадената задача, ще спазвате единъ законъ. Той е слѣдниятъ: прави добро най-първо на този, когото обичашъ. Сутринъ, като станешъ, направи добро на този, когото обичашъ, защото къмъ него ти имашъ естествено разположение. Направишъ ли на него доброто, ти ще можешъ да го направишъ и на този, когото не обичашъ.

Тази каса ние ще я наречемъ “каса на доброто”. Всички пари, които ще се събератъ отъ глобата за добритъ дѣла, отъ тѣхъ ще се плащатъ билетитъ на бѣднитъ братя, които искатъ да дойдатъ тукъ, а нѣматъ пари. Ние ще кажемъ: нека дойдатъ е тѣ, ние ще имъ платимъ билетитъ отъ касата на добродѣ-телитъ. Щомъ не знаете, какъ да правите добро, ще внасяте глобитъ си въ тази каса на добродѣтелитъ. Тѣзи пари ще се използватъ за такива случаи. Азъ бихъ желалъ да

правите повече погрѣшки. Тѣй, поне по двѣ-три погрѣшки въ седмицата. И когато направите нѣкоя погрѣшка, да ви е приятно, да се зарадвате, че туряте нѣщо въ касата на добродѣтели, а не да се тюхкате прѣзъ цѣлия день: отидоха 20-тъ лева!

10. Гимнастически упражнения.

Четвъртъкъ

27 августъ.

5 ч. с.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва (тайно, съ вдишване).
2. Пжтѣтъ на живота.
3. Благословенъ Господъ Богъ нашъ.
4. Молитвата на избранитѣ.
5. Молитвата на Духа - на Царството.
6. Отче нашъ.

Лозинка за прѣзъ дня: “Царството Божие не е въ слово, но въ сила”. (1-во Послание къ Коринтяномъ, 4 гл., 20 ст.)

Чрѣзъ Неговия Духъ да се утвърдите крѣпко въ вжтрѣш-ния човѣкъ.

Днесъ за четиво ще имате: 4 гл. отъ Матея; 1 гл. отъ Лука; 7 гл. отъ Марка; 2 гл. отъ Иоана. Да се прочете 23-та бесѣда: “Да се не смуцава сърдцето ви “!

Ще ви дамъ едно правило: Пази ума си чрѣзъ свѣтлината, душата си - чрѣзъ топлината, а тѣлото си - чрѣзъ чистотата!

Когато свѣтлината почне да се обръща въ тъмнина, топлината - въ студенина и чистотата - въ нечистота, страданията идватъ. Има единъ законъ, едно съотвѣтствие между свѣтлината и топлината.

Щомъ свѣтлината се намали, топли-ната се увеличава. Щомъ топлината се намалява, чистотата се увеличава. Въ живота изобщо, когато човѣкъ прилага на сърд-цето си по-голяма топлина, отколкото му трѣбва, умътъ всѣ- кога се спѣва. Или, съ други думи, казвамъ: когато чувствата ставатъ по-горещи, отколкото трѣбва, умътъ винаги се спѣва. Сърдцето ти трѣбва да бѣде топло, но не горещо. Законъ е, че чистотата е изразъ на съвършения животъ. Само съвършени-ятъ животъ може да бѣде чистъ. Чистотата е външната страна въ изявленията на живота. Само съвършениятъ жи-вотъ дава чистотата. Само съвършената Любовь дава топли-ната. Само Духътъ носи пълната свѣтлина.

И тъй, тамъ дѣто се забѣлъзва извѣстна нечистота, значи животътъ не е съвършенъ. Слѣдователно, този животъ трѣбва да прогресира, да се развива. Това е диагнозата. И тамъ, дѣто има повече горещина, отколкото топлина, тамъ любовь-та не е съвършена - нищо повече. Азъ ще ви задамъ единъ въпросъ: кого човѣкъ обича въ свѣта най-много? - Себе си. По- възлюбенъ отъ себе си нѣма. Отъ тукъ произтичатъ всички спорове. Щомъ нѣкой обиди нашето “себе”, всичката любовь се разваля. И право е. Не е лошо човѣкъ да обича себе си, но не разбирайте туй обикновеното “себе”, което се проявява въ васъ. Въ човѣка има едно възвишено “себе”. То е Божественото въ него. Защо Господъ даде на човѣка само единъ умъ? Защо не му даде два, три, ума, да работи повече? - Като турятъ два ума у човѣка, тѣ развалятъ работитѣ. Законътъ е, че едното е най-силно въ свѣта.

Сега, ще ви задамъ другъ въпросъ. Когато вие искате да ви обича нѣкой, той ли трѣбва да дойде при васъ, или вие трѣбва да отидете при него? Какъ мислитѣ? Защо този, който ви обича, не може да дойде при васъ? - Този, който обича, е толкова голѣмъ, че никѣдъ не може да се събере. Той е най-голѣмиятъ, затова ти ще идешъ при него. Вие не си съставяйте криви понятия за нѣщата. Човѣкъ, за да люби, трѣбва да бѣде най-голѣмъ, най-силенъ отъ всички. Само голѣмиятъ може да люби. Малкиятъ може само да ходи съ

шишенцето си и да взима отъ тукъ-отъ тамъ на заемъ. Ето защо, голѣмиятъ не може да дойде при тебъ. Има нѣщо, обаче, което може да излѣзе отъ голѣмия и да дойде при тебъ. То е неговата свѣтлина и топлина. Е, сега вие можете ли да любите? Не можете, защото не сте голѣми. Когато ние казваме, че трѣбва да обичаме, подразби-рамъ, че трѣбва да отидемъ при голѣмото и отъ него да си напълнимъ шишенцата. Голѣмото е, което ще даде нѣщо въ шишенцата на по-малкитъ. Ние, по-малкитъ, ще отидемъ съ нашитъ шишенца при голѣмото и то ще ни сипне. Това, което сме взели въ шишенцата, ние наричаме нашата любовъ. Въ сжщностъ, то е любовта на голѣмото. Че това е така, ние го виждаме отъ слѣдния фактъ. Нѣкой казва: като бѣхъ младъ, сърдцето ми бѣше топло, но сега, като остарѣхъ, нѣмамъ вече тази топлина. Какво означава това? - Отишълъ на млади години съ шишенцето си при голѣмото, напълнилъ го, а сега на стари години го изпразнилъ. Е, какво да правя? - Ще напълнишъ отново шишенцето си. Тѣй щото, човѣкъ по този начинъ може да се подмладява, да става младъ, колкото пѣти иска. Туй сж учили старитъ алхимици - подмладяване на човѣка. Но понеже мързельтъ въ човѣка днесъ е толкова голѣмъ, нѣщо характерно за него, той казва: азъ ходихъ съ шишенцето си веднѣжъ, повече нѣма какво да ходя по този каменистъ пѣтъ, не ми се върви вече. Азъ остарѣхъ, не ми се ходи повече, не е за мене този върхъ. На млади години играхъ на хорото, тропяхъ, но сега вече не ми се иска. Какво означава тропането? - Тропането е ходене, оти-ване къмъ извора. То е сжщиятъ законъ.

И тѣй, помнете правилото: свѣтлина за ума, топлина за душата, а чистота за тѣлото. Спазвате ли това правило, нѣма да грѣшите. Тѣлото си дръжете винаги чисто! Не нарушавайте топлината на душата си! Не барайте фитила на вашия умъ, тѣй както не трѣбва да бутате ключа на електри-ческитъ лампи; оставете го да свѣти, не го бутайте! Почнете ли да го бутате, свѣтлината ще се изгуби. Почнете ли да пипате фитила, свѣтлината ще изчезне. Послѣ, не човъркайте

постоянно душата си да става по-топла! Не, като запалишъ този огънь, не го бутай повече. Пъкъ и тълото си не търкайте много, понеже ще се ожулите; оставете го да се очисти само. Сипи на тълото си една кана вода и не го пипай съ ржката си. Една кофа на главата си, една кофа на тълото си, и всичко това е достатъчно. Това нъщо може да се види противорѣчиво за вашия умъ, но то е много върно, тъй е въ живота. Въ здравия човѣкъ постоянно става изтичане на електричество и магне-тизъмъ, става едно трептение. Когато туй трептение е нормално, отъ поритѣ на тълото излизатъ струи, които изхвърлятъ всичката киръ навънъ. Такъвъ човѣкъ е праведенъ, затова на праведнитѣ хора тълото е чисто, у тяхъ става постоянно изчистване, постоянно изхвърляне отвѣтрѣ навънъ. Не е водата, която ги чисти. Трептението въ тяхъ ги чисти, и по този начинъ не става никакво задрѣстване въ поритѣ на тълото имъ. Само така хората могатъ да бѣдатъ здрави. Водата, която употребяваме за миене, е само едно разхлаждане. Тя ни разхлажда тъй, както шофьоритѣ, които каратъ автомо-билитѣ, сипватъ на мотора отгорѣ по малко вода, да не става сгорещяване. Затова именно трѣбва да пазимъ тълото, ума и сърдцето си. Когато умътъ и сърдцето работятъ нормално, тълото всѣкога е чисто. Щомъ се наруши равновѣсието между ума и сърдцето, тълото става нечисто. Тогава идватъ въшкитѣ, бълхитѣ, дървеницитѣ и т. н. Когато човѣкъ е чистъ и здравъ, никакви дървеници не може да има. Защо? Защото като дойдатъ дървеницитѣ, тия течения ги изгонватъ. Хапятъ ли те дървеници, не си чистъ; хапятъ ли те бълхи, не си чистъ; хапятъ ли те въшки, не си чистъ. Значи, намѣришъ ли си въшки, ще знаешъ, че не си чистъ, не си здравъ. Намѣришъ ли си въшки, ще знаешъ, че топлината ти не е такава, каквато трѣбва. Хапятъ ли те въшки, ще знаешъ, че свѣтлината ти не е такава, каквато трѣбва. Това е една върна диагноза. Какво трѣбва да направишъ? Ще туришъ въ себе си мисълта да се очистишъ. Избѣгатъ ли въшкитѣ отъ тебе, ще се зарадвашъ, че имашъ чистота. Може да направишъ единъ опитъ.

Отидешъ нѣкъдѣ, кѣдѣто има много бѣлхи, и те нападнатъ. Не ги търси изъ дрехитѣ си, но концентрирай мисълта си къмъ тѣхъ и ги изгони. Кажи имъ: я си излѣзте навънъ! Когато тѣ излѣзатъ, вие сте чисти. Човѣкъ усилюва своя умъ въ тия малки нѣща. Дѣр-веницитѣ, това сѣ форми, въ които живѣятъ нечисти, долни духове. Съ силна мисълъ, съ молитви тѣ могатъ да се изгонятъ. Нали казватъ, че дяволътъ бѣгалъ отъ тамянь. Туй е вѣрно. Запримѣрь, когато нѣкой момъкъ залюби нѣкоя мома и я прѣслѣд-ва, едно правило ще пазите: тя да започне да се моли на Бога, да стане чиста, и като стане чиста, момъкътъ ще офейка. Само така ще познае, тя, доколко е силна любовта му. Той ще си каже: тя е много набожна, нѣма да я закачамъ. Докато не е набожна, обича я; щомъ стане набожна, не я обича. Какво означава това? Той казва: тя е светица вече, не ми трѣбва. Значи, отъ това може да познаете, че тази любовъ е врѣмenna. Това азъ наричамъ хранене, което може да задоволи човѣка само за извѣстно врѣме. Така се хранятъ онѣзи, които посѣщаватъ кръчмата. Взематъ малко закуска отъ краставици, пиперецъ, глътнатъ му една ракия отгорѣ, послѣ пакъ една краставица и т. н. Не, това не е храна. Човѣкъ съ кисели краставици не се храни. Съ това животътъ не може да се подѣржа, това е само една залъгалка. Значи, ако вашитѣ чувства сѣ отъ такъвъ характеръ, да се задоволяватъ съ една чашка ракийца, съ една-две краставици, това само кръчмаритѣ могатъ да го измислятъ. Съ такава храна животътъ не може да се подѣржа. За сѣщинския животъ се изисква малко хлѣбецъ, хубава госбица, че като си хапнешъ, да си доволенъ. Отъ такава храна човѣкъ придобива сила. Туй сѣ нормалнитѣ чувства на човѣка.

Та когато говоря за чувствата, у васъ трѣбва да изпѣк-ватъ хубави образи. Едно чувство, което не се храни съ добра, съ чиста храна, не може и да се проявява напълно. Ти ще си кажешъ: азъ нѣма да слушамъ кръчмаря, да се храня съ малко краставички и малко ракийка. И ние имаме сѣшитѣ правила, като на кръчмаря. Дойде ни нѣкой на гости, даваме му малко сладко, послѣ една чашка кафе,

залъгваме го. Това е малко нещо по-благородно отъ постъпката на кръчмаря. Дойде ли ти гостъ, сложи му богата трапеза. Азъ съмъ си турилъ за въ бѣдеще слѣдното правило: който ми дойде на гости, нѣма сладко, нѣма кафе, но ще туря на една табличка малко хлѣбъ, солъ и малко чубрица. Пъкъ ако му поднеса сладко, ще му прѣдложи цѣлата купа и ще му кажа: хапни си хлѣбъ съ сладко, тури си колкото лъжици искашъ! Тѣй мисля да направя за въ бѣдеще. Мнозина ще кажатъ: дѣ ще му отиде краятъ? - Краятъ му ще бѣде много добъръ. Краятъ му е добъръ, но ние сме дребнави, та всичко излиза съ лошъ край. Колкото повече даваме, толкова по-добъръ е краятъ. Сега всичкото е въ страха. Ние се страхуваме и казваме: колкото по-малко ядемъ, толкова по-добъръ. Не, не е въ многото ядене, не е и въ малкото ядене. Нѣкои кажатъ: да не ядемъ много. Защо да не ядемъ много? Други кажатъ: да не ядемъ малко. Защо да не ядемъ малко? Всѣко нещо трѣбва да се обуславя разумно. Ще ядешъ толкова, колкото свѣтлината, топлината и чистотата позволяватъ. Това е правило. Ще ядешъ така, че да не прѣпят-ствуващъ на ума си. Ще ядешъ така, че да не прѣпятствуващъ на сърдцето си. Ще ядешъ така, че да не прѣпятствуващъ на тѣлото си. Това сѣ правила, които можете да приложите въ ежедневиия си животъ. Нѣкой казва: че то е така и съ насъ. Да, така е, но вие прилагате все старитъ правила. Вие отправяте все милъ погледъ на очитъ. Знаете ли кой е милиятъ погледъ? Ако азъ дамъ милъ погледъ на тлѣстата кокошчица, той не е много милъ. Но като попипамъ малко нѣкоя кокошчица и я намѣря малко слабичка, ще и кажа: на тебе милъ погледъ! Мили-ятъ погледъ е за слабата кокошчица, за онзи конь, на когото краката се прѣплитатъ. А защо му е милъ погледъ на онзи конь, който е силенъ, който рита, който скача? Той самъ носи милъ погледъ за себе си. Ами благата дума за кого е? - Сѣщото нещо - за слабитъ.

Тогава ще спазвате правилото: щомъ нѣкой пѣтъ се спънете, ще си кажете: свѣтина ми трѣбва! Щомъ сърдцето ви не може да обича, ще си кажете: топлина ми трѣбва! Щомъ почнете да боледувате, ще

си кажете: чистота ми тръбва! Дойде ли чистотата, човъкъ ще има всъкога здраве. Дойде ли умътъ, човъкъ всъкога ще има свѣтлина. Дойде ли любовта, топлина човъкъ всъкога ще има. Дойде ли чистотата, здраве човъкъ всъкога ще има. И тъй, търсете свѣтлина, търсете топлина, търсете чистота, понеже тѣ сж понятни за васъ - ще вървите отъ видимото къмъ невидимото. Знание безъ свѣтлина, остава неразбрано. Чувства безъ топлина, оставатъ неразбрани. И здраве безъ чистота е непостижимо. Дойде ли до тѣлото, турете чистота. Чисти, чисти тръбва да бъдете! Послѣ, искате да знаете, дали сте чисти. Повикайте единъ вашъ приятелъ и му кажете: я ме помириши, мириша ли на лошо? Щомъ миришешъ, ще отидешъ пакъ да се молишъ. Ще се молишъ, ще се молишъ на Бога и слѣдъ това пакъ ще попиташъ: сега мириша ли хубаво? Докато не миришешъ хубаво, не си чистъ. Това е правило. Тѣлата на нѣкои хора миришатъ на лошо. Чистота тръбва! Подъ чистота азъ не разбирамъ тази физическа, външна чистота, но всѣка една клѣтка у васъ да бжде чиста и външно, и вътрѣшно. Тази обща чистота на клѣтките е чистота и на цѣлото тѣло. Затова, като се обърнемъ къмъ Бога, ще се помолимъ, ще пожелаемъ, щото всички тѣзи живи душички у насъ да бждатъ чисти, да се радватъ. Щомъ тѣ сж чисти и се радватъ, и ние ще се радваме. Щомъ тѣ скърбятъ, и ние ще скърбимъ. Затова, къмъ всички тръбва да бждемъ внимателни.

Сега, като отидете въ кѣщи, напишете си слѣдното нѣщо: Свѣтлина за ума, топлина за сърдцето и душата, чистота за тѣлото и клѣтките. Гледайте да прилагате тия правила. Тѣзи работи се забравятъ, защото вие не ги повтаряте, а се занимавате съ обикновени работи. Обикновенитъ работи пѣкъ ни се налагатъ всѣки день.

Най-първо хората сж идеалисти, но послѣ, като станатъ на 30-40-50 годишна възраст, започватъ да ставатъ материалисти, започватъ да събиратъ пари за стари години и казватъ: какъ ще прѣкараме старитъ години? Казвамъ: не се знае, колко години ще изкарате. Не се знае, като съберешъ тия пари, дали ще ги употребишъ за тия

години. Въпросъ е това. Не е въпро-сътъ, обаче, да бждеш немарливъ. Питамъ ви: ако вашето сърдце е богато съ топлина, нма ли да имате срѣдства? Щомъ имате топлина, вие сте богатъ. Щомъ имате свѣтлина, вие сте богатъ. Щомъ имате чистота, вие пакъ сте богатъ. Но какво бихте казали, ако ви кажа, че мога слѣдъ като си концен-трирамъ ума къмъ нѣкое мѣсто на земята, отъ това мѣсто да изкопая златни монети? Ще кажете: възможно ли е да излъ-затъ отъ земята тия монети? Ще излъзатъ и оттатъкъ ще мине. Това зависи отъ закона на ума. Хората слизатъ долу въ земята и отъ тамъ копаятъ пари. Нѣкой казва: дали е възмож-но това? - Възможно е. Нѣкой може да се съмнѣва, дали може да изкопае пари съ мисльта си, или не. Азъ мога да мисля за това, но дали ще стане, то е другъ въпросъ. Зная, че туй, за което мисля, може да стане, има възможности. Сега, за примѣръ, азъ казвамъ, че тукъ, долу въ земята, има една жилка злато. Казвате: възможно ли е? - Възможно е. Е, какъ ще провъ-римъ? - Ще разкопаемъ. Това сж възможности, вѣроятности въ живота. Затова, споредъ закона на вѣроятноститъ, не подпушвайте ума си. Споредъ закона на ума си ще кажете: азъ ще бжда чистъ. Чистъ мога да бжда - нищо повече. Нѣкой казва: човѣкъ не може да бжде чистъ, условията на физическия животъ не позволяватъ - и ми доказва това. Не, не ми доказвай, азъ зная, че мога да бжда чистъ. Пък можемъ да бждемъ и разумни. Ама ти не можешъ да бждешъ като “еди-кой си” писателъ! Ами че този “еди-кой си” писателъ не бѣше отъ много умнитъ. Чудна работа! Този писателъ е единъ абаджия, направилъ е много хубави гащи. Че какво отъ това? Той е майсторъ само въ своя занаятъ. Подъ думата “разуменъ” човѣкъ, ние разбираме друго нѣщо, не разбираме да напише нѣкоя книга, не разбираме да извири нѣкое парче, друго нѣщо се изисква отъ разумния човѣкъ. Това, да напишешъ една книга, да извиришъ едно парче, то е изкуство.

Двама пѣтници пѣтуватъ. Идва първиятъ до една малка рѣчица и казва: защо на тази малка рѣка не сж направили единъ мостъ? Но, се отдалечава, затичва се и прѣскача рѣката. Казва си е, така е, като

нѣма мостъ, трѣбва да прѣскоча - и си заминава. Идва вториятъ, вижда, че нѣма мостъ, но намира наблизѣ една гредѣ, туря я прѣзь рѣката и минава по нея. Кой отъ двамата е по-уменъ, който прѣскача рѣката, или който я минава прѣзь гредѣта? Добрѣ, вие дойдете при нѣкоя рѣка, т. е. при нѣкой човѣкъ. Този човѣкъ е рѣката сега - и си вървите. Какво трѣбва да направите? Може да го прѣскачите. И то е хубаво, но може да турите гредѣ и да минете по нея. Значи, да намѣришъ гредѣта, това вече е качество на ума. Онзи, който туря гредѣта вмѣсто мостъ, той не пита, защо не турятъ мостъ, ами поставя гредѣта и минава по нея. Той казва: азъ, който разби-рамъ законитѣ, ще туря гредѣта и ще мина по нея. Това е разум-ниятъ човѣкъ.

Други двама пѣтници пѣтуватъ. По пѣтя срѣщатъ едного, на когото колата се счупила. Единиятъ казва: ела у дома, азъ имамъ синъ, който е свършилъ дърводѣлство, той ще ти я направи. Дава си адреса и заминава. Вториятъ, като минава, вижда счупената кола на селянина, доближава се и му я направи. Питамъ сега: кой отъ двамата е по-уменъ? - Втори-ятъ.

Трети примѣръ. Вие срѣщате единъ бѣденъ, нещастенъ човѣкъ и му казвате: въ Америка, въ една отъ библиотекитѣ на Вашингтонъ, има една много хубава книга. Като прочетете, ще научите много хубави работи. Дава му адреса на книгата и си заминава. Другъ пѣтникъ срѣща същия човѣкъ и му казва: ти, като умрешъ, ще отидешъ на небето, и тамъ, отъ ангелитѣ ще научишъ много нѣща. Трѣтиятъ пѣтникъ, обаче, самъ намира този човѣкъ и не го праща въ Америка, въ Вашингтонъ, както първиятъ, нито на небето, както вториятъ, а понеже го вижда, че е гладенъ, босъ, нѣма дѣ да спи, казва му: ела съ мене! Завежда го у дома си, нахранва го, дава му здрави обуца, чисто легло и слѣдъ това го изпраща да си отиде. Питамъ: кой е най-умниятъ? - Трѣтиятъ. Постѣпката на другитѣ двама не е лоша, но не е и отъ най-разумнитѣ. Въ дадения случай, като говоримъ за разумни нѣща въ приложението, ние разбираме тия,

които задоволяват необходимите нужди въ живота ни. Този е уменъ човѣкъ, който задоволява необходимите, съществени нужди на нашия животъ.

Сега, да ви представя друго противорѣчие: двама пътници-туристи пътуватъ. И двамата рѣшили да правятъ добро. Единиятъ минава покрай кръчмата, вижда единъ човѣкъ седи прѣдъ кръчмата и му казва: “ела вжтрѣ”. Влиза съ него заедно и казва на кръчмаря: дай половинъ килце вино! Почерпва го, запознаватъ се и си заминава. Идва вториятъ пътникъ. Минава покрай кръчмата, вижда също така единъ човѣкъ седи прѣдъ кръчмата и му казва: “приятелю, ела съ мене”. Завежда го на гостилницата и го нахранва. Питамъ: кой е по-уменъ? - Вториятъ. Защо? Защото благото на храната трае по-дълго време. Туй благо, което трае, което продължава у човѣка по-дълго време, е добро. Туй благо, което е кратковременно, не е добро, не носи сила за човѣка.

7. Гимнастически упражнения.

Петѣкъ **28 августъ.**
5 ч. с.

Утринна молитва.

1. Въ начало бѣ Словото.
2. Отче нашъ.
3. 91 Псаломъ.
4. Благославяй, душе моя, Господа!
5. Добрата молитва.

Лозинка за деня: “И проводи ги да проповѣдватъ Царството Божие и да изцѣляватъ болни”.

Днесъ ще се стремите да реализирате двѣ думи: Съгласие и Правда.

Четиво за прѣзъ деня: 17 глава отъ Евангелието на Матея; 1 глава отъ Евангелието на Марка; 11 глава отъ Евангелието на Лука; 21 глава отъ Евангелието на Иоана; 56 Псаломъ. Да се прочете и 24 бесѣда: “Въ който градъ влѣзвате”.

Запишете си слѣдния стихъ: “Мѣдростъта, която е от горѣ, първо е чиста, послѣ мирна, привѣтлива, благопокорна, пълна съ милостъ и добри плодове, безпристрастна и нелице-мѣрна. Този стихъ може да се запише на три мѣста: на книга, въ ума и въ сърдцето. Сега всѣки отъ васъ да затвори тетрад-ката си и да повтори стиха. Да прѣведемъ този стихъ въ първа степенъ. Какъ ще го прѣведете къмъ себе си? Въ Божествения законъ, всѣко нѣщо, което не вземете присърдце, считате го общо и казвате: “Мѣдростъта, която е отгорѣ. . . “ мислите, че тази Мѣдростъ нѣма нищо общо къмъ васъ, че тя е нѣщо далечно, че е само единъ написанъ стихъ и затова само го цитирате. Въ такъвъ случай вие се намирате въ слѣдното положение. Минавате покрай нѣкоя ваша сестра, съ която не сте запознати и не я поздравлявате, а само я погледнете, да видите, какъвъ е изразътъ и, и си заминавате. Когато минете покрай нѣкоя ваша приятелка, която обичате, спирате се при нея, хванете се за ръцѣ, разговаряте се, казвате: ела съ мене дома! Отъ дълго врѣме те очаквахъ! Така е и съ братята. Кога-то човѣкъ изказва този стихъ и го почувствува близкъ въ душата си, той ще го покани у дома си. Този стихъ е живъ, ще ви дойде на гости.

Често запитвате, какъ можете да бѣдете чисти. Вие търсите единъ начинъ да бѣдете чисти. Значи, ще намѣришъ Мѣдростъта, която е отгорѣ, и Тя ще внесе чистота. Послѣ, искашъ да бѣдешъ миренъ човѣкъ. Мѣдростъта също ще внесе това качество въ тебъ, да бѣдешъ миренъ. Тя ще внесе мира. Послѣ, ти си непривѣтливъ. Нѣкоя сестра си дига ръката насам-натамъ, не е привѣтлива. Като дойде Мѣдростъта, Тя ще внесе привѣтливостъ. Не си

благопокоренъ. Мъдростъта ще внесе тази благопокорностъ. Милосърдието ти е слабо. Мъдростъта, като дойде, ще внесе милосърдие, добри плодове. На всички ви липсва безпристрастие. Всички сте съ страсти. Мъдростъта ще внесе безпристрастие и нелицемерие. Защото въ любовта, тъй както се изразява на физическия свѣтъ, сжъществува най-гольмото лицемерие. Онѣзи, които се обичатъ, сж много лицемерни. Това е качество на любовта въ първа степенъ. Любовта на земята е пълна съ нечистота и лицемерие. Първото нещо: ти като обичашъ, започвашъ да си прѣдставлявашъ, че обичашъ повече отъ другитъ. Като не те обича нѣкой, той ще излѣзе прѣдъ тебе неглиже, почти разпа-санъ, гологлавъ, съ разчорлена глава, неомитъ. Щомъ те обикне, той ще се спретне, ще е добръ вчесанъ, омитъ. Нали е така? Това е едно хубаво качество. И така трѣбва да бжде! Щомъ ви разлюбятъ, вие вече нито се чешете, нито се обличате, отчайвате се - ставате монаси. Защо? Право ли е това? Ами че, ако единъ човѣкъ ви е разлюбилъ, и Господъ ли ви е разлюбилъ? Чудна работа! Ако въ една къща имате хиляда свѣщи и една отъ тѣхъ угасне, ще плачете ли за нея? Ако всичкитъ изгаснатъ и остане само една, законътъ е слѣдниятъ: всичката енергия на хилядата свѣщи ще отиде въ една свѣщъ. Щомъ остане една свѣщъ, значи имаме хилядата свѣщи събрани въ една. Хиляда души, на които любовта е равна на една свѣщъ, прѣдставляватъ голъма свѣщъ. Нѣкой казва: азъ те обичамъ. Колко? Съ една хилядна отъ голъмата свѣщъ ли? Не, по-добръ всѣки единъ отъ васъ да има хиляда свѣщи отъ Любовта.

Сега, ако нѣкой ви попита, какъ познавате кога обичате нѣкого, какво ще кажете? Коя е отличителната черта на любовта? Можете ли да ми кажете една отличителна черта? (- Жертвата). Жертвата послѣ дохожда. Съ какво се отличава първото проявление на любовта? Като обикнешъ нѣкого, по какво познавашъ че го обичашъ? (Внимателни сме, ставаме добри, любезни). Вие отивате изведнѣжъ въ духовния свѣтъ. Какъ се проявява любовта тукъ на

земята? Всичко, което казвате, е вѣрно. И добри ставаме, и внимателни ставаме, но кое е първото проявление съ което ние съзнаваме, че въ ума ни се събужда нѣщо? Това, че този прѣдметъ привлича нашето внимание, и то е вѣрно. Така е, но кое е първото проявление на любовта? То е толкова малко, всички го правите. Забѣлжете, когато едно дѣте мине край една градина, какво прави най-първо? Погледне плода, наведе си главата, послѣ пакъ погледне нагорѣ. Дѣтето обръща внимание на прѣдмета, изслѣдва го, гледа го, наведе глава надолу и послѣ пакъ гледа нагорѣ. Сѣщи-ятъ законъ е и когато обичашъ нѣкого. Ти го поглеждашъ, все го поглеждашъ.

Ще ви приведа единъ малък примѣръ, да видите, какво нѣщо е любовта, какъвъ образъ иматъ човѣшкитѣ чувства, човѣшкитѣ прояви. Вие не взимайте това обяснение въ отрица-теленъ смисълъ, да мислите, че всичко онова, което човѣкъ проявява, е глупаво. Не, то е проявление на любовта. Какъ се проявява човѣкъ въ любовта? Единъ младъ момѣкъ, млѣкаръ, вика изъ улицитѣ: “Млѣко, млѣко!” Върви той изъ пѣтя си. Обаче, единъ день вижда, че една млада мома излиза отъ една врата. Той я поглежда, наведе надолу глава, пакъ я поглежда, пакъ наведе глава - силно впечатление му прави. На другата сутринъ, като донася млѣкото, минава прѣзъ сѣщата улица, спира се прѣдъ вратата на момата, застоява се тамъ и извиква: “Млѣко”! - Но гласътъ му става мекичѣкъ, озѣрта се, дано се отвори вратата. Отваря се вратата, и тя излиза. Той е много внимателенъ и като налива млѣкото, прѣлѣе. На другитѣ оставя единъ прѣстъ празно, а като налива на нея, прѣлива. Тя казва: “Много е, много”. - А, не е, не е много. Всѣка сутринъ, като набли-жи вратата, вика: “Млѣко, млѣко”! Приятно му става. Като отива при тая врата, вдѣхновява се. И като отмине, обръща се назадъ, усмихва се. Тѣй млѣкото лесно върви. Че туй е хуба-вото въ живота! Да извадимъ сега закона. Сѣщото нѣщо е и когато обичашъ Бога. Като отивашъ при Господа, трѣбва да ти е радостно. Цѣль день ще викашъ. Отивашъ ли при Господа, млѣкото лесно се продава. Вие нѣкой пѣтъ

осакатяват най-благородните си чувства. Дошла любовта, но вие казвате: азъ съмъ човѣкъ на 40-45 години, и да се влюбвамъ! То е глупава работа! Ами кое е умното? Азъ имамъ да се занима-вамъ съ философски работи. Съ тази работа не се занимавамъ. Любовта, това е най-малката, но и най-великата работа, която ние можемъ да свършимъ; тя е едно чувство, което прониква дълбоко въ душата и се проявява навънъ. То струва милиони. Слѣдъ като заминешъ на другия свѣтъ, това чувство и тамъ ще те послѣдва. Тя съществува съ хиляди години. Други-тъ работи сж врѣмenni, прѣходни. Единъ скжпоцѣненъ камѣкъ, колкото и да го обичашъ, нѣма да дойде въ другия свѣтъ съ тебе. Паритъ нѣма да дойдатъ съ тебе; дрехитъ нѣма да дойдатъ съ тебе. Но едно хубаво, едно нѣжно чувство, като го повикашъ, ще дойде съ тебе. Въ това отношение, именно, вие трѣбва да бъдете като дѣцата, да се не срамувате. Нѣкой пжтъ се срамувате отъ вашитъ чувства, криете се да не ви познаятъ хората, че Любовта е почнала да се проявява у васъ. Щомъ Любовта те напусне, ти вече мязашъ на единъ варосанъ гробъ, мъртавъ човѣкъ си. Такъвъ човѣкъ изглежда като дърво. Всички ще се стремятъ да имате за Любовта най-възвишеното чув-ство. Когато дойде любовта, въ насъ започватъ да се проявяватъ редъ чувства отъ положителенъ и отрицателенъ характеръ. Ние ставаме настойчиви, възискателни, но всичко това се дължи на неправилното проявление на чувствата въ насъ. Най-първо, чувствата трѣбва да ви радватъ. Щомъ проникне това Божествено чувство въ васъ, вие съ радостъ ще го подхранвате въ себе си.

И тѣй, първото нѣщо, което дѣтето проявява при любовта е, че като минава по пжтя, дѣто е плодътъ, изпраща милъ погледъ къмъ него. Второто нѣщо, което дѣтето проя-вява въ любовта си: то иска да работи - крои си единъ планъ, по кой начинъ да снесе този плодъ отгоръ, какъ да го достигне. То може да го снесе по правиленъ, или неправиленъ начинъ. Прѣдставете си, че господарътъ на това дърво всѣка сутринъ седи тамъ и пази. Дѣтето погледне къмъ плода нагоръ,

погледне към господаря и си заминава. Вторият ден, пакъ същото. Казва този господарь нѣма ли да се махне? Едно прѣпятствие е той. У дѣтето има едно желание: всички мъчнотии, които му прѣпятствувать, да се махнатъ. То гледа, какъ да се махне този господарь. Този господарь трѣбва да бѣде много внимателенъ. Той, като види, че това дѣте гледа къмъ дървото, нека го повика, нека му се усмихне малко и да му даде плода. Тогава дѣтето нѣма да иска господарьтъ да се махне, но ще каже: и плодътъ е хубавъ, и господарьтъ е добръ. Не се стремете да достигнете вашитѣ желанія изведнѣжъ. Когато едно желание е силно у васъ, дайте му мѣсто, понеже силнитѣ желанія, неизпълненитѣ желанія даватъ потикъ, енергия за работа. Щомъ се постигне едно желание, дѣятелността се спира. Гладенъ си, не бързай да се наядешъ изведнѣжъ. Защо? Защото гладътъ продължава живота. Оставай всѣкога гладенъ! Каквито желанія и да имашъ, не ги реализирай изведнѣжъ, нека мине малко врѣме. Тѣй че, не спирайте желаніята си, но нека тия желанія да се разши-ряватъ, разширяватъ, докато се развиятъ.

Да допуснемъ, че у васъ се развива гнѣвътъ. Гнѣвътъ не е лошо нѣщо, но не го оставяйте изведнѣжъ да се прояви. И тукъ дѣйствува същия законъ. Нека те разширява гнѣвътъ, нека те напрѣга, но ти го дръжъ день, два, три. Той не трѣбва да се махне изведнѣжъ. Пъкъ вие, изведнѣжъ искате да го изхвърлите навънъ и нему става жалко. Дръжте го день, два, три, петъ, десетъ да работи въ васъ. Не е разумно да го изхвърлите изведнѣжъ навънъ. Изхвърлите ли го, той като замине, казва: много скоро ми дадохъ пѣтя. И знаете ли, колко е отмѣстите-ленъ гнѣвътъ? Ти се разгнѣвишъ, набиешъ нѣкого, изпратишъ го навънъ, но дойде дяволътъ, даде заявление противъ тебе и веднага те турятъ въ затвора. Защо? Защото си изпратилъ гнѣва прѣждеврѣменно. Казватъ: недѣй се гнѣви! Гнѣви се, но не изпращай гнѣва си навънъ. Какъ ви се вижда тази философия?

Послѣ, дойде съмнѣнието, съмнѣвашъ се въ нѣщо. Не изпращай съмнѣнието навънъ. Дръжъ го, нека те човърка. А ти ще почнешъ да

мислишъ, какъ да се освободишъ отъ съмнѣни-ето. Нека седи съмнѣнието въ тебе мѣсець, два, три, накарай го да работи.

Това сѣ отрицателнитъ страни на живота. Вие, като ученици, разумно трѣбва да разглеждате всички прояви на живота. Запримѣрь, нѣкой пѣтъ вие плачете. Какво трѣбва да правите тогава? Азъ бихъ желалъ всички да имате по едно малко шишенце и да събирате въ него сълзитъ си. Вие казвате, че вашитъ сълзи били много свещени, а ги оставяте да падатъ на земята, да се цапатъ. Колцина отъ васъ имате такива шишенца за сълзи? Ако тѣ сѣ най-свещенитъ нѣща, какъ оставяте тия свещени нѣща да падатъ по земята? Имате ли поне малко памучецъ за тия зълзи? По-практично е да си служите съ памукъ, но той ще бѣде особенъ памукъ. Ще го напоишъ съ сълзитъ си и ще го дигнешъ нѣкъдѣ. Пѣкъ когато заплаче нѣкой вашъ приятель, когото обичате, съберете съл-зитъ му въ едно шишенце! Вижте, колко е неделикатно човѣшко-то сърдце! Вие говорите за любовъ, но вашето сърдце не е тѣй нѣжно. Вие не сте още нѣжни. Запримѣрь, азъ ви чувствавамъ, седите тукъ, но вие сте чужди единъ за другъ, не можете да видите нѣщо красиво помежду си. За да видите красивото въ човѣка, Богъ трѣбва да влѣзе въ него. Какъ ще видишъ красо-тата? Божията свѣтлина трѣбва да освѣти душата на този човѣкъ, та да видишъ, че и у него има хубави работи. Щомъ дойде Божественото въ него, тогава и ти ще видишъ доброто. Щомъ го обикнешъ, и Божествената свѣтлина дойде въ него, той ще стане уменъ. Не го ли обикнешъ, не е уменъ, нѣма красота въ този човѣкъ.

Сега, азъ ви давамъ единъ методъ, по който да работите тази година. Слѣдъ като сте се молили, не бързайте да отидете на работа, но седнете малко, както азъ сега седя, и размишля-вайте върху практическото приложение на молитвата. Може да сте адвокатъ, търговецъ, докторъ, или какъвто и да е - помислете, какво може да направите този день. Ако бързашъ, може да спечелишъ 1,000 лева повече, но то не е толкова важно. Направишъ ли едно добро, това добро е повече отъ хиляда лева. Слѣдъ молитвата си ще се спрете да

поразмишлявате малко, ще разгледате сърдцето си, ще разгледате ума си и ще видите, какво ви недостига. Много работи ви недостигатъ, но ще се обърнете къмъ Бога, къмъ Любовта. Едно отъ качествата на Любовта е слъдното: когото погледне Любовта, възкре-сява го. Любовта, като погледне мъртвия, оживява го. И тъй, първото нъщо: Любовъ, която не възкресява, не е любовъ. Възкресението е най-силното качество на Любовта. Искате ли да знаете, какво нъщо е Любовта, слъдете, дали тя възкресява. Мъртавъ си, но погледне ли те Любовта, ти възкръсвашъ. Като дойде свътлината на Любовта, всичко се осмисля.

Допуснете сега, че вие обиквате нъкого. Ще ви пръдставя, отъ мое гледище, каква е тази обичъ. Пръдставете си, че азъ живяъ въ единъ палатъ съ хиляда прозорци, пръзь които мога да виждамъ слънцето. Тия прозорци иматъ всевъзможни цвъ-тове: бѣли, синички, червени, зелени, какви ли не цвътове. Нъкой пжтъ азъ поглеждамъ слънцето пръзь единъ отъ тия прозорци и му се радвамъ. Ако се затвори този прозорецъ, ще ми стане мжчно, но имамъ още толкова много прозорци, пръзь които мога да гледамъ слънцето. Ако се затворятъ всичкитъ прозорци, ще ми стане ли мжчно? Това нъщо ще бжде ли нещастие заради мене? - Нещастие е. Ще ми стане малко мжчно. Ами ако излъза изъ палата навънъ, ще ми пръчи ли нъщо да гледамъ слънцето? Като излъза вънъ, тръбватъ ли ми прозорци? Докато сме на земята, ние имаме нужда отъ прозорци - ще гледаме Бога все пръзь хората. Но, като излъземъ извънъ физическия свътъ, нъмаме нужда отъ прозорци. Докато си въ този палатъ, ще пазишъ прозорцитъ си, прахъ да не пада по тяхъ, чисти да сж. Ако се набере много прахъ, нищо нъма да виждашъ. Пръдставете си сега друго-яче работата. Допуснете, че тия прозорци сж живи. По какво се познава, че сж живи? Като погледнешъ слънцето пръзь единъ отъ тези прозорци, ако обичашъ този прозорецъ, той става прозраченъ, ясенъ, и ти всичко можешъ да видишъ пръзь него. Пкъ щомъ му се разгнъвишъ, той става мраченъ, материята му се сгжстява, затваря се

той и нищо не можеш да виждаш. Затуй, като гледате слънцето, трябва да обичате прозореца, през който гледате, за да позволява той на свътлината да влиза вятръ.

И тъй, качеството на Любовта е, че тя възкресява.

6. Гимнастически упражнения.

Събота **29 август.**

5 ч. с.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва.
2. Благословенъ Господъ Богъ нашъ.
3. Отче нашъ.

Лозинка за презъ деня: “Блаженни миротворцитъ, защо-то синове Божии ще се нарекатъ.”

Днесъ ще имате за четиво: 22 глава отъ Матея; 7 глава отъ Марка; 17 глава отъ Лука; 1 глава отъ Иоана и 25 бесѣда: “Ржката съблазнява”.

Сега у всички хора има склонност да обезличаватъ смисленото въ природата. Туй обезличаване произтича отъ стремежа да съкратятъ врѣмето, защото всички бързатъ. Изобщо, всички имате желание да съкратите онзи интервалъ, който природата е опредѣлила. Запримѣрь, вземете дишането, то е бавенъ процесъ, който става ритмично. Колко вдишвания прави човѣкъ въ една минута? Отъ толкова врѣме вие дишате, не знаете ли, колко вдишвания правите въ минутата? - Срѣдно около 20 вдишвания. Понѣкога могатъ да се правятъ по-малко, а понѣкога повече вдишвания. Щомъ човѣкъ започне да диша по-бързо, въ бѣлитъ му дробове има вече нѣкаква аномалностъ. Бързото дишане показва аномалностъ. То не

позволява да става правилна обмяна на въздуха въ организма, не става пълно окисляване, и вслѣдствие на това въздухът не може да свърши работата си. Всички охтичави хора дишат бързо. Значи, дишането трѣбва да бѣде ритмично. Човѣкъ може да мисли бързо, да прави много бързи заключения за нѣщата, безъ да ги изслѣдва правилно. Въ нормално развития човѣкъ мисълта е трезва, той не бърза. Всяка мисъл, която е права, е съгласна съ законитѣ на правилното дишане. Споредъ правилата на разумната природа, нѣщата не могатъ дѣ бѣдатъ едноврѣменно прави и криви. Една линия може да бѣде права, или крива. Отъ правитѣ и криви линии се образуватъ счупенитѣ линии.

Сега запримѣрь, когато се движите, какъ си махате краката? Вие не можете да вървите по една крива линия. Вие трѣбва да движите краката си право напредъ. Започнете ли да образувате съ краката си крива линия, вие сте аномални. Та-къвъ човѣкъ има нѣщо аномално въ устройството на мозъка си, което нарушава равновѣсието му. Когато започнете да ставате нетърпеливи, когато започнете да бързате въ вашитѣ заключения, когато започнете да ставате подозрителни и тъмъ подобни, на всички тия състояния съответствуватъ извѣстни външни движения. Когато човѣкъ става нетърпеливъ, започва да се чеше, да си чопли ноктитѣ, да и рови косата, да си вдига и слага ржцѣтъ и т. н. Ако иска да си въздѣйствува, трѣбва да си концентрира всичкитѣ удове чрѣзъ силата на волята. Ето защо е нужно самовѣзпитанието. Ако човѣкъ не може да концентрира удоветѣ си, външната природа не го познава. Той не може да бѣде въ съгласие съ нея. Защо? Защото всеки твой удъ е въ връзка съ нейнитѣ удове. Щомъ твоитѣ крака не се движатъ въ хармония съ нейнитѣ, веднага ще се роди дисхармония. Сега ще кажете: Господъ ще оправи всичкитѣ рабо-ти. Но имайте предъ видъ, че на Господъ, Който е създалъ физическия свѣтъ, всичкитѣ Му дѣйствия, всичкитѣ Му движе-ния сѣ хармонични. Нѣма никаква дисхармония въ каквото и да е Божие дѣйствие - нито въ Неговитѣ

думи, нито въ Неговите мисли, нито въ Неговите чувства. Питамъ тогава: ако всички Божии движения и въ тритъ свѣта на природата сѣ ритмични, отъ дѣ произтича дисхармонията въ вашитъ движения? Я ми кажете, коя е причината? Причината не е въ Бога. Причината е, че вие искате да станете божества - нищо повече. Вие сте се откъснали отъ Бога; вие искате да Го замѣстите; вие искате да управлявате цѣлия свѣтъ, той да ходи по вашата мѣрка. Това е вашето безумие, това е безумието и на всички духове. Всички имате тази мечта, да станете божества, да дѣйствувате, както Богъ дѣйствува. Хубаво, щомъ искате да станете нѣкакво божество, дѣйствайте хармонично, както Богъ дѣй-ствува, а щомъ не дѣйствувате както Бога, Той ще ви прѣпят-ствува. Защо? - Природата нѣма да спре пѣтя си прѣдъ тебе. Ако ти искашъ да извадишъ релситъ и, да развалишъ пѣтищата и, нѣма да успѣешъ, защото тя си има свои агенти. Сега вие ме слушате, азъ толкова пѣти съмъ ви говорилъ за това, но кога дойде да изразите вашия животъ, азъ ви виждамъ, вие сте пакъ старитъ български глави. По-упоритъ и по-своенравенъ човѣкъ отъ българина нѣма! Затова Господъ му е далъ такава малка държава, която мяза на одрана разпнната волска кожа, безъ никаква форма. Ако вземете Гърция, тя мяза на сърдце. Земята имъ има сърцевидна форма. Тя е оформена. А земята на бълга-рина на какво мяза? Сега вие имате голямо мнѣние за себе си. Не, така не може, не си правете илюзии. Една отъ чертитъ на българина е, че той започва много добръ, но най-послѣ сборътъ се свършва съ бой. Туй съмъ го наблюдавалъ. Българитъ, като се събератъ, ще се напиятъ, ще се набиятъ и ще се разпрѣснатъ. Вие ще кажете, че нѣмате нищо общо съ това. Добръ, нека е така, но това, което съмъ забѣлѣзвалъ, то е, че въ всички духовни движения въ България все има ританици за първенство. Нѣкои хора иматъ особено духовно схващане върху нѣщата. Че въ какво седи особеното духовно схващане? Нека има съревнование, но въ какво? - Въ Любовта. Покажи, че седишъ, погорѣ отъ другитъ въ Любовта, въ Мѣдростта, въ Истината, въ

Правда-та, въ Добродѣтеля, въ милосърдието и т. н. Въ хубавитѣ, въ великитѣ работи трѣбва да се различаваме! Нѣкой казва: азъ се различавамъ отъ другитѣ. Добръ, азъ бихъ желалъ въ това именно да се различава. Кога се различаватъ хората? Ако хората се различаватъ по нехармоничнитѣ си прояви, това не е съществено различие. Запримѣрь, нѣкой се гневи, казва: “Ти трѣбва да знаешъ, че азъ се гнѣвя много”. Че това не е голѣмо изкуство! Животнитѣ се гнѣвятъ много повече, отколкото хората. Хвани едно куче за опашката, всѣкога можешъ да го разгнѣвишъ. Хвани една пчела, една оса, и тя се гнѣви. И най- малкитѣ животни, и най-малкитѣ буболечки се гнѣвятъ. Навсѣ-къдѣ има гнѣвъ. Що е гнѣвътъ? - Неурегулирана енергия. Когато желанията у човѣка сѣ неурегулирани, ражда се гнѣвътъ. Отне-мете хлѣба на нѣкое дѣте, и то ще се разгнѣви. Отнете костьта отъ устата на едно куче, и то ще се разгнѣви. Идете при кошера на нѣкои пчели и се постарайте да имъ вземете меда, и тѣ ще се разгнѣвятъ. Значи, когато искашъ да отнемешъ нѣщо отъ нѣкого, той се гнѣви. Нѣкой казва: азъ се гнѣвя. Значи, ти си отъ тѣзи, които защищаватъ своето право - нищо повече! Тогава казвамъ: турете около себе си една диамантна стѣна, та онѣзи, които искатъ да взематъ вашето благо, да не успѣ-ятъ. Христосъ казва: “Нищо не трѣбва да имате; или, ако имате, така трѣбва да го оградите, че никой да не може да го вземе”. Сега, не е въпросътъ да се гнѣвимъ, или да не се гнѣвимъ. Гнѣвътъ не е нищо друго, освѣнъ неправилно употребена енергия. Като знаете това, ще трѣбва правилно да я урегулирате. Тази енергия нека си съществува.

Днесъ ще ви държа послѣдната бесѣда отъ събора. Тия нѣща ви говоря въ връзка съ вашия животъ, съ вашите вътрѣш-ни изживѣвания. Вие трѣбва да бъдете вътрѣшно хармонично развити, ако искате да се развивате съобразно природнитѣ правила и закони: да се развивате правилно умствено, духовно и физически. Тия нѣща ви сѣ необходими за придобиване на сила. Ако умътъ въ човѣка не се развива правилно, ако сърдцето въ човѣка не се развива правилно,

ако неговата воля не се развива правилно, той не ще бжде нормален човѣкъ въ пълната смисълъ на думата, той ще бжде анормален човѣкъ. Тия три нѣща сѣ необходими.

Сега, какво бѣше прѣдзначението на петото гимнастическо упражнение? - За придобиване на търпѣние. Ами четвъртото упражнение, коситбата, за какво бѣше? Тѣй както го правите, вие изведнѣжъ отсичате. Тѣй, бързо отсича българинътъ. Това е характерно за него. Вие сте така бързи и въ пѣснитъ. Никога не бързайте! Съ бързане работа не става. Въ пѣснитъ бързате, въ упражненията бързате, въ духовния жи-вотъ бързате и въ умирането бързате. Тѣй както бързате, всичко лесно ще се свърши. Знайте, че въ живота не трѣбва да се бърза. Всичкитъ нѣща трѣбва да се направятъ хубаво и на точно опрѣдѣлено за тяхъ врѣме. Запримѣрь, дойдатъ ви нѣкой пѣтъ страдания! Не бързайте да се освободите отъ страданията! Научете урока си отъ тяхъ. Често вие бързате, защото имате излишѣкъ отъ енергия. Направете нѣкакво ритмично движение, което да трансформира тази енергия.

За какво бѣха първото и второто гимнастически упражнения? Имаше дадени бѣлѣжки по тяхъ. Прѣгледайте тия бѣлѣжки. Сега мнозина казватъ: безъ това може, безъ онова може. Да, човѣкъ може безъ всичко, но като може безъ всичко, най-послѣ умира. Упражнения не ни трѣбватъ, ядене не ни трѣб-ва, дишане не ни трѣбва, чувствуване не ни трѣбва, това не ни трѣбва, онова не ни трѣбва и най-послѣ, какво ще остане отъ насъ? Не, ще започнемъ съ всичко разумно: разумни движения трѣбватъ, разумна мисълъ трѣбва, разумни чувствувания трѣбватъ - всичкитъ нѣща трѣбва да бждатъ такива, каквито сѣ въ разумната природа. Ще я слушаме! Ние не сме дошли да даваме съвѣти на Бога. Вие искате да му давате съвѣти. Не може! Нѣкой пѣтъ може да си дадемъ мнѣнието, Богъ ще ни изслуша, ще ни обясни, дали сме прави, или не, но да даваме съвѣтъ на Бога, не е позволено!

Сега, моята цѣль не е да ви правя забѣлѣжки, но ви обръ-щамъ внимание на факта, че между насъ и живата природа всѣкога трѣбва да има съгласие. Станете ли сутринъ, между васъ и живата природа трѣбва да има съгласие. Туй трѣбва да бѣде за васъ единъ основенъ законъ. Запримѣрь, като станете сутринъ и не ви върви въ работата, не сте разположени духомъ, какво трѣбва да направитѣ? - Първата работа, която ви прѣдстои, е да възстановите съгласието между васъ и живата природа. Да бѣдете свързани съ живата природа - това е идея-та, която трѣбва да възкрѣсне въ ума ви.

Първо упражнение: изнесете рѣцѣтъ на страни и дѣсния кракъ надѣсно. Съберете рѣцѣтъ си и поставете дѣсния кракъ при лѣвия! Като правите това упражнение, изговорете слѣдната формула: азъ мога и съ ума си да върша моитѣ работи въ съгласие съ живата природа.

Послѣ, изнесете рѣцѣтъ на страни и лѣвия кракъ налѣво. Приберете рѣцѣтъ си, и поставете лѣвия кракъ при дѣсния. Като правите това упражнение, изговорете слѣдната формула: азъ мога и съ сърдцето си да върша моитѣ работи въ съгласие съ живата природа. Значи, азъ мога и съ сърдцето си, и съ ума си да върша разумна работа. Ще направите тия упражнения три пѣти съ лѣвия кракъ и три пѣти съ дѣсния. Ако имашъ нѣкаква дисхармония въ себе си, ще направите упражненията ту съ лѣвия, ту съ дѣсния си кракъ и при движението ще произне-сешъ формулата: свѣтлина въ ума (съ дѣсния кракъ); топлина въ сърдцето (съ лѣвия кракъ). Когато произнесете думата “свѣтлина”, подразбирайте “хармония”, за да може да се тони-рате.

Второ упражнение: поставете рѣцѣтъ си напредъ, съ дланитѣ нагорѣ. Започнете да концентрирате ума си и свивайте прѣститѣ на рѣцѣтъ си, като свивате и рѣцѣтъ си до раменѣ-тъ, като че дигате нѣкаква тежестъ. Послѣ бавно протягане рѣцѣтъ напредъ и отваряне на прѣститѣ. Когато свивате рѣцѣтъ си, ще вдишвате дълбоко въздухъ; като протягате рѣцѣтъ си напредъ, ще издишвате.

Тъзи упражнения сѣ прости, но сѣ много ефикасни. Тѣ сѣ за тониране. Азъ зная, какъ ще правите упражненията сутринъ - ще бързате. Не, като правите упражненията, ще си прѣдста-вяте, че сте на работа, ще знаете, че вършите една много важна работа - приемате енергия отъ природата. Рѣцѣтъ сѣ силови линии, по които протича живата енергия. Щомъ вър-вашъ, ти свързвашъ рѣката си съ живата природа, и по всѣки прѣстъ протича тази жива енергия. Ако не вървашъ, нищо нѣма да дойде. Щомъ туришъ волята си въ дѣйствие, веднага тия токове ще потекатъ, ще потече тази енергия. Като се свър-жешъ съ Бога, Богъ ще подѣствува да потече тази енергия. Кажешъ ли: нѣма какво да си махамъ рѣцѣтъ - нищо нѣма да получишъ. Какъ ще се съобщавашъ съ Бога, съ живата природа, щомъ не вървашъ? Защо ти е далъ Богъ рѣцѣ на физическото поле? Какво означаватъ рѣцѣтъ въ духовния свѣтъ? - Въ духовно отношение, лѣвата рѣка означава страданията; дѣсната рѣка - радоститѣ. Слѣдователно, рѣцѣтъ - това сѣ скърбитѣ и радоститѣ, това сѣ двѣтъ рѣцѣ на сърдцето. Вие казвате: безъ скръбъ не може ли? - Може както може и безъ лѣвата рѣка, а само съ дѣсната. Щомъ имате неразположение на духа си, направете опита, приложете упражнението! То е за тониране. Направете упражнението и произнесете формулата: свѣтлина за ума, топлина за сърдцето и душата, и чистота за тѣлото и клѣткитѣ! Чистота се изисква отъ всинца ви! Това е цѣла наука! Трѣбва да има тукъ една дѣска, за да ви покажа, какъ се събира енергията въ човѣшката глава, но то ще остане за въ бѣдеше, когато бѣдете по-готови. Тогава ще се заемемъ съ изучаване набирането енергията въ човѣшкия мозъкъ. Човѣш-киятъ мозъкъ е единъ акумулаторъ, който постоянно е свър-занъ съ живата природа. Ето защо, трѣбва да държите ума и сърдцето си въ съгласие съ живата природа, за да бѣде обмѣната между васъ и нея правилна. Тогава вѣншнитѣ ви работи, както и умственитѣ и сърдечнитѣ ви работи нѣма да се заплитатъ.

Сега, ние сме дошли на земята да изпълнимъ не волята на хората, а волята на Бога. Туй имайте като правило! Кой каквото върши, то се отнася лично до него, но всички хора трѣбва да вършатъ волята Божия. Въ извършването волята Божия е силата на всинца ви. Доколкото вие извършвате волята Божия, дотолкова азъ опрѣдѣлямъ вашата сила. Доколкото вие сте съгласни съ Божия умъ, дотолкова ще бъдете просвѣтени. Доколкото сте въ съгласие съ Божието сърдце, дотолкова ще бъдете благородни. Това е същественото вътрѣ въ живота. Най-хубавитѣ мисли сѣ Божииѣ мисли. Най-хубавитѣ чувства сѣ Божииѣ чувства. Най-хубавитѣ постѣпки сѣ Божииѣ поктѣпки. Тази постѣпка, която считате за най-хубава, знайте, че не е ваша, тя е Божия. Ако азъ извадя единъ наполеонъ отъ джоба си, мой ли е този наполеонъ? Не, той е француски. Той има цѣна, понеже Франция седи задъ него. Ако азъ извадя една английска лира, моя ли е тя? - Не е моя. Тази лира има цѣна, понеже задъ нея седи Англия. Значи, тамъ е силата. Изваждате една книжна банкнота, едно малко парче хартия, което е равносилно на 25 лева. Какво прѣдставлява то? Тази хартия има сила, защото задъ нея седи Англия. Ако единъ день Англия изчезне, тя нѣма да има цѣна. Та задъ всѣка мисль седи Господъ. Всѣка добра мисль има сила до тогава, докато Богъ е задъ нея. Не е ли Богъ задъ нея, тя не струва нищо. Вие може да си кажете: туй, което Учителътъ сега ни казва, вѣрно ли е? Хубаво, слънцето азъ ли го карамъ да изгрѣва, или то само по себе си изгрѣва? Изгрѣло ли е слънцето, или не? - Изгрѣло е. Добрѣ, ако азъ въ този моментъ ви кажа, че слънцето не е изгрѣло, не е ли изгрѣло дѣйствително? Философитѣ могатъ да кажатъ, че не е изгрѣло, но това вѣрно ли е? Въздухътъ, който е растланъ по небето, и който се движи изъ цѣлото простран-ство, ние ли го движимъ? Ние казваме, че въздѣйствуваме на природата, но истинското положение е, че природата въздѣйст-вува върху насъ. Като виждашъ отгорѣ небето, да виждашъ лицето Божие. Като виждашъ, че слънцето е изгрѣло, да знаешъ, че Господъ е запалилъ своя свѣтилникъ, и той свѣти. Тогава

излъзъ, посръщни го, благодари, че Господъ е изнесълъ свѣтил-ника си. Пъкъ като излъзатъ звѣздитъ вечерно врѣме, като израстнатъ тия дървета, да знаешъ, че Богъ ги е направилъ само заради тебе. Зарадвай се, че Богъ е направилъ тия работи. И ако Богъ не бѣше посадилъ тия дървета да растатъ, нѣмаше да растатъ. Въ всичко човѣкъ трѣбва да вижда проявлението на Божия прѣстъ. Говори ти нѣкой благо, разумно, считай, че Господъ ти говори. Дойде нѣкой, нахука те. Считай, че дяволътъ ти говори. Подъ “дяволъ” се разбира всѣки изопаченъ човѣкъ. Подъ “дяволъ” се разбира още и всѣки духъ, който се оплелъ въ материята и не знае, какво говори, забъркалъ работитъ, плещи налъво-надѣсно. Значи, всѣкога, когато се отнасятъ съ васъ добръ, кажете: Господъ ми говори. Когато не се отнасятъ съ васъ добръ, кажете: човѣкътъ ми говори - нищо повече. На човѣка кусуръ нѣма да хващате. Човѣкъ не е като Бога. Богъ е съвър-шенъ, човѣкъ сега се усъвършенствува. Та, рѣзко ще отличавате тия положения и въ васъ. Недоволенъ си, искашъ да се проявишъ, ще кажешъ: човѣкътъ говори въ менъ! Започвашъ да мислишъ, добръ си разположенъ, ще кажешъ: Господъ говори въ менъ!

Така, въ човѣка има двѣ състояния, които трѣбва да съзнаваме и да ги различаваме. Като започнешъ да се сърдишъ, ще кажешъ: човѣкътъ е дошълъ въ мене! Нѣкой казва: кое е онова въ човѣка, което разпознава, че едно негово желание е право? Кое е онова въ човѣка, което разпознава, че едно негово желание не е право? Значи, има нѣщо въ насъ, което опрѣдѣля нашитъ хармонични и нехармонични постѣпки. Кое е туй, което познава, кога една моя постѣпка е права, или не? - То е разумниятъ Божественъ Духъ, Който живѣе въ насъ и ни учи. Божестве-ниятъ Духъ казва: “Това, което правишъ, не е право”. Ти, като дѣте, упорствуваешъ, но Той казва: “Не е право това, не го прави!” Когато не Го слушашъ, Той те хваща така, както майката, която нѣкой пѣтъ хваща дѣтето си за ухото и го стиска. То вика, хапе я, но тя продължава да го стиска. То чувствува болка, вика, но майката е по-силна. Тя казва: “Не хапи, ще слушашъ

туй, което ти кажа!” Ако не слушашъ, ако упорствувашъ, Божиятъ Духъ нѣма да отстъпи. Той е толкова силенъ, че хиляди години ще минатъ, ще те потапя долу, ще те изважда, ще те потапя, ще те изважда и ще каже: “Ще слушашъ ли?” - Ще слушамъ. “Добъръ, ще слушашъ хубаво туй, което азъ ти казвамъ. Тѣй ще бѣде тази работа!”

И тѣй, щомъ се убѣдите въ този пѣтъ, ще го провѣрите на опитъ. Щомъ постѣпите въ съгласие съ Духа, Който ви учи отвѣтръ, ще дойде миръ, ще дойде свѣтлина, ще бѣдете свѣжи, бодри и весели, и каквата работа започнете, все на добъръ ще излѣзе. Дойде ти на умъ да пишешъ, или да орешъ или да копаешъ - навсѣкъдъ ще успѣешъ.

4. Гимнастически упражнения.

Забълъжка.

При изпълнението на наряда ще имате прѣдъ видѣ, че на всѣки е дадено възможността, въ продължение на 52-тъ недѣли прѣзъ годината да изпълни наряда така, че цѣлата работа, дадена за прѣзъ всѣки единъ день отъ седмицата да бѣде изпълнена до завършване на годината. Значи, поради невъзможността въ единъ день да се изпълни цѣлия нарядъ, четивата отъ Евангелието и бесѣдата, опрѣдѣлени за този день, ще се четатъ въ различни понеделници, вторници, срѣди и т. н., кога-то разполагате съ врѣме и разположение по духъ. Отъ тукъ да подразбирате, че работата, прѣдвидена за единия понеделникъ, включва 52-та понеделника; единиятъ вторникъ - 52-та вторника и т. н.

СЪДЪРЖАНИЕ

Настанало е царството Божие	7
<i>19 октомври, 1924 г. въ гр. София.</i>	
Раздай всичкo!	24
<i>26 октомври, 1924 г.</i>	
Роденитѣ.....	56
<i>2 ноември, 1924 г. въ гр. София.</i>	
Блаженъ този рабъ!	69
<i>9 ноември, 1924 г. въ гр. София.</i>	
Градоветѣ Содомски и Гоморски	90
<i>16 Ноември, 1924 г. въ гр. София.</i>	
Да угоди на народа.....	115
<i>23 Ноември, 1924 г. въ гр. София.</i>	
Който се учи.	138
<i>30 ноемврий, 1924 г. въ гр. София.</i>	
Ти си!	162
<i>7 декември, 1924 г. въ гр. София.</i>	
Да Го посрещнатъ.	181
<i>14 декемврий, 1924 г. въ гр. София.</i>	
Миротворци.	204
<i>21 декемврий, 1924 г. въ гр. София.</i>	
Които гладуватъ.....	223
<i>28 декемврий, 1924 г. въ гр. София.</i>	
Моята заповѣдь	245
<i>4 януарий, 1925 г. въ гр. София.</i>	
Тѣсниятъ пѣтъ.....	264
<i>11 януарий, 1925 г. въ гр. София.</i>	
Замъждѣло свѣщило.	291

18 януарий, 1925 г. въ гр. София.

Който иска славата.....314

25 януарий, 1925 г. въ гр. София.

Азъ Те познахъ.....333

1 февруари, 1925 г. въ гр. София.

Видѣхме звѣздата! 357

8 февруари, 1925 г. въ гр. София.

НАРЯДЪ И УПЪТВАНІЯ

ОТЪ УЧИТЕЛЪТЪ.....385

Нѣдѣля 23 августъ, 1925 г..... 387

Понедѣльникъ 24 августъ.....388

Вторникъ 25 августъ 389

Срѣда 26 августъ 392

Четвъртъкъ 27 августъ 399

Петъкъ 28 августъ.....408

Сѣбота 29 августъ.....416

Учительтъ Беинса Дуно

Настанало е царството божие

Второ издание

Набор, коректура и предпечат:
Стара Загора

Печат:
„Симолини '94”

ИК „Жануа '98”
Тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 954-8646-36-6